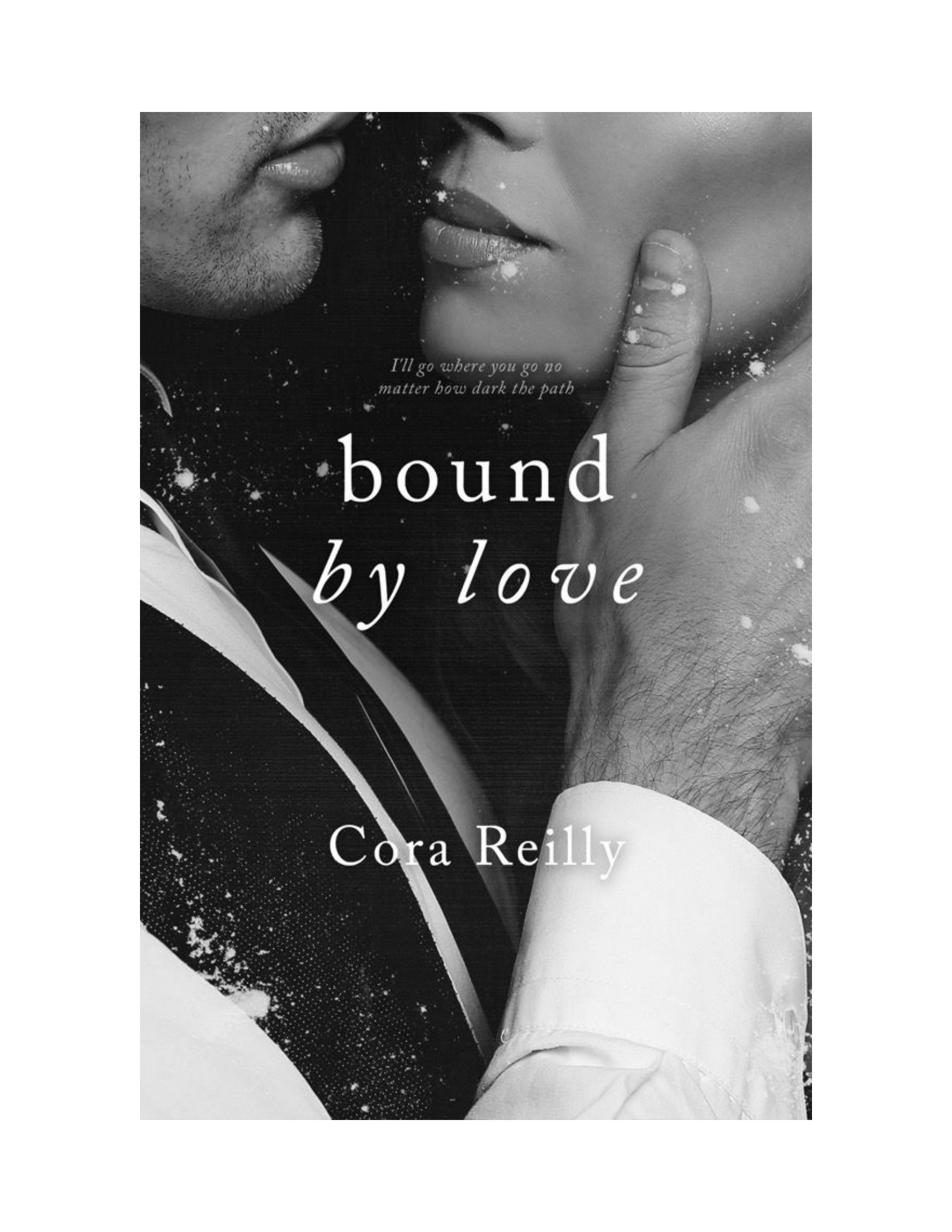

b o u n d
b y l o v e

Can their love survive in a world of betrayal and death?

C o r a R e i l l y

*I'll go where you go no
matter how dark the path*

bound
by love

Cora Reilly

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Copyright ©2018 Cora Reilly

Toate drepturile rezervate. Această carte sau orice parte a acesteia nu poate fi reprodusă sau utilizată în niciun fel fără scrisul expres permisiunea autorului, cu excepția folosirii citatelor scurte într-o carte revizuire.

Aceasta este o operă de ficțiune. Toate numele, personajele, afacerile, evenimentele și locurile sunt fie produsul imaginației autorului, fie folosite în mod fictiv.

Design de carte de [Inkstain Design Studio](#)

Abonează-te la buletinul informativ al Corei pentru a afla despre următoarele cărți, conținut bonus și cadouri! www.corareillyauthor.blogspot.de/p/newsletter.html

Design de copertă de la Romantic Book Affairs Design

OceanofPDF.com

continuturi

[Prolog](#)

[Capitolul 1](#)

[capitolul 2](#)

[capitolul 3](#)

[capitolul 4](#)

[capitolul 5](#)

[Capitolul 6](#)

[Capitolul 7](#)

[Capitolul 8](#)

[Capitolul 9](#)

[Capitolul 10](#)

[Capitolul 11](#)

[Capitolul 12](#)

[Capitolul 13](#)

[Capitolul 14](#)

[Capitolul 15](#)

[Capitolul 16](#)

[Capitolul 17](#)

[Capitolul 18](#)

[Capitolul 19](#)

[Capitolul 20](#)

[Capitolul 21](#)

[Capitolul 22](#)

[Capitolul 23](#)

[Capitolul 24](#)

[Capitolul 25](#)

[Capitolul 26](#)

[Capitolul 27](#)

[Capitolul 28](#)

[Despre autor](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

bound
by love

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

prolog

ARIA

Nu pot face asta, Aria. Vreau afara. In afara acestei lumi. Din căsătoria mea aranjată. Tocmai afară.

Acele cuvinte rostite de sora mea Gianna au început totul. Au dus la prima mea trădare a lui Luca. Pe atunci nu o vedeam ca pe o trădare. Am vrut doar s-o ajut, nu să-mi trădez soțul.

Totuși, când am luat decizia de a o ajuta să scape, am știut că va trebui să mă duc împotriva lui.

Trădare.

Made Men au fost întotdeauna atât de prompti să numească orice cuvânt de obiecție trădare. Femeile trebuiau să-și ia cuvântul soțului ca lege, mai ales eu, care eram căsătorită cu Capo.

Dar să-mi protejiez familia, al meu *surorisi* al meu *frate*, protejarea celor pe care i-am iubit împotriva realităților dure ale vieții mafiote a făcut uneori greu să mă supun.

Am crezut că Luca va înțelege, am crezut că dragostea noastră ar putea înfrunta orice. Luca nu era un bărbat care să-și permită vreodată să aibă încredere sau să iubească pe cineva — până la mine. Poate că întotdeauna se ferise de emoțiile lui.

Poate că așteptase întotdeauna ceva care să-i dovedească necazul.

Și i-am dat-o.

LUCA

Matteo și cu mine am fost a predat multe lecții de către sadicul nostru tată, toate menite să ne facă puternici și nemilos pentru sarcinile așteptate de la noi. L-am urât pe bărbat, l-am urât toată viața și am urât că i s-a dovedit că are dreptate cu singura lecție pe care am vrut să greșesc.

Dragostea este o slăbiciune, Luca. I-a adus în genunchi pe cei mai puternici bărbați. Femeile sunt slabe și a ne face să credem că le-am putea iubi este modalitatea lor de a ne manipula pentru că este singura modalitate prin care ele au putere. Nu lăsa o femeie să dețină acea putere asupra ta. Vei fi Capo. Un Capo nu își poate permite o slăbiciune.

Aria m-a făcut să cred că acele cuvinte sunt o minciună.

Cu zâmbetele ei amabile, cu ochii ei inocenți și cu frumusețea de neegalat, m-a ademenit și am căzut în capcana ei. Încă mi-am amintit de ziua aceea.

„Ești bună, Aria. Ești nevinovat. Te-am forțat să faci asta.” Aria luase un glonț pentru mine, își riscase viața pentru a o salva pe a mea. Viața mea, care valorează mult mai puțin decât a ei.

Ochii ei albaștri îi țineau pe ai mei. Ochii aceia, mereu plini de atâtea emoții pe care cu greu le înțeleg. — Nu ai făcut-o, Luca. M-am născut în această lume. Am ales să rămân în această lume. A fi născut în lumea noastră înseamnă a fi născut cu sânge pe mâini. Cu fiecare respirație pe care o luăm, păcatul este gravat mai adânc în pielea noastră.”

Am clătinat din cap. „Nu ai de ales. Nu există nicio modalitate de a scăpa din lumea noastră. Nici tu nu ai avut de ales să te căsătorești cu mine. Dacă ai fi lăsat acel glonț să mă omoare, cel puțin ai fi scăpat de căsnicia noastră.

„Sunt puține lucruri bune în lumea noastră, Luca, și dacă găsești unul, te agăți de el cu toată puterea. Ești unul dintre acele lucruri bune din viața mea.”

Cum a putut să spună așa ceva? Am ucis atât de mulți și m-am bucurat. Dacă ar exista un Rai și un Iad, nu era nicio îndoială unde aş ajunge.

"Eu nu sunt bun."

„Nu ești un om bun, nu. Dar ești bun pentru mine. Mă simt în siguranță în brațele tale. Nu știu de ce, nici măcar nu știu de ce te iubesc, dar știu și asta nu se va schimba.”

Mi-am închis ochii împotriva dragostei din privirea ei. Aria m-a iubit. Ea îmi spusese înainte. Nu eram sigur cum a putut, după tot ce mă văzuse făcând, și nici măcar nu era cel mai rău. Încă îi țineam asta de la ea. „Dragostea este un risc în lumea noastră și o slăbiciune pe care un Capo nu și-o poate permite”, am murmurat. Un adevăr pe care l-am crezut toată viața. Un adevăr după care am trăit. Un adevăr pe care m-am gândit să-l iau în mormânt cu mine.

„Știu, șopti ea, resemnată.

Nu știa ea ce am simțit? Nu putea ea să vadă? Chiar și Matteo știa, deși încercasem să-i ascund asta de el, de toată lumea.

M-am uitat la ea, cu pieptul strâns de emoții care mă speriau. M-a speriat, deși nimic nu m-a mai speriat cu adevărat. Supraviețuisem torturii și durerilor chinuitoare, mă torturasem și provocasem durere, văzusem atât de mulți morți, ucisesem mulți dintre ei și aici îmi era frică de propriile mele emoții. „Dar nu-mi pasă, pentru că să te iubesc este singurul lucru pur din viața mea.”

Aria încremeni, cu ochii umpluți de lacrimi. Plânsul și cerșitul nu mi-au înmuiat niciodată inima, dar cu Aria au vorbit cu o parte din mine despre care nu știam că există. "Tu mă iubești?" întrebă ea, cu ochii plini de speranță și neîncredere.

„Da, chiar dacă nu ar trebui. Dacă dușmanii mei ar ști cât de mult însemni pentru mine, ar face orice să pună mâna pe tine, să mă rănească prin tine, să mă controleze amenințându-te. Bratva va încerca din nou, și alții vor încerca. Când am devenit un Made Man, am jurat să pun Familia pe primul loc și am întărit același jurământ când am devenit Capo dei Capi, deși știam că mint. Prima mea alegere ar trebui să fie întotdeauna Familia. Dar tu

sunt prima mea alegere, Aria. Voi arde lumea dacă va trebui. Voi ucide, voi mutila și voi șantaja. Voi face orice pentru tine. Poate dragostea este un risc, dar este un risc pe care sunt dispus să-l asum și, așa cum ai spus, nu este o alegere. N-am crezut niciodată că o voi face, nu m-am gândit niciodatăar puteaiubesc pe cineva așa, dar m-am îndrăgostit de tine. M-am luptat. Este prima bătălie pe care nu m-a deranjat să o pierd.”

Și la naiba, acele cuvinte fuseseră adevărul. Credeam că sunt adevărate. Am pus-o pe Aria pe primul loc, i-am protejat-o, i-am permis lucruri la care familia mea nu le privea. Aș fi făcut orice pentru ea, iar ea m-a trădat. Mi-a trădat dragostea și încrederea.

Dragoste.

O slăbiciune.

O slăbiciune pe care nu mi-aș mai permite.

Capitolul 1

Inainte de, ARIA

Mă mai doare umărul din când în cândcând mi-am mișcat brațul prea repede, dar doctorul scoase cusăturile ieri și mi-a spus că durerea va dispărea în curând. Am atins cicatricea roșie de sub claviculă. Era încă fraged. Prima mea cicatrice.

Luca a venit în spatele meu, ridicându-se mai mult decât un cap deasupra mea, și și-a sprijinit ușor mâinile pe umerii mei, cu ochii cenușii întunecați de furie în timp ce s-au așezat pe cicatrice. Era complet gol ca mine după dușul nostru, dar corpul lui era acoperit de nenumărate cicatrici. L-am cercetat pe chip, întrebându-mă dacă poate că l-a deranjat faptul că nu mai eram perfect. Made Men și-au purtat cicatricile ca mărturie a curajului lor – și nu a existat un bărbat mai curajos decât Luca. Dar eu eram femeie; o femeie predată pentru frumusețea ei. — Doctorul a spus că se va estompa, am șoptit.

Luca și-a ridicat ochii ca să-i întâlnească pe ai mei în oglindă, sprâncenele întunecate strângând împreună. M-a întors și mi-a înclinat bărbia în sus. „Aria, nu-mi pasă dacă se estompează sau nu. Singurul motiv pentru care cicatricea ta mă deranjează este că îmi amintește că ți-ai riscat viața pentru un nenorocit ca mine și acesta este cu adevărat ultimul lucru pe care ar trebui să te gândești să-l faci.”

„Aș face-o din nou”, am spus fără ezitare.

Luca m-a prins de talie și m-a ridicat pe lavoar. — Nu, mârâi el, apropiindu-și fața. Ochii îi ardeau de furie, iar alții s-ar fi înghesuit sub forța acesteia. „Nu, mă auzi? Este un ordin al naibii.”

„Nu poți să-mi dai un astfel de ordin”, am spus încet.

A eliberat o respirație aspră. „Pot și sunt. Ca Capo și ca soț. Nu-ți vei mai risca viața pentru mine niciodată, Aria. Jură.”

M-am uitat la el. Poate că a crezut că era la fel de ușor. Luca era obișnuit să-i controleze pe toți cei din jurul lui, obișnuit să-și facă oamenii să-i asculte fiecare poruncă, dar chiar și el trebuia să-și dea seama că unele lucruri nu erau sub controlul lui, că până și puterea lui avea limite.

„Aria, jură.” Vorbea cu vocea lui Capo, vocea care i-a făcut pe oamenii săi să-l urmeze și i-a făcut pe dușmanii săi se înghesuie de frică.

Mi-am încolțit mâna în jurul gâtului lui, jucându-mă cu părul lui negru și mi-am trecut buzele peste ale lui. "Nu."

Ochii i se strânseseră. "Nu?"

"Nu. Nu ai auzit niciodată cuvântul până acum?" L-am tachinat în timp ce repetam cuvintele pe care i le spuseseam în noaptea nunții noastre.

„Oh, îl aud des”, a spus el, jucându-și rolul.

Fața mi s-a spart într-un zâmbet, dar a lui a rămas întunecată. „Aria, vorbesc serios.” „La fel și eu, Luca. Protejerez oamenii pe care îi iubesc. Va trebui să accepți asta.” A scuturat din cap. „Nu pot pentru că acționezi fără să te gândești ori de câte ori acționezi din dragoste.”

am ridicat din umeri. „Așa sunt eu.”

Și-a sprijinit fruntea de a mea. „Nu te voi pierde din cauza asta.” „Nu mă vei pierde”, am șoptit, cu palma apăsată de tatuajul lui Famiglia de pe piept.

Născut în Sânge. Jurat cu Sânge.

Poate că nu făcusem un jurământ de sânge, dar ceea ce mă lega de el era mai puternic decât orice jurământ. Eram legat de iubire. „Voi fi mereu alături de tine.”

Ochii i s-au înmuiat. „Hai să mergem în luna de miere săptămâna viitoare.”

Surpriza m-a cuprins. "Într-adevăr?" l-am întrebat, emoționând. Eram căsătoriți de două luni și nu s-a vorbit niciodată despre o lună de miere, la început pentru că căsătoria noastră nu fusese una de dragoste, ci de comoditate, iar mai târziu pentru că am crezut că Luca era prea ocupat.

„Ce zici de Bratva? Nu vor ataca din nou?” Atacul lor asupra conacului Vitiello din Hamptons acum două săptămâni le-a costat viața pe câțiva dintre oamenii lui Luca și aproape că m-a costat pe a mea. Îmi pierdusem bodyguardul din copilărie, Umberto, îl văzusem împușcat în cap și scriind scrisoarea văduvei și copiilor lui îmi frânsese inima.

„Vor ataca din nou, dar nu curând. Vor trebui să se recupereze după ce l-au pierdut pe Vitali. Nu pot pleca mult timp, dar oamenii mei se pot descurca fără mine timp de o săptămână. Matteo are aproape la fel de mult respect ca mine. El poate prelua controlul pentru un timp.”

Nu mă puteam opri să zâmbesc. "Unde vom merge?"

Luca m-a sărutat înainte de a se îndrepta cu un zâmbet al lui. Era o expresie pe care mi-a rezervat-o și mi-a făcut inima să se umfle de dragoste. „Tatăl meu avea un iaht în portul din Palermo și acum este al meu. Am putea petrece o săptămână plimbând cu yachting de-a lungul Mării Mediterane.”

L-am cercetat pe chip să văd dacă moartea tatălui său l-a deranjat, dar chiar dacă bărbatul murise cu doar câteva săptămâni în urmă, Luca nu a arătat nicio urmă de tristețe. Salvatore Vitiello fusese un bărbat care a insuflat frică, dar nu admirație sau dragoste celorlalți. Nu l-am cunoscut suficient de bine pentru a fi trist de moartea lui, iar dacă l-aș fi cunoscut cu siguranță nici nu aș fi fost.

„Ar fi uimitor”, am spus în cele din urmă. Nu am fost niciodată în Sicilia și mi-ar plăcea să văd de unde provine familia lui Luca.

— Ai mai fost în Italia înainte? el a întrebat.

— O singură dată, am spus cu regret. „Tatăl ne-a dus la Bologna pentru înmormântarea unchiului său, dar am petrecut acolo doar o zi înainte de a vizita Torino și Milano. A fost frumos. Întotdeauna mi-am dorit să mă întorc, dar tata era prea ocupat să fie Consigliere și nu ne-a lăsat să mergem fără el.”

„Atunci s-a rezolvat”, a spus el. „O săptămână pentru noi înșine.”

„Abia aștept”, am șoptit, gura mea găsindu-i pe cea a lui Luca. M-am strâns pe gâtul lui când limba lui a alunecat înăuntru. Mâna lui a coborât pe umărul meu, apoi pe partea mea și peste coapsa mea. Am tremurat la gestul blând.

Din cauza rănirii mele, Luca fusese atent când făcusem dragoste și, din nou, atingerea lui a fost chinuitor de blândă, când îmi despărți picioarele și mă mângâia cu mișcări experte. I-am ținut privirea când a intrat în mine cu două degete înainte de a le înlocui cu lungimea lui, vârful lui înghiontindu-mi deschiderea. Mi-am înfășurat picioarele în jurul lui și l-am luat, încă minunându-mă de plenitudine. Gurile noastre mișcându-ne una peste alta, Luca s-a băgat în mine într-un ritm lent. I-am simțit toată lungimea în timp ce aluneca înăuntru și afară, iar tensiunea a început să se încolăcească în centrul meu.

Luca și-a tras gura și mi-a răpit la ureche: „Vino după mine, iubire”. Am gemut în timp ce el și-a înclinat împingerea în sus. Apoi gura lui a fost din nou pe a mea și limba lui m-a mângâiat într-un dans delicios. Ochii lui cenușii s-au plictisit în ai mei. Nu m-a atins ca de obicei și mi-am mișcat mâna să mă întind între noi, să-mi ating clitorisul și să mă trimit peste margine, dar Luca a împins-o ușor. „Hai să încercăm să te facem să vii doar cu penisul meu.”

Nu am reușit niciodată să vin fără frecare suplimentară, dar eram dispus să încerc asta. Ne-a legat degetele și le-a apăsat pe suprafața de marmură. S-a împins din nou în mine, în același unghi ca înainte și am icnit la plăcerea care a vibrat din punctul dulce pe care l-a lovit. Ochii mei erau mari în timp ce îi ținem privirea posesivă. De fiecare dată când făceam dragoste, părea că o face

marca-mă ca al lui nou. Luca era unul dintre cei mai posesivi bărbați pe care îi cunoșteam și crescusem printre Made Men.

A nimerit în același loc și am găfăit. Mi s-a părut minunat, dar nu eram sigur cât timp îmi va lua să vin așa, totuși Luca nu se grăbea, în timp ce a vizat același loc din nou și din nou, cu împingeri lente și dure.

„Cum se simte?” a bubuit gros, transpirația strălucind pe piept în timp ce s-a izbit din nou de mine, împingându-mi fundul înapoi pe blatul de marmură, dar mâna lui m-a târât înapoi până la margine și m-a ținut pe loc pentru următoarea lui lovitură.

Mi-am lins buzele uscate. „Bine”, am răsuflat eu când plăcerea a crescut din nou. Degetele de la picioare mi s-au ondulat și pereții au început să se spasme.

— Da, iubire, mârâi Luca. „Vino după mine.”

Limba lui s-a scufundat între buzele mele când mi-a lovit din nou punctul dulce și m-am arcuit, cu ochii închiși strâns. I-am smuls din gura lui Luca, capul meu căzând pe spate în timp ce strigam eliberarea mea. Luca s-a încordat, lovindu-mă mai tare înainte să scoată un geamăt gutural și să intre în mine. M-am scuturat de el, orgasmul meu intensificându-se pe măsură ce lungimea lui s-a zvâcnit în mine.

Când am putut vorbi din nou, am șoptit: „Uau. A fost incredibil.” Luca zâmbi, cu ochii dominanti și mulțumiți. "Era. Îmi place că poți veni doar cu penisul meu."

m-am încruntat. „Nu este normal?” Un indiciu de nesiguranță mi s-a strecurat în voce. Luca și cu mine ne culcam unul cu celălalt de peste o lună, dar eram încă departe de a fi experimentat.

Luca mi-a luat obrazul și m-a tras mai aproape pentru un sărut dulce. „Ești orice altceva decât normal, Aria. Din toate punctele de vedere.” Nu m-am oprit din încruntat. El a chicotit. „Este un lucru bun, crede-mă. Îmi place că poți veni așa. Multe femei au nevoie să-și atingă clitoris, și chiar și atunci unele nu găsesc eliberare în timpul sexului.”

„Oh”, am spus, surprins. Nu îmi puteam imagina că nicio femeie nu va veni în timpul sexului cu Luca, dar nu voiam să mă gândesc la alte femei cu Luca. Era singur al meu.

Luca m-a sărutat din nou înainte să se retragă încet din mine. „Ar fi mai bine să pregătesc totul pentru luna noastră de miere.”

am zâmbit. Dacă cineva mi-ar fi spus înainte de nuntă că aş fi atât de ridicol de fericit cu Luca, i-aş fi declarat nebuni.

LUCA

Mi-a fost greu concentrându-se pe vocea lui Matteo. Tot ce mă puteam gândi era la Aria şi la toate modurile în care voiam să o fac să vină în luna noastră de miere.

„Luca, de ce nu pleci şi nu ne mai prefacem că-ţi pasă dracului ce spun”, a spus Matteo cu un zâmbet în timp ce stătea în fotoliul din biroul meu din Sphere, cu un picior aruncat peste cotieră.

Mi-am îngustat ochii la el. "Ascult. Nu trebuie să mă întreb despre fiecare mic detaliu. Puteţi lua propriile decizii şi veţi avea sprijinul lui Romero. Nu mă suna în fiecare zi cu întrebări enervante.”

A scuturat din cap. „Tu eşti Capo.”

„Şi tu eşti Consigliere. Voi fi plecat doar o săptămână. Ne poţi controla nenorocitul de familie atâta timp. Unchii şi verii noştri nu vor risca încă un atac. Toţi vor să devină ei înşişi Capo. Nu vor lucra împreună.”

„Nu sunt îngrijorat că atacă. Pot să vă controlez soldaţii şi familia noastră, dar nu vă pot promite că nu voi ajunge să ucid pe unul sau doi dintre ei.”

Mi-am dat ochii peste cap. Matteo era prea fierbinte. „Atunci măcar omorâţi-i pe cei care fac probleme.”

„Aria trebuie să aibă o păsărică minune care să te țină sub vraja ei așa, sau dă cap ca o zeiță?”

nu m-am gândit. M-am repezit și l-am prins de gât, trântindu-l de spătar. Corpul îi era strâns de tensiune, iar mâna dreaptă se sprijinea de cuțitul, de care nu-l trase. Cu oricine în afară de mine, acel cuțit ar fi fost îngropat adânc în pieptul meu. Mi-am desfăcut degetele și mi-am dat un pas înapoi, tragând o respirație profundă și liniștitoare, în timp ce mă uitam cu privirea la fratele meu care își freca gâtul, cu ochii căprui atenți și precauți.

— Uau, a răpit el. Urme roșii în formă de deget înfloreau pe pielea lui. „M-am întrebat mereu cum s-a simțit dragul nostru văr când i-ai zdrobit gâtul. Nu m-am gândit niciodată că o să-mi dai un gust.”

Nu mi-am cerut scuze. Trecându-mi o mână prin păr, m-am dus la dulapul de băuturi de lângă birou și ne-am turnat amândoi cu băuturi, apoi i-am dus paharele la Matteo și i-am întins unul înaintea să mă las jos în fotoliu. Mi-a luat-o și a bătut whisky-ul cu un șuierat. Se îndreptase, dar încă mă urmărea.

„Cred că am primit răspunsul”, a spus

el. „La ce întrebare?”

„Ce ar trebui să încerci să mă omori.”

M-am încruntat la el. „Nu te voi omori niciodată, Matteo. Tu ești trupul și sângele meu. Știi că am încredere în tine cu viața mea.”

Matteo mi-a făcut rânjetul lui de rechin. „Luca, amândoi știm că nu este adevărat. Suntem ucigași. Ne-am ucide amândoi pe celălalt dacă i s-ar fi dat un stimulent potrivit. Și a ta este Aria.”

Nu am spus nimic pentru că avea dreptate.

„Dacă câteva comentarii murdare te fac deja să mergi așa, știu ce s-ar întâmpla dacă o rănesc vreodată.”

Degetele mele pe sticlă s-au strâns, dar de data aceasta am reușit să rămân pe scaun. „Nu o vei răni, așa că discuția este discutabilă. Și tu ești fratele meu, Matteo. Tu și Aria sunteți singurii oameni la care țin.”

El a dat din cap, apoi tensiunea a dispărut și s-a aplecat în față pentru a-mi lovi cu pumnul în umăr.

L-am lăsat și am zâmbit. „Știi cum să-mi apăs naibii de nasturi.” —

Asta fac cel mai bine, spuse Matteo, apoi într-un moment rar de seriozitate, probabil că aș fi făcut același lucru dacă ai fi insultat-o pe Gianna.

Am oftat. Am încercat să uit că el îi ceruse mâna și că petrecerea lor de logodnă trebuia să aibă loc în trei săptămâni. Asta avea să fie o mizerie. Toată lumea știa asta, cu excepția lui Matteo. Încă credea că căsătoria cu ticălosul roșcat ar fi o aventură. O plimbare prin iad, fără îndoială.

Mi-a sunat celula și am gemut când am văzut că este mama mea vitregă Nina. Am încercat să o sun pentru a-i spune că vom avea nevoie de iaht, dar ea nu a preluat, iar acum, că în sfârșit îmi răspundea apelul, am simțit că disprețul meu obișnuit se ridică.

Matteo coborî privirea spre ecran și se ridică. „Nu saluta din partea mea. Voi merge înainte și voi saluta subșefii și căpitanii.” S-a uitat fix la oglinda de lângă ușă și și-a aranjat părul întunecat până când a fost mulțumit înainte să plece. Mi-am dat ochii peste cap. ticălos deșartă. De parcă soldaților mei le-ar păsa dacă se uita *frumos*.

Sunetul telefonului meu a continuat. Vorbesc cu Nina și trebuind să-mi ascult unchii toată seara, ce pierdere de timp, când aveam o femeie superbă care aștepta în patul meu. Am preluat apelul. „Nina.”

„Luca, dragă, m-ai sunat?”

Dragă? Amândoi știam că nu există dragoste irosită între noi. Am urât-o din momentul în care se căsătorise cu tatăl meu, când aveam doar zece ani. Uneori aproape că îmi simțeam milă pentru ea când tatăl meu sadic o bătea, dar asta înceta când o văzusem ridicându-și frustrarea pe servitoare. Era o creatură care înjunghia spatele – multe femei din cercurile noastre erau, fie pentru că nu aveau altă cale de a se apăra, fie pentru că se plictiseau. Înainte să o cunosc pe Aria, îmi făcusem griji că va ascunde o persoană urâtă în spatele aspectului imaculat, dar era al naibii de perfectă în interior și în exterior. Și m-am bucurat al naibii, pentru că cu o femeie ca Nina lângă mine, lucrurile s-ar fi terminat prost.

„Am nevoie de iahtul tatălui în patru zile. Va trebui să petreci următoarele două săptămâni în casa noastră de vacanță dacă nu vrei să te întorci la New York”, i-am spus.

„Sunt în turneu pe coasta Sardiniei. Nu te poți aștepta să mă întorc pentru că te hotărăști că ai nevoie de o vacanță”, se răsti ea.

Am fost prea îngăduitor cu ea de la moartea tatălui, acum trei săptămâni. — O să faci cum îți spun, Nina. Eu sunt Capo acum și ar fi bine să-ți amintești că sunt fiul tatălui meu, sau ai uitat de ce sunt capabil?

Tăcere. Nu-mi plăcea să rănesc femeile, dar la scurt timp după ce se căsătorise cu tatăl meu, am surprins-o lovindu-l pe Matteo. Aveam doar zece ani, dar deja la fel de înalt ca ea și mai puternic. Am apucat-o de gât și poate că n-aș fi lăsat-o dacă tata nu ar fi venit în acel moment. Nina a văzut în ochii mei atunci că sunt un ucigaș. Tata o bătuse până la un centimetru din viață pentru că și-a atins fiii, chiar și atunci când ne-a torturat pe Matteo și pe mine tot timpul pentru a ne face mai puternici. Un an mai târziu mi-am ucis primul bărbat și, după șase ani, i-am zdrobit gâtul verișoarei mele de parcă aș fi vrut să-l zdrobesc pe Nina când mi-a rănit fratele și ea. *știa*.

„Cum poți să-mi ceri să mă întorc când știi că încă sunt îndurerat?” A adăugat acel vibrato enervant la vocea ei de parcă ar fi în pragul lacrimilor, ceea ce amândoi știam că nu este.

„Nu mă minți”, am șuierat eu. „Tu l-ai urât pe tatăl meu la fel de mult ca mine. Ai vrut să-l omori tu, așa că nu te preface că ești trist că a plecat. Și nu te preface că nu-l lași pe un căpitan de jailbait să-ți tragă mintea pe nenorocitul de iaht al tatălui.

Nina și-a dres glasul. Credea că nu am contacte în Sicilia? Unchiul meu mare era Capo al familiei de acolo și, desigur, unul dintre oamenii lui a vegheat asupra ei pentru mine. Văzusem fotografii cu ea cu căpitanul de douăzeci de ani, iar ceea ce făceau ei pe punte nu semăna deloc cu durerea. Avea doar treizeci de ani, de când a fost forțată să se căsătorească cu tatăl meu când avea doar nouăsprezece ani, și nu-mi păsa naibii dacă s-a încurcat atâta timp cât nu îmi pune probleme. „Și Nina, eu sunt Capo, aș putea decide că trebuie să te căsătorești din nou. Sunt destui bărbați în rândurile mele care au aceeași dispoziție ca și tatăl meu.”

Ea trase aer în piept. Nu aveam de gând să o căsătoresc cu altcineva. Indiferent cât de mult am disprețuit-o, ea suferise destul sub domnia tatălui meu.

— Poți să iei iahtul, dar nu mă voi întoarce la New York, spuse ea încet.

„Pentru cât îmi pasă, poți să te muți în Italia, Nina. Nu mi-e dor de tine, crede-mă.” Înainte să închid, am adăugat. „Și pune pe cineva să curețe fiecare centimetru al iahtului. Nu vreau să găsesc nicăieri urme ale dracului tău, înțeles?

Gâfâi, dar nu am așteptat răspunsul ei.

După apelul cu Nina, aveam nevoie de acea vacanță, dar mai întâi trebuia să supraviețuiesc unei întâlniri cu subșefii familiei, doi dintre

care erau unchii mei și doi soții mătușilor mele. Am ieșit din biroul meu și m-am îndreptat spre ultima ușă din spatele Sferei.

Am intrat înăuntru. Toată lumea era deja adunată în jurul mesei ovale de lemn. Expresia lui Matteo nu era de bun augur. Era bine că m-am alăturat lor, altfel ar fi ucis pe cineva în curând.

Bărbații s-au ridicat, chiar și Matteo, pentru că știa să păstreze aparențele, chiar dacă nu m-a tratat niciodată ca un Capo când eram singuri, dar unchiul Gottardo și-a luat timpul drăguț ridicându-se de pe scaun, probabil felul lui de a-mi arăta că nu m-a respectat.

Le-am indicat să se așeze înapoi în timp ce îmi lăsam privirea să rătăcească peste ei. Era unchiul Ermano, fratele cel mai mic al tatălui meu, care era subșeful din Atlanta, și unchiul meu Gottardo, care conducea Washington DC în numele meu. Vizavi de ei stătea unchiul Durant, care domnea peste Pittsburgh și era soțul mătușii mele Crimella, iar lângă el stătea unchiul Felix, soțul mătușii Egidia și al subșefului din Baltimore. Subsefii care au condus peste Charleston, Norfolk, Boston și Philadelphia nu erau rude cu mine, cel puțin nu suficient de apropiați pentru a fi considerați ca familie. Toți bărbații aveau între 40 și 60 de ani, cu excepția lui Matteo și a mea. Unchii mei credeau că sunt prea tânăr pentru a fi Capo. Ei nu au spus-o direct, dar eu știam asta din privirile pe care le-au împărtășit, din comentariile ocazionale provocatoare.

„Sunt multe de discutat. Știu că aceasta este doar a doua noastră întâlnire și trebuie să te obișnuiești cu felul meu de a trata lucrurile, dar sunt sigur că putem controla amenințarea rusă dacă lucrăm împreună ca una.”

„Pe vremea tatălui tău, Bratva nu ar fi îndrăznit niciodată să atace conacul Vitiello. Au arătat respect”, a spus Gottardo. Ochii lui aveau dispreț. Încă mă ura pentru că i-am zdrobit gâtul fiului său în urmă cu șase ani, dar vărul meu a primit ceea ce merita pentru că a încercat să ne ucidă pe Matteo și pe mine.

îmbunătățește poziția lui. Dacă ar fi fost după mine, Gottardo și-ar fi împărțit soarta. Încă mă îndoiam că Gottardo nu fusese implicat în nimic din toate astea. Tata crezuse afirmațiile sale de nevinovăție din orice motive inexplicabile, dar eu nu aveam încredere în bărbat. Dacă ar fi să fac o declarație sângeroasă ca să mă stabilesc ca Capo, aş începe cu el.

„Tatăl meu a fost lovit în cap de un glonț Bratva. Cum arată asta respect?” am întrebat cu o voce de moarte când am pășit în fața mesei. Nu m-am așezat, dorind ca ei să-și întindă gâtul nenorocit pentru a se uita la mine. Să vadă cine a stăpânit peste oraș acum, *care stăpâneau asupra lor*. Nu mi-a pasat dacă erau fericiți că sunt Capo la doar douăzeci și trei de ani. Aș ucide fiecare nenorocit din cameră dacă ar însemna că rămân la putere.

Matteo mi-a zâmbit. Își scoase cuțitul când Gottardo vorbise și acum îl învârtea în mâini, cu picioarele sprijinite pe masă. Cu siguranță ar aprecia o declarație sângeroasă.

Gottardo și ceilalți unchi ai mei i-au aruncat priviri nervoase. Nu ar fi devenit niciodată Underbosses dacă nu ar fi fost tatăl meu. Ceilalți bărbați care câștigaseră acea funcție, ei erau cei de care aveam nevoie pentru a-mi convinge capacitatea, pentru că aveau respectul soldaților lor.

— Trebuie să le trimiteți un alt mesaj, spuse Gottardo tăios.

M-am plimbat și m-am oprit lângă scaunul lui. A făcut o mișcare să se ridice, dar l-am împins înapoi în jos. „Le-am trimis pe Vitali în bucăți mici, o scrisoare de avertisment atașată penei lui tăiate. Cred că au înțeles mesajul. Întrebarea este dacă ai primit mesajul că sunt Capo-ul tău, Gottardo. A trebuit să-și întindă gâtul până la capăt pentru a-mi întâlni privirea. Apoi a trecut la Ermano, lângă el, pentru ajutor, apoi la ceilalți unchi ai mei. Niciunul dintre ei nu a făcut nicio mișcare să-i vină în ajutor.

„Ai face bine să-ți respecti bătrânii. Poate că ceilalți sunt prea lași ca să o spună cu voce tare, dar nu ar fi trebuit să devii Capo. Poți

fii puternic și crud, dar ești prea tânăr, mormăi el, încercând să-și salveze mândria.

Matteo își lăsa picioarele de pe masă, zâmbetul alunecând.

„Și cine ar fi trebuit să devină Capo în locul meu? Tu, *unchiule*?” am spus cu voce joasă. „La urma urmei, familia ta a încercat să mă împiedice să devin Capo o dată înainte, iar fiul tău a plătit cu gâtul zdrobit pentru trădare.”

Gottardo a sărit în sus și de data asta l-am lăsat. A ajuns doar la nasul meu, așa că dacă credea că mă poate impresiona așa, era un nebun. „Ar fi fost un Capo mai bun decât tine. Aș fi un Capo mai bun. Tu, ca și tatăl tău, nu ești potrivit pentru onoare.”

— Acum, Gottardo, vorbești prostii și știi asta, mormăi Durant, cu ochii trecând nervoși între mine și Matteo.

I-am oferit lui Gottardo cel mai rece zâmbet al meu. „Pentru mine sună ca o încălcare a jurământului. Eu sunt Capoul tău.”

„Nu am făcut niciodată un jurământ de urmattu.”

Ermano l-a prins pe fratele său și a încercat să-l tragă înapoi, dar Gottardo a rezistat. — Taci, Gottardo, pentru numele lui Dumnezeu. Ce te-a pătruns?”

— Nu, scuipe el. — Mai întâi Salvatore, acum el. Nu voi urma ordinele cuiva care ar putea fi fiul meu. Dacă nu ar fi fost tatăl său, el nu ar fi fost Capo. A moștenit titlul, dar nu merită.”

„Dacă nu eram o familie, ți-aș fi tăiat limba până acum”, a spus Matteo când venea în spatele meu.

Am vrut să-l ucid pe Gottardo pe loc, am vrut să-i zdrobesc gâtul așa cum făcusem cu fiul lui. Eram sută la sută sigur că și-a trimis fiul să mă omoare cu toți acești ani în urmă.

M-am uitat la fiecare dintre subșefii mei. „Cât de repede poți să-ți chemi căpitanii și soldații lor la o întâlnire?”

Mansueto, subșeful Philadelphiei, stătea în picioare, sprijinindu-și greutatea cu bastonul. De la al doilea atac de cord în urmă cu trei luni, devenise umbra bărbatului pe care îl cunoscusem. Familia lui a fost loială până în oase. Dacă ar muri, ar duce la mai multe probleme. Philadelphia era importantă, iar fiul său Cassio era cu doar patru ani mai mare decât mine. "Astă seară. Cel târziu mâine dimineață."

Ceilalți bărbați au dat din cap, toți, cu excepția lui Gottardo, care mă urmărea cu suspiciune, și a lui Ermano, care a spus: „Este nevoie de cel puțin cincisprezece ore până aici de la Atlanta. Și nu știu dacă îi putem zbura pe toată lumea atât de repede. Mâine dimineață ar fi mai bine dacă intenționați să implicați și soldații.

Matteo mi-a aruncat o privire întrebătoare, dar m-am înfruntat cu Gottardo. „Atunci mâine dimineață. Sună pe toată lumea. Mâine îi voi pune pe toți Făcuți din Familie să-mi depună jurământul.”

rânji Gottardo. „Ce te face să crezi că o vor face? Poate că vor ca altcineva să fie Capo.”

Am dat din cap. „Voi permite oricui se consideră mai demn să mă provoace. Poți contesta împotriva mea. Dacă veți obține sprijinul majorității soldaților, voi demisiona.”

Matteo s-a uitat la mine de parcă mi-aș fi pierdut mințile, dar știam că acesta era singurul mod de a forța toate vocile care se îndoiau de mine din cauza vârstei mele să se stingă.

— Mâine la unsprezece în centrala electrică abandonată Yonkers, i-am ordonat. Oamenii mei au schimbat priviri. Acolo se petrecuse ultima baie de sânge din istoria Famiglia, iar presa a numit locul Poarta spre Iad. I-am trimis lui Gottardo un zâmbet. — Succes, unchiule.

M-am întors pe călcâie și i-am lăsat în stare de șoc. Am terminat cu această întâlnire. Până când am avut sprijinul deplin al familiei, nu avea sens să discut despre Bratva.

Matteo a alergat după mine. „Luca, tu ești Capo. De ce riști totul?”

— Nu sunt, am spus. „Oamenii mei îmi vor jura loialitate.”

Matteo m-a oprit cu o mână pe umăr. „Trebuia să-i tai gâtul unchiului Gottardo. Asta i-ar fi liniștit și pe cei îndoielnici. Nu suntem al naibii de Senat sau altceva. Nu ne votăm pe capo, Luca.”

„Sunt cel mai tânăr Capo din istorie și trebuie să-mi reduc la tăcere toți dușmanii. De data aceasta, le voi oferi șansa de a vorbi.”

„Și ești sigur că vei fi în continuare Capo mâine?” întrebă Matteo încet.

„Familia are nevoie de putere. Au nevoie de o mână brutală. Oamenii mei știu asta.” Și toată lumea știa că nu există nimeni care să poată trata răzbunarea cu mai multă brutalitate decât mine.

Matteo a dat din cap, apoi mi-a strâns umărul. „Sper că ai dreptate, pentru că, dacă nu, lucrurile vor deveni sângeroase.”

I-am întâlnit privirea. „Nu mă voi mai închina vreodată la ordinele nimănui. Fie voi domni peste Est, fie mă voi duce la luptă.”

„Știu. Așa că, dacă lucrurile nu merg așa cum am plănuit, va trebui să cuțităm și să ne împușcăm. Și s-ar putea să murim amândoi, și urăsc să spun asta, dar chiar mi-aș fi urât să mor înainte de a avea șansa să o iau cu Gianna măcar o dată.”

Am clătinat din cap. „Poate că te scutesc de multe neazuri dacă o să ne ucidă.”

El a zâmbit. „Îmi plac neazurile”, a spus el, de parcă nu aș fi știut. — Îi vei spune Ariei despre asta?

Am făcut o pauză. A trebuit să găsesc o modalitate de a o ține în siguranță dacă lucrurile mergeau la vale. Erau mulți bărbați în rândurile mele cărora le-ar plăcea să pună mâna pe ea și asta nu avea să se întâmple niciodată. „Nu”, am spus. „Nu vreau să-și facă griji pentru mine.”

OceanofPDF.com

capitolul 2

ARIA

Ceva era întrerupt. Știam în momentul în care Luca venise acasă aseară, iar suspiciunile mele s-au confirmat a doua zi dimineață, când l-am privit punându-și tocul pentru arme și cuțite. Două cuțite legate în față, două în spate cu două cuțite dedesubt. Încă două cuțite la gambe. Luca îmi ceruse și eu să mă pregătesc, dar nu a spus de ce. Nu primise niciun fel de informații, dar trebuie să se fi întâmplat ceva cu subșefii lui ieri pentru ca el să convoace o întâlnire a întregii familii.

„Luca, încep să-mi fac griji”, am spus încet, în timp ce îmi peria părul, apoi coboram peria pe toaleta mea din dormitor.

„Nu-ți face griji”, a spus el ferm, luându-mă de mână și trăgându-mă de pieptul lui. „Acesta sunt eu fiind supraprotector. Îți vei petrece dimineața cu Romero. El va fi cu ochii pe tine.”

„Sunt îngrijorat pentru tine, nu pentru mine”, am spus încruntat.

Expresia i s-a înmuiat, dar apoi mi-a zâmbit. „Sunt greu de ucis.”

am tresărit. — Cineva va încerca să te omoare astăzi?

Mi-a sărutat buzele, strângerea lui asupra mea strângându-se aproape dureros înainte de a se retrage. Mâna lui în jurul meu, m-a condus jos, unde aștepta Romero, părând la fel de îngrijorat pe cât mă simțeam. Și-a mascat rapid emoțiile când m-a zărit, dar era prea târziu. „Luca”, am șoptit. "Ce se întâmplă? Am crezut că aceasta este doar o întâlnire a Familiei.”

Romero și Luca schimbă o privire, iar Romero dădu din cap, apoi se îndreptă spre ușa de la intrare.

Luca mi-a cuprins obrazii, trupul lui ferindu-ne de privirea lui Romero. I-am căutat ochii pentru a-i asigura, dar m-a închis afară. Frica mi s-a zgâriat în piept și lacrimile mi-au sărit în ochi. Poate că a încercat să mă ferească de realitățile vieții mafioate, dar eu eram fiica consilierului ținutei. Mafia era în sângele meu. Îi cunoșteam regulile, oamenii. Un nou Capo a însemnat o schimbare în putere.

Luca clătină din cap. — Nu, mârâi el. "Fara lacrimi."

Am clipit și am tras adânc aer în piept. „Te vei întoarce la mine.” A fost mai mult întrebare decât afirmație.

Hotărârea întunecată a umplut chipul lui Luca. "Mereu. Chiar dacă trebuie să măcel o mie de oameni ca să o fac."

Dumnezeule. l-am crezut. M-a mai sărut, apoi a încercat să dau înapoi, dar mi-am strâns strângerea în jurul taliei lui.

„Aria”, a spus el încet, dar nu l-am eliberat. Luca i-a făcut un semn lui Romero și o clipă mai târziu, Romero m-a prins de brațe și m-a îndepărtat ușor de Luca. După o ultimă privire la mine, Luca a ieșit din apartament. Ușile liftului se închiseră pe spatele lui puternic.

— Hai, Aria, spuse Romero cu o voce blândă, eliberându-mă. „Ar trebui să mergem și noi.”

„El are probleme? Pentru că este un tânăr Capo?”

Romero clătină din cap. „Luca nu vrea să știi detalii. Nu-mi cere răspunsuri pe care nu ți le pot da.”

LUCA

Centrala electrică Yonkers cufăța ei de cărămidă maro-roșcat se profila lângă râul Hudson, o relicvă a trecutului care se prăbușește — ca unchiul meu.

„Poarta către Iad”, a mormăit Matteo pe sub răsuflarea în timp ce parcam lângă intrare. Împrejurimile neglijate ale centralei erau aglomerate de zeci de mașini.

Poarta către Iad... Presa dăduse acest nume clădirii în ultimii ani din cauza războaielor între bande, dar ultima baie de sânge adevărată fusese orchestrată de Famiglia și poate că astăzi va urma o alta. Romero o ducea astăzi pe Aria într-o excursie prin oraș. Nu am vrut-o în penthouse-ul nostru sau în conac dacă lucrurile ar escalada. Dacă Matteo și cu mine am muri, Romero ar duce-o la Chicago. Ținuta ar proteja-o.

Cele două coșuri se ridicau spre cer ca țevile de puști. Propriile mele arme legate la piept sper că nu vor intra în acțiune astăzi. Matteo și cu mine am pășit prin porțile care scârțâiau, trecând pe lângă țevile consumate de rugină, în holul principal al clădirii, înalt de catedrală. Sute de oameni și-au întors capul spre mine în timp ce treceam pe lângă ei. Frontul era alcătuit din soldați din New York și Boston, soldați cu care lucrasem frecvent de-a lungul anilor, dar în rândurile din spatele lor am văzut multe fețe mai puțin cunoscute: soldați din Washington și Atlanta, din Cleveland și Philadelphia și celelalte orașe de pe Coasta de Est sub conducerea mea. Unii dintre ei nu mă văzuseră niciodată în persoană, doar auziseră poveștile și vedeau fotografii de presă. Un murmur a trecut prin ei în timp ce mă priveau. Nu alesesem un costum din trei piese pentru ocazie, așa cum ar fi făcut tatăl meu și soții Capo dinaintea lui. Eram îmbrăcată într-o cămașă rochie gri închis, cu mânecile suflecate, arătând mușchii pentru care lucrasem din greu.

Nu am ales una dintre platformele înalte, care să permită o vedere uluitoare a holului, pentru discursul meu. Distanța ar fi diminuat efectul pe care l-a avut dimensiunea mea asupra oamenilor. Am vrut ca oamenii mei să mă vadă în picioare

aproape, mai ales cei care nu mă văzuseră înainte. Am sărit pe o platformă joasă din beton, cu rămășițele de șuruburi ruginite, înainte să mă întorc către Familia adunată. Matteo a rămas pe o parte. Să-l am aici sus cu mine ar fi sugerat că aveam nevoie de întărirea lui, dar astăzi trebuia să le arăt oamenilor mei că mă descurc singur cu orice.

Am ridicat mâna și îndată oamenii mei s-au liniștit. Gottardo, din față, s-a uitat la mine cu un dispreț abia ascuns. „Mulțumesc că mi-ați urmat apelul”, am bubuit. „Știu că Capoșii dinaintea mea nu au convocat niciodată o întâlnire de această proporție, dar vremurile se schimbă și, deși suntem legați de tradițiile și regulile noastre, pe care le-am onorat întotdeauna, unele lucruri trebuie schimbate. Trebuie să ne adaptăm pentru ca Familia să rămână puternică, astfel încât să putem înfrunta amenințările viitoare și să ieșim mai puternici.”

Majoritatea soldaților mai tineri au dat din cap și chiar mulți dintre cei mai în vârstă, dar unele fețe au rămas sceptice, printre care unchiul meu Gottardo și Ermano. „În semn de respect pentru voi toți, am convocat această întâlnire, astfel încât să vă puteți exprima îngrijorările înainte de a vă jura loialitate față de mine.”

șoapte surprinse.

I-am făcut semn lui Gottardo, care s-a îndreptat imediat. „Pentru a vă arăta că vorbesc serios în privința asta, îi voi lăsa acum cuvântul unuia dintre criticii mei, unchiul meu Gottardo Vitiello, Underboss al Atlanta Familia. Unii dintre voi s-ar putea să fi auzit de el.”

A fost o lovitură la care nu am putut rezista. Gottardo fusese întotdeauna mai mult despre cuvinte decât despre fapte. Mă îndoiam că mulți dintre ei l-au văzut vreodată în afara biroului său.

Gottardo a venit în față și s-a urcat pe peron cu ceva probleme. Trecuse ceva timp de la ultima sa luptă, așa cum atestă geanta care se arăta pe costumul său. Mi-a dat din cap un semn de recunoaștere și m-am întrebat încă o dată dacă ar fi trebuit să-l urmăresc

Sfatul lui Matteo și i-a tăiat gâtul bărbatului, dar era familie și eu, cel puțin, a trebuit să mă prefac că îmi pasă de asta.

Gottardo și-a dres glasul și a deschis larg brațele. „Nu mă refer la nicio lipsă de respect. Cine mă cunoaște, știe că sunt doar despre respect”, a început el și a trebuit să mă opresc să-mi dau ochii peste cap. Era totul despre a vorbi rău la spatele oamenilor. Asta nu avea nicio legătură cu respectul.

„Dar unele lucruri trebuie spuse de dragul familiei. Avem nevoie de o mână puternică, o mână experimentată care să ne ghideze. Luca este puternic, dar este prea tânăr, prea lipsit de experiență.”

Câteva șoapte uluite au apărut. Fața mea nu dădea nimic. Dacă oamenii mei ar crede că cuvintele lui Gottardo au avut un impact asupra mea, ar putea să le considere adevărate.

„Avem mulți Underbosses capabili, cu zeci de ani de experiență. Unul dintre ei ar putea deveni Capo până când Luca va îmbătrâni.”

Prostia dracului. Odată ce am demisionat, Gottardo, și ceilalți unchi ai mei și fiii lor, aveau să se asigure că rămâne așa, probabil cu un cuțit în spate.

Am ridicat din nou mâna, cu expresia oțel. „Al cui nume insuflă respect în ținută? De a cui răzbunare se teme Bratva când se gândesc să ne atace? Sunt membru al Famiglia de doisprezece ani. Am ucis aproape două sute de inamici. E numele meu ei șoptesc de frică. Vice. Le este frică de mine pentru că acțiunile mele vorbesc mai tare decât vârsta mea, pentru că sunt capabil să fac ceea ce trebuie făcut, oricât de sângeros, oricât de periculoasă, oricât de nemiloasă. Ești mai în vârstă, unchiule Gottardo, este adevărat, dar la câte lupte ai luat parte, câți oameni ai torturat, câți dușmani ai ucis? Tu esti *vechi*. Și asta te salvează astăzi. Nu te voi omorî pentru că ai vorbit împotriva lui Capo pentru că îmi respect bătrânii. Îi respect atâta timp cât

mă respectă, așa că data viitoare când te gândești să te revolți, nici vârsta ta și nici statutul tău de unchi nu mă vor împiedica să-mi înfig cuțitul în inima ta.” M-am concentrat asupra celor multe sute de oameni de sub mine. „Cei care au luptat alături de mine știu de ce sunt Capo de care Famiglia are nevoie în acest moment. Știu să lupt, spre deosebire de atâția Capo din trecut care își petreceau timpul ascunși în spatele birourilor și în spatele bodyguarzilor. Dar pot acționa diplomatic, așa cum ar fi trebuit să demonstreze uniunea mea cu fiica lui Rocco Scuderi.”

„Nu vrem curva ținută în Famiglia!” strigă o voce masculină profundă.

Ochii mei s-au întors spre direcția din care venise strigătul. Matteo mi-a aruncat zâmbetul lui contorsionat. Poarta spre Iad. În seara asta ar fi sânge.

"Cine a spus asta?" Am întrebat.

Câțiva oameni s-au deplasat în dreapta mea. M-am concentrat asupra lor. Era un nemernic înalt pe care nu-l cunoșteam, probabil unul dintre oamenii lui Gottardo, care mi-a întâlnit privirea.

"OMS?" am urlat.

— Am făcut-o, a recunoscut el, cu voce fermă.

Am sărit de pe platformă și m-am îndreptat spre el prin mulțimea care se despărțea. Matteo era aproape în spatele meu. Oamenii mei s-au uitat la mine cu respect și fascinație. Cei mai mulți dintre ei erau mult mai scunzi decât mine și, în timp ce m-am oprit chiar în fața nemernicului care o gura prost Aria, și el a trebuit să-și ridice puțin capul, deși avea șase trei ani. Știam cum arăt pentru majoritatea oamenilor – ca Diavolul răsărit din Iad.

„Prefer să știu numele bărbaților pe care îi ucid, deci cum te numești?” „Giovanni”, a spus el, încercând să pară liniștit, dar eșuând. Buza de sus i-a acoperit transpirația, iar mâna i s-a sprijinit pe pistolul de la talie.

„Giovanni”, am spus cu vocea mea cea mai mortală, apropiindu-ne și mai mult, ochii mei spunându-i ce se afla în fața lui.

S-a dat înapoi un pas, doar unul, dar toată lumea a văzut.

Zâmbetul meu s-a larg. „Cum ai numit-o pe soția mea?”

Ochii i se învârtiră în jur. „Ea a fost plata pentru armistițiu. E o târfă, a ieșit el, apoi a adăugat repede. „Nu sunt singurul care gândește așa.”

"Chiar așa?" am întrebat, lăsându-mi privirea furioasă să alunece asupra oamenilor din jur, cei mai mulți dintre ei soldați ai lui Gottardo. Niciunul nu a confirmat ceea ce spusese Giovanni, dar îmi puteam imagina ce le spusese Gottardo. — Poate că te vor ajuta, Giovanni. Sper că unii dintre ei o fac, așa că le pot tăia și eu.”

Giovanni smuci, cu degetele înfășurându-și mânerul pistolului. Mâna mea s-a aruncat înainte, închizându-se în jurul gâtului lui, și l-am trântit la pământ, mi-am lovit genunchiul în pieptul lui pentru a-l ține jos. Se sufoca când degetele mele i-au oprit alimentarea cu oxigen. I-am ținut privirea, savurat de panica din ochii lui în timp ce se lupta cu moartea. Lupta lui a devenit sacadată în timp ce s-a arcuit și s-a răsucit, dar nu m-am liniștit. Mi-am întins mâna lui Matteo. "Cuțit."

L-am avut pe al meu, dar ar fi fost nevoie de un efort considerabil să-l eliberez de tocul meu pentru gambe sau spate, cu nemernicul care se zbate sub mine. Matteo mi-a întins cuțitul lui preferat de jupuit, cu o lamă scurtă și ascuțită de carbon, construită pentru a trece prin carne ca untul. Giovanni făcu ochii mari, de groază și lipsă de oxigen.

Cu puțin timp înainte să-și piardă cunoștința, i-am eliberat gâtul și gura i s-a deschis larg pentru a înghiți aer. Mi-am înfipt mâna între maxilarul lui superior și inferior pentru a o ține deschisă, apoi i-am coborât cuțitul pe limba lui. A mușcat, țișând răgușit, dar lama i-a tăiat carnea. Durerea mi-a pătruns printre degete de la maxilarul lui blocat, dar am avut și mai rău. Am scăpat cuțitul și am întins mâna la limba tăiată pe jumătate, apoi am smuls-o cu a

remorcher vicios. Ochii i s-au dat înapoi când sângele i-a umplut gura. A căzut lângă el, zvâcnind. În curând avea să moară din cauza pierderii de sânge sau să se sufocă cu propriul său sânge.

Cu limba sclipitoare încă în mână, m-am întors în cerc pentru a le arăta oamenilor mei că i-am văzut pe toți, apoi am scăpat bucata de carne inutilă pe pământ înainte să mă întorc în față, cu mâna și antebrațul acoperite de sânge. Am sărit pe platformă și m-am confruntat cu mulțime, fără să mă obolesc să mă curăț. Le-aș lăsa să vadă sângele, dar majoritatea ochilor erau ațintiți pe fața mea, iar respectul bolnav le-a răsucit trăsăturile. „Soția mea este o femeie onorabilă, *femeia mea* și voi omorî pe oricine îndrăznește să o lipsească de respect.” Am sperat că asta va rezolva problema odată pentru totdeauna.

Matteo a zâmbit la mine în timp ce ținea cuțitul însângerat pe care îl scăpasem. I-am dat din cap și a vorbit. „Acum că am rezolvat limba capricioasă a lui Giovanni, este timpul să-ți promiți loialitate față de Capo-ul tău. Aceia dintre voi care încă credeți că Luca nu este apt să fie Capo, puteți face un pas înainte și nu depune jurământul. Depinde de tine.” Le-a arătat dinții și și-a șters lama de pe piciorul pantalonului.

Nimeni nu a făcut un pas înainte, iar când Matteo și-a sprijinit palma peste inimă și a început cuvintele jurământului nostru: „Născut în sânge, jurat în sânge”, mulțimea a căzut ca una singură. Am respirat adânc, uitându-mă pe oamenii mei în timp ce se uitau la mine. Mi-am redus la tăcere criticii deocamdată, i-am speriat în tăcere, dar nu vor rămâne mereu așa. Totuși, deocamdată, eram Capo, un Capo mai puternic decât fusese tatăl meu, pentru că le dădusem soldaților mei sentimentul că ei m-au ales. Când am demisionat mai târziu, am luat prosopul pe care mi l-a înmânat Matteo pentru a mă curăța mâna înainte să accept felicitările soldaților mei și să dau mâna.

Oamenii mei mi-au căutat apropierea, mai ales cei care nu m-au întâlnit până acum. Au vorbit doar despre mine, iar acum puteau să vorbească *mie*. Le-am dat ceea ce căutau. A vorbit, a ascultat, a bătut din umeri.

Mansueto, Underboss din Philadelphia, care își susținea greutatea pe un baston, s-a apropiat de mine mai târziu, fiul său Cassio făcându-se deasupra lui. I-am strâns mâna lui Mansueto, apoi a lui Cassio. „Soția ta aduce splendoare și lumină în New York. În cei aproape șaptezeci de ani ai mei nu am văzut niciodată o frumusețe ca a ei. Armistițiu sau nu, ești binecuvântat să o ai în patul tău.”

m-am încordat.

— Părinte, spuse Cassio ca avertisment, aruncându-mi o privire de scuze.

Mansueto mi-a zâmbit și a dat din cap. „Protector așa cum ar trebui să fii. Sunt un bătrân. Nu mă deranjează.”

Știam că Aria este frumoasă. Dacă s-ar fi născut în trecut, ar fi fost regină, dată unui rege pentru frumusețea ei, și chiar și acum era menită pentru scenă, menită să fie admirată de milioane. Ea ar fi visul umed al milioaneilor de băieți adolescenți, ar bătui fanteziile milioaneilor de bărbați căsătoriți care nu s-ar putea descurca cu imaginile propriilor soții – dacă nu ar fi soția mea. Dar eram un nemernic posesiv și de aceea ea ar fi întotdeauna doar a mea. Fiecare centimetru din ea.

„Știi că astăzi nu este un moment bun, dar trebuie să discut despre succesiunea mea cu tine”, a spus Mansueto.

gura lui Cassio se strânse. — Nu vei muri azi, părinte. —

Dar poate mâine, spuse Mansueto.

Mi-am îndreptat privirea spre Cassio. „Vei prelua de la tatăl tău”.

Cassio își înclină capul. „Dacă îți dai consimțământul. Sunt tânăr.”

am zâmbit. „Nu la fel de tânăr ca mine. Familia are nevoie de sânge tânăr.” M-am întors către Mansueto. "Nici o supărare."

„Fără supărare luată. Există anumite forțe în Familia care ne rețin. Dar am încredere că vei arde problema de la rădăcină.”

Privirea lui Mansueto s-a mutat în centrul sălii unde Giovanni sângerase. Nimeni nu-i venise în ajutor. "Eu voi."

ARIA

Romero și cu mine am fost conducând prin New York aproape două ore. Începeam să devin neliniștit și strânsoarea lui Romero asupra volanului se strângea cu fiecare clipă care trecea. Aceasta nu a fost o simplă întâlnire a familiei, altfel Luca nu ar fi pus astfel de măsuri de precauție. Ochii mi-au fost atrași de clădirea Flatiron în timp ce ne-am strecurat pe lângă ea în trafic, încercând să-mi distrag atenția de la panica mea crescândă – în zadar.

„Luca este puternic, Aria”, m-a asigurat din nou Romero, dar cuvintele lui nu mi-au liniștit temerile. Reușise să-și descompună complet părul castaniu de la trecerea mâinilor prin el atât de des, iar semnul lui flagrant de nervi m-a făcut și mai nervos la rândul meu.

Doua ore.

Dacă nu s-a întors la mine?

Mobilul lui Romero a sunat și el l-a scos, cu ochii în jos spre ecran înainte să se întoarcă pe parbriz și tensiunea să scape de el. El a zambit. "Totul este în regulă. Putem merge acasă."

M-am prăbușit pe scaun, apăsând o mână pe buzele mele în timp ce închideam ochii pentru a lupta împotriva lacrimilor de ușurare. Când le-am deschis din nou, Romero mă privea cu un strop de surpriză, dar apoi s-a întors înapoi în față.

"De ce?" am întrebat eu liniștit. "De ce ești surprins?"

„Puțini credeau că ți-ar face bine să fii căsătorit cu Luca. Mulți cred că îi vei sărbători moartea, spuse el cu grijă.

„Și tu ce crezi?” Am întrebat.

El a ridicat din umeri.

„Romero, cred că merit adevărul.”

„Când te-am văzut prima dată când aveai doar cincisprezece ani, mi-a fost milă de tine. Nu mă înțelege greșit. Îl respect pe Luca mai mult decât pe oricine altcineva. El este Capo-ul meu, dar am luptat alături de el ani de zile. Știu ce face viața asta oamenilor, am văzut ce le-a făcut Salvatore Vitiello lui Luca și lui Matteo. Luca s-a născut și a crescut pentru a fi Capo.”

— Știu ce este, am spus hotărât. "Și îl iubesc."

Romero mi-a aruncat un mic zâmbet, cu ochi căprui blânzi. "Știu. Când ai prins acel glonț pentru el, a devenit destul de clar, dar încă mă surprinde uneori."

„Și eu”, am recunoscut râzând ușor, pentru că acum câteva luni eram încă unul dintre cei care credeau că a deveni o tânără văduvă ar fi cel mai bun lucru care mi s-ar putea întâmpla.

„El va face orice pentru tine, știi asta?” m-am

încruntat. „Nu dacă îi rănește pe Famiglia”.

Buzele lui Romero se răsuciră într-un zâmbet ironic, dar nu spuse nimic.

În ochii lui Luca se pândea întunericul când s-a întors de la întâlnirea cu Famiglia după-amiaza târziu. Citeam o revistă de călătorie care prezenta sudul Italiei pe canapeaua din sufragerie, dar m-am repezit spre el în momentul în care Romero a dispărut în lift, mi-a aruncat brațele în jurul mijlocului lui și mi-a îngropat fața în pieptul lui. Am simțit mirosul de sânge, dar sub el se întindea parfumul mosc reconfortant al lui Luca. Luca m-a ținut câteva clipe până când m-am dat înapoi și m-am uitat la fața lui.

"Ești în regulă?" l-am întrebat, cu vocea fără suflare.

Nu a spus nimic, doar m-a mângâiat pe păr. Zâmbind, i-am prins mâna și mi-am adus-o la buze, sărutându-i degetele. Când m-am tras înapoi, am observat sângele uscat care se adunase în liniile fine dintre degetele lui. M-am înțepenit înaintea să pot controla reacția. Mai văzusem sânge. Pe cămășile și corpul lui Luca și pe fiecare centimetru de podea din conac după atacul de la Bratva, dar asta a venit neașteptat.

Luca se strâmbă și își trase mâna.

I-am cercetat ochii. "Ce s-a întâmplat?" Când a devenit clar că nu vrea să-mi spună, l-am prins din nou de mână pentru a-i arăta că un pic de sânge nu mă deranjează și m-am apropiat de el. "Vă rog spuneți-mi. Poți avea încredere în mine."

„Nu vreau să te murdăresc cu ororile vieții mele.”

„Ororile tale nu mă sperie. Sunt aici să te ajut să te ocupi de ei.” Nu părea convins, dar a răspuns totuși: „A trebuit să fac o declarație sângeroasă la întâlnirea de astăzi”.

— Afirmație sângeroasă, am repetat eu. Mai auzisem termenul. — Ai ucis unul dintre soldații tăi?

Și-a ridicat cealaltă mână și mi-a tras-o pe obraz până la gât, apoi peste umărul meu. — Atât de nevinovat, șopti el întunecat.

Mi-am strâns buzele. „Nu mai este chiar atât de inocent, mulțumesc ție.” Era menit într-un mod sexual, menit să ușureze starea de spirit, dar Luca dădu din cap, ochii pâlpâind de remușcări.

„Încă îmi amintesc prima dată când te-am văzut. La naiba, ai fost un copil.” „Nu eram atât de tânăr, Luca”, l-am contrazis. „Și tu ești cu doar cinci ani mai mare decât mine. Faci să sune de parcă ești un bătrân nebun.”

„Chiar și în ziua nunții noastre, încă aveai acea inocență copilărească. Ai fost adăpostit, protejat. Tu erai pur și eu eram orice altceva decât. Poate că nu sunt atât de mai în vârstă, dar am făcut atât de multe, am văzut atât de multe.”

Nu eram sigur dacă vorbea despre lucrurile pe care le făcuse ca Made Man sau ca un burlac căutat. Știam că fusese cu multe femei. O singură privire la presă și asta a devenit clar. Și nu eram sigur unde se duce cu cuvintele lui. „Nu ai părut niciodată deranjat de lipsa mea de experiență...”

"Nu sunt. Știi cât de posesiv sunt. Ar fi trebuit să ucid pe toți oamenii cu care ai fost în trecut, așa că e bine că sunt singurul."

Am eliberat o respirație exasperată, dar am putut simți că dispoziția lui se ridică ușor. „Cu câte femei te-ai culcat? Ai avut prima dată când aveai treisprezece ani, așa că ai avut zece ani înainte să ne căsătorim.” Mă întrebam despre asta de ceva vreme, chiar dacă nu eram sigur că vreau să aflu răspunsul, dar știam că îl va distra pe Luca de la orice demoni i-ar fi chemat întâlnirea.

Expresia lui Luca s-a închis. „Asta nu este important. Este trecutul.” „Dar aș vrea să știu.”

— Nu contează dacă au fost o sută sau o mie înaintea ta, pentru că acum ești doar tu, Aria, spuse Luca hotărât.

Am oftat. Poate că avea dreptate, dar nu puteam lăsa să scadă atât de ușor. "O mie?" am îndemnat eu, făcând ochii mari.

El a zâmbit. "Bună încercare. Să spunem că am luat ceea ce am putut obține." — Și ai multe, am terminat.

„Nu este important”, a murmurat el înainte să mă sărute. Știam că nu ar trebui să fie, dar nu m-am putut abține să mă întreb dacă un bărbat care era obișnuit să fie cu atâtea femei s-ar putea mulțumi vreodată doar cu una, mai ales cu una care aflase de la el tot ce știa despre sex.

capitolul 3

ARIA

Soarele de la mijlocul lunii octombrie m-a sărutatpiele în timp ce debarcam din jetul nostru privat parcat pe aeroportul din Palermo. În timp ce vremea în New York fusese gri și ploioasă, soarele și căldura ne-au întâmpinat în Sicilia.

Mi-am înclinat fața în sus, savurând atingerea razelor solare pe pielea mea. În pregătirea pentru clima mai caldă, mi-aș îmbrăca rochia maxi portocalie cu efect de ombre și centura aurie care îmi accentuează talia, precum și sandalele mele plate aurii preferate.

Mâna lui Luca s-a strâns în jurul meu și i-am aruncat o privire înclinată, găsindu-l încruntat amenințător la pilotul nostru care mă uitase cu ochii. L-am tras de mână și s-a concentrat asupra mea, încruntarea scăzând. "Tu esti prea frumoasa."

— Corect, am spus râzând. "Să mergem. Vreau să văd iahtul." Asta și am vrut să scap de pilot înainte ca Luca să se hotărască să-l scutească de câteva membre.

Un șofer ne-a așteptat lângă un SUV Maserati alb când am ieșit din aeroport. „Este un soldat al familiei siciliene. Unchiul meu este Capo.”

Mi-au făcut ochii mari. "Oh, chiar așa? L-ai mai întâlnit?"

"De două ori. Nu a fost la înmormântarea tatălui meu pentru că în acel moment îi lua un stimulator cardiac. Are șaptezeci de ani, așa că la un moment dat nepotul lui Alessandro va prelua conducerea."

— Nu fiul lui?

"Mort. Ucis de Camorra. Ei stăpânesc peste Napoli și Campania."

"Oh. Dar Camorra din State?"

„Ei țin pentru ei în Occident. Benedetto Falcone este la fel de nebun pe cât vin ei.”

Am ajuns la mașină. Șoferul nostru, un tip înalt de vârsta lui Luca, cu păr negru și barbă neagră, i-a strâns mâna lui Luca și s-a prezentat ca Alessandro în italiană. Luca păru surprins, apoi spuse în italiană fluentă: „*Nu te-am recunoscut. A trecut ceva timp. Nu mă așteptam ca unchiul meu străbun să-și trimită propriul nepot să mă întâmpine.*”

Alessandro își înclină capul. „*Un semn de respect, Luca, ca oameni de onoare.*” S-a întors spre mine și ochii lui au călătorit pe toată lungimea mea, evident surprins înainte să-mi întâlnească privirea și să-mi vorbească în engleză cu accent. „Este o onoare să o cunosc pe femeia cu părul auriu care a adus armistițiu între ținută și familie.”

Aproape că am pufnit.

Privirea vigilentă a lui Luca se aplecă asupra celui alt bărbat. „Este și soția mea.” M-a enervat că vorbeau engleză cu mine, așteptându-se să fiu incapabil să vorbesc italiană. Poate că eram faimos pentru frumusețea mea, dar terminasem școala cel mai bine din clasă și aș fi putut merge la orice facultate de la Ivy League pe care mi-aș fi dorit-o dacă nu eram cine eram.

Am zâmbit în ciuda supărării mele și am spus într-o italiană impecabilă: „*Eu nu am adus armistițiu, Luca a făcut-o pentru că este cel mai bun Capo New York pe care l-a văzut vreodată.*”

Ambii bărbați m-au privit uluiți și am ridicat sprâncenele spre Luca. Aprecierea i-a pâlpâit în privire înainte să-și întoarcă atenția asupra lui Alessandro. „*Unchiul meu străbun așteaptă o vizită astăzi?*”

Ușurarea s-a instalat în oasele mele când Alessandro a clătinat din cap. „*El știe că vei dori să te bucuri de luna de miere cu soția ta. Dar înainte de a pleca la New York, ar aprecia o întâlnire.*”

„*Desigur*, ”spuse Luca. Ne-am urcat în mașină după ce Alessandro îl ajutase pe Luca să ne încarce bagajele în portbagaj. Luca și cu mine ne-am așezat în spate, ceea ce lui Alessandro nu părea să-l deranjeze. Am simțit că Luca vrea să-l supravegheze pe celălalt bărbat, așa că m-am bucurat când Alessandro ne-a lăsat în port și a plecat. Luca ne-a rostogolit cele două valize pe palierul lung spre un iaht alb-negru, și nu unul mic așa cum mă așteptam. Luca m-a ajutat să urc pe barcă, apoi ne-a ridicat bagajele pe punte.

„Poți să conduci chestia aia?” Am întrebat. Luca rânji.

”Da. E ca și cum ai conduce o mașină.”

M-am îndoit de asta. M-a condus în jos pe punțile inferioare, care erau simbolul șicului luxos, cu părți ale tavanului realizate din sticlă pentru a permite o vedere spre cer. Mobilierul, pereții și covoarele au variat în culori de la alb la crem, cu câteva elemente din lemn mai închis. Zona de relaxare și masa de sufragerie au fost construite pentru cel puțin opt persoane. Luca a continuat să se miște până când am ajuns în dormitorul matrimonial cu propriul său grup sanitar propriu. Patul king-size avea un baldachin de culoare crem și oglinzi deasupra tăbliei, precum și în partea de sus a baldachinului. M-am îndreptat spre ea și m-am uitat la oglinzi, pe jumătate stânjenită, pe jumătate curios.

Luca mă privea cu brațele încrucișate și cu o expresie de foame pe față. „Abia aștept să-ți văd corpul minunat din toate unghiurile când sunt în tine.”

Mi-au ars obrazii. Nu eram sigur dacă îmi plăcea ideea de a fi urmărit așa și, mai rău, să mă privesc.

Luca s-a apropiat de mine și m-a mângâiat pe obraz. „Încă nevinovat.”

m-am încruntat. Nu a fost chiar asta. Pur și simplu nu eram dornic să-mi prezint corpul în orice unghi nefavorabil posibil. „Nu sunt sigur că trebuie să văd atât de multe despre mine.”

Luca a râs. „Nu-mi spune că ești conștientă de tine, Aria. La dracu. Aproape că l-am ucis pe pilot, pe personalul de la sol și pe Alessandro din cauza scăpării lor, și te simți conștient de acel corp. Mi-a făcut semn.

„Doar pentru că alții nu văd imperfecțiunile mele nu înseamnă că eu nu văd.” A râs din nou. „Perfecțiunea peste tot, Aria, ai încredere în mine. Am văzut atât de multe femei goale și toate și-ar fi dat rinichiul stâng să fie pe jumătate la fel de frumos ca tine.”

„Trebuie să spui asta ca soțul meu”, am spus, dar începeam să mă relaxez în ciuda oglinzilor. Ce conta dacă nu eram mulțumit de felul în care arăt, atâta timp cât Luca mă considera frumoasă?

Mi-a atins talia și s-a aplecat spre urechea mea. „Nu trebuie să fac nimic. Este adevarul. Acum vino, înainte să te arunc pe pat și să-ți arăt cât de sexy ești pentru mine.”

Mi-ar fi fost perfect cu asta, dar l-am urmat pe puntea superioară și apoi până în cabina de pilotaj ridicată. — Uau, am spus.

Luca zâmbi. "Așteptați o secundă. Trebuie să eliberez acostele." Când s-a întors câteva minute mai târziu, s-a urcat în spatele volanului și a pornit motorul. L-am privit fascinat cum apăsa butoanele și verifica tot felul de afișaje despre care habar n-aveam. Concentrarea umplu chipul lui Luca în timp ce conducea iahtul în afara portului spre apă deschisă.

„Ne putem opri aproape oriunde vrem și să avem locul pentru noi.”

Mi-a plăcut ideea, mi-a plăcut foarte mult, mai ales gândul de a-l avea pe Luca pentru mine.

LUCA

Aș putea spune că Arieiera la fel de încântat de perspectiva de a avea oceanul și plajele izolate pentru noi înșine ca și mine. Am vrut s-o trag cu Aria pe plajă, în ocean, pe terasă și sub oglinda aceea mare. Toate acestea ar fi primele pentru Aria și mi-a făcut să se întărească penisul doar gândindu-mă la asta.

Fruntea i se încreți. „Ce zici de mâncare?”

Poate că mințile noastre nu rătăciseră pe aceleași căi întunecate. A trebuit să înăbuși un zâmbet. „Mi-am cerut familiei să ne aprovizioneze frigiderul și dulapurile cu mâncare.”

„Deci trebuie să gătim?”

Îngrijorarea Ariei m-a trimis peste limită. am hohot de râs. Aria avea la fel de mult talent la gătit ca și mine. Cu siguranță nu era ca soțiile italiene din trecut.

„Vom muri de foame sau vom face otrăvire alimentară”, a spus ea clătinând din cap. „Ne vom da seama de ceva și oricum mi-e foame doar de un singur lucru”, am spus cu voce joasă, trăgând-o pe Aria de corpul meu.

"Pentru acum. Vom vedea ce simți în privința asta după câteva zile fără mâncare decentă." S-a lipit de mine, sânii ei moi frecându-se de coastele mele, iar eu am decis să-mi găsesc ancorare rapid. Când am ajuns într-un golf mic, am ancorat iahtul înaintea Ariei și am intrat în bucătărie. Am adunat o salată verde și ne-am umplut farfuriile cu ciabatta, brânză pecorino, măslina și șuncă de Parma înainte de a ne muta pe terasa de soare, de a ne așeza pe mobilierul de lounge și de a privi soarele apus peste ocean.

Aria oftă. "Asta este incredibil."

Cea mai incredibilă priveliște dintre toate a fost aureola aurie creată de soarele care se scufundă pe capul Ariei. Și-a pus o bucată de pâine în gură, apoi a înghițit cu conștiință. „Ai o privire ciudată pe față.”

Am clătinat din cap și am mâncat câteva felii de șuncă. În cele din urmă, foamea mea de mâncare a fost înlocuită cu alta, așa că am pus farfuria jos, m-am aplecat în față și mi-am strecurat mâna sub tivul rochiei ei. Buzele Ariei s-au înclinat în sus în timp ce ea

i-a mai strecurat o bucată de brânză în gură. Încă era timidă să mă seducă, dar rareori își mai ferea privirea. Mi-am împins mâna mai sus, în sus pe curba moale a genunchiului ei. Ochii ei cercetau stâncile din jur.

„Suntem doar noi”, am asigurat-o. Nu aş risca ca cineva să vadă ceea ce era doar privilegiul meu să văd. Ea şi-a pus farfuria jos şi s-a apropiat mai mult, permiţându-mi mâinii să ajungă şi mai sus. Am acceptat invitaţia şi mi-am strecurat mâna între coapsele ei, degetele mângâindu-i pielea moale. Ea oftă încet, cu ochii umplându-se de nevoie în timp ce se lăsă pe spate pe braţe, cu capul înclinat pe spate, părul căzut ca mătasea aurie pe umeri, periând pielea salonului. Prea al naibii de superb pentru cuvinte.

Am mers mai sus şi m-am lovit de pliurile ei umede. Sprâncenele mi se ridică. „Fără chiloţi?” am râs, penisul mi se smucise.

Chiar şi în lumina slabă am putut vedea roşeaţa Ariei. „Am scăpat de ele înainte de cină.”

am gemut. La naiba, era din ce în ce mai bună la asta. Mi-am frecat degetul mare peste clitorisul ei şi ea s-a apăsât împotriva mea cu o smucitură a şoldului. Cu mâna mea liberă, i-am împins rochia în sus, dezvăluind picioarele ei slabe şi păsărica. M-am aşezat pe un genunchi şi i-am luat fundul cu palmele înainte să o trag la gura mea de aşteptare.

gemu Aria. „Da, te rog”, mielă ea şi la naiba, aproape că am intrat în pantaloni. Nu a fost încă deschisă, iar pentru ea să spună ceva a fost al naibii de uimitor. Ştiam că i-a plăcut când am lins-o şi mi-a plăcut la fel de mult. Rareori m-am îndrăgostit de femei în trecut, preferam să le trag tare sau să le pun să-mi sugă pula, dar cu Aria având păsărica în gură era paradisul. Nu aş uita niciodată uimirea de pe faţa ei când am lins-o pentru prima dată.

Am închinat-o cu buzele și limba și am așteptat până când ea a fost aproape de eliberare înainte să-i împing un deget în ea. Așa i-a plăcut cel mai mult. Un deget doar ca să o răstoarne peste margine în timp ce i-am sut clitorisul și, ca de obicei, am fost răsplătită cu strigătul ei de plăcere și sucul ei dulce. La dracu. Mi-a plăcut gustul ei.

Când respirația ei a încetinit, m-am tras înapoi și i-am sărutat genunchiul înainte să mă îndrept. Aria s-a uitat la mine prin niște ochi cu glugă de poftă. „Ieși din rochia aceea, *principessa*. Lasă-mă să văd corpul tău perfect.”

Se ridică, ridică rochia peste cap și o aruncă pe pământ. A rămas complet goală. Ce fel de imperfecțiuni a văzut ea? Nu erau niciuna.

I-am înconjurat talia și am tras-o mai aproape pentru a-i gusta sfarcurile înainte de a o elibera și de a-mi lucra rapid cu hainele. Și-a încolăcit mâna în jurul penisului meu, dar am clătinat din cap. „Vreau să te trag, Aria. Îngenunchează pe canapea.”

Ea a ezitat, dar apoi a făcut ceea ce i-am cerut.

Am poziționat-o pe Aria astfel încât să stea în genunchi în patru picioare în fața mea. Era o poziție pe care nu o încercasem încă. Fusese aplecată peste o canapea, dar asta era nou și mi-a plăcut vederea fundului ei pe care o aveam.

M-am aliniat când am observat tensiunea coloanei vertebrale a Ariei și i-am simțit păsărica strânsă de vârful meu. Neștiind ce i-a provocat reacția, am mângâiat-o pe spate, dar nu s-a relaxat. Era prea tensionată ca să intru în ea fără să-i provoace durere. „Aria?” m-am grăbit. Bilele mele erau pe cale să-mi spargă.

Ea nu a reacționat, dar acum umerii i s-au rotunjit și respirația i s-a schimbat. Ea plângea? I-am înconjurat talia, am ridicat-o și am întors-o. Ochii ei s-au îndreptat spre mine. Nu plângea, ci expresia ei

a arătat clar că era supărată de ceva. — Îmi pare rău, spuse ea încet.
„Putem încerca o altă poziție?”

„Mai întâi spune-mi de ce te-ai încordat? Care este problema că ești în patru picioare?”

Și-a lăsat ochii în jos, ceea ce era un semn al naibii de rău.

„Mi-a amintit de ziua în care te-am văzut cu Grace.”

Dă-mi naiba. M-am simțit ca cel mai mare nemernic de pe planetă. M-am aplecat în timp ce i-am ridicat bărbia. Mi-a întâlnit ochii, părând al naibii de vulnerabilă. „Aria, ți-am spus că este un lucru din trecut. Nu există altă femeie pentru mine. Doar tu.”

”Știu. Nu știu de ce nu o pot uita.”

Nu eram sigur ce să fac cu rănirea ei, așa că am sărutat-o. Retrăgându-mă, am șoptit: „Hai să intrăm înăuntru. Voi face dragoste cu tine în patul nostru.” Când a ezitat, i-am prins obrazul și ne-am apropiat fețele. „Ești singura femeie cu care am făcut dragoste vreodată, Aria.” Dacă soldații mei ar putea să mă audă acum, ar trebui să fac o altă declarație și mai sângeroasă pentru a le recâștiga respectul.

Cu toate acestea, când expresia Ariei s-a înmuiat, nu am regretat cuvintele mele. M-a urmat până pe puntea de jos și în dormitorul nostru. Era tăcută și când am făcut-o să se întindă pe spate pe pat și mi-am trecut degetele peste părșărică, mi-am dat seama că nu era la fel de excitată ca înainte. Avea ochii închiși, fie din cauza oglinzii, fie pentru că încerca să-mi ascundă emoțiile. M-am întins lângă ea și i-am mângâiat obrazul. Ea a deschis ochii și durerea a dispărut, așa că a fost timidă în privința oglinzii. M-aș putea descurca cu asta.

Am dat din cap spre oglinda de deasupra noastră și ea mi-a urmărit privirea. Corpul ei delicat părea carnic în comparație cu al meu, pielea ei palidă prea perfectă pentru cicatricile mele și mușchii duri. Ochii ei se concentrară asupra mică cicatrice de pe umărul ei. Ai încredere în Aria că va fi deranjată de singurul mic defect de pe corpul ei – care nici măcar nu era un defect al naibii pentru că era dovada iubirii ei. eu

a propus să-i distragă atenția și să-i reaprindă excitarea. I-am prins sânul cu mâna, apoi i-am înfipt un sfarc între degetul înaintea și cel mijlociu și am alunecat în sus și în jos. Aria își coborî privirea.

"Nu, *principessa*. Vreau să privești mâinile mele închinându-ți trupul." Ea și-a ridicat ochii și nu i-a mai scos de pe oglindă. Respirația ei s-a oprit în timp ce mâna mea a coborât. „Deschide-ți picioarele”, i-am ordonat, iar ea a făcut-o. I-am despărțit pliurile cu degetul mare și degetul mijlociu, lăsându-i clitorisul gol. Și-a arcuit șoldurile și mi-am apăsât degetul arătător în jos și am început să frec cercuri mici. Buzele ei s-au întredeschis când își legăna pelvisul. În curând ea a fost la fel de pregătită ca înainte. M-am tras înapoi și m-am urcat printre picioarele ei înainte de a o trage mai aproape, despărțindu-i și mai mult picioarele și ridicându-i fundul. Ochii ei erau încă concentrați pe oglindă și aș fi putut veni doar din cauza expresiei de nevoie și fascinație de pe chipul ei.

„Da, iubire, uită-te la cocoșul meu îți revendică păsărica.” Ea a tremurat de dorință când mi-am apăsât vârful de deschiderea ei și am intrat în canalul ei strâns. Corpul ei m-a luat înăuntru, cedând presiunii, iar vederea penisului meu îngropat adânc în ea a făcut să-mi strângă mingile. M-am ținut de șoldurile ei în timp ce m-am împins în ea într-un ritm lent. Am fost încet și blând cu ea de când fusese împușcată și nu mă deranjasem, dar astăzi îmi doream mai mult. Totuși, după reacția Ariei pe terasa, nu am vrut să o împing.

ARIA

Să-l facă pe Luca să facă dragosteeu — nimic nu se simțise vreodată mai bine, dar puteam vedea în foamea din ochii lui, răsucirea controlată a gurii lui că avea nevoie de mai mult și eram atât de pregătită pentru asta. În timp ce mi-a plăcut latura lui mai moale, m-am bucurat la fel de mult de partea lui mai întunecată și mai dură în timpul sexului. Mi-am înfipt călcâiele

spatele, întâlnindu-i privirea în oglindă. „Mai mult”, am respirat, iar el s-a conformat imediat. A căzut înainte, luându-și greutatea pe palme, cu ochii posesivi și înfometați când se plectiseau în mine, apoi s-a izbit mai tare de mine. Ochii mei au găsit din nou oglinda, iar el a găfâit. "Da, *principessa*. Urmărește-ne." Și am făcut. Nu aș fi putut să mă uit în altă parte, chiar dacă aș fi încercat. Luca a fost magnific și, privindu-l susținând, m-a entuziasmat așa cum nimic nu a făcut-o vreodată. Mușchii din spate se mișcau frumos sub pielea bronzată, iar spatele ferm și rotund se încorda la fiecare lovitură. Era atât de puternic și de puternic. Tot omul, tot alfa, tot al meu.

S-a izbit mai tare în mine, mai adânc, lovind locul despre care nici măcar nu știam înainte de el, iar eu am țipat eliberarea mea. Luca s-a lăsat în antebrățe, împingând mai tare, împingându-mă mai adânc în pat. Pantalonii i s-au întors greoi, apoi a gemut. Fundul i s-a încordat, omoplații lui s-au flectat când a intrat în mine și aproape că am venit din nou văzându-l așa în oglinzi. Cum aș fi putut crede că voi fi atent la corpul meu când l-aș putea urmări pe Luca? Mi-am trecut mâinile peste mușchii lui, până la spatele lui puternic, minunându-mă că acest bărbat era al meu, și nu numai corpul lui, ci și inima lui. Trecutul nu mai conta, mai ales Grace. Nu i-aș da puterea de a strica încă o secundă din luna de miere.

Luca s-a liniștit deasupra mea și și-a îngropat fața în părul meu, dar când și-a ridicat ochii, am putut citi în ele o întrebare nerostită.

„Sunt bine”, am spus, apoi cu o voce scăzută, „Îmi place oglinda”.

Luca chicoti, un sunet întunecat din adâncul pieptului lui. „Știam că o faci.”

A alunecat de pe mine și m-a tras de el. Acesta a fost un început bun pentru luna noastră de miere.

A doua zi ne-am pus plecat devreme în direcția unui mic sat de pescari care a fost invadat de turiști în lunile de vară, dar liniștit și pitoresc în restul anului. Am plecat în căutarea unei mici cafenele pentru a lua micul dejun, deoarece încercarea noastră de a face clătite s-a dovedit un eșec major. Murind de foame, ne-am instalat la o mică masă rotundă lângă port. Luca a micșorat scaunul de lemn și a trebuit să-mi abțin râsul, dar era relaxat. Mai relaxat decât și-a permis să fie acasă. Desigur, avea o armă legată de gambe și un cuțit în toc de la piept, motiv pentru care purta o cămașă neagră în ciuda căldurii. Era mai puțin acceptat să afișeze arme pe aici, așa că Luca a trebuit să se adapteze. Am comandat un cappuccino și biscotti, chiar dacă localnicii rezervau de obicei acele delicatese pentru după-amiază. După aceea, eu și Luca ne-am plimbat pe promenadă sub privirile curioase ale localnicilor și ale turiștilor deopotrivă. „Hai, să ne întoarcem la barcă. Prefer intimitatea noastră.”

A trebuit să fiu de acord. Luca și cu mine pur și simplu am atras prea multă atenție, ceea ce s-a datorat în principal faptului că Luca arăta ca un fotbalist profesionist cu talia lui.

Luca ne-a găsit un alt golfuș retras frumos. Ochii mei au rătăcit peste apa cristalină spre plaja neatinsă în semilună. Luca a întins un snorkel și o mască de snorkeling. „Ce zici de o înot?”

Le-am luat amândouă de la el, surprins. „Nu am mai făcut snorkeling până acum.” „Acum vei face”, a spus el. Eram deja în echipamentul de baie, așa că a trebuit să ne punem doar masca și snorkelul. Nu m-am putut abține să nu rânjesc la vederea lui Luca îmbrăcat așa. „Nu credeam că ești genul de snorkeling. La urma urmei, nu poți lua cu tine armele în apă.”

El a ridicat din sprâncene întunecate și a ridicat un toc pentru vițel cu un cuțit curbat înainte de a-l lega de picior. Desigur, avea să ia o armă cu el.

M-a împins spre platforma de la capătul iahtului. M-am așezat pe margine și am alunecat încet în apă. N-am înotat niciodată atât de departe afară și mi-am făcut griji că m-ar deranja să nu văd pământul sub picioarele mele, dar când Luca mi s-a alăturat, m-a cuprins un sentiment de siguranță. Luca m-ar proteja. El a fost probabil cel mai periculos prădător din aceste ape. Mi-am înăbușit un zâmbet la acest gând. În momentul în care am băgat capul sub apă și am văzut ce zăcea dedesubt, pești și, mai jos, formațiuni stâncoase fascinante, mi-am uitat grijile. Luca și cu mine am făcut snorkeling aproape o oră, Luca mereu aproape de mine, protector ca de obicei.

După aceea, Luca și cu mine am luat cina înainte ca Luca să ne ducă la plajă într-un gonflabil. A întins o pătură pe nisip, iar eu m-am afundat pe ea, în timp ce el a luat șampania din geanta frigorifică și s-a așezat lângă mine. Aerul sărat oceanic stăruia în nasul meu.

A umplut două pahare și mi-a dat unul. Am clintit pahare și ne-am sărutat înainte să ridic paharul la buze și să iau o înghițitură. M-am obișnuit cu gustul de-a lungul anilor și am învățat să apreciez acidul și bulele care izbucnesc pe limbă. Luca mi-a înfășurat un braț în jurul taliei, trăgându-mă de el, în timp ce priveam soarele apune peste ocean în nuanțe de roz și portocaliu.

„Nu mi-am imaginat niciodată că va fi așa”, am recunoscut în șoaptă.

Luca s-a întors spre mine. "Ce anume?"

„Noi, căsnicia noastră”, am spus. „În cei trei ani până la nunta noastră, mi-am imaginat cum mă vei trata. Am ascultat poveștile lui Umberto despre luptele tale, despre cum ai zdrobit gâtul unui bărbat, cum ți-ai ucis primul bărbat la unsprezece și tot ce puteam să mă gândesc a fost că n-aș supraviețui dacă ai fi omul pe care l-a descris el și toată lumea.

Am tăcut, cu ochii îndreptați spre valuri. Temerile îmi erau încă proaspete în minte; încă mi-au umplut nopțile în urmă cu trei luni, iar acum am stat

lângă Luca cu șampanie, simțindu-mă mai în siguranță decât am avut toată viața. Luca mă privea cu o atenție răvășită, dar nu m-a întrerupt în timp ce continuam: „Tatăl nostru ne lovea din când în când, Gianna mai mult decât pe Lily și pe mine, dar mi-am făcut griji că vei face mai rău.” Mâna lui Luca pe talia mea s-a încordat, dar tot am apăsat. „Am fost adăpostit, adevărat, dar femeile vorbesc și ceea ce i-am auzit pe mulți dintre ei spunând despre modul în care Made Men își tratează soțiile m-a îngrozit – iar bărbații aceia nici măcar nu erau numiți Vice. Știu că nu am fost căsătorit de mult, dar dacă mă vei continua să mă tratezi așa cum o faci acum, voi fi mai fericit decât credeam că este posibil. Știu că mă pot considera norocos. Știu asta de fiecare dată când alte femei îmi oferă cuvinte de consolare și îmi trimit priviri de compasiune pentru că sunt soția ta.”

I-am întâlnit în sfârșit privirea. Umbrele se jucau cu trăsăturile lui ascuțite, dar ochii lui păreau să ardă puternic de emoție. „De ce nu ești monstrul de care se tem toți când ești cu mine?”

Nu spuse nimic, doar trase adânc aer în piept. Am așteptat, sperând că îmi va răspunde la întrebare. „Pentru că nu vreau să fiu. Vreau ca acea parte a vieții mele să fie bună, pură. Restul vieții mele va fi mereu plin de violență și moarte. Cruzimea îmi curge în vene și sunt bucuros monstrul de care se tem ori de câte ori nu sunt cu tine pentru că este în firea mea și mă bucur de asta, dar nu cu tine, niciodată cu tine, Aria, jur.”

Mi-am înclinat capul. "Poti tu? Jur așa ceva?"

S-a gândit la asta câteva bătăi ale inimii înainte de a murmura: „Da, dacă nu faci ceva atât de de neiertat că m-aș trage.”

"Și apoi?" am cerut eu.

Luca a scos un sunet scăzut în gât și și-a trecut buzele peste tâmpla mea. „Nu se va ajunge niciodată la asta.”

Am dat din cap și am mai luat o înghițitură de șampanie.

— Tatăl tău ți-a ridicat vreodată mâna împotriva ta după logodna noastră? șopti întunecat Luca.

Am ezitat.

Acesta era tot răspunsul de care avea nevoie Luca și a devenit rigid. „L-am avertizat să nu pună mâna pe tine.”

I-am atins antebratul. — Țasta e trecutul, Luca. Nu-l lăsa să strice prezentul.”
Îmi dădeam seama că era reticent să renunțe la asta și am decis să-mi urmez propriul sfat. Mi-am golit paharul, l-am pus jos, apoi m-am descurcat din strânsoarea lui Luca și m-am ridicat. Mi-am tras rochia peste cap și am scăpat-o pe nisip lângă Luca, care mă privea cu nerăbdare. Singura lumină rămasă venea de la reflectoarele iahtului nostru și de la mica lampă solară pe care o pusese Luca pe pătură. Briza mi-a prins părul și l-a învârtit în timp ce i-am zâmbit lui Luca. S-a ridicat în picioare și s-a dezbrăcat de propriile haine, iar un fior de excitație mi-a trecut pe spate la vederea nudității sale. S-a apropiat și s-a înclinat pentru un sărut. Măinile mele s-au plimbat peste pieptul lui și i-au rupt stomacul în timp ce ale lui au călătorit pe spatel meu și mi-au luat fundul. Curând, nevoia mea de a-l simți pe Luca în mine a înecat toate celelalte, în timp ce el mă lucra cu degete puternice și experimentate. Lungimea lui mi-a săpat insistent în stomac. Am făcut un pas înapoi, fără suflare, trăgându-mi răsuflarea înainte să spun: „Vreau să încerc din nou poziția.”

Luca dădu din cap, dar îmi dădeam seama că era îngrijorat când ne așezam pe pătură. M-am întors cu spatel la el, apoi m-am lăsat în genunchi și pe mâini. Stomacul mi s-a răsucit de nervi. Din anumite motive, m-am îngrijorat că această poziție mai mult decât oricare alta l-ar face pe Luca să mă compare cu iubii lui anteriori. Văzusem cum o luase cu Grace, cât de tare îl lăsase să o ia, cât de neînfrânat fusese Luca. Corpul meu încă s-a strâns uneori când nu am vrut, iar pozițiile noi uneori îmi aduceau disconfort.

Luca m-a mângâiat pe spate, gestul atât de reverent încât m-am relaxat sub atingerea lui. S-a apăsât spre mine, dar nu a intrat. În schimb, s-a întins în jur și a început să mă mângâie. Am gemut și m-am lăsat puțin înapoi, așa că vârful lui Luca a alunecat înauntru. A eliberat o respirație scăzută înainte de a-și continua drumul și, când m-a umplut complet, mi-am dat seama de ce prefera poziția. Era mai adânc decât oricând înainte și a trebuit să respir încet prin noua senzație. M-am simțit prea întins. Luca m-a prins de umeri și s-a retras încet înainte de a se muta înapoi în același ritm. A găsit un ritm lent și blând și, pas cu pas, trupul meu s-a obișnuit cu acest unghi. Luca nu a accelerat și, în ciuda forței pe care i-a provocat-o, mi-am mișcat umerii mai repede pentru a-i întâlni împingerile și a-i arăta că nu trebuie să se abțină. Totuși, degetele lui de pe talia mea s-au strâns, reținându-mă. — Nu, iubire, mârâi el. „Ești încă tensionat în jurul meu.”

„Nu-mi pasă”, am scos. „Te poți mișca mai repede.”

Luca s-a aplecat în față, alunecând și mai adânc, iar eu mi-am tras respirația în timp ce el și-a apăsât pieptul de spatele meu. „Nu, nu pot. Nu fără să te rănesc.”

„Vreau să găsești plăcere.”

— Nu îmi face plăcere să-ți provoc durere, crede-mă, spuse el cu o voce gravă. „Avem toată viața să încercăm fiecare poziție. Nu te presa pentru că crezi că trebuie să te ridici la nivelul anumitor așteptări, pentru că le depășești pe toate în ceea ce mă privește.”

S-a scos din mine. Mi s-a stins protestul când Luca m-a întors și m-a ridicat în poală. „Călărește-mă. Vreau să mă uit la fața ta.”

Cercetându-i ochii, am descoperit că a vrut să spună serios și am zâmbit în timp ce mă coboram pe lungimea lui. Privirile ni s-au blocat în timp ce mi-am legănat umerii, iar plăcerea a zburat prin miezul meu și, chiar dacă tensiunea a crescut la cote imposibile, l-am călărit pe Luca într-un ritm lent. Pantalonii i s-au adâncit în timp ce s-a lipit de talia mea, iar apoi orgasmul mi-a unduit peste mine, iar Luca s-a încordat sub mine, cu capul căzut.

înapoi când a intrat în mine. I-am apăsât un sărut pe gât, simțindu-i pulsul puternic pe buzele mele. Am mușcat ușor și penisul lui Luca sa zvâcnit în mine în timp ce el mârâia. Am zâmbit pe pielea lui. *A mea.*

Zilele noastre pe iahta trecut prea repede și când am părăsit iahtul în portul din Palermo în ultima noastră zi, am simțit un sentiment de tristețe.

Luca părea să înțeleagă. „Vom reveni în primăvara viitoare, promit.” I-am zâmbit recunoscător.

Mai trebuia să facem o vizită la unchiul străbunic al lui Luca înainte de a ne putea întoarce la New York și am putut vedea cum se schimbă comportamentul lui Luca când ne-am urcat în mașina lui Alessandro – ne luase de la port. Luca a fost din nou să fie Capo, din nou să fie vigilant. Nu era nimic moale sau blând în expresia lui acum. Uneori, când vedeam privirile pe care le-a aruncat altora, îmi aminteam de propriile mele frici din trecut și simțeam o ușurare imensă că erau doar asta: amintiri.

„*Ți-a plăcut luna de miere?*” Întrebă Alessandro — de data aceasta nu s-a deranjat cu engleza. Vorbea, dar mi-am dat seama că nu-i place.

„*Am făcut-o, mulțumesc,*” Am spus. Alessandro se uită la Luca în oglinda retrovizoare de parcă era surprins că Luca nu răspunsese. Am crezut că întrebarea a fost adresată nouă.

„*Există vreun motiv pentru care unchiul meu străvechi vrea să vorbească cu mine decât pentru a reaprinde legăturile de familie?*” Luca a trecut la subiectul de față.

„*Îți va împărtăși gândurile sale.*” spuse Alessandro cu o voce tăiată, iar privirea care a trecut între ei mi-a dat un fior pe spate.

Aerul părea să se îngroașe odată cu dominația lor. Era ca și cum ai fi închis într-o cușcă cu doi lupi alfa.

Treizeci de minute mai târziu, am ajuns la o moșie întinsă. Mi-a adus aminte de vilele pe care le-am văzut în Toscana, cu fațada și coloanele sale crem. Familia lui Luca pusese o masă lungă în curte, înainte de intrarea din față. Am fost întâmpinat de un val de femele cu sărutări și îmbrățișări și priviri uluite la părul meu. Toți aveau părul negru ca al lui Luca. M-am remarcat ca de obicei. Luca s-a apropiat imediat de un bărbat înalt, în vârstă, cu mustață. Unchiul său străbun și, după o clipă, m-am dus și eu la ei să-l salut pe Capo al familiei siciliene. Ochii lui întunecați m-au apreciat, zăbovind ca de obicei pe părul meu, apoi a zâmbit. „*Tu trebuie să fii mândria ținutei.*”

„*Fac parte din Famiglia acum, dar vă mulțumesc.*” am spus, arătându-i zâmbetul meu învingător pentru a-mi atenua obiecția. A râs, cu un sunet răgușit, apoi a întins mâna după un trabuc. I-a întins unul și lui Luca, care a acceptat-o. Mi-am înăbușit un fior. Am urât mirosul lui. „Spune-mi Adalberto, dacă pot să-ți spun Aria?” Adalberto se uită la Luca pentru aprobare. Luca își înclină capul.

Desigur, părerea mea nu era preocuparea lor.

„*De ce nu le ajuți pe fiicele și nepoatele mele să ne pregătească masa?*” spuse Adalberto.

Gura lui Luca tresări, dar m-am îndoit de oricine, în afară de mine. „*Da, Aria, de ce nu faci?*”

Comentariul rapid nu mi-a părăsit buzele. Îl puneam pe Luca să plătească mai târziu când eram singuri.

Le-am urmat pe femei în bucătăria uriașă și am sperat că îmi vor da o sarcină pe care să o fac. Mai multe oale au fost așezate pe aragaz și un miel întreg atârna de un cârlig din tavan, deja jupuit, cu ochii morți privindu-mă la mine. Curând m-am trezit înconjurat de femei italiene care vorbesc, care

am vorbit atât de repede, până și am avut probleme în a înțelege fiecare cuvânt pe care l-au spus și m-am pus cu sarcina de a pregăti anghinare. Nu văzusem pe nimeni să le pregătească și nu aveam absolut nicio idee ce să fac. Când necunoașterea mea a devenit evidentă, Livia, sora cea mai mică a lui Alessandro, care avea doar doisprezece ani, mi-a luat cuțitul și mi-a arătat cum să o fac, iar curând a preluat complet controlul când incompetența mea a stricat două dintre legume. Până la urmă mi s-a dat sarcina de a amesteca supa într-una dintre oale. Femeile au fost amabile în ciuda inutilității mele, dar îmi dădeam seama că erau surprinse că nu știu să gătesc.

„Presupun că bărbații din America nu se așteaptă ca soțiile lor să gătească?” a spus una dintre fiicele lui Adalberto, o femeie rotundă la patruzeci de ani. Mă îndoiam că majoritatea bărbaților italieni se așteptau ca soțiile lor să fie bucătari desăvârșiți, dar acestea erau femei mafiote, iar mafia era blocată în trecut.

„Uită-te la părul ei, cui îi pasă dacă poate găti?” spuse Livia, cu obrajii înroșiți când i-am zâmbit. Comentariul ei a fost întâmpinat de un val de încuviințări din cap. Rolul de blondă proastă nu mi-a plăcut, dar știam că nu încercau să fie răutăcioși. Toată lumea știa că Luca nu se căsătorise cu mine din cauza inteligenței mele. Nici lui, nici mie nu primiseră de ales în această chestiune.

Când le-am servit bărbaților mâncarea pregătită mai târziu, iar Adalberto m-a întrebat cum am făcut, femeile mi-au lăudat abilitățile. Numai Luca știa că este o minciună flagrantă. Nu aș fi niciodată un bucătar decent sau ceva apropiat. Îmi dădeam seama după strângerea din jurul ochilor că conversația lui cu Adalberto și Alessandro, care stăteau cu ei, dar evitau privirea lui Luca, trebuie să-l fi îngrijorat.

Mai târziu, când am fost în sfârșit singuri în avionul nostru, am avut ocazia să-l întreb despre asta.

„Lucrurile devin dificile pentru Famiglia de aici. Unchiul meu m-a întrebat dacă i-aș lua pe Alessandro și surorile lui dacă lucrurile s-ar descurca

mână."

„Și tu vrei?”

"Desigur. Suntem o familie. Onoarea mă dictează, dar Alessandro este destinat să devină Capo. Nu se va pleca ușor în fața domniei mele. Sper să nu se ajungă la asta." Expresia lui s-a schimbat de la îngrijorare la ceva mai relaxat. „Așa că am auzit că te-ai transformat dintr-o dată într-un bucătar. Mă pot aștepta la cine elaborate în viitor?”

— Desigur, am spus eu dulce. „Știi cât de mult îi place Mariannei să meargă cu toată lumea.”

Luca chicoti. Menajera noastră a fost o salvatoare când a venit vorba de mâncare. Ea pregătea adesea mai multe mese în avans și le pune în cutii de plastic în frigiderul nostru, ca să nu murim de foame. „Ești o casnică îngrozitoare.”

am pufnit. „Nu am fost crescută pentru a fi casnică. Am fost crescut pentru a fi o soție trofeu.” Cuvintele mi-au lăsat un gust amar în gură, dar era adevărul și trebuia să recunosc.

Luca a clătinat din cap, cu ochii lui reverenți în timp ce se îndreptau peste mine. „Te-ai născut să fii regină.”

capitolul 4

LUCA

Zilele au trecut repede după întoarcerea noastră la New York și, în curând, noiembrie a venit și odată cu petrecerea de logodnă a lui Matteo și Gianna. Fata nici nu a încercat să ascundă că nu vrea să se căsătorească cu Matteo.

Dacă ar fi fost după mine, l-aș fi lăsat pe Scuderi să o căsătorească cu orice bătrân bătrân pe care l-a ales pentru ea înainte ca Matteo să joace rolul nenorocitului de erou și să-i ceară mâna.

Avea să aducă necazuri la New York și m-am bucurat că nunta mai era la mai bine de jumătate de an, deoarece probleme suplimentare erau ultimul lucru de care aveam nevoie în acest moment.

Dante a intrat în conacul meu cu Scuderi și Fabiano, în vârstă de nouă ani, care au mers după ei ca un cățeluș pierdut. Gianna și Liliana sosiseră mai devreme împreună cu mama lor și urcaseră imediat la etaj să se pregătească de festivități. Niciuna dintre femei nu s-a simțit confortabil în preajma mea.

Dante și Scuderi nu ar petrece noaptea sub acoperișul meu. Au preferat un hotel în apropiere, iar eu am fost al naibii de ușurat. Poate că tații noștri căzuseră de acord asupra unui armistițiu, dar eu și Dante nu aveam încredere unul în celălalt. Nu l-am vrut sub același acoperiș cu Aria. Nu că ar fi fost interesat de ea. Încă nu preluase oficial funcția de șef de la tatăl său, Fiore Cavallaro, dar toată lumea știa că el conducea deja spectacolul în Chicago.

„Încă nu le suport chipurile dracului”, mormăi Matteo. „În special Scuderi mă face să vreau să-i optimizez fața cu cuțitul meu.”

Poate într-o zi, dar nu astăzi.

M-am îndreptat spre ei și mi-am întins mâna lui Dante, așa cum mărturisea tradiția. — Dante, am spus neutru, care era cel mai prietenos ton pe care l-am putut aduna. „Am auzit că te-ai logodit de curând. Felicitări.”

Dante își înclină capul. „Nunta nu va fi o afacere mare ca a ta cu Aria.”

„Suntem onorați să participăm oricum.” Desigur, promisem o invitație și ni se cerea să mergem, chiar dacă nu mi-ar fi putut păsa mai puțin dacă Dante se căsătorește sau nu.

Dante își înclină capul, cu ochii reci și precauți. I-am strâns mâna lui Scuderi după aceea și am strâns-o puțin mai tare decât era necesar, amintindu-mi ce îmi spusese Aria în Sicilia — că o lovise chiar și după logodna noastră, chiar și după ce i-am spus că este a mea.

Sprâncenele i se strânseseră. „Luca.” I-am eliberat mâna. „Rocco.” „Unde este Aria?”

„Vorbește cu cateringul despre unele schimbări de ultim moment, dar va fi aici în orice moment.”

„Romero este încă bodyguardul ei? Nu am înțeles niciodată cum ai lăsat să o păzească un bărbat atrăgător apropiat de vârsta ei. Nu i-aș permite soției mele o astfel de oportunitate.”

În momentul în care acest armistițiu s-a terminat, l-am vânat și l-aș arăta cum era să te îneci în propriul sânge. Am zâmbit rece, cu vocea de oțel. „Bărbații mei știu că ea este a mea. Nimeni nu ar îndrăzni să o privească greșit. Bărbații precum nepotul tău Raffaele ar fi fost jupuiți în New York, pielea lor ar fi lăsat să se usuce, astfel încât să poată face un covor frumos pentru biroul meu.”

Fața lui Scuderi a devenit roșie.

Dante mi-a întâlnit privirea doar cu aceeași apreciere rece ca întotdeauna. „Am venit să sărbătorim o logodnă, nu să jupuim pe nimeni, presupun.” Ochii lui spuneau că l-ar fi preferat pe cel din urmă.

Mi-am înclinat capul. "Desigur. Vrem să ne dezvoltăm legăturile, nu?" — Corect, a tăiat Dante și a urmat tăcerea.

Lângă mine, Matteo părea că așteaptă doar un semn de la mine să-și tragă cuțitele și să le sculpteze un zâmbet în gât.

Ochii mei s-au îndreptat spre silueta mică din spatele lui Scuderi care ne privea cu ochi albaștri uriași, ochii Ariei.

— Fabiano, am spus, încercând să-mi îndulcesc vocea, dar reușind doar marginal. Își ridică privirea la tatăl său, care dădu un semn sacadat din cap înainte ca Fabiano să pășească în față și să-și întindă mâna. L-am luat și l-am scuturat, iar apoi puștiul și-a mijit ochii. „Unde sunt Gianna și Lily?”

Protecția a răsunat în vocea lui tânără și a trebuit să înăbuși un zâmbet. — Le-a îngropat în curtea din spate, spuse Matteo zâmbind. Fabiano s-a smucit, iar lui Matteo l-am încruntat. „Sunt la etaj”, i-am spus lui Fabiano și mi-am strâns ușor strânsoarea, trimițându-i o privire de avertizare. Era încă un copil, dar nu i-aș tolera insolența pe propriul meu teritoriu.

Și-a lăsat ochii în jos și l-am eliberat.

„Nu-ți spun nimic din ce să nu știi, dar va trebui să o învingi pe Gianna pentru a se pune în formă. Are nevoie de o mână tare”, a spus Scuderi, iar rânjetul răspuns al lui Matteo m-a trimis în alertă maximă.

Dante se îndreptă. Trei ani de armistițiu. Cât mai?

Ușa se deschise și Romero păși înăuntru, verificând dacă aerul era limpede înainte de a-i permite Ariei să treacă. Sprâncenele i s-au adunat când a observat tensiunea dintre noi și și-a întins brațul pentru a-i bara Ariei calea. Bineînțeles, ea nu l-ar fi avut, cu ochii ațintiți asupra fratelui ei.

Se aplecă sub brațul lui Romero. „Fabi!” strigă ea, cu chipul zâmbind în timp ce se repezi spre noi. Ea s-a aruncat spre fratele ei și l-a îmbrățișat strâns. Fericirea nestăpânită de pe chipul ei a alungat orice gânduri violente pe care le adăpostisem. Ea s-a tras înapoi, cu ochii scanându-și fratele. „Ai crescut din nou. Când te vei opri vreodată?”

— Când sunt la fel de înalt ca Luca, spuse Fabiano ferm.

Și Aria a scos acel râs ca un clopoțel pe care l-am iubit mai mult decât orice altceva. „Atunci va trebui să te hrănim mult.” Ea și-a ridicat privirea spre mine, atât de plină de fericire și dragoste încât am avut probleme să-mi păstrez fața lipsită de emoții și dură. Expresia ei a căzut ușor înaintea de a-și da seama când se întoarse către Dante și către tatăl ei. Politețea și grația i-au pus stăpânire pe față în timp ce se apropie de tatăl ei și îl săruta pe obraji. "Tată."

Apoi se întoarse spre Dante. Din încordarea umerilor ei, am putut vedea că el o speria și acea vedere ar fi fost suficientă pentru a mă face să vreau să mă arunc, dar mâna lui Matteo pe antebrațul meu, un avertisment tăcut, m-a oprit. I-am trimis o privire. Acum trebuia să mă oprească să nu încalc armistițiul, chiar?

Dante trebuie să fi văzut unele dintre gândurile mele, pentru că ochii i s-au micșorat puțin înaintea să ia mâna Ariei și să o sărute. El a eliberat-o repede și ea a făcut un pas înapoi. A venit lângă mine și i-am atins talia. *A mea.*

„A sosit tortul încă?” ea a întrebat. „Serviciul de catering a spus că nu au putut ajunge la brutărie și că nimeni nu răspunde când încerc să sun.”

m-am uitat. Nici nu știam că comandasem prăjitură.

Ea a oftat. „Cred că ar fi mai bine să-l pun pe Romero să mă conducă acolo.” Se întoarse cu fața pe fratele ei. „De ce nu mi te alături?”

Mi-am înăbușit un zâmbet. Aria înțelesese atmosfera tensionată și își dorea fratele ei departe de ea.

Fabiano se uită la tatăl său, care îi făcu semn cu mâna. — Oricum ești doar în cale.

Aria își înfășura un braț protector în jurul fratelui ei, cu ochii întăriți. "Haide." Ea și-a ridicat ochii spre ai mei. „Dacă Gianna și Lily întreabă de mine, te rog să le spui că mă voi întoarce curând.” Mi-a zâmbit scurt, dar nu m-a sărutat. Ar fi timp pentru asta când eram singuri.

„Trebuie să recunosc că Aria pare surprinzător de relaxată în jurul tău. Având în vedere reputația ta, aș fi crezut că se va înghesui în fața ta”, a spus Scuderi. „Dar presupun că unele reputații sunt înșelătoare.”

„O căsătorie nu este un loc pentru frică”, a spus Dante, iar eu am simțit ceva ca respect pentru el.

Câteva ore mai târziu, suspiciunile meleau fost confirmate când Gianna a provocat o scenă, făcându-i clar reticența de a se căsători pentru oricine a avut ghinionul de a fi prin preajmă.

Matteo a luat-o cu pas. El era maestrul jocurilor, iar ea avea să fie victoria lui supremă, sau cel puțin așa credea el. Aveam senzația că roșcata nu numai că își va face viața un iad, ci și a mea. Puteam doar să sper că nu o va trage pe Aria în necazuri cu ea pentru că atunci când frații ei erau îngrijorați, Aria și-a pierdut orice simț al autoconservării.

„Ce ai de gând să faci cu Sylvester?” întreabă Matteo.

m-am strâmbat. Am amânat o decizie până acum. Ori de câte ori Aria a întrebat ce vom face cu Sylvester, m-am prefăcut că nu m-am hotărât

totuși, dar asta a fost o minciună. Ca în fiecare an, am fost invitat la evenimentul social din New York – petrecerea Sylvester a senatorului Parker. Familia a lucrat împreună cu el de mulți ani și era de așteptat să fac apariția ca actualul Capo.

„Voi participa și voi la fel.” —

Și Aria?

Asta avea să fie o problemă majoră. Era soția mea și, bineînțeles, toată lumea se aștepta să fie și ea acolo, iar eu o voiam alături de mine – dacă nu era problema ca și Grace să fie acolo. Nu o mai văzusem de când mă prinsese Aria cu ea și îl forțasem pe senator să-și trimită fiica în Anglia, dar se va întoarce la petrecere așa cum era de așteptat. „Ea va veni cu noi.”

— Asta are potențialul unui scandal, mormăi Matteo.

De parcă nu știam asta. Nu că mi-ar păsa un scandal, dar mi-a păsat de sentimentele Ariei.

„Ești sigur că Grace nu va face o scenă? Nu ai lăsat-o niciodată în persoană.”

„Nu am părăsit-o niciodată pentru că nu mă întâlneam cu ea. Am tras-o cu ea și cu alte femei.” Bineînțeles, celălalt motiv pentru care nu o mai văzusem a fost că am vrut să o ucid pentru că l-am plătit pe Rick să pună roofies în băutura Ariei. Dacă nu ar fi fost femeie și, mai important, fiică de senator, i-aș fi băgat un glonț în cap.

„Grace ar putea să nu fie de acord.”

„Nu-mi pasă. Ar fi bine să-și țină gura și să o trateze pe Aria cu respectul necesar, sau o voi face să regrete.”

În acea seară, în timp ce Aria și cu mine stăteam în pat, am rezolvat în sfârșit subiectul pe care îl evitasem. „Suntem invitați la o petrecere pentru Sylvester.”

Aria și-a ridicat capul de pe pieptul meu, sprâncenele strânse. "Bine. Și ai aflat doar cu cinci zile înainte?

Am clătinat din cap. „Știu de ceva vreme.”

S-a ridicat și s-a uitat la mine cu confuzie. „Și nu mi-ai spus, de ce?”

„Este partidul senatorului Parker”.

Aria s-a înțepenit și s-a mișcat să se ridice din pat, dar am prins-o de talie.

„Te rog”, șopti ea. "Lasa-ma sa plec."

am eliberat-o. Acea șoptă ruptă a fost un nenorocit de glonț la inimă. Ea a alunecat din pat și s-a îndreptat spre fereastra din podea până în tavan cu vedere la Manhattan, lăsându-mă să mă uit la spatele ei gol. M-am ridicat din pat, m-am îndreptat spre ea și m-am oprit aproape în spate. Fața ei era reflectată în fereastră, dar privirea ei era îndepărtată, de parcă nu ar fi văzut ce stătea chiar în fața ei. Îmi puteam imagina prea bine ce amintiri retrăia.

Mi-am sprijinit mâinile pe umerii ei și bărbia pe vârful capului ei. „Aria —”

— Grace va fi acolo, spuse ea încet, iar în cele din urmă și-a ridicat ochii spre ai mei de la fereastră.

"Da."

Ea a dat un semn brusc din cap, apoi a încercat să iasă din strânsoarea mea, dar de data aceasta nu am lăsat-o să mă scape din nou. „Nu”, am mârâit, strângându-mi strânsoarea de talia ei. „Nu faceți o afacere mai mare din asta decât este.”

Furia i-a fulgerat chipul și m-a surprins lovind-o cu cotul în partea mea. Am dat drumul la ea în stare de șoc. Ea s-a învârtit, cu ochii furioși. „O afacere mai mare decât este?” Și-a ridicat palmele pe pieptul meu și a împins puternic. A trebuit să-mi întorc un zâmbet. Asta ar fi trimis

mesaj gresit. Când am observat un semn de lacrimi în ochii ei, amuzamentul meu a murit.

„Aria, nu-mi pasă deloc pe Grace, crede-mă. Nu contează dacă este sau nu la petrecere.”

„Dacă nu contează, atunci de ce mi-ai ținut petrecerea secretă atât de mult timp?”

— Pentru că știam cum vei reacționa și am avut dreptate, am spus. Ea se încruntă.

— Hai, am spus, apoi am luat-o de mână și am tras-o spre pat. Ea a urmat-o și s-a urcat înapoi sub păături. M-am alăturat ei și am tras-o deasupra mea, dar corpul ei nu s-a înmuiat așa cum se făcea de obicei.

„Ea va încerca să-și înțeleagă faptul că ai înșelat.”

Am mângâiat-o pe spatele moale. "Ti-am spus înainte. Este un șobolan al dracului care încearcă să umilească o regină. Ignor-o."

Aria oftă. „Nu sunt sigur că pot.”

„Ești o prințesă a mafiei, Aria. Ai fost crescut la oameni curajoși ca mine. Poți să înfrunți o curvă nenorocită ca Grace.”

Aria își înclină capul. „Dacă te gândești atât de puțin la ea, de ce ai petrecut timp cu ea?”

„Nu este ca și cum m-am întâlnit cu ea. Era o prietenă dracului.”

„Nu îmi pot imagina că mă culc cu cineva pentru care nu am sentimente. Am făcut doar dragoste.” Vocea ei era o expirație blândă.

Mi-am trecut degetele pe coloana ei. „Înainte de tine, am fost doar dracu, Aria. Nu mi-a păsat de niciuna dintre acele femei.”

„Dar dacă nu le suportai prezența, nu a fost dificil să petreci timp cu ei după sex?”

Sprâncenele mele s-au strâns. „Nu am rămas după aceea.”

Ochii Ariei se umplură de neîncredere. „Te-ai culcat cu ei și ai plecat imediat după ce ai terminat?”

„Eu *dracului* ei și a plecat, da. De ce aş fi rămas?”

M-a privit de parcă nu ar fi putut să-mi înțeleagă raționamentul. „Dar... ce zici de ghemuiri? Nu ai tânjit niciodată după apropiere?”

am chicotit. „Oh, *principessa*, ai o impresie greșită despre mine. Această versiune a mea este una pe care numai tu ai văzut-o vreodată.”

S-a sprijinit pe pieptul meu și s-a uitat la mine. „Dar cu mine îți place?”

Că mai trebuia să întrebe. — Nu, am murmurat. „Îmi place.”

Buzele ei s-au ridicat într-un zâmbet superb, apoi mi-a dat un sărut blând. *De parcă cineva ar putea concura vreodată cu Aria.*

Matteo arăta ca pisica care a primit crema. Cu fascinația lui bolnavă pentru probleme, probabil că i-ar fi plăcut să fie căsătorit cu Gianna până la urmă. Din fericire, nu avea să se căsătorească cu ea până în vară, așa că nu trebuia să suport încă cearta lor enervantă.

„Sper că la petrecere va fi o bucată bună pentru mine. Am nevoie de o dracu’ bună”, a spus Matteo.

„Poți avea Grace pentru tot ce îmi pasă. Ea dă cap ca un profesionist, am mormăit eu.

Matteo părea să ia în considerare asta. „Nu sunt sigur că vreau resturile tale. Nu te deranjează?”

am pufnit. „Nu-mi pasă, crede-mă.” — O să facă o mișcare asupra ta, Luca.

Am sperat că nu o va face, dar mă temeam că Matteo avea dreptate. I-am rănit mândria lui Grace. Era o bărbătoare răsfățată, care era obișnuită să-și ia drumul, iar eu am fost primul bărbat care nu o încântase. Încă mi-aș fi dorit să o fi ucis după ce i-a făcut Ariei în Sferă, dar tatăl ne-a interzis și legăturile noastre cu senatorul Parker erau prea importante.

Eram pe cale să spun ceva când Aria a ieșit din dormitor și pe palier și orice gând sănătos mi-a scăpat din minte. Purta o rochie aurie până la podea, care cădea în valuri moi în jurul picioarelor ei. Era fără mâneci, cu un guler înalt cu bijuterii. Părul ei blond auriu cădea în bucle ondulate în jurul feței. Acum arăta ca o regină.

Matteo scoase un fluier scăzut. „Grace va arunca o criză.”

Aria a coborât scara și m-am îndreptat spre ea, întinzându-mi mâna. A luat-o cu un mic zâmbet. Nervii i-au umplut ochii. "Ești superba,*principessa*."

— Ești, confirmă Matteo.

Aria s-a îmbujorat și i-am strâns ușor mâna în semn de liniștire.

Când am ajuns în Senator Casa lui Parker, mâna Ariei era încordată în a mea, dar chipul ei nu reflecta tulburarea ei. Arăta regală și elegantă în timp ce am condus-o în casa lui din oraș.

Și apoi am văzut-o pe Grace și, mai rău, ea m-a văzut pe mine.

Senatorul Parker mi-a trimis o privire de scuze și fratele lui Grace chiar a încercat să o ducă departe, dar ea s-a îndreptat spre noi. Ea făcuse totul afară. O minirochie strânsă, cu paiete aurii, care a ajuns sus pe coapse și a lăsat puțin imaginației. Gâtul ei coborî jos, scoțând în evidență pieptul ei impresionant.

Aria s-a înțepenit și m-am întors spre ea. Aria în rochia ei mult mai puțin revelatoare era mult mai sexy decât ar putea fi vreodată Grace. Aria era o regină, iar Grace nu era demnă să respire același aer ca ea.

„Luca”, a spus Grace cu dulceață și de fapt s-a aplecat în față de parcă ar fi gândit să mă îmbrățișeze, dar încruntarea pe care i-am trimis-o a făcut-o să se tragă înapoi. — Aria, spuse ea cu buzele strânse.

„Trebuie să vorbesc cu tine”, a spus fratele ei în timp ce o apuca de braț și practic o târa departe. Poate că văzuse cât de mult îmi doream să pun capăt surorii lui, femeie sau nu.

Aria s-a relaxat lângă mine, dar primii oaspeți s-au înghesuit în jurul nostru în curând așa că nu am avut ocazia să o întreb dacă este bine. Grace a încercat să-mi atragă atenția de mai multe ori în cursul serii, dar nu i-am scutit o privire și fratele ei a acordat mai multă atenție unde se află, asigurându-se că nu se mai apropia.

Grace a devenit vizibil frustrată de lipsa mea de interes și, într-o ultimă încercare de a obține o reacție din partea mea, s-a apropiat de Matteo, care flirtase cu fiica altui politician. Îi aruncă cei mai buni ochi din dormitor, aplecându-se aproape de el. Matteo a zâmbit, dar ochii lui m-au găsit deasupra capului lui Grace.

Am ridicat sprâncenele spre el. *Încearcă-te la ea.*

El i-a șoptit ceva la ureche, și-a cuprins brațul în jurul taliei ei și i-a cuprins fundul. Înainte să-l ducă departe, mi-a trimis o privire usturătoare. Chiar credea că îmi pasă? Dacă credea că mă poate cuceri sugându-i penisul fratelui meu, atunci era chiar mai proastă decât îmi dădusem seama.

„Te rog spune-mi că nu este așa cum arată”, a șoptit Aria, părând rău la stomac.

I-am strâns talia. „Matteo va primi mufa vieții sale.” Un moment prea târziu mi-am dat seama cum suna asta.

Obrajii Ariei s-au înroșit și s-a înțepenit în strânsoarea mea, dar nu am avut ocazia să-mi îndulcesc cuvintele pentru că a venit proprietarul unui lanț de restaurante pe care îl protejam și m-a implicat într-o conversație. Fața Ariei arăta ca și cum ar fi fost cioplită din piatră în restul serii și aș fi putut să mă bat cu piciorul pentru necugetarea mea. Aria a rămas lângă mine, păstrând aparențele, dar nu mi-a scutit nici măcar o privire.

Aproape o oră mai târziu, Matteo s-a întors la petrecere, cu părul dezordonat și un rânjel mulțumit de sine pe față. S-a îndreptat spre noi când ultimul meu partener de conversație a plecat și i-am trimis o privire de avertizare, dar, desigur, Matteo, fiind un nemernic, a ignorat-o.

„Acum înțeleg de ce ai ținut-o atât de mult timp. La naiba, femeia aia nu are un reflex de căderi.” Asta și a luat-o în fund, dar Aria nu trebuia să știe asta.

Ea se înțepeni, palidând. Matteo a aruncat o privire la ea, apoi înapoi la mine, sprâncenele întunecate urcându-i pe frunte. I-am trimis o privire de moarte.

"Scuzați-mă. Trebuie să mă împrăpătesc, spuse Aria pe un ton formal, dându-se înapoi de la mine.

Aș fi oprit-o dacă tatăl lui Grace nu ar fi venit în acel moment și nu aș putea risca o scenă în public. Aria se întoarse pe călcâie și se îndepărtă cu capul sus. L-aș fi putut ucide pe Matteo.

ARIA

Am avut probleme cu respirația caM-am îndreptat spre toalete. Din fericire, nimeni nu a încercat să mă oprească. Nu eram sigur că mi-aș fi putut păstra masca dacă ar fi avut-o. În momentul în care am pășit în baie, am eliberat o respirație înfiorătoare. M-am spălat pe mâini pentru că nu puteam să mă spăl pe față fără să stric

machiajul meu. Ridicându-mi fața, m-am privit în oglindă. Nu am fost zadarnic, dar știam că oamenii mă găsesc frumoasă. Primisem laude pentru frumusețea mea toată viața și totuși menționarea abilităților lui Grace m-a făcut să realizez că ar putea să nu fie suficient să-l țin pe Luca.

El te iubeste.

Am închis ochii și am numărat până la zece până am simțit puterea necesară să mă întorc la petrecere. Grația era trecutul.

M-am mutat din baie și m-am înțepenit când am văzut-o pe Grace așteptându-mă pe hol. Ea a zâmbit, dar totul era fals.

Rezistând impulsului de a-mi coborî ochii, i-am întâlnit privirea directă. S-a apropiat mai mult, învelindu-mă cu parfumul ei prea dulce. Cu tocuri înalte, era cu câțiva centimetri mai înaltă decât mine, dar mi-am îndreptat coloana vertebrală.

„Speram că voi mai avea o șansă să vorbesc cu tine. La nunta ta, nu am avut mult timp la dispoziție.”

O să te tragă la naiba. Asta a spus ea și a alimentat propria mea teroare. Nu era cu mult mai în vârstă decât mine, poate douăzeci de ani, dar avea o lume de experiență asupra mea.

— Poate crezi că Luca este mulțumit de ceea ce îi poți oferi, începu ea cu voce joasă. „Dar îl cunosc de doi ani și nu s-a stabilit niciodată. Am fost singura femeie la care s-a întors în tot acest timp, pentru că i-am dat ceea ce avea nevoie.”

Doi ani? Chiar dacă fusese cu alte femei în acel timp, de ce o ținuse în preajmă?

Zâmbetul lui Grace se lărgi. „L-am lăsat să facă orice lucru pervers pe care nici nu ți-o poți imagina, Aria. Nu arăți de parcă ești dispus să-i iei penisul în fundul tău înghesuit.”

A fost de ajuns. Am făcut un pas spre ea, aducându-ne prea aproape și mi-am îngustat ochii la ea. Am fost crescut în lumea mafiei. crescusem mare

printre prădători. Locuisem un cuțit într-un membru Bratva. Dacă Grace credea că o voi lăsa să mă intimideze din nou, s-a înșelat complet. — Vei sta departe de el, am spus eu încet, dar ferm. „Singurul motiv pentru care ți-a folosit fundul a fost pentru că nu a vrut să-ți vadă fața. Ai fost și vei fi întotdeauna înlocuibil. Unul dintre multe. Nu ești nimic pentru el. Mai ieftin decât o târfă, asta e sigur.” Am urât că urâtenia ei a scos la iveală propria mea răutate, dar nu am mai suportat.

Și-a ridicat palma pentru a mă plesni când o umbră a căzut peste noi, iar mâna puternică a lui Luca s-a prins în jurul încheieturii ei. A împins-o înapoi de la mine, așa că ea s-a ciocnit de peretele, dar nu a eliberat-o. Prinderea lui asupra încheieturii ei o făcu să tresară, iar ea se înghesui sub forța privirii lui. Părea criminal.

„Nu merită”, am șoptit eu implorând.

Gura i s-a tras în cel mai crud zâmbet pe care l-am văzut vreodată la el când i-a eliberat încheietura lui Grace. „Nu vei mai vorbi niciodată cu Aria. Nu te vei apropia de ea sau vei vedea că o parte a mea a supraviețuit foarte puțini.”

„Luca, te rog”, a implorat ea, strângându-l de braț, iar eu m-am înțepenit. "As face orice pentru tine. Te iubesc."

A scuturat-o de dezgust. „Nu mă atinge, curvă. Tocmai ai înghițit sperma fratelui meu; chiar crezi că vreau mâinile tale murdare pe mine?”

S-a întors spre mine și o parte din mânie a dispărut, dar Grace încă nu terminase. Fața ei s-a încrețit în timp ce și-a îndreptat ochii plini de ură asupra mea. „Mi-aș fi dorit ca tipul ăla din clubul lui Luca să te fi violat când l-am plătit pentru asta. Pun pariu cu roofies în sânge că a fost prima dată când ai putut să iei tot penisul lui Luca în pășărică. Probabil că a fost singura dată când i-a plăcut să te ia dracu.”

Am găfâit, dar șocul meu a durat doar o secundă pentru că Luca a întins mâna sub jachetă după cuțitul lui. Nu am fost suficient de rapid. Se întoarse și se aruncă asupra lui Grace, împingând-o de perete și apăsând lama de gâtul ei. Furia de pe chipul lui m-a oprit doar o secundă, apoi m-am repezit spre el și l-am prins de braț, încercând să-l trag în jos, dar el a rezistat și era prea puternic pentru mine. Ochii lui plini de ură nu au părăsit-o niciodată pe Grace în timp ce ținea cuțitul pe pielea ei. Nu mi-a păsat prea mult de Grace, dar dacă Luca o ucide aici, senatorul Parker ar suna poliția și nu toți erau pe statul de plată al familiei.

— Luca, te rog, am murmurat.

— Ascultă-mă, Grace. Vei pleca din nou din New York și nu te vei mai întoarce. Voi spune asta o singură dată: nu-mi vei mai amenința niciodată soția, sau vei fi prima femeie pe care o voi jupui de vie. Asta e o promisiune al naibii.” Și-a lovit pieptul cu mânerul cuțitului, chiar acolo unde era tatuajul lui Famiglia. Privirea lui m-a făcut să tremur, iar Grace și-a dat seama în sfârșit că vorbea serios. Culoarea i-a dispărut de pe față în timp ce dădea din cap. „Și acum te vei duce în camera ta, și nu vei ieși până nu se va termina petrecerea asta.” I-a dat drumul și ea a alergat pe coridor unde trebuie să fi fost camera ei.

Luca s-a întors cu fața la mine, învelindu-și cuțitul, cu rămășițele monstrului încă în expresia lui.

am expirat. „Doamne, până și mie mi-a fost frică de tine. Poți fi terifiant.” O altă bucată din monstru a căzut, expresia i s-a înmuiat în timp ce mă privea. „Așa mi s-a spus.”

M-am apropiat de el și mi-am pus mâinile pe pieptul lui. Nu avea sens să-l pedepsești pe Luca pentru ceva ce spusese sau făcuse Grace. L-am iertat pentru derapaj cu mult timp în urmă. Odată cu atingerea mea, a căzut ultimul din întunericul lui Luca

s-a oprit și căldura a ajuns la ochi. — Nu asculta niciun cuvânt din ea, Aria. Ea prosperă din ciudă și minciună.”

”Doi ani?” am întrebat eu linistit.

Luca clătină din cap. „Ea a fost una dintre multele, Aria. M-am întors la ea doar pentru că... Se opri.

„Din cauza lipsei reflexului ei de gag, am mormăit eu.

„Aria”, a spus Luca aproape supărat, întinzându-mi mâna și apăsând-o pe pieptul lui, peste inima lui. „Niciodată nu mi-am dorit pe nimeni mai mult decât vreau pe tine și nu pentru că trebuie să-mi imaginez mătușile goale ca să mă opresc să-mi trag sperma în momentul în care buzele tale perfecte se închid în jurul penisului meu, deși și asta, ci pentru că mă faci să râd. , pentru că ești amabil și pentru că ori de câte ori te privesc, simt ceva ce nu am mai simțit până acum: pace.”

am înghițit.

Matteo a ales acel moment pentru a intra pe coridor. „Este aproape de miezul nopții. Voi, iubitorii, ar trebui să faceți o reapariție.” Ochii i s-au îngustat când a observat felul în care ne înfruntam.

I-am dat lui Luca un mic zâmbet pentru a-i arăta că suntem bine, iar el m-a luat de mână și m-a condus înapoi la petrecere. Puțin după miezul nopții am plecat. Luca era pe nerăbdare, iar să mai stea mai mult ar crește riscul ca el să-și piardă cumpătul.

Împreună ne-am întors la penthouse-ul nostru să prăjim din nou Anul Nou fără zeci de ochi curioși asupra noastră.

Matteo și cu mine am luat pahare și o sticlă de șampanie și ne-am îndreptat pe acoperiș, în timp ce Luca căuta gustări. Focuri de artificii încă se ridicau spre cer în depărtare. Matteo a deschis sticla și a turnat șampanie în cele trei pahare înainte să-mi înmâneze unul. Ochii lui întunecați erau atenți când mă privea.

„Grace te-a încolțit la petrecere.”

Nu am spus nimic, dar am dat din cap în timp ce am luat o înghițitură din șampanie. Apoi, când am fost sigur că vocea mea va ieși puternică, am spus tachinat: „Am auzit că nu sunt singura pe care a încolțit-o”.

Matteo zâmbi. — Mai mult decât încolțit, spuse el sugestiv. Am dat din cap, privind înapoi spre linia orizontului.

„Crede-mă, niciun reflex lipsă de gag nu l-a făcut vreodată pe Luca să se uite la Grace cu ceva apropiat de adorația nenorocită de vărsături pe care ți-o arată atunci când crede că nimeni nu se uită”, a spus Matteo cu zâmbetul său caracteristic. „Fratele meu este îndrăgostit fără speranță de tine și, să fiu sincer, vreau să am aceleași medicamente pe care le folosești pentru el pentru Gianna, așa că ea se va uita la mine la fel odată ce ne vom căsători.”

Am izbucnit în râs, iar șampania mi-a ieșit din gură pe cămașa lui Matteo. S-a uitat în jos la el, apoi a ridicat din nou spre mine cu sprâncenele ridicate. „A fost incredibil de sexy – nu e de mirare că Luca nu-și poate ține mâinile de pe tine.”

„Am momentele mele”, am spus cu un zâmbet stânjenit.

„Ce a fost sexy?” a întrebat Luca tăios în timp ce se apropia de noi cu o farfurie încărcată cu pâine, brânză și măslină. I-a împins-o lui Matteo, care mi-a făcut cu ochiul. „Modul soț posesiv activat.”

Luca mi-a înconjurat talia cu brațul. „Matteo, cred că m-ai enervat suficient pentru o seară. Nu trebuie să împuști toată muniția astăzi.”

— Niciodată nu îmi trag toată muniția, Luca, spuse Matteo cu un zâmbet, clătinând din sprâncene.

M-am apăsât spre Luca, simțindu-mi obrații încălziți de jenă și efectele șampaniei. Luca a oftat, dar când s-a uitat în jos la mine, mi-am dat seama că era mai fericit decât îl văzusem toată ziua.

„Și privirea aceea este indiciul meu să plec și să găsesc pe cineva în care să-mi împuște muniția”, mormăi Matteo, băgându-și șampania.

Ezitatea pâlpâi în privirea lui Luca. Își petrecuseră fiecare Sylvester împreună și mi-am dat seama că și eu schimbasem lucrurile între ei.

„Nu, stai.” Am întins mâna și l-am prins de cămașa lui Matteo pentru că nu am apucat să-l prind de braț și i-am scos jumătate din pantaloni. L-am eliberat imediat.

Sprâncenele i se ridică. „Luca, poți te rog să-i spui soției tale să nu-mi rupă hainele de pe corp? Trimite semnale mixte.”

Am izbucnit în râs și Luca mi-a apăsât un sărut pe tâmplă, apoi și-a împins fratele. "Ai vrea tu."

Am zâmbit. „Cum ți-ai petrecut ultimul Sylvester?”

Matteo și-a frecat ceafa, aruncând o privire spre Luca, care i-a trimis o privire de avertizare. Am mai luat o înghițitură de șampanie. „Presupun că asta înseamnă că au fost implicate femei.”

— Câteva, da, spuse Matteo cu ochiul.

"În același timp?"

„Matteo era prea beat ca să-și amintească”, a spus Luca hotărât, iar eu mi-am dat ochii peste cap, dar am hotărât să-l las să scadă.

„Nu am apucat să văd fotografii vechi cu tine de când erai copii.” Matteo rânji.

„Să vedem dacă putem schimba asta.” S-a mutat înapoi înăuntru și a început să caute în dulapuri.

Luca oftă. „Este o durere în fund.”

I-am atins brațul și sprâncenele i s-au strâns, dar nu am spus nimic. Poate că Luca a crezut că nu a iubit pe nimeni înaintea mea, dar chiar dacă nu și-a dat seama, și-a iubit fratele. — Hai, am spus. „Vreau să te văd când erai mic.”

„Nu am fost niciodată mic”, a obiectat Luca în timp ce mă urma în sufragerie.

Matteo a ridicat un album foto vechi și m-am așezat lângă el pe canapea. Luca s-a scufundat lângă mine, făcându-se strâmb la prima fotografie. Îl arăta pe el și pe Matteo la vârsta de trei și cinci ani, îmbrăcați în costume. Luca era deja înalt, dar încă slăbănog, iar fața lui avea deja o duritate pe care un copil nu ar trebui să o arate de vârstă. Matteo îl ținea de mână pe fratele său.

„Te ții de mână”, am spus zâmbind.

Luca gemu. Am întors pagina și atât Luca, cât și Matteo s-au încordat. Fotografia îi înfățișa pe Matteo și Luca, purtând aceleași costume ca înainte, alături de o femeie cu părul lung și negru. Se uita fix la camera cu cea mai deznădăjduită expresie pe care o văzusem vreodată. I-am simțit practic disperarea. Mama lui Luca se sinucise când el avea doar nouă ani și, văzându-i expresia, nu am fost surprins. Am întors repede paginile până am găsit o fotografie cu Luca în adolescență, cu cea mai groaznică mustață pe care am văzut-o vreodată.

„Ți-am uitat pornstache-ul!” spuse Matteo, chicotind. „Pornstache?” am repetat, ridicând sprâncenele spre Matteo. Luca se uita la fratele său.

„Pentru că acesta este părul facial pe care l-au avut mulți actori porno.”

Am mai luat o înghițitură de șampanie, deși eram deja beată. „Aveam paisprezece ani și m-am gândit că mă va face să par adult”, a mormăit Luca și a întors pagina către o fotografie cu el pe un iaht, doar în pantaloni scurți de baie. Mustața dispăruse și era deja tot muschi, deși nu putea avea mai mult de șaisprezece ani.

Mi-am lăsat ochii să rătăcească peste el cu apreciere și Luca a zâmbit. Abia așteptam să fim singuri.

capitolul 5

ARIA

Nu am pomenit de Sylvester Incident de petrecere din nou și câteva zile mai târziu, a trebuit să plecăm la Chicago pentru a participa la nunta lui Dante.

Verișoara mea Valentina arăta absolut uluitoare în rochia ei de mireasă crem cu paiete. Nunta nu a fost o afacere mare ca a noastră, dar totuși au participat aproape două sute de oameni de la Outfit și Famiglia. Am zâmbit când îi priveam pe Dante și Valentina în timpul primului lor dans. Sala de bal a hotelului fusese decorată cu trandafiri roz și blush, iar atmosfera era aproape relaxată.

Luca mi-a strâns șoldul. „Nu arătai atât de fericit în timpul dansului de nuntă.”

Am râs. „Mi-a fost groază de tine.” Val nu părea că îi era frică de Dante, dar era mai în vârstă decât mine cu cinci ani și mai fusese căsătorită. Am presupus că desăvârșirea căsătoriei ei nu a avut aceeași teroare pentru ea.

Când ringul de dans a fost deschis pentru oaspeți, Luca m-a tras în brațe și m-a condus la muzică. Încă m-a surprins cât de bine putea să danseze în ciuda înălțimii lui. I-am radiat și degetul lui m-a mângâiat pe spatele gol, singura manifestare publică de afecțiune pe care probabil și-ar permite. Era încă precaut, dar nu mă deranja, pentru că nu se ținea niciodată cu afecțiune când eram singuri și asta era tot ce conta.

Așa cum era de așteptat, a trebuit să dansez cu Dante și Luca cu Val. Dansasem cu Dante înainte și abia m-am încordat când m-a luat de mână, dar

când m-a tras de el și și-a atins palma de spatele meu gol, am tresărit de gestul prea familiar. Și el s-a încordat la bariera lipsă dintre pielea noastră. Asta era problema cu rochiile fără spate. Căldura a crescut în obrajii mei când i-am întâlnit ochii.

Mi-a aruncat un zâmbet foarte mic. — Îmi cer scuze, spuse el formal.

„Nu poți să-mi ajuți rochia. Dacă nu îți muți mâna la un nivel nepotrivit de scăzut, nu ai cum să ajungi la țeșătură”, am spus, sperând să ușuresc atmosfera.

Pe chipul lui Dante se văzu cea mai simplă urmă de amuzament. „Dacă fac asta, soțul tău va vărsa sânge.”

I-am urmat privirea. Luca a continuat să-mi arunce priviri posesive în timp ce dansa cu Val. În timp ce Val arăta perfect cu Dante, ea părea absolut tensionată în strânsoarea lui Luca.

„Val părea mai fericit dansând cu tine”, am spus eu zâmbind. Degetele lui Dante pe spatele meu s-au strâns și expresia lui s-a întunecat. Posesiv și dominant, nu atât de diferit de Luca, când a ajuns la asta.

Matteo a preluat locul lui Luca iar Dante m-a eliberat. Am refuzat un dans de la un soldat al ținutei cu o scuză rapidă, nevrând să-i testez răbdarea lui Luca și având nevoie de ceva de băut și de o pauză de la dominația posesivă din jurul meu, dar apoi Val a râs tare la ceva ce spusese Matteo. Dansau mai aproape decât era cazul. Luca și-a îngustat ochii spre fratele său, dar nu el era cel de care eram îngrijorat. Dante a avut o privire în ochii lui pe care o știam de la Luca.

Ignorându-mi setea, m-am grăbit spre ringul de dans și m-am oprit lângă Matteo și Val. „De ce nu dansezi cu mine acum, Matteo?”

Ochii lui Val s-au mutat de la mine la soțul ei și realizarea i-a umplut fața. S-a dat înapoi de la Matteo, care i-a trimis un zâmbet înainte ca el să mă apuce de mână și să mă smuci împotriva lui.

Am răsuflat din cauza impactului cu pieptul lui musculos. Privirea mea indignată l-a făcut doar să rânjească mai larg și și-a apăsat palma fără ezitare pe spatele meu. El și Gianna s-ar ucide unul pe celălalt, asta era un dat.

Pentru Matteo totul a fost un joc – el se bucura de provocare și haos. Cu oricine, în afară de el, m-aș fi îngrijorat de reacția lui Luca, dar din moment ce acesta era Matteo, m-am relaxat în îmbrățișarea lui strânsă și l-am lăsat să ne învântească pe ringul de dans.

Gianna stătea într-o parte, cu o încruntătură pe față când Matteo îi făcu cu ochiul în trecere. Mi-am înfipt unghiile în umărul lui, aducându-i atenția înapoi asupra mea. „Nu o răni.” A ieșit mai clar decât intenționat, aproape o comandă.

Fața lui Matteo deveni păzită. "Sau ce?"

I-am strâns mâna și mi-am înmuiat tonul. „Sau nu o vei cuceri niciodată. S-ar putea să se comporte puternică, dar a crescut la fel de adăpostită ca mine. Vă rugăm să o tratați cu bunătate.” Acesta era fratele lui Luca și știam bine că bunătatea nu era punctul lui forte, dar dacă Luca putea fi bun cu mine, atunci trebuia să sper că Matteo ar putea face același lucru cu Gianna.

„Nu am nicio intenție să o rănesc pe Gianna decât dacă îi place genul ăsta de rahat pervers.”

Mi-am dat ochii peste cap spre el, dar când s-a uitat din nou la Gianna, mi-am dat seama că privirea lui ținea o sclipire de căldură. Al ei nu a făcut-o. Părea că preferă să-și taie mâinile decât să se căsătorească cu el. M-a îngrijorat.

LUCA

M-am răsturnat și am ajuns pentru Aria dar atinse un cearceaf gol. Mi s-au deschis ochii și m-am ridicat, privind spre ceasul de pe noptieră. Aceasta

era doar șase și jumătate dimineața într-o duminică și ne întorsesem târziu din Chicago. Unde a fost ea? De ce nu dormea încă?

Faptul că nici nu o observasem ridicându-se din pat arăta cât de adânc era somnul meu lângă ea. La dracu.

Mi-am legănat picioarele din pat, m-am clătinat în picioare și mi-am întins mâna spre Beretta și mi-am îndesat-o în pantalonii de trening. Când am pășit pe palierul de la primul etaj, zgomotul fredonat al Ariei a ajuns la urechile mele. Am coborât scările și am găsit-o pe Aria în bucătăria noastră deschisă, desculță și îmbrăcată în cămașa ei de noapte din satin. Blaturile și podeaua erau acoperite cu pudră albă, la fel și Aria, cu părul blond îngrămădit în vârful capului într-un coc dezordonat.

Mirosea clar a ars. "Ce se întâmplă?"

Aria strigă și s-a învârtit cu o mână pe inimă, cu ochii mari. Vârful nasului și pomeții ei erau și ele acoperite de alb, iar buzele mele s-au întors la vedere.

Un zâmbet i-a spart pe față. „Am copt o prăjitură pentru tine.” S-a îndreptat spre mine. "La multi ani dragostea mea."

La naiba, era ziua mea. uitasem. Nu prea am sărbătorit ziua aceea. Aria s-a ridicat în vârful picioarelor, iar eu m-am aplecat, împletindu-ne buzele. Am gustat făină pe buzele ei – deci asta era pudra albă. M-am tras înapoi, lăsându-mi ochii să evalueze mizeria. „Nu vreau să par crud, dar experiențele trecute au dovedit că să fii în bucătărie nu este o idee bună.”

Ea strânse buzele. „Am exersat cu Marianna când tu nu erai prin preajmă.”

„Ai exersat?”

— Am vrut ca tortul tău să fie perfect, spuse ea încet. M-am uitat, apoi mi-am ridicat vârful degetelor și i-am dat făina de pe obraji. Locul de pe ea

nasul ar trebui să rămână. Arăta prea superbă pentru cuvinte. S-a dat înapoi, a luat mănuși și a deschis cuptorul. Tortul pe care l-a scos nu arăta pe jumătate rău, deși era pe partea întunecată.

„Este o prăjitură de ciocolată cu umplutură cu cremă de brânză”, a spus ea în timp ce o pune pe blat. A luat un cuțit și a tăiat două bucăți, le-a pus pe o farfurie înainte de a le pune în fața mea. S-a apăsat lângă mine. "Sper că îți place."

Am apucat furculița și am înțepat o bucată de tort apoi mi-am adus-o la gură, pregătită la ce e mai rău, dar tortul a fost de fapt delicios, cald și ciocolat. Nu prea aveam un dinte de dulce, dar mi-a plăcut asta pentru că Aria mi-o făcuse.

"Și?" întrebă ea, cu ochii mari și îngrijorată.

"Delicios."

Zâmbetul ei de răspuns a făcut ca inima mea să sară o bătaie. „De cât timp ești treaz?”

"Trei ore?"

Am ridicat sprâncenele. „Nu știam că tortul durează atât de mult.”

Ea a roșit. „Ei bine, nu este, dar m-am trezit devreme în caz că ceva nu merge conform planului, și am ars primele două prăjituri – sunt la gunoi.”

Am chicotit apoi am mai mușcat. Ochii mei au tras pe gâtul ei delicat până la umflarea moale a sânilor ei.

Aria mi-a atins pieptul, apoi și-a dus încet mâinile în jos spre stomacul meu, iar eu am pus furculița înapoi pe farfurie. Pielea mi s-a strâns sub atingerea ei, penisul mi s-a însuflețit. Ochii Ariei i-au întâlnit pe ai mei când a întins mâna spre Beretta din brâu și mi-a scos-o afară. Cu oricine altcineva, corpul meu ar fi intrat în alertă maximă, dar cu ea nu am simțit nici măcar o urmă de neliniște. Mi-a privit pistolul pentru o clipă înainte de a o pune jos pe tejghea. Nu puteam să mă uit de la fața ei. Și-a alunecat mâinile în ale mele

talie și mi-am târât încet pantalonii de trening în jos peste șolduri. am șuierat când ea mi-a pastit penisul. Și-a ridicat ochii și la naiba, privirea aceea din ochii ei, am simțit-o chiar în penisul meu.

Și apoi s-a pus în genunchi și aproape că am venit chiar atunci. Ea mi-a ținut privirea, în ciuda roșului care i se răspândea pe obraji, în timp ce se apleca în față, despărțind acele buzele roz perfecte și ducându-mi vârful în gura ei fierbinte. A trebuit să mă opresc să împing înainte, dar i-am slăbit cocul și mi-am încurcat mâinile în părul ei, în timp ce ea îmi băga penisul mai adânc în gură. La naiba, mi s-au umflat mingile văzând asta.

Ea a zâmbit în jurul penisului meu și am gemut, degetele mele strângându-se de craniul ei. Încet, s-a mutat înapoi și degetele ei s-au încolțit în jurul meu, apoi a lins naibii de la bază până în vârf înainte de a învârti limba aia roz în jurul vârfului meu. Am tresărit, gemând. „La naiba, Aria, mă omori.”

Ea fredonă, părând al naibii de mândră. *Femeia aceea. Doar eu.*

A trebuit să trag de frâiele de câteva ori, ca o adolescentă năucioasă, în timp ce gura ei îmi lucra penisul, dar când Aria mi-a luat mingile în cupă, în timp ce cealaltă mână ei mi-a lucrat cu tija și vârful meu i-a lovit ceafa, am explodat. M-am apucat de teighea în timp ce plăcerea mă străbătea și am izbucnit în gura ei. A avut probleme să înghită în jurul meu, așa că m-am tras puțin înapoi, smulgându-mi pula. Am privit prin ochii pleoapelor când ea se dădea înapoi, mă eliberează și își ștergea gura. Acesta a fost momentul în care ea era încă cea mai conștientă de sine. M-am aplecat și am prins-o de sub axile și am ridicat-o pe teighea înainte de a-i cere gura pentru un sărut, bagându-mi limba înăuntru, gustându-mă pe ea și simțindu-mă al naibii de posesiv din cauza asta.

Prinzând-o de coapse, am ridicat-o și picioarele ei mi-au înconjurat talia. Dacă n-ar fi fost toată făina, aș fi tras-o chiar acolo pe teighele. În schimb, m-am întors cu ea agățată de trunchiul meu și m-am îndreptat spre

scările. Ochii ei nu i-au părăsit niciodată pe ai mei în timp ce am urcat-o pe scări și, cu păsărica ei lipită de stomacul meu, penisul îmi reveni repede. La naiba, simțeam cât de umedă era. Ud de la sugea mea.

— Trebuia să fie doar despre tine, șopti ea, dar ochii ei erau plini de nevoie.

„Acesta este încă despre mine, crede-mă, pentru că a-ți oferi plăcere este cel mai bun lucru al naibii de toate astea.”

Am ajuns la patul nostru și m-am lăsat să cad înainte. Aria a țipat, dar mi-am prins greutatea cu palmele, zâmbindu-i în jos. Ea a râs și m-a bătut în spate. "M-ai speriat."

Am coborât-o complet și mi-am ghidat penisul spre intrarea ei, găsindu-o pregătită pentru mine și am alunecat încet în ea. Când am fost îngropat până la mâner, m-am coborât până la coate, aducând trupurile noastre la culoare. Cuprinzând capul Ariei, am sărutat-o în timp ce am intrat și ieșit încet.

Dragoste. Nu a fost ceva ce m-aș fi gândit vreodată că o să fac decât să iau naiba, cu Aria nu mă puteam sătura.

Nu am accelerat, nici loviturile, nici săruturile. M-am asigurat să lovesc adânc cu fiecare lovitură, țintind acel loc care a făcut-o pe Aria să se piardă. Ochii ei îi țineau pe ai mei în timp ce găfâia și gemea, uimită pe chipul ei superb. Am vrut să o ghidez peste margine doar cu penisul meu din nou, iar ea ajungea acolo. Propria mea eliberare a fost aproape, deși îmi împușisem cum nu cu mult timp în urmă.

„Sărută-mă”, a șoptit ea, apoi a icnit când am lovit adânc.

I-am luat gura, încet și dulce, apoi s-a arcuit, cu pereții strânși în jurul meu, iar mingile mi s-au strâns când propria mea eliberare m-a lovit puternic.

După aceea, mi-am îngropat nasul în părul ei în timp ce îmi trageam respirația. Am început să mă împing în sus, dar Aria și-a strâns strânsoarea pe umerii mei, iar eu am rămas deasupra ei, dar mi-am ridicat ochii spre ai ei.

Dragoste. Emoția era scrisă pe toată fața ei și încă părea imposibil să mă poată iubi pentru că nimeni nu a făcut-o vreodată. Mă născusem cu cruzime în vene, fusesem crescut să-i rupă pe alții.

— La mulți ani, Luca, spuse ea încet. „Prima noastră zi de naștere împreună.” „Prima dintre multe”, am murmurat pentru că orice ar fi, n-aș lăsa-o niciodată să plece.

Aria zâmbi. „Trebuie să-ți deschizi cadoul.” Sprâncenele mi s-au ridicat. „Credeam că acesta este cadoul meu?”

„Sex și o prăjitură?” întrebă Aria indignată. Ea a început să se miște sub mine și am zâmbit, fără să mă mișc un centimetru.

„Luca”, a spus ea, dar am făcut-o la tăcere cu un alt sărut și s-a relaxat sub mine. În cele din urmă, curiozitatea mea a luat-o mai bine și am împins-o și m-am ridicat în picioare, trăgând-o. "Deci ce este?"

Ea a clătinat din cap și m-a condus afară din dormitor și înapoi jos, apoi într-unul dintre dormitoarele noastre de oaspeți. Era un pachet dreptunghiular, cu un diametru de vreo cinci pe cincisprezece picioare. M-am oprit, confuz. Mă așteptam la alcool scump sau la un ceas, așa cum majoritatea soților și-au cumpărat soților, dar habar n-aveam ce trebuia să fie.

Aria m-a tras de mână și m-a condus mai aproape. — Nu-l despachetezi?

I-am eliberat mâna și am ridicat pachetul. Avea doar câțiva centimetri grosime și nu atât de greu pe cât mă așteptam.

Aria râse. „Nu mușcă, crede-mă.”

Am smuls folia de cadou și am înghețat, uluit. Era o pânză cu artă graffiti. Pe fundal era orizontul New York-ului, iar în față era motto-ul Famiglia cu litere roșii.

„Când mi-ai spus că îți place arta graffiti de la Banksy și alți artiști, m-am gândit că ar fi frumos să-ți aduc astfel de artă pentru biroul tău din Sferă.”

M-am uitat la Aria. Si-a muscat buza. Cu puțin timp înainte de Crăciun, am mers împreună prin New York și i-am arătat graffiti-ul meu preferat, aproape singura artă despre care îmi dădeam cel mai mic dracu, dar nu credeam că și-a amintit.

"De unde ai luat-o?"

„Eu și Romero am încercat să aflăm cine este Banksy, dar asta a fost imposibil, așa că am contactat câțiva dintre artiștii de graffiti mai puțin secreți din oraș și le-am rugat să creeze o piesă de artă pentru mine.” Aria a tăcut. „Nu-ți place? M-am gândit că ceva personal ar fi mai bine decât să-ți iei ceva scump, cum ar fi un ceas, mai ales că ai impresia că îți cumperi propriul cadou pentru că sunt toți banii tăi...”

M-am clătinat spre ea, i-am luat fața și am sărutat-o cu înverșunare. Când m-am tras înapoi, sprâncenele ei s-au încrețit de confuzie. — Sunt banii noștri, Aria, nu ai mei. Tot ce am este și al tău.”

„Deci sunt practic Capo”, a spus ea tachinată, iar eu am chicotit. „Tu stăpânești peste inima mea, așa că, în anumite privințe, da.”

Am făcut o pauză pentru că mi-am dat seama că este adevărul. Nimeni nu deținuse vreodată putere asupra mea, nu cum a făcut-o Aria, și a fost cel mai înfricoșător lucru din această lume pentru că nimeni nu a putut afla vreodată.

„Deci îți place cadoul tău?”

„La naiba da. Este perfect. Cum o să mă potrivesc vreodată cu asta de ziua ta?”

Aria rânji. „Încă mai ai o lună să găsești ceva.” — Grozav, am mormăit. "Nici o presiune."

Ochii ei erau aprinși de veselie. „Ești un băiat mare, un mafiot dur, un băiat rău notoriu – cred că poți face față.”

M-am aplecat, cu vocea joasă și întunecată. „Băiat rău, hmm?”

Mi-a înconjurat gâtul cu brațele. „Chiar nu știu de ce oamenii se tem de tine – ești cam drăguț.”

Am pufnit pentru că nimeni nu mă suna așa vreodată și nimeni nu ar fi făcut-o dacă ar ști ce este bine pentru ei. „Le este frică de mine pentru că eu *a.mun* băiat rău, iubire.”

Bad nici nu a început să-l acopere.

Aria dădu din cap cu un mic zâmbet. „Știu și știi ce?” Ea își coborî vocea. „În dormitor îmi place uneori dacă te porți ca un băiat rău.”

Doamne, Aria. Am sărutat-o tare. Aria ar vedea
întotdeauna doar partea mea îmblânzită.

ARIA

„La naiba!” strigățul lui Luca făcut mă trezesc brusc. Salteaua s-a deplasat sub greutatea lui și m-am întors, clipind înapoi somnul. Luca se îmbrăca, cu telefonul încheștat între umăr și ureche, în timp ce își ridică pantalonii.

„Voi ajunge acolo în cincisprezece minute. La dracu!”

M-am ridicat, îngrijorat. Luca și-a pus celula jos și și-a pus o cămașă peste tocul pentru pistol, apoi s-a întors spre mine, făcând o strâmbă. „Cineva a aruncat un cocktail Molotov într-una dintre curvele Familia. Două curve au fost arse rău, iar toată mobila a ars. Poliția și pompierii sunt acolo. Trebuie să mă duc să limitez pagubele.”

Am dat încet din cap, înăbușindu-mi dezamăgirea. S-a îndreptat spre mine, mi-a dat un sărut rapid apoi a ieșit.

Mi-am mușcat buza, împingându-mi durerea. A fost ziua mea.

Am alunecat din pat, am întins mâna după mobil și am văzut mesajul Giannei. În momentul în care a văzut că sunt online, mi-a sunat telefonul. După ce am vorbit cu Gianna, Fabiano și Lily, m-am simțit mai bine și m-am îmbrăcat.

Știam că Luca trebuia să se ocupe de afacerile Famiglia dacă voia să fie un Capo bun, și totuși mă întrebam dacă uitase cu totul ziua mea de naștere. M-am îndreptat jos, unde Romero stătea la tejghea. A zâmbit când m-a văzut și s-a ridicat. „La mulți ani, Aria.”

I-am oferit un zâmbet tremurător în schimb și expresia i s-a mai înmuiat. „Luca se va întoarce imediat ce va termina.”

Am ridicat din umeri și mi-am turnat o cafea. Singurătatea m-a cuprins. Nu am avut prieteni în New York. Ca soția oamenilor Capo din cercurile noastre, nu m-a tratat ca pe o ființă umană normală și nu puteam să fiu cu adevărat prietenă cu străinii. Înghițindu-mi emoțiile, am luat o înghițitură de cafea.

Liftul s-a blocat și Romero a pășit în fața mea, dar s-a relaxat când Marianna a intrat, ducând o prăjitură. Părul ei gri închis era prins cu o plasă, ca de obicei, iar rochia îi încorda corpul plinuț și sânii amplu. Chipul ei de mamă s-a tras într-un zâmbet larg și, după ce a pus tortul jos, m-a strâns într-o îmbrățișare strânsă. "La mulți ani, *bambina*. Am copt prajitura cu migdale pentru tine. Luca mi-a spus că este preferatul tău." Se încruntă la Romero. „Unde este el oricum?”

— Afaceri, spuse Romero simplu.

Marianna nu a pus nicio întrebare.

„Luca te-a rugat să coaci tortul?”

"El a facut." Marianna a tăiat trei felii de tort, apoi a scos farfurii și mi-a dat mie și Romero fiecare și a păstrat una pentru ea. Am săpat și a trebuit să recunosc că tortul a fost mai bun decât orice mâncasem de mult timp. Marianna era o zeiță în bucătărie.

Marianna mi-a atins obrazul. "Te uiti trist. De ce nu ieși să te distrezi puțin cu Romero?"

Am vrut să-mi petrec ziua cu Luca, dar din moment ce asta nu avea să se întâmple, am dat din cap. Romero m-a dus la prânz într-un restaurant drăguț, iar apoi am mers cu trofeul de soție și am cheltuit mii în Century21, magazinul meu favorit din Manhattan. Ne-am întors la penthouse după o cină rapidă într-un mic bistro. Nu m-am obosit să scot hainele noi din sacoșele de cumpărături; în schimb am luat o pătură de lână și o carte și am ieșit pe terasă, unde m-am ghemuit pe scaun. Romero nu s-a alăturat mie, probabil că și-a înțeles starea mea întunecată. Mi-am lăsat privirea să rătăcească asupra orizontului, câteva lacrimi scărdându-se, mi-am tras picioarele în sus și mi-am înfășurat strâns brațele în jurul lor.

Zgomotul ușii care se deschidea alunecat mi-a atras privirea spre ferestrele franceze și Luca a ieșit pe terasă, cu expresia răsucindu-se de regret în timp ce ochii lui s-au așezat pe fața mea. Mi-am șters repede lacrimile și m-am ridicat, dar Luca m-a ridicat și m-a sărutat. "La mulți ani, *principessa*. Mi-aș fi dorit să fi putut petrece ziua cu tine."

„Romero m-a ținut ocupat”, am spus eu ridicând din umeri.

Luca clătină din cap. "Nu indeajuns de bun." M-a dus în apartament și sus în dormitorul nostru. Ochii mi s-au fixat pe pat. Deasupra se aflau un buchet de trandafiri albi și un pachet. Am zâmbit și l-am sărutat pe gâtul lui Luca înainte ca el să mă lase jos. Am mirosit trandafirii, apoi am luat coletul și l-am desfăcut. Înăuntru era o cutie de catifea roșie, pe care am deschis-o. Pe o pernă gri stătea o brățară de lingot de aur roz. Nouăsprezece diamante erau încorporate în suprafața netedă de aur roz.

— Întoarce-o, spuse Luca încet.

Am făcut și am găsit cuvinte gravate în interiorul brățării. *În ceasul
cel mai întunecat, ești lumina mea*

Înghițind, mi-am ridicat privirea în ochii caldi ai lui Luca. Își prinse cămașa, o trase peste cap și se întoarse. Am înghețat când am văzut noul tatuaj de pe omoplat, oglindind tatuajul lui Famiglia. Pielea era încă roșie.

Am citit literele complicate cu cerneală neagră: *Voi merge unde mergi tu, indiferent cât de întunecat ar fi calea*

Cuvintele pe care le-am spus lui Luca la scurt timp după nunta noastră. Și-a amintit de ele. Am tras adânc aer în piept, strângându-mi buzele împreună, dar să nu plâng a fost o bătălie pierdută. Cele două tatuaje ale lui de ambele părți ale inimii. Luca s-a întors și s-a apropiat de mine, îndepărtând lacrimile. Mi-a apăsat palma pe tatuajul lui Famiglia peste inima lui. „Jurământul meu a fost primul, dar cuvintele de pe spatele meu înseamnă mai mult.”

am înghițit. Nu trebuia să spună așa ceva. Pentru un Made Man, Famiglia a fost pe primul loc și cu atât mai mult pentru un Capo. Am dat din cap, mi-am trecut buzele peste ale lui. „Acele cuvinte pe spatele tău, mă refer la ele, Luca. Te voi urma oriunde. Întunericul tău nu mă sperie. Te iubesc, puterea și loialitatea ta, tandrețea și protecția ta. Iubesc latura ta blândă, dar la fel de mult îmi iubesc întunericul tău. Te voi iubi în ceasul tău cel mai întunecat, te voi iubi chiar și atunci când ești slab, iar dacă ai nevoie de mine să fiu lumina ta, o voi face. Iubesc fiecare parte din tine, Luca.”

M-a zdrobit la piept și l-am strâns la fel de strâns. Dragostea lui a fost cel mai mare dar dintre toate.

Era aprilie când Lily iar Gianna a venit în vizită. Din momentul în care am văzut-o pe Gianna, am știut că se întâmpla ceva, dar nu am avut ocazia să vorbim până într-o seară când Luca și Matteo au plecat la afaceri și Romero.

era ocupat să joace Scrabble cu Lily. „Tu faci ceva, nu?” Am întrebat-o în timp ce ne bucuram de priveliștea asupra New York-ului de pe terasa de pe acoperiș.

Gianna nu a răspuns imediat și asta nu era normal pentru ea. „Nu pot face asta, Aria. Vreau afara. In afara acestei lumi. Din căsătoria mea aranjată. Tocmai ieșit.”

Bănuisem ceva în acest sens, dar acum că ea a exprimat-o cu voce tare, îngrijorarea și frica s-au izbit de mine. „Vrei să fugi?”

"Da."

"Esti sigur?"

Gianna mi-a aruncat o privire oblică. Nu era nicio urmă de îndoială pe chipul ei. "Absolut. De când Bratva a atacat conacul și am văzut de ce este capabil Matteo, am știut că trebuie să fug."

„Nu este vorba doar de Matteo, știi asta, nu? El nu este mai rău decât orice alt Om Făcut.” Matteo ar putea fi amuzant și fermecător. Eram sigur că Gianna și el ar putea fi fericiți dacă își permitea să-l lase să intre, dar o cunoșteam, știam cât de încăpățânată putea fi. Nu m-a lăsat să o convingă să-i dau o șansă lui Matteo.

„Asta face și mai rău. Știu că aproape toți bărbații din lumea noastră sunt capabili de lucruri oribile și, într-o zi, chiar și Fabi va fi, și urăsc, urăsc fiecare secundă în care sunt prins în această lume încurcată.”

„Credeam că tu și Matteo vă înțelegeți mai bine. Nu ați încercat să vă smulgeți capetele azi.”

„Încearcă să mă manipuleze. Nu ai văzut cât de ușor o putea face pe Lily să uite de nervozitatea ei în jurul lui?”

"Ar putea fi mai rău. Majoritatea bărbaților nu te-ar fi iertat că le-ai dat așa de greu, dar chiar pare să te placă." Nu eram sigur dacă Luca m-ar fi lăsat să mă încurc așa cu el.

„Ești de partea lui?”

Nu aveam nicio intenție să aleg părți. „Nu sunt de partea lui. Încerc doar să-ți arăt o alternativă la fuga.”

"De ce? Știi că nu mi-am dorit niciodată această viață. De ce încerci să mă faci să rămân?"

Am prins-o de încheietura mâinii, supărându-mă. „Pentru că nu vreau să te pierd, Gianna!”

„Nu mă vei pierde.”

"Da, voi. Odată ce ai fugit, nu ne putem mai vedea vreodată, poate nici măcar nu vorbim decât dacă găsim o modalitate de a o face fără a risca ca mafia să te urmărească.”

— Știu, șopti Gianna. „Poți veni cu mine.”

În trecut, îmi era deseori supărată cușca de aur în care fusesem crescut și chiar și acum mă întrebam uneori cum ar fi să rătăcesc prin New York fără Romero, să merg la facultate și să trăiesc viața numai după propriile mele reguli. "Nu pot."

S-a întors de la mine. „Pentru că îl iubești pe Luca.”

Era un indiciu de dezaprobare în vocea ei, dar nu mi-aș apăra sentimentele. Să-l iubesc pe Luca nu a fost ceva pentru care nu m-aș simți niciodată rău. „Da, dar acesta nu este singurul motiv. Nici pe Fabi și pe Lily nu îi pot lăsa în urmă și am făcut pace cu viața asta. Este tot ce am cunoscut vreodată. Sunt de acord cu asta.”

„Crezi că-i abandonez dacă plec?”

„Vor înțelege. Nu toți sunt tăiați pentru o viață în această lume. Întotdeauna ți-ai dorit să duci o viață normală și ei mă vor avea în continuare. Trebuie să te gândești la tine. Vreau doar să fii fericit.”

„Nu cred că pot fi fericit aici.”

„Pentru că nu vrei să te căsătorești cu un ucigaș, pentru că nu poți trăi cu ceea ce face Matteo.”

— Nu, spuse ea încet. „Pentru că mă văd că sunt de acord cu asta.”

I-am privit fața. "Ce e în neregulă cu asta?" Știam ce este Luca, de ce era capabil. Știam că nu se va schimba și nu voiam să se schimbe pentru că îl iubeam pe bărbatul care era acum.

„Ești de acord cu ceea ce face Luca? Nu stai vreodată trează noaptea simțindu-te vinovat că ești căsătorit cu un bărbat ca el?

„Provenim dintr-o familie de bărbați ca el. Vrei să mă simt vinovat?”

"Nu. Dar oamenii normali s-ar simți vinovați. Nu vezi cât de încurcați suntem? Nu vreau să fiu așa. Nu vreau să-mi petrec viața cu un om care își desparte dușmanii."

Luca a susținut întotdeauna că sunt pur și nevinovat, dar nu eram, nu după standardele normale.

"Îmi pare rău. Nu am vrut să te fac să te simți rău. Eu doar... știu că trebuie să risc. Trebuie să încerc să scap de toate astea și să trăiesc o viață fără toată violența și morala încurcată. Întotdeauna voi regreta dacă nu o fac."

„Știi că nu te poți întoarce niciodată. Nu ai voie de întoarcere după ce ai fugit. Chiar dacă Matteo te-ar ierta că l-ai insultat așa, Ținuta ar fi responsabilă de pedeapsa ta până la căsătorie. Iar fuga de mafie este o trădare."

"Știu."

„Trucuța pedepsește trădarea cu moartea. Pentru că nu ești un Made Man, s-ar putea să decidă să te uşureze și să te arunce într-una dintre curvele lor sau să te căsătorească cu cineva mult mai rău decât Matteo."

"Știu."

Am prins-o de umărul Giannei pentru că nu credeam că o face. "Chiar? Puțini oameni riscă să fugă de mulțime și există un motiv pentru asta. Majoritatea oamenilor sunt prinși."

„Majoritatea oamenilor, dar nu toți."

„Ai auzit vreodată de cineva care a scăpat cu succes de mafie?” „Nu, dar mă îndoiesc că cineva ne-ar spune despre ele. Nici tatăl, nici Matteo, nici Luca nu au niciun interes să ne pună idei în cap.”

Mi-am lăsat mâinile jos, oftând. „Ești cu adevărat hotărât să treci cu asta.”

"Da."

„Bine”, am spus, pentru că știam că nu puteam face nimic pentru a-i răzgândi Gianna și nu voiam ca ea să înceapă să-mi ascundă secrete. „Nu poți să o faci singur. Dacă vrei vreo șansă de a reuși, vei avea nevoie de ajutorul meu.”

— Nu, spuse ea. „Pot să o fac singur.”

— Dacă te ajut să fugi, îi voi trăda pe Familia și, făcând asta, pe soțul meu, am șoptit. Luca ar vedea asta ca pe o trădare. Fusesse crescut cu convingerea că cuvântul lui va fi lege, că a nu urma porunca lui era o trădare.

"Ai dreptate. Și nu te pot lăsa să-ți asumi acest risc.”

Am luat-o de mână. „Nu, te voi ajuta. Sunt singura ta alegere. Și dacă cineva poate reuși, atunci ești tu. Nu ai vrut niciodată să faci parte din toate acestea.”

„Aria, ai spus-o chiar tu, ceea ce fac eu este trădare, iar gloata se poartă dur cu oamenii care îi trădează. Luca nu este genul iertător.”

„Luca nu mă va răni.” Gianna părea îndoielnică, dar știam că acele cuvinte sunt adevărate, și nu doar de când îmi întinsese cuvintele în piele. „Nu va face. Dacă Salvatore Vitiello ar fi încă în viață, lucrurile ar fi altfel. Aș fi fost sub jurisdicția lui, dar Luca este Capo și nu mă va pedepsi”.

„Poate că oamenii lui nu-i vor lăsa de ales. Este un Capo nou și dacă pare slab, oamenii lui s-ar putea revolta. Luca nu-și va risca puterea, nici măcar pentru tine. Familia este primul la Made Men.”

— Ai încredere în mine, am spus.

"Am încredere în tine. Luca este în care nu am încredere."

„Și dacă te gândești bine, nu aș fi trădat cu adevărat Familia. Încă faci parte din ținută până când te căsătorești cu Matteo. Asta înseamnă că ceea ce fac este cel mult o trădare a ținutei, dar nu sunt legat de ei, așa că nu pot să-i trădez.”

„Luca poate să nu vadă așa. Chiar dacă nu-i trădezi pe Familia, tot mergi pe la spatele lui Luca. Ca să nu mai vorbim că Matteo va muta probabil cerul și pământul să mă găsească.”

"Adevărat. El te va vana." „În cele din urmă își va pierde interesul.”

Cunoscând obsesia lui Matteo pentru sora mea, mă îndoiam. "Poate. Dar nu m-aș baza pe asta. Trebuie să ne asigurăm că nu te poate găsi.”

„Aria, nu ar fi trebuit să vin la tine cu asta. Nu te poți implica.” „Nu încerca să mă convingi să nu fac asta. M-aș simți vinovat dacă nu te-aș ajuta și ai fi prins”, i-am spus.

„Și mă voi simți vinovat dacă ai probleme pentru că m-ai ajutat.” „Te ajut. Sfarsitul povestii.”

OceanofPDF.com

capitolul 6

O lună mai târziu, LUCA

„**Sfera încă merge** puternic, dar Pergola se apropie. În ciuda faptului că rușii încearcă să se urineze în iazul nostru, încă facem o grămadă de bani cu bâtele noastre. Și Pergola va fi cel mai tare club din oraș anul viitor, o simt”, a spus Matteo în timp ce verifica câștigurile de luna trecută de la cluburile noastre de dans.

Chiar nu mi-a păsat dacă am avea cele mai tare cluburi din oraș. Afacerea noastră principală era drogurile, iar cifrele din laptopul meu îmi spuneau că nu vindem atât de mult pe cât am putut. „Heroina încetinește. Aceste noi medicamente de designer sunt oamenii peste tot, am spus. „Trebuie să ne asigurăm că distribuitorul nostru livrează la timp. Nu-mi pasă dacă laboratoarele produc cât mai repede posibil. Nu este suficient de rapid. Fă-i o vizită.”

Buzele lui Matteo s-au răsucit într-un zâmbet înfiorător. "Se va face." Am clătinat din cap cu un zâmbet al meu. „Tu dracului de rău.” „Este nevoie ca cineva să cunoască unul.”

Mi-a sunat telefonul. L-am scos din buzunar și m-am uitat la ecran.
Romero. — Da, Romero?

„Sandro este leșinat în bucătărie. Aria și Gianna au plecat.” Mi s-a dublat pulsul. *Rusii.* „Repetă aceea.” Am închis laptopul și m-am îndreptat pe scaun. Ochii lui Matteo s-au îndreptat spre mine, vigilența alungându-i zâmbetul.

„A fost drogat și l-au legat cu bandă. Una dintre mașini a dispărut. Gianna și Aria trebuie să fi făcut niște bagaje pentru că hainele sunt

lipsă din garderobă. Nu există semne de atac. Trebuie să fi fugit.”

Scurgerile? Ochii mei au găsit tabloul graffiti pe care mi-l dăduse Aria în urmă cu patru luni, care atârna pe peretele din spatele biroului meu.

"Ce se întâmplă?" întrebă Matteo, închizând laptopul și punându-l deoparte. Am stat. Furia clocotea sub pielea mea și o altă emoție. O emoție slabă nu aș da spațiu. O emoție de care nu mă deranjasem niciodată până la Aria, iar acum dispăruse. Era dracului *plecat*. „Romero l-a găsit pe Sandro drogat și legat pe podeaua penthouse-ului. Aria și Gianna au plecat.”

Matteo se ridică încet. „Glumești al naibii.”

Am intrat în fața lui, atât de furios, încât mă ardea înăuntru. Furios și îngrijorat. Al naibii de îngrijorat pentru că soția mea nu mai era. Aria alergase. Fugi de mine. „Crezi că aș glumi despre așa ceva?”

— Am crezut că Aria este îndrăgostită de tine, spuse Matteo cu sarcină.

Degetele mele mâncărime să se închidă în jurul gâtului lui. A zdrobi ceva. La naiba, se simțise atât de bine când îi stricasem gâtul ultimului bărbat. Dar *Matteo* nu mă trădase. Ar fi trebuit să-mi rănesc soția pentru că a fugit de mine, și totuși nu am făcut-o. La dracu. La naiba, Aria. La naiba că m-ai făcut să-mi pese.

Am ieșit cu furtună din subsolul Sferei. Unii dintre oamenii mei care zăboveau la bar mă priveau curioși. Alții s-au ridicat de parcă ar fi să mi se alăture în orice cruciada în care mă aflam. Dar nu puteam risca ca ei să afle că propria mea soție a fugit, că nici măcar nu o puteam controla pe femeia de lângă mine.

Dragoste. Rădăcina slăbiciunii. Așa îi spunea nenorocitul nostru tată. Nu mi-a plăcut bărbatul, avea *urâtel* cu fiecare fibră a ființei mele, dar poate că avusese dreptate o dată. Aria mă transforma într-un prost și i-am permis al naibii să facă asta.

Matteo a urmat aproape în spatele meu.

Dacă nu și-ar fi dorit-o pe nenorocitul de roșcat, atunci nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Totul a fost, fără îndoială, ideea nenorocită a Giannei.

„Aceasta este vina Giannei. Această fată este rădăcina oricărei probleme. De ce nu ai putut sta naibii departe de ea, așa cum ți-am spus?

— Probabil din același motiv pentru care ai lăsat-o pe Aria să se joace cu tine, mormăi Matteo.

La naiba. Matteo a fost fratele meu. Dacă alți bărbați ar începe să gândească la fel, ar trebui să fac o declarație sângeroasă — din nou. Totul din cauza Ariei. M-am urcat în mașină și Matteo și-a urcat bicicleta, apoi am plecat să ne întâlnim cu Romero.

Ne aștepta în penthouse-ul meu, lângă un Sandro delirant. Nemernicul acela ar fi trebuit să privească Aria și Gianna; în schimb, a lasat doua femei neinstruite să-l doboare. Nu mi-a întâlnit privirea dracului și m-am concentrat asupra lui Romero înainte să sfârșesc prin a-l ucide pe nenorocitul ăla inutil. „Varsă”, a fost tot ce am scos din gâtul strâns.

„Zece mii de dolari și două pașapoarte au dispărut. Se pare că au planificat asta pentru o perioadă lungă de timp.”

Am dat din cap, încercând să maschez ce mi-a făcut această informație. Aria îmi spusese că mă iubește. *eu* îi spusese că o iubesc, o tratasem la fel de bine cum știam să fac, nu o rănisem niciodată și acum asta?

Voi merge unde mergi tu, indiferent cât de întunecat ar fi calea

Ultimele luni au fost un spectacol? Dar nimeni nu ar putea fi o actriță atât de bună. Aceasta a fost Gianna. La naiba de vina Giannei.

„Trebuie să mergem să-i căutăm”, mormăi Matteo, de parcă n-aș fi știut asta.

m-am uitat. „Și de unde vrei să începi? Ar putea fi oriunde. Cu greu își vor lua telefoanele mobile cu ei.”

— Oricum ar putea merita încercat, sugeră Romero încet.

Am încercat să mă calmez și să gândesc corect, apoi am dat din cap strâns, înainte să-mi scot telefonul și să deschid aplicația de urmărire. Și o secundă mai târziu a apărut celula Ariei. Surpriza, apoi ușurare urmată de suspiciune m-au străbătut. Ea ieșea din oraș, în nord.

„Crezi că ăia sunt ei?” Matteo s-a uitat la celula mea. „Sunt prea deștepți pentru a-și ține telefoanele pe ei.”

„Poate că acesta este un șiretlic, dar este tot ce avem acum”, am spus. Înainte ca Matteo și cu mine să plecăm să ne vânam femeile, i-am spus lui Romero: „Sună-mă în momentul în care ai vești”.

ARIA

Am condus mult timp timp, mai întâi într-o direcție, apoi în cealaltă. Eram sigur că l-au descoperit pe Sandro până acum și știau că Gianna a fugit. Luca ar crede că am plecat cu ea? Că cuvintele pe care i le spuseseam fuseseră o minciună? Nu eram sigur. Mă durea inima când mă gândeam la asta. Luca nu era un om care să aibă încredere ușor, sau deloc. Dar am avut încrederea lui. Poate că nu mai.

M-am uitat la ceasul din bord. Zborul Giannei spre Schiphol plecase cu aproape o oră în urmă. Trebuia să ajung acasă. Dacă mi-ar fi urmărit mobilul, ar fi trebuit să fie pe o urmă greșită până acum și să nu bănuiască că Gianna luase un avion. Luca încercase să mă sune de mai multe ori. Probabil era furios.

Am întors mașina și m-am îndreptat înapoi spre Manhattan, bătăile inimii mi-au crescut cu cât mă apropiam de casă.

În momentul în care am intrat în parcare subterană, funcționarul de la birou care urmărea totul pe monitoarele lui probabil îl anunța deja pe Luca

de unde mă aflu.

Am luat liftul până la penthouse-ul nostru. Când ușile s-au deschis, Romero mă aștepta. El clătină din cap, cu ceva aproape de furie pe față. Nu și-a arătat niciodată în mod deschis furie față de mine. Și-a ridicat celula la ureche, dar nu și-a luat ochii de la mine.

Nu trebuia să întreb pe cine sună. Am trecut pe lângă el spre ferestre și am aruncat o privire afară. Gianna era într-un avion către libertate. Avea să aterizeze în Amsterdam în câteva ore, unde avea să înceapă o nouă viață. Departe de toate astea. Departe de mafie și căsătorii aranjate. Departe de cuștile de aur și de regulile create de om.

Am sperat că Gianna va fi suficient de deșteaptă pentru a-și sustrage urmăritorii, pentru că nu era nicio îndoială în mintea mea că tatăl meu își va trimite oamenii să o prindă. Și aveam impresia că nici Matteo nu o va lăsa să-i scape atât de ușor de pe degete. Ar trebui să găsească pe cineva care să-i dea o nouă identitate. În țara asta, nimeni nu s-ar duce împotriva mafiei, în afară de Bratva, iar contactarea lor ar fi pus ultimul cui în sicrie. Dar mai ales am sperat ca Gianna să găsească ceea ce tânjea.

— Luca, e aici, spuse Romero în cele din urmă. "Nu singur. Da. Eu voi." Romero a venit la mine. Am aruncat o privire peste umăr la forma lui înaltă. „Nu voi alerga. Nu trebuie să stai la doi pași în spatele meu ca să te asiguri de asta, am spus eu în glumă.

Romero nu a zâmbit. Făcu încă un pas mai aproape, mai aproape decât venea de obicei, cu ochii căprui întărindu-se. „Luca este Capo. Și el este cel mai bun care a fost vreodată. Pentru că el guvernează fără milă. Pentru că îi răsplătește pe cei loiali. Pentru că îi protejează pe cei care merită protecție.”

M-am întors spre el complet, uluit de înverșunatul cuvintelor lui și neștiind unde se duce cu ele.

„L-ai trădat.” Practic a scuipat cuvintele la mine.

"Nu eu am-"

m-a întrerupt Romero. „Te-ai dus la spatele lui și ai fugit. Nu-mi pasă de ce. În lumea noastră asta înseamnă trădare și ar trebui să știi mai bine, Aria.”

M-am uitat la el, zguduită. Așa a văzut și Luca acțiunile mele? „Cu oricine altcineva, Luca nu ar ezita să aplice pedepse aspre. Trădarea înseamnă moarte, tortură cel puțin. Dar ești sigur că ești în siguranță”, a spus el. S-a aplecat mai aproape și mi s-a amintit din nou că bărbatul din fața mea era un ucigaș, în ciuda naturii lui degajate. „Nu uita niciodată că Luca este încă un Capo care trebuie să țină fața în fața oamenilor săi. Nu-l împinge prea departe. Nu-l forța să facă ceva din care niciunul dintre voi nu vă va recupera.”

Am înghițit în sec, aruncând o privire în jos la brățara mea.

În ceasul cel mai întunecat, ești lumina mea

Romero nu mă amenința așa cum am crezut mai întâi. Era îngrijorat. Nu credeam că este o problemă atât de mare.

Nu, nu a fost chiar corect. Bănuisem cât de rău ar fi dacă o ajut pe Gianna să alerge, dar nu mă puteam abține. Era sora mea și o iubeam.

Ușa dormitorului de oaspeți se deschise și Sandro ieși împleticit, cu cămașa scoasă din pantaloni și încrețită. Părea palid și dezorientat. Când ochii i s-au așezat asupra mea, furia i-a fulgerat pe față, apoi a aruncat o privire către Romero lângă mine și a lăsat capul în jos. I-am rănit mândria, ceea ce era cea mai urâtă rușine posibilă pentru un Made Man.

"Te simți bine?" L-am întrebat, simțindu-mă prost că l-am drogat, dar nu ne-ar fi lăsat pe Gianna și pe mine să plecăm.

Se îndreptă spre canapea și se lăsă jos. Se lăsă pe spate încet, dar nu spuse nimic.

„Este rănit?” L-am întrebat pe Romero când a devenit clar că Sandro era hotărât să mă ignore.

Romero ridică din umeri. „Cea de droguri va fi cea mai mică dintre problemele lui. Prostia lui îi va cauza probleme mai mari, crede-mă. Luca nu tolerează incompetența.”

Sandro tresări vizibil.

„Luca nu-l va pedepsi, nu-i așa? Trebuie să vorbesc cu el...”

— Nu, spuse Romero tăios. „Ar trebui să începi să te gândești la autoconservare, Aria. Atenție.”

Mi-am închis gura.

Liftul s-a pus în mișcare. Ochii mei s-au aruncat spre ecran. Se ducea în garajul subteran. *Luca*.

Stomacul mi s-a strâns. Am avut emotii. Cuvintele lui Romero lăsaseră un impact. Dar l-am cunoscut pe Luca. Și mă cunoștea. El ar înțelege. Nu m-am dus împotriva lui. O ajutasem doar pe Gianna. Dreapta?

Mi-am dat seama că ar putea arăta diferit din exterior. Dumnezeu. Frica a început să clocotească în stomacul meu. M-am întors spre ferestre, având nevoie de timp să-mi controlez expresia.

Oare am încurcat totul?

Liftul s-a oprit la noi și sunetul lui Luca și Matteo într-un fel de ceartă a ajuns la mine. În fereastră am putut vedea cadru înalt al lui Luca care se ridică deasupra fratelui său. Matteo era înalt, dar Luca era... Luca. Magnific. Privirea lui a găsit-o pe a mea în reflexia ferestrei.

am înghițit.

Mi-a urmărit drumul. Nu a spus nimic. Eram pe cale să-mi cer scuze când degetele lui puternice m-au strâns pe antebraț și m-a întors. M-am întors un găfâit. Prinderea lui era strânsă, deși știam că trebuie să se fi reținut. M-am uitat la el și m-am înfiorat. A lui

chipul era o mască de furie abia controlată. Tot nu a spus nimic, iar asta m-a făcut să realizez cât de proastă era situația cu adevărat.

Matteo a avansat asupra mea. „Unde este Gianna?”

L-am ignorat, prins în privirea lui Luca. — Răspunde, spuse Luca încet.

Am încercat să-l smulg din strânsoarea lui, dar nu mi-a dat drumul. Dintr-o dată, un indiciu de furie a izbucnit în mine. Își arăta puterea în fața tuturor, încercând să se comporte tot macho și Capo.

— A plecat, am spus.

„Oh, într-adevăr”, mârâi Matteo. „Nu crezi că știm asta? Dar unde s-a dus? Ai fugit împreună, ai planificat totul împreună.”

"Nu știu." am ridicat din umeri. „Am decis că este mai bine dacă nu știu.”

"Rahat." Matteo zâmbi crunt. „Știi exact unde este ea.” „Aria.” Vocea lui Luca era de oțel în timp ce mi-a adus atenția înapoi asupra lui. „Până acum nimeni nu știe despre asta. Nici măcar tatăl tău și ținuta. În curând va trebui să le spunem că sora ta a scăpat în timp ce era sub protecția mea.

L-ar face să arate rău. El era Capo. Voia să pară invincibil. Am urât aceste lupte pentru putere. De ce nu ar putea bărbații să-i dea drumul?

Mi-am lipit buzele.

mârâi Matteo. „O voi găsi oricum, dacă trebuie să caut în fiecare club din New York. Ea vrea să mă provoace. Dacă o găsesc dând naibii cu alt tip, va regreta.”

Mânia a năvălit în mine. „Nu o vei găsi niciodată. E prea departe. Și Gianna nu se va întoarce. Nu.”

— Prea departe, spuse Matteo uitându-se la Luca. „Deci știi unde este ea.”

m-am încordat. "Nu contează. Nu vă spun.”

Sandro scoase un pufnit.

Expresia lui Luca s-a întunecat și mai mult. Matteo s-a apropiat foarte mult de noi. Îi aruncă fratelui său o privire implorătoare. „Trebuie să o găsim. Nu doar pentru că o vreau, ci pentru că se va reflecta rău asupra familiei.” Matteo m-a evaluat. Expresia lui m-a speriat. Am ajuns să-l placă. Poate că uitasem prea ușor ce fel de bărbat era, ce fel de bărbați erau atât el, cât și Luca. „Trebuie să obținem informațiile de la ea.”

am înghițit. Eram pe cale să-i spun din nou că nu voi spune nimic când mi-am dat seama unde merge cu argumentele lui.

— Dacă nu poți, Luca, lasă-mă să mă ocup de asta, spuse Matteo într-un murmur implorător. „Nu cred că va trebui să o rănesc prea mult. Nu este obișnuită să reziste durerii.”

M-am smucit în strânsoarea lui Luca. Ochii mei au zburat de la Matteo la Luca. „Nu poți să fii serios”, am șoptit eu aspru. Mi-am dat seama că Romero și Sandro se uitau cu interes.

„Tăcere”, a mârâit Luca, iar eu am tras respirația. Își întoarse privirea spre fratele său. „Eu sunt capo-ul tău, Matteo. Mă voi ocupa de propria mea soție. Nu vei pune un deget pe ea.”

Matteo a ridicat din umeri. „Atunci ocupă-te de ea, *Capo*”, a spus el pe un ton sfidător. L-a provocat deschis pe Luca în rolul lui Capo? Își pierdea mințile? Era el atât de obsedat de Gianna ca să riște chiar și relația lui cu Luca?

Dar ce făcusem? Mi-am riscat relația cu Luca și pentru Gianna. Totuși, a trebuit să cred că era diferit. Am făcut-o din dragoste de soră. Matteo o dorea pe Gianna din posesivitate.

Luca m-a tras de lângă fratele său și m-a tras spre treptele care duceau la etajul doi. „Luca”, am început eu, dar el și-a strâns strânsoarea în semn de avertizare și am tăcut. Toată lumea ne urmărea. Ceea ce trebuia spus era ceva care era doar între mine și Luca.

L-am urmat în dormitor, apoi am încercat din nou. "Luca..."

A trântit ușa dormitorului în urma noastră și m-a tras cu forță împotriva lui. Aerul mi-a ieșit din plămâni din cauza impactului cu trunchiul lui musculos.

Dacă n-aș fi fost căsătorită cu Luca de luni de zile, m-aș fi ghemuit sub încruntarea lui, dar l-am iubit și el m-a iubit pe mine. Trebuia să am încredere în asta.

„Unde este Gianna?” mârâi el.

Am tremurat la curentul de furie din vocea lui. „Nu vă spun. Indiferent ce faci.”

M-a sărutat pe gât, sprijinindu-mă de ușa închisă. „Nu spune asta.” Când a ridicat capul, expresia i se schimbase. Își ridicase barierele, mă oprise. S-a uitat la mine, apoi mi-a prins încheieturile deasupra capului, strânsoarea lui pe punctul de a fi dureroasă. am tresărit. Un zâmbet fără bucurie îi răsuci gura. Ochii lui erau păziți de parcă m-ar fi luat în considerare din nou, de parcă ar fi încercat să mă evalueze. De calculat.

Frica s-a instalat în adâncul stomacului meu. Frica de ceea ce ar face. Dar și mai rău: teamă că îl pierd. Asta înseamnă că pierdusem încrederea unui bărbat care nu și-a permis niciodată să aibă încredere în cineva la fel de mult ca mine.

Luca dădu din cap. „Acea privire din ochii tăi. L-am văzut de mii de ori în ochii altora, dar a trecut ceva timp cu tine.”

Degetul mare i s-a apăsă pe încheietura mea și îmi simțeam pulsul bătând împotriva lui, dar nu puteam face nimic împotriva lui.

„Sunt un tânăr Capo, Aria. Mai tânăr decât majoritatea celor mai bătrâni Underbosses. Mulți dintre ei vor să plec. Ei stau la pândă după un semn de slăbiciune.” Și-a înclinat capul. Am încercat să văd dincolo de masca pe care o pusese, dar pentru o dată nu am putut. „Nu fi acea slăbiciune.”

Am încercat să mă eliberez de strânsoarea lui, dar el nu s-a clintit. Era mult mai puternic decât mine. În cele din urmă, mi-am îngustat ochii la el. Nu am fost unul de-al lui

soldați, și cu siguranță nu o slăbiciune. „Nu sunt o slăbiciune. Lasă-mă să plec și nu mai fiu crudă.”

— Nu sunt crud cu tine, mârâi el. „Nu ai fost niciodată martor la latura mea crudă, Aria. Nu ai văzut niciodată nimic apropiat. Dacă crezi că aceasta este măsura cruzimii mele, atunci nu mă cunoști deloc.” A scuturat din cap. „Ești o slăbiciune pe care nu mi-o pot permite. Ar fi ușor să-l schimb. Știu că nu ar fi nevoie de mult ca să te facă să renunți la secretele tale. Nu pentru că nu vrei să-i păstrezi, ci pentru că mă pricep prea bine să sparg oamenii. Te-aș putea rupe atât de ușor.”

În lunile căsniciei noastre încercase să mă țină departe de afacere, dar nu eram prost.

„Știu”, am șoptit.

Nici măcar nu ar trebui să pui mâna pe mine ca să o faci.

„Nu știi, asta e problema. Am ars, am bătut și am tăiat. Am sugrumat și am înecat oameni. Am făcut toate lucrurile îngrozitoare despre care ai doar coșmaruri, Aria. Destinația Giannei este la mai puțin de un minut distanță dacă încerc.”

Doamne, știam. Văzusem scăpări de ce era capabil când avea de-a face cu alții. Văzusem sângele, văzusem întunericul și sclipirea emoționată din ochii lui. Știam exact ce fel de bărbat era. Dar Doamne ajută-mă, l-am iubit în ciuda tuturor. L-a iubit mai mult decât orice altceva pe lumea asta. Mi-am forțat corpul să se relaxeze în strânsoarea lui, deși a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată. Luca a simțit și el, iar sprâncenele i s-au adunat.

„Atunci fă ceea ce trebuie să faci, Luca”, i-am șoptit și am putut să o spun fără ezitare pentru că știam că oricât de supărat era, oricât de întunecat erau vremurile, nu mă va răni niciodată. Am avut încredere totală în el.

A zâmbit fără bucurie și s-a aplecat mai aproape, degetul mare apăsându-mi o dată încheietura mâinii. „Acest lucru trădează adevăratele tale sentimente, Aria. Știu că ești speriat.”

Corpul meu se teme de tine, dar nu inima mea. „Eu sunt”, am recunoscut. „Dar nu din cauza durerii și nu a ta.” A fost o minciună – perspectiva durerii m-a speriat foarte mult – și amândoi știam asta, dar am continuat: „Lucru care mă sperie cel mai mult este că nu vei mai avea încredere în mine, că am stricat cel mai bun lucru din viața mea, că am rănit persoana pe care o iubesc cel mai mult.”

Expresia lui Luca ar fi putut doborî lumi cu intensitatea ei. M-a eliberat de parcă ar fi fost ars și s-a învârtit, apoi a intrat în baie. Știam că nu ar fi trebuit, dar l-am urmat. Se strângea de chiuvetă, uitându-se la reflexia lui. Ochii lui cenușii străluceau de furie. Când m-a văzut în oglindă, și-a ridicat mâinile și a rupt chiuveta de pe perete. „La naiba să fii, Aria. La naiba, dragostea ta. La naiba cu toate.” A dat drumul lavoarului și acesta a căzut la pământ, rupt. Am făcut un pas în direcția lui pentru că cu el pur și simplu nu puteam sta departe.

— Mă transformi într-un nebun, mârâi el.

Și apoi a fost peste mine, înalt și impunător. M-a prins de umeri și m-a ridicat de pe pământ, apoi m-a ridicat de peretele cu gresie. Trupul lui s-a lipit de mine și gura lui s-a prăbușit pe a mea. Am gustat sânge, nu eram sigur dacă era al meu sau al lui și fără să-mi pese. Limba lui mi-a revendicat gura fără milă, iar eu i-am întors sărutul. Degetele lui s-au prins dureros de coapsele mele în timp ce mă ținea sus. Mi-a împins fusta în sus apoi mi-a rupt chiloții. L-am auzit desfăcându-și cureaua și desfăcând fermoarul pantalonilor, apoi s-a împins în mine dintr-o lovitură puternică. Gâfâitul meu a fost înghițit de gura lui. Nu a așteptat ca corpul meu să se adapteze ca de obicei; în schimb, a început să lovească în mine tare și repede, mâinile lui strângându-mă de fund, gura nemiloasă. Și m-am predat lui complet. M-am lipit de gâtul lui, extazul amestecându-se cu durerea, în timp ce Luca m-a luat mai greu decât oricând.

Gâfâi, cu ochii furios, când se apropia de margine. A încetat să mă sărute și s-a uitat în ochii mei doar cu cea mai intensă privire pe care o văzusem vreodată.

El încă mă iubea. Nu-l pierdusem.

Și apoi s-a încordat, penisul lui s-a extins în mine și a mârâit, cu capul căzut înainte. Mi-am îngropat fața în curba gâtului lui și mi-am permis să plâng în timp ce mă agățam de el și îi ascultam respirația aspră și bătaile neregulate ale inimii. Mirosul lui mosc mi-a umplut nasul. Luca a expirat brusc, mușchii înmuiindu-se sub mâinile mele înainte de a mă ridica ușor și a scos încet. Nu m-am putut abține să nu tresară. Ma dorea. Luca m-a lăsat jos și privirile ni s-au întâlnit. Încet, privirea lui a călătorit în jos spre penisul său, care era mânjit cu puțin roz. Atunci nu puteam descrie expresia de pe chipul lui. Regret. Întristare. Furie. S-a lăsat în genunchi și și-a apăsat fața de stomacul meu.

— La naiba, Aria, a râs el. „Am jurat că nu te voi răni niciodată.” —

Nu-i nimic, am spus.

A clătinat din cap și o vreme am rămas așa: fața lui sprijinită de mine, mâinile mele în părul lui. „Sunt soțul tău și Capoul tău”, a spus el în cele din urmă, înainte de a-mi săruta carnea moale a stomacului și ochii lui cenușii să-i întâlnească pe ai mei. „Nu mă mai trăda niciodată.”

A fost jumătate comandă, jumătate cerere. Doar atât de multă dragostea lui pentru mine putea să îndure; Am înțeles asta acum. Era un prădător, un monstru. El era al meu. „Nu voi face”, am promis și am sperat că voi putea să mă țin de acea promisiune.

capitolul 7

LUCA

Am aruncat o ultimă privire la Aria. Mi-a fost întors cu spatele. Era goală din cap până în picioare, fiecare centimetru din pielea aceea perfectă de porțelan pe care doar eu am apucat să o ating pe ecran. Omoplații și obrații ei erau roșii din punctul în care se frecaseră de gresie când am tras-o.

Furios al naibii. Era ceva ce nu mi-am dorit niciodată să fac cu Aria, dar ceva se rupsesse în mine și mă uram pentru asta. Urăsem că o rănesc chiar dacă spunea că nu e nimic. Era a mea de protejat. Ea a fost a mea, până la sfârșit. Ea nu alergase și n-a vrut. Știam asta acum.

Întorcându-mă, am deschis ușa dormitorului și am coborât scările în timp ce îmi scoteam mobilul din buzunar pentru a suna câteva persoane de contact de la aeroport. Nu puteam pierde timpul. Vestea despre zborul Giannei s-ar răspândi ca un incendiu și ar trebui să mă asigur că nu se va transforma în ceva pe care nu l-am putut controla. Unchii mei și soții mătușilor mele aveau toți ochii ațintiți asupra poziției mele. Au crezut că ar putea fi mai buni ca Capo. Mi-a spus Gottardo în față. Singurul motiv pentru care nimeni nu făcuse încă o mișcare a fost că s-au certat între ei, dar nu puteam conta că asta va dura pentru totdeauna. Poate că ar fi ajuns la un acord la un moment dat. Trebuia să mă asigur că oamenii mei îmi erau prea loiali pentru a le oferi orice fel de sprijin. Să arăți slab nu ar fi bine.

Matteo se uita cu pumnale la mine când m-a zărit. „Nu-mi spune că nu poți scoate nimic din ea.”

I-am trimis în schimb o încruntătură. Era fratele meu, dar începea să mă enerveze. Trebuia să oprească lipsa de respect când erau alții prin preajmă. „Singurul lucru pe care îl știu este că Gianna a luat un avion de la JFK. Aria nu îmi va spune nimic, dar informatorii noștri mă vor anunța destul de curând unde se duce Gianna.

— Grozav, mormăi el, cu ochii alunecând înapoi spre ușa dormitorului înainte de a se întoarce spre mine. Nu mi-a plăcut deloc aspectul ăsta. "Si apoi, ce? Aria cunoaște planul Giannei. Și-au spus totul. Singura modalitate de a o găsi pe Gianna este prin intermediul soției tale."

Romero și Sandro ne priveau, iar eu am intrat în fața lui Matteo. „Ea nu mi va spune nimic."

Nenorocitul chiar a încercat să treacă pe lângă mine pe scări. — Atunci lasă-mă să vorbesc cu ea.

L-am împins înapoi, mârâind. — Vei sta departe de ea, Matteo. Frate sau nu, dacă s-ar fi apropiat de Aria, dacă o doare cât un păr pe corp, l-aș pune capăt.

„*Tulas-o sa fure tabani, tapasapoarte*. Ai lăsat-o să atace oamenii noștri." Arată spre Sandro, care încă se holba. „Ai lăsat-o să te prostescă și să te trădeze. Ar trebui să vrei să o pedepsești. Tu ești Capo."

Ne-am dus piept la piept, așa că Matteo a trebuit să-și încline capul pe spate. „Aria este soția mea. Nu este treaba ta cum mă comport cu ea. Ți-am spus că Gianna a vrut să înțeleagă probleme, dar nu ai vrut să ascuți. N-ar fi trebuit să-i ceri niciodată mâna, dar trebuia să te gândești cu penisul tău, am mârâit eu.

A ieșit pe terasa de pe acoperiș. A fost mai bine așa. Ne-am fi fost în gâtlejul celui alt în curând.

Întorcându-mă către oamenii mei, i-am spus lui Sandro: „Plecă. Nu am timp să am de-a face cu tine acum. Nici un cuvânt despre asta pentru nimeni." A împins imediat de pe canapea și s-a grăbit spre lift și a dispărut, al naibii de ușurat de asta.

nu i s-a dat fundul azi. Apoi m-am întors către Romero. „Du-te și sună-l pe Sami și află unde se îndreaptă Gianna.” Romero dădu rapid din cap, apoi scoase telefonul și se îndreptă spre zona bucătăriei.

Cu un oftat, mi-am ridicat mobilul la ureche, urând ceea ce trebuia să fac acum. După câteva sunete, Scuderi a ridicat. „Luca, nu mă așteptam la apelul tău.” În vocea nemernicului era un indiciu de suspiciune. Și avea dreptate. Ne-am încurcat. mă încurcasem.

"Am vești proaste. Gianna a fugit."

La celălalt capăt era liniște. Apoi, în cele din urmă, „A fugit?” Scuderi părea de parcă ar fi vrut să ajungă prin telefon și să mă sugrume. „Ai jurat că o vei proteja. Am avut încredere în cuvântul tău. În Chicago, cuvântul Capo înseamnă ceva.”

Dă-l dracului. De parcă lucrurile au mers întotdeauna după planul lui Dante. „Fiica ta nu este tocmai ușor de păzit, așa cum știi foarte bine. Nu este prima dată când se comportă”. Am încercat să-mi păstrez vocea civilă – la urma urmei, unul dintre oamenii mei a fost unul dintre oamenii mei care se lăsase drogat.

„Dar Aria, și-a ajutat sora?”

Nu trebuia să știe că Aria fusese implicată. A fost destul de rău așa cum a fost. Nu este nevoie să adăugați combustibil la foc. „Nu, ea nu știa nimic. Matteo o va căuta imediat pe Gianna. Nu va pleca mult timp.”

„Voi trimite cu el doi dintre oamenii mei. Nu am încredere în tine să te descurci singur.”

A trebuit să-mi mușc limba ca să nu-l insult. Aveam nevoie de pace între Outfit și Famiglia. „Este de înțeles, dar te asigur că Matteo o va găsi. Este foarte intenționat să se căsătorească cu ea.”

"Încă? S-ar putea curvi în timp ce vorbim."

Mă îndoiam că Gianna ar folosi călătoria cu avionul pentru a-și dracu un tip la întâmplare; ea ar fi ocupată să încerce să găsească o modalitate de a rămâne înaintea noastră. Dar mai tarziu? Da, ea

și-ar desfășura picioarele, fără îndoială, dar nu asta era problema mea.

Romero a apărut în câmpul meu vizual și a șoptit: „Amsterdam. Schiphol.”

„Știm că a luat un avion spre Amsterdam. Acolo se va îndrepta Matteo cu următorul avion.”

„Voi face aranjamente astfel încât oamenii mei să fie acolo cât mai curând posibil. Dante nu va fi fericit de asta. Asta pot să-ți promit. Acest lucru va trebui să fie discutat în profunzime.”

Nu-mi pasă deloc de Dante. New York era preocuparea mea, Familia era. "Sigur." Am închis, înăbușind dorința de a-mi arunca telefonul în perete. În schimb, l-am folosit pentru a rezerva lui Matteo la următorul zbor. A fost cel mai rău moment să-mi pierd cel mai bun soldat. Totul din cauza Giannei și Ariei. Un nou val de furie orbitoare s-a răsturnat peste mine și chiar am crezut că o să-mi pierd rahatul, dar trebuia să-mi păstrez calmul și să păstrez controlul. Am fost Capo.

M-am îndreptat afară și m-am oprit lângă Matteo, care era sprijinit de balustradă cu o expresie hotărâtă pe chip. O va prinde pe Gianna. Era doar o chestiune de timp. „L-am sunat pe Scuderi. Este furios și ne dă vina pe noi, desigur.”

— Desigur, spuse el încet.

„Îi trimite pe doi dintre oamenii săi după Gianna.”

Încă nu se uita în direcția mea. Era încă supărat pentru că o cruțasem pe Aria. Ca și cum ar fi torturat-o pe Gianna pentru a obține informații. Eram ucigași, poate chiar sadici, dar cu siguranță nu față de femeile la care țineam.

„Voi merge cu ei”, a spus el.

„M-am gândit că o faci. La fel i-am spus lui Scuderi. Îi veți întâlni la Amsterdam.”

Asta i-a atras atenția. S-a îndreptat și s-a întors spre mine. "Amsterdam?"

Am dat din cap. „Am aflat că a luat un avion spre Schiphol”. „Când plec?” Intră în modul vânător.

"Patru ore."

„Trebuie să plec mai devreme.” "Imposibil. Am încercat tot ce am putut." "La naiba. Gianna va fi plecată de mult când voi ajunge.”

„O vei găsi. Ești cel mai bun vânător pe care îl cunosc. Ea nu are nicio șansă.”

Mi-a atins umărul. „M-ai lăsat să plec, deși ai nevoie de mine aici.”

Famiglia avea nevoie de el. Aveam mai multă nevoie de el. Bratva era o durere în fund. Familia mea trădătoare îmi respira pe gât. „Nu-mi ești de mare folos dacă nu te poți gândi decât la Gianna.” Până și încrederea mea în Matteo avea limitele ei. Nu avea nevoie să știe cât de mult mă bazam pe sprijinul lui.

„Ar putea dura săptămâni”, a spus el. „Nu mă voi întoarce până nu o voi prinde.” "Știu. Dacă Aria ar fi fugit, eu aș fi făcut același lucru.” Aș fi urmat-o până la capătul lumii. Nu am vrut să mă căsătoresc, dar Aria schimbase totul. Ea a fost soția mea și nu i-am lăsat-o niciodată să plece.

El a dat din cap.

„Voi face câteva aranjamente pentru ca armele să vă fie livrate în Amsterdam. Voi verifica dacă îl pot găsi pe Rolfo ca să-și sune familia din Olanda. Ar trebui să împachetați ceea ce aveți nevoie. Ar trebui să fii la aeroport în două ore.”

„Ar trebui să-i spui lui Rolfo să-și ia un nenorocit de mobil. Tipul este încă blocat în anii 1970.”

„Are aproape șaptezeci de ani. Mă îndoiesc că ceva în lumea asta l-ar putea convinge să folosească un mobil. O să conduc la romi. Va lua cina acolo. voi fi

înapoi înainte de a fi nevoit să pleci.” Cu asta, m-am îndreptat înăuntru. În treacăt, i-am spus lui Romero: „Voi fi plecat pentru câteva ore. Asigurați-vă că Aria rămâne în apartament.”

— O să fac, șefu, a spus el când am urcat în lift. Romero nu a lăsat pe nimeni să-l drogheze.

ARIA

Eram obosită și eui-a fost dor de Luca. După dușul meu rapid, m-am târât în pat. Încă mă dorea, dar nu mă deranja. Am vrut doar ca lucrurile între mine și Luca să revină la cum erau înainte de azi. Nici măcar nu era încă atât de târziu, doar în jurul orei șapte, dar evenimentele zilei se scurseră. M-am ridicat când ușa dormitorului s-a deschis scârțâind. Mișcarea a fost prea precaută, prea liniștită pentru a fi Luca. Am alunecat din pat când Matteo s-a strecurat în dormitor, apoi s-a întors spre mine.

Mi s-a înțepenit coloana vertebrală. "Ce faci aici? Și unde este Romero? M-am mișcat în jurul patului, dar m-am oprit la jumătatea distanței dintre el și ușă.

Buzele lui Matteo s-au tras într-un zâmbet periculos. „Este afară, preia apelul lui Luca.”

Pentru o clipă niciunul dintre noi nu s-a mișcat. Nu eram sigur ce să fac. Nu voiam să cer ajutorul lui Romero — încă. În primul rând, nu eram sigur dacă mă putea auzi pe terasa de pe acoperiș și nu voiam să reacționez exagerat. Dacă l-aș suna acum pe Romero, ar fi trebuit să-i spună lui Luca despre asta și atunci lucrurile s-ar înrăutăți între el și Matteo. Nu am vrut să se întâmple asta din cauza mea. Deja încurcasem destul.

A înaintat spre mine și m-am clătinat înapoi. "De ce esti aici?" am întrebat cu un calm forțat, dar nu am putut să-mi înăbuși micul tremur din voce.

Răceala din ochii lui Matteo mi-a strâns stomacul de frică de gheață. „A obține informațiile pe care Luca este incapabil să le obțină. Amândoi știm că ai plănuit totul cu Gianna.” S-a apropiat și eu m-am învârtit. Acesta nu era Luca. Acesta a fost Matteo și era un bărbat dornic de sânge. Un bărbat care era obișnuit să obțină ceea ce își dorea, iar Gianna era singurul lucru pe care și-l dorea mai mult decât orice. M-am repezit spre noptieră, întinzându-mă spre sertar cu pistolul. Nici măcar nu eram sigur ce să fac cu el. Cu greu l-am putut împușca pe Matteo sau în el. Degetele mele au periat mânerul când mâinile lui Matteo s-au strâns pe șoldurile mele. Am fost suspendat în aer pentru o secundă înainte de a ateriza pe spate pe saltea, aerul lăsându-mi plămânii într-un zgomot. Și apoi a trecut peste mine și am înghețat. Nu fusesem niciodată în pat cu altcineva decât Luca. Am început să tremur.

Ochii lui Matteo erau calculatori în timp ce mi-a prins încheieturile de lângă mine, corpul lui călare pe picioarele mele. — Poate că durerea nu este lucrul de care te temi cel mai mult, spuse el cu voce joasă. Mă aprecia ca pe un mijloc pentru un scop. Matteo a găzduit același monstru ca și Luca, dar al lui nu a fost conținut în prezența mea.

Nu eram sigur de ce mă temeam cel mai mult acum. Matteo era foarte sus, dar a existat și teama de ce însemna asta pentru relația lui cu Luca. Mă îndoiam că Luca îl va ierta pe Matteo pentru asta; l-ar ucide și asta, la rândul său, l-ar ucide pe Luca. „Lasă-mă să plec înainte să faci ceva ce vei regreta”, am mormăit cu falsă bravada. Mi-a izbucnit pielea de găină pe toată pielea. Ochii lui Matteo au captat reacția mea. Liniștea lui calculatoare m-a speriat.

Încă nu făcuse nimic. Era conflictual. L-am văzut pe chipul lui. Trebuia să folosesc acea deschidere. Matteo mă plăcea, poate nu suficient pentru a-l opri, dar îl iubea pe Luca, iar Luca mă iubea pe mine. „Am fost doar cu Luca. Este prima dată când sunt în pat cu altcineva, Matteo, am șoptit.

Matteo mi-a eliberat încheieturile. — Ești a lui Luca, spuse el încet. „Nu te-aș dezonora niciodată așa. Nici măcar atunci când este evident cât de ușor aș obține răspunsurile pe care le vreau dacă aș obține. Acesta nu este Vegas și nu sunt genul ăsta de om.”

Încă stăpânind deasupra mea, a întins mâna la spate și și-a scos unul dintre cuțitele. Acesta nu era Luca. Matteo nu m-a iubit. Și am auzit poveștile. Știam ce poate face, ce îi plăcea să facă. Ca și Luca, nu a cunoscut milă, dar cu Matteo nu a existat dragoste care să mă protejeze.

„Nu vă spun unde este”, am mințit, pentru că ar putea fi doar o minciună. Nu eram atât de puternic.

— O vei face, spuse el. Lama strălucea în lumina slabă care pătrundea prin ferestre. „Nimeni nu-și poate păstra secretele când am de-a face cu ei.”

„Dacă țiip, Romero va fi aici într-o clipă. El mă va proteja.” „Va încerca. Și cine spune că îți voi da șansa să țiipi?”

Mi-a ridicat tivul camisolei și am început să mă zvârcolesc, neobișnuit cu asemenea apropiere a altcuiva. M-am liniștit când vârful lamei mi-a atins pielea sub buric. „Aceasta este o zonă foarte sensibilă. Multe terminații nervoase. Chiar și o tăietură mică va fi foarte dureroasă.”

— Matteo, te rog, am șoptit. *Scremă*, mi-a spus o voce insistentă în cap, dar trebuia să mai încerc, pentru Luca.

Și-a ridicat ochii de la lamă la fața mea.

„Știu că ești supărat că Gianna a fugit. Ești supărat pe mine că am ajutat-o. Știu că ai face orice pentru a o recupera, dar Luca nu te va ierta pentru asta.”

— Mă va ucide, așa cum ar trebui, murmură Matteo.

Matteo și cu mine ne-am uitat unul la celălalt o vreme pentru că amândoi știam că este adevărul. Încet Matteo a ridicat lama, dar nu a pus-o deoparte. Era încă acolo, încă între noi, încă prea aproape de carnea mea.

— Are încredere în tine, am spus.

Matteo și-a aruncat privirea în jos, la felul în care încă se călărea pe mine. Frica mea începea să se estompeze, știind că cuvintele mele ajunseseră la el. Aș fi putut să plâng de ușurare.

Gura lui Matteo se subțiră. „Aceasta este o trădare. Tu esti a lui. Nu ar trebui să fii aici.”

S-a dat jos de pe mine, iar eu m-am ridicat repede și m-am îndreptat spre spatele patului. Matteo m-a privit, o sclipire de regret trecând peste chipul lui înainte să dispară.

„Suntem monștri, Aria. Luca și cu mine amândoi. Am fost mereu. Vom fi mereu. Nu face greșeala de a uita asta. Toată lumea credea că te va rupe, că te vei sinucide în câteva săptămâni de la căsătorie. Dar aici ești. Că Luca te tratează așa cum o face este un dar pe care ar trebui să-l prețuiești și să nu-l călci în picioare.”

S-a întors să plece.

„Nu-i voi spune despre asta”, m-am grăbit să spun înainte ca el să poată deschide ușa.

Matteo s-a uitat la mine peste umăr, cu sprâncenele întunecate strânse. „Ar trebui să-i spui. Ceea ce am făcut a fost greșit.”

„Da, a fost, dar nu, nu-i voi spune”, am spus, hotărât. „Nu vreau să te piardă.” Și amândoi știam că se va întâmpla. Luca ar încerca să-l omoare pe Matteo pentru ziua de azi și, chiar dacă nu ar trece cu asta, nu ar fi niciodată așa cum fuseseră. Luca avea nevoie de Matteo. Nu aș lua asta de la el.

Matteo își înclină capul. „Îți jur că nu te voi mai amenința niciodată.” Nu a așteptat răspunsul meu; în schimb s-a strecurat afară și a închis ușa fără zgomot.

Mi-am eliberat respirația și mi-am pus o mână peste inima care îmi bătea. Mâinile îmi tremurau. Dumnezeuule.

Eram încă zguduit deîntâlnirea mea cu Matteo când Luca s-a întors mai târziu în noapte. Am stat treaz să citesc pentru a-mi distra atenția de la tot ce se întâmplase, dar mintea mea continuase să se abate înapoi. Ochii lui erau încă strânși de furie și dezamăgire din cauza a ceea ce făcusem când s-a dezbrăcat și a venit spre pat. „Matteo este în drum spre Amsterdam acum. S-ar putea să fie plecat săptămâni sau chiar luni până o prinde pe sora ta, spuse el cu o voce încordată.

Degetele mele pe carte s-au strâns la pomenirea lui Matteo. — L-ai văzut înainte să plece la aeroport?

„Nu, era deja plecat când m-am întors.”

Mi-am mușcat buzele, tentat să-i cer scuze lui Luca, dar știam că aș fi făcut-o din nou – a ajutat-o pe Gianna, adică – și știa și el. Luca s-a strecurat sub cuvertură, cu ochii lui cenușii duri, în timp ce îmi cercetau fața. Am lăsat cartea jos, iar degetele încă îmi tremurau ușor. Nu s-au oprit de la întâlnirea mea cu Matteo.

Luca m-a luat de mână. Bineînțeles că observase. Ochii lui s-au înmuiat când mi-a adus degetele la buze și le-a sărutat. „Nu ar fi trebuit să fiu atât de greu cu tine azi, dar m-ai împins într-un colț, Aria.”

— Știu, am spus încet. „Dar nu am vrut niciodată să te trădez. Te iubesc, Luca.”

S-a aplecat, mâna lui mi-a cuprins gâtul și m-a tras spre el pentru un sărut. Limba lui a alunecat în gura mea în timp ce cealaltă mână sa mișcat sub camisolul meu, vârfurile degetelor mi-au străbătut coastele până când mi-au găsit sfarcul, care

întărit sub atingerea lui. S-a tras înapoi. „Trebuie să mă revanșez pentru că am venit înaintea ta”, a bubuit el și am simțit un prelinge între picioarele mele la timbrul scăzut al vocii lui și la foamea din ochii lui.

M-a ajutat să ies din camisolă, apoi mi-a alunecat în jos chiloții, în timp ce ochii lui lăsau o urmă posesivă de-a lungul corpului meu. S-a întins pe spate, m-a prins de umeri și m-a ridicat pe burtă.

„Călărește-mă pe față,*principessa*. Vreau să te gust.”

Corpul meu a fost inundat de nevoie în timp ce m-am târât în sus până am fost poziționat peste fața lui. Mâinile lui au coborât pe umerii mei și m-a ținut pe loc, împiedicându-mă să mă cobor pe gura lui așa cum ar fi vrut corpul meu să facă. Ochii lui s-au îndreptat spre fața mea, limba lui a alergat de-a lungul pliurilor mele, încet, abia atingându-se, nu suficient. S-a retras, zâmbind. „Atât de umed pentru mine.” Mi-am înclinat capul în jos pentru a-i întâlni privirea. Îmi plăcea să-l privesc așa cum îi plăcea să mă privească pe mine. Nu era nimic mai fierbinte. Și-a înfipt vârful limbii între pliurile mele și am smucit în strânsoarea lui, dar tot nu mi-a permis să-mi cobor corpul.

— Luca, am gâfâit.

Din nou, o lingă lungă și lentă până la clitoris, urmată de un mic ghionț al vârfului. Un geamăt scăzut mi-a scăpat de pe buze, dar aveam nevoie de mai mult.

„Răbdare”, a râs Luca împotriva cărnii mele încinse, apoi și-a continuat loviturile de tachinare. M-am prins de tăblie și m-am predat torturii sale dulce. Cu fiecare lovitură a limbii, am devenit mai trezit, iar Luca a zâmbit în timp ce își aluneca limba de-a lungul deschiderii mele, scoțând un zumzăit scăzut în timp ce mă gusta. Și apoi, în cele din urmă, din milă, strânsoarea lui pe umerii mei s-a slăbit. M-am scufundat, lipindu-mă de gura lui. Buzele lui s-au închis peste clitorisul meu și a supt. Am strigat și aproape am venit, dar m-am oprit, dorind să prelungesc acest sentiment. Degetele lui mi-au frământat fundul în timp ce mă mișcam împotriva lui. Nu eram sigur cât timp voi putea să mă abțin. Ajungeam prea repede acolo. Ale mele

degetele s-au strâns, spatele meu s-a îndreptat și apoi corpul mi-a explodat odată cu orgasmul meu. M-am arcuit pe spate și Luca m-a ținut pe loc, lângă gura lui. M-am legănat înainte, gâfâind, smucind.

Am privit prin ochii cu glugă cum limba lui mă ghida prin orgasmul meu cu lisuri lente. Ochii lui erau plini de propria lui nevoie, de foamea lui pentru mine și de un indiciu de furie. Se trase înapoi, apoi se linse peste buza superioară. „Nimic mai bun decât sucul tău în gura mea”, a murmurat el, iar eu am tremurat de rămășițele orgasmului meu. „Încă o rundă”, a spus el înainte ca gura să se apese din nou și să-și continue îngrijirea. Eram încă sensibil, dar sub el se construia încet un alt orgasm. Mi-am sprijinit capul de tăblie și mi-am mai permis câteva momente să mă bucur de gura blândă a lui Luca. Degetele lui s-au întors la talia mea și m-a ridicat pe spate până când i-am călcat pe stomac, înainte ca el să se îndrepte cu cuțitul și să se așeze pe spate de tăblia patului. Nu aveam nevoie de încurajare. M-am poziționat deasupra penisului lui încordat până când vârful mi-a periat deschiderea, apoi l-am luat în centimetru cu centimetru până când m-a umplut complet. Am gemut amândoi în timp ce trupurile noastre se conectau. M-am aplecat înainte, buzele mele găsind gura lui Luca, gustându-mă pe el. Mi-am răsucit șoldurile în timp ce limbile noastre alunecau una pe cealaltă.

Plăcerea se construia în interiorul miezului meu. M-am mișcat mai repede, mai adânc, măcinat și rotindu-mă, iar șoldurile lui Luca s-au smucit în sus, întâlnindu-mi împingerea cu a lui. Ochii mi s-au închis când se cufunda mai adânc în mine cu fiecare împingere. „Atât de minunat”, a mârâit el în timp ce a pompat în mine, iar colțurile gurii mele s-au întors, pleoapele mi se deschid. Mi-am apăsât palmele pe pieptul lui musculos, cu o mână peste tatuajul lui *Famiglia*, *peste inima lui*.

„Voi merge oriunde te duci, indiferent cât de întunecată este calea”, am șoptit.

Strângerea lui de șoldurile mele s-a strâns, tendoanele din gât s-au strâns. Era aproape. Mâna lui a coborât peste stomacul meu, mi-a găsit clitorisul și mi-a apăsat, iar eu am venit din nou, culmea lui urmând o secundă mai târziu. I-am privit ochii

închise, buzele lui întredeschise. Mi-a plăcut să văd cum găsește eliberarea. Brațele lui s-au înfășurat în jurul meu și m-a zdrobit la pieptul lui, cu trupurile noastre alunecoase de sudoare. Mi-am apăsât nasul în curba gâtului lui, respirând parfumul lui mosc, sperând că suntem bine. Degetele lui mi-au tras pe coloana vertebrală, apoi din nou în sus și au ajuns să se joace cu părul meu așa cum o făcea atât de des. Matteo avusese dreptate. Aveam nevoie să prețuiesc dragostea lui Luca, tandrețea, încrederea lui. Nu a fost ceva ce dădea gratuit, sau deloc, și pentru mine a avut întotdeauna destule.

OceanofPDF.com

capitolul 8

LUCA

Astăzi am avut Aria și cu mine prima noastră aniversare, dar în loc să o petrec pe iahtul nostru în Marea Mediterană, am fost blocat la o întâlnire la New York, încercând să fiu Capo și Consigliere într-o singură persoană, ceea ce nu funcționa. Abia mai aveam timp de ea. Dacă mi-ar spune unde se află Gianna, am putea reduce acest calvar și Matteo s-ar putea întoarce în sfârșit, dar Aria și-a păstrat tăcerea.

„Este ridicol”, a spus unchiul Gottardo. „Matteo ar trebui să fie aici să te ajute și nu să-și urmărească curva prin Europa.”

— Mă pot descurca singur de afaceri, nu-ți face griji, am spus tăios.

Ochii mei s-au mutat spre Cassio, care și-a reprezentat tatăl în timp ce bărbatul era în spital. „Cum te descurci cu Bratva? Ți-au dat din nou probleme?”

A avut loc un atac major Bratva asupra depozitului nostru de droguri din Philadelphia în urmă cu o lună. „Nu de când l-am ucis pe Sergej și pe fratele său Jegor, dar avem un MC care încearcă să vândă arme pe teritoriul nostru.”

Cassio s-a ocupat de lucrurile în Philadelphia cu o mână brutală, așa cum am făcut eu în New York. Era timpul ca el să preia oficial funcția de Underboss, dar am vrut să aștept până când Matteo se întoarce înainte să anunț schimbarea. Desigur, nu aveam de unde să spun când se va întoarce Matteo vreodată. Gianna reușise să-l scape până acum.

Am dat din cap. Am avut probleme cu un nou MC și în New Jersey, dar până acum erau prea neimportante pentru a justifica un atac.

„Bratva nu va risca un atac în New York în curând. Am ucis prea mulți dintre soldații lor, dar cred că s-ar putea să se concentreze pe Atlanta sau Charleston.

Subsefii mei au dat din cap. I-am făcut semn către unchiul Ermano, care conducea Atlanta, și el și-a început raportul. M-am așezat pe spate pe scaun, știind că va fi o seară lungă.

Am reușit să mă întorc acasă în jurul orei opt și doar pentru că mai tăiasem scurt din războaiele unchiului Gottardo. Romero m-a întâmpinat cu un semn din cap, apoi a dispărut în timp ce mă îndreptam afară, unde Aria era întinsă pe canapea. În momentul în care am văzut-o, supărarea mea a dispărut. Nu puteam rămâne supărată pe ea chiar dacă ea era sursa problemelor mele.

S-a ridicat imediat și a venit spre mine, vinovăția umplându-i chipul. „Am luat sushi pentru noi. Este în frigider. M-am gândit că ne putem înmuia puțin în jacuzzi. Trebuie să te relaxezi.”

Am dat din cap și am sărutat-o, simțindu-mă al naibii de epuizată. Aria s-a grăbit înapoi înăuntru și am început să mă dezbrac, apoi am alunecat în apa fierbinte, gemând în timp ce mușchii mei încordați s-au slăbit. Pașii moi ai Ariei m-au făcut să deschid ochii. Ea purta o tavă cu o sticlă de șampanie, două pahare și o selecție de sushi, pe care le-a așezat pe marginea jacuzzi-ului. Am privit-o cum s-a scos din rochie și, în ciuda oboselii mele, penisul meu a reacționat la vederea corpului ei gol, așa cum a făcut întotdeauna. Ea a alunecat în apă, apoi s-a apăsat aproape de mine, iar eu am încolăcit-o cu un braț. Mi-a sărutat gâtul înainte de a-și ridica ochii să-i întâlnească pe ai mei, părând nesigură.

„Suntem bine”, i-am spus și mi-am trecut degetul mare peste brațul ei.

Ea dădu din cap spre șampanie. Am întins mâna spre sticla și am deschis-o, chiar dacă nu aveam chef să sărbătoresc. Eram al naibii de fericită de căsnicia mea cu Aria, dar azi fusese o zi lungă și de rahat și voiam să se termine, aniversare sau nu.

Aria și cu mine am băut șampanie, apoi a întins mâna la bețișoare, a luat ruloul meu favorit și mi-a întins-o. L-am luat, savurând gustul și am simțit încă o creștere a tensiunii. Când am terminat de mâncat, Aria s-a călărit în poala mea și a început să-mi maseze umerii. M-am lăsat pe spate, cu ochii închiși.

Aria s-a aplecat aproape de urechea mea. „De ce nu ne îndreptăm spre dormitorul nostru ca să-ți pot face un masaj amănunțit spatelui?”

— Pare un plan perfect, am spus cu voce joasă. Aria s-a îndreptat, apa picurând pe acel corp perfect, iar eu m-am ridicat în picioare și am urcat înainte să o ajut și pe Aria să iasă din jacuzzi.

După ce ne-am uscat, ne-am mutat în dormitorul nostru și Aria mi-a făcut semn să mă întind pe burtă. Nu a trebuit să mi se spună de două ori. S-a urcat peste mine și s-a așezat pe spatele meu, cu pășărica ei moale apăsată de pielea mea. Vârfurile degetelor ei au urmărit tatuajul de pe umărul meu. „Ai regretat vreodată că l-ai primit?” întrebă ea cu o voce liniștită.

— Nu, am spus fără ezitare.

Aria s-a mutat și a apăsat un sărut pe tatuaj înainte ca mâinile ei să-și înceapă lucrul, masând tensiunea din umerii și gâtul meu. „Se simte atât de bine”, am răpit. Nici nu-mi dădusem seama cât de tensionată eram.

Aria a aplicat exact cantitatea potrivită de presiune pe spate și am simțit că mă relaxez și mai mult, membrele devenind grele.

M-am trezit de moale Ariecorpul strâns lângă mine, iar lumina soarelui îmi gâdila fața. Mi-am deschis ochii și am gemut. "La dracu."

Pleoapele Ariei au fluturat, apoi s-a uitat la mine cu acei baby blues superb. "Ce s-a întâmplat?" Vocea ei era încă crudă din somn.

„Am adormit”, am mormăit. „Nu numai că a trebuit să petreci cea mai mare parte a aniversării noastre cu Romero, dar nici măcar nu te-am tras cu tine așa cum mi-am dorit.”

Buzele ei tremurară. „Cred”, a început ea, proptindu-se pe pieptul meu, „că a fost un sfârșit potrivit pentru primul nostru an de căsnicie. La urma urmei, nu ai avut nicio acțiune în noaptea nunții noastre, așa că este corect că nu am primit niciuna la prima noastră aniversare.”

am chicotit. Ai încredere în Aria pentru a mă face să mă simt mai bine. Lumină în întuneric, într-adevăr. Degetele mele i-au coborât pe coloana vertebrală peste fundul ei și apoi între picioare, găsind-o udă. „Poate că putem începe al doilea an cu sex uluitor pentru a crea starea de spirit pentru viitor.”

Aria a zâmbit apoi a gemut în timp ce degetele mele s-au întins pe clitorisul ei. "Suna perfect."

ARIA

Lucruri între Luca și mine-au întors la cum erau înainte. Uneori, când Matteo îi trimitea o actualizare despre vânătoarea lui, Luca se încorda în jurul meu, dar nu dura decât câteva ore. Nu eram sigură dacă știa că aş putea urmări progresul Giannei prin blogul de călătorie pe care îl înființase. Poate că bănuia că știu ceva, dar încetase să mai insiste pentru informații.

Am inspirat adânc, iubind aerul curat al dimineții. Central Park era liniștit atât de devreme într-o duminică, cu excepția joggerilor care și-au făcut turul în ciuda frigului din decembrie. Vara, Luca și cu mine fusesem printre ei, dar iarna preferam să alerg pe banda de alergare, deși tot ne trezeam devreme pentru a ne bucura de o plimbare de dimineață.

Luca mi-a strâns mâna înmănușată, iar ochii mei i-au găsit pe ai lui. „Dolar pentru gândurile tale”, murmură el.

Am zâmbit și m-am oprit. „Doar mă gândesc cât de mult îmi place că suntem amândoi oameni matinali și că ajungem să avem Central Park aproape pentru noi.” Luca lucra aproape întotdeauna în aceste zile. Fără Matteo lângă el, trebuia să se ocupe singur de afaceri. L-am avut doar la primele ore ale dimineții și noaptea târziu, dar abia dimineața am găsit cu adevărat timp să vorbim. Noptile erau rezervate pentru dragoste, Luca fiind prea stresat de evenimentele zilei pentru a-mi oferi mai mult decât apropiere fizică. A fost vina mea, desigur. Matteo era încă plecat pentru că nu le-am spus unde era Gianna.

Luca a chicotit, sunetul slab făcându-mă să vreau să găsesc un loc unde să fim singuri. „Să cred că obișnuiam să petrecem până dimineața devreme, iar acum mă trezesc atât de devreme.”

Zâmbetul meu s-a clătinat. "Te superi? Ai fost cel mai căutat burlac din oraș, iar acum... M-am oprit.

Luca m-a tras aproape și s-a aplecat, astfel încât respirația lui caldă să-mi pătrundă pe față. „Am fost afară toată noaptea, mereu la vânătoare, mereu în mișcare pentru că nu era nimic acasă care să mă sune înapoi. Acum ești tu și indiferent unde mă aflu sau ce fac, gândul că mă aștepti este cel mai bun.”

Corpul meu s-a umplut de căldură la cuvintele lui, dar o ușoară îngrijorare mă roade. „Ce zici de celelalte femei?” Am șoptit. „Ai avut o fată nouă în patul tău în fiecare weekend, iar acum mai sunt doar eu.” Văzusem cum se uitaseră unele dintre femeile joggeri la Luca. Am observat câte dintre femeile mai tinere și chiar mai în vârstă de la evenimente sociale îl priveau, cum îl dezbracau cu ochii. Farmecele lui de prădători i-au atras înăuntru. Era tot muschi, om, toată puterea.

Luca clătină din cap. „De ce aş vrea pe altcineva, Aria? Nu mai vreau pe nimeni.”

Mi-am încovoiat degetele peste gâtul lui şi l-am tras spre mine, buzele mele strângându-le pe ale lui. „Te iubesc, Luca.” Ochii lui cenuşii s-au înmuiat şi această privelişte m-a captat mereu. Acea privire, acea parte a lui, nimeni nu a putut să o vadă în afară de mine. Poate că Luca fusese primul şi singurul bărbat care îmi revendica corpul, dar eu eram prima şi singura persoană care avea acea parte din el, partea lui moale, partea lui blândă. Asta a fost tot al meu.

Un bâzâit ne-a despărţit. Luca scoase un oftat. „Cine este acum?”

Luca a întins mâna spre celula lui în haină, apoi a aruncat o privire în jos spre ecran şi, din expresia feţei lui, am ştiut imediat că era important.

Am îngheţat. „Luca?”

El a ridicat privirea. „Matteo a trimis un mesaj.”

Inima mi s-a strâns. am înghiţit.

„Şi?” „A prins-o.”

Respiraţia mi-a lăsat gura într-un puf de ceaţă. „Gianna?” De parcă ar putea fi altcineva.

Luca dădu din cap. Mi-am dat seama că a fost uşurat, dar nu a arătat-o deschis din cauza mea. Uşurat pentru că Matteo avea să se întoarcă în sfârşit la New York după şase luni în care era la vânătoarea surorii mele. Şase luni. Atât şi-a trăit Gianna visul.

Riscasem mult pentru Gianna: încrederea lui Luca, căsnicia mea.

Dar fusese în zadar. Matteo o capturase. Ar fi trebuit să fiu nefericit, dar nu am fost. Am fost uşurată, ca şi Luca, pentru că Gianna avea să vină la New York. În sfârşit aş vedea-o. A fost un gând egoist pentru că ştiam că nu vrea. Ea a vrut să trăiască o viaţă departe de gloate. Ea şi cu mine am fost întotdeauna foarte diferiţi când a fost vorba de a face faţă

întunericul vieții gloate. Ea dorise să iasă, iar eu îmi doream să găsesc un loc în acea viață în care să mă simt în siguranță și confortabil. Îl găsisem și speram că și Gianna își va găsi propriul loc. Atunci grijile mi-au învins gândurile. „Ce se întâmplă cu ea acum? Unde sunt? E bine?”

Luca și-a ridicat mâna pe obrazul meu rece. Palma îi era caldă, chiar și la temperaturile înghețate. „Aria, sora ta va fi bine. Lasă-mă să-l sun pe Matteo.”

Am dat din cap. Mi-ar fi plăcut să-i smulg mobilul lui Luca și să-l sun pe Matteo, dar de la ultima noastră întâlnire nu eram sigur dacă ar fi fost corect să o fac. Mă bucurasem de lunile în care fusese plecat, deși în același timp mi-aș fi dorit ca Luca să nu fie nevoit să se ocupe de totul singur. Nu eram sigur dacă mă voi putea comporta vreodată normal în preajma lui Matteo, dar trebuia să încerc, altfel Luca va deveni suspicios.

Luca a format numărul lui Matteo, apoi a așteptat, dar nu s-a întâmplat nimic, iar un nou val de îngrijorare m-a cuprins. „De ce nu ridică? Nu o va răni pe Gianna, nu? Ea nu a făcut nimic rău. Ea a vrut doar să fie liberă. O va aduce la New York, nu-i așa? Nu o poate duce la tatăl meu. Luca, te rog...

Luca mi-a cuprins un braț în jurul taliei și m-a tras de el, cu una dintre mâinile lui ținându-mi gâtul. „Din un motiv inexplicabil, Matteo o vrea pe sora ta. O va aduce la New York, crede-mă.”

Am avut încredere în Luca. Era Matteo în care nu aveam încredere. Cu atât mai mult cu cât mă atacase, dar Luca nu știa asta, bineînțeles, și nu știa niciodată. — Dar o va răni el?

Luca nu a spus nimic, iar inima mi-a căzut vertiginos. „Hai, hai să ne întoarcem acasă. Am senzația că va trebui să zburăm la Chicago în curând pentru a-l liniști pe tatăl tău. M-a luat de mână și m-a condus spre ieșirea din parc. Nu mi-a răspuns la întrebare pentru că nu putea.

Nu mă puteam opri să mă supăr din cauza a ceea ce se întâmpla cu Gianna, iar Luca a simțit asta. A încercat să-l sune pe Matteo de mai multe ori în timpul călătoriei noastre acasă, dar nu a răspuns. Când a sunat telefonul lui Luca, aș fi putut să plâng de ușurare, dar s-a dovedit a fi tatăl meu.

Fața lui Luca s-a întunecat în timp ce-l asculta. „Vom veni la Chicago pentru a discuta chestiuni cu tine. Aceasta nu este doar o chestiune de ținută. Gianna este logodnica lui Matteo.” Pauză. — Da, totuși, până când el decide că nu o vrea.

În momentul în care Luca a închis, l-am întrebat: „Ce a spus?” „Se pare că Matteo și-a găsit-o pe sora ta cu un alt tip. Nu trebuie să-ți spun cât de rău este asta.”

M-am întors spre geamul mașinii, încercând să o țin împreună. Matteo ar vedea asta ca o înșelăciune și, mai rău, ca un atac la onoarea lui. Știam cum se confruntă bărbații din lumea noastră cu așa ceva. Tremurând, m-am întors cu fața pe Luca și i-am atins mâna. „Te rog, Luca, trebuie să te asiguri că Matteo nu o rănește pe Gianna.”

Am intrat în parcare și Luca a clătinat din cap. „Ea este logodnica lui. Nu-i pot spune lui Matteo ce să facă cu femeia lui.”

Mi-am îngustat ochii. Știa că urăsc asta, dar expresia lui vorbea un limbaj clar: trebuia să accept. Acestea erau regulile vieții mafiei.

L-am urmat pe Luca afară din mașină, iar brațul lui puternic în jurul taliei mele m-a liniștit. „Nu vă faceți atâtea griji.”

Cum aș putea să nu-mi fac griji?

Apoi, în sfârșit, când am ajuns în apartamentul nostru, Matteo a răspuns la telefon.

„Un text cu „Am prins-o”, asta e tot ce primesc de la tine?” Luca răbufni. M-am apăsat aproape de el, dorind să aud ce avea de spus Matteo, dar Luca era prea înalt și Matteo nu vorbea suficient de tare pentru ca eu să aud ceva.

"Ce zice?" am întrebat, cu panica în glas.

Luca și-a dat ochii peste cap la ceva ce a spus Matteo, apoi a mormăit: „Cu ce?” El s-a oprit. „Nu, nu-mi spune. Nu vreau să știu naibii.”

„A rănit-o?” Am strigat practic, sperând că Matteo mă va auzi. Mi s-a strâns gâtul și mi-au lăcrimat ochii. Aveam să-l pierd în curând. Luca își dădu seama când ochii lui cenușii se îndreptau spre ai mei.

Luca coborî vocea. „Este în viață?”

M-am smucit de el, cu ochii crescând. Nu am luat în considerare această opțiune. Matteo nu ar face-o, nu?

Era un ucigaș și o găsisese pe Gianna cu un alt bărbat. Oh Doamne.

Luca mi-a strâns mâna. „Eu iau asta ca pe un da.” „Cum mai face Gianna? Te rog, e bine? Trebuie să știu.”

Luca dădu din cap. „Gianna e bine”, mi-a spus el, apoi către Matteo, „Când te vei întoarce?”

— O va aduce pe Gianna la New York? Am întrebat. Luca mi-a luat ușor mâna de pe brațul lui și mi-a făcut semn să rămân acolo unde eram. Apoi a ieșit pe terasa de pe acoperiș. L-am urmat, dar am rămas înăuntru, privindu-l prin ferestre. Știam că-l înnebunesc de anxietatea mea, dar nu-i plăcuse niciodată prea mult de Gianna. A tolerat-o din cauza mea, dar nu ar vărsa o lacrimă dacă ar fi plecat.

Se plimba pe terasa de pe acoperiș, cu sprâncenele întunecate strânse, dezaprobat. A clătinat din cap, apoi și-a coborât mobilul și m-a văzut privindu-l. S-a întors înăuntru.

— Sora ta e bine, Aria. Matteo se va duce la Chicago cu ea pentru a avea de-a face cu tatăl tău.

„Vom merge și noi, nu?” Am șoptit.

A scos un oftat mic, apoi mi-a cuprins fața. "Vom. Desigur, vom face. Ne vom lua avionul. Du-te să împachetăm o geantă în cazul în care trebuie să petrecem câteva

de zile în Chicago.” Am dat din cap și era pe cale să mă trag înapoi, dar el m-a ținut pe loc și s-a aplecat până când buzele lui aproape le-au atins pe ale mele. „Trebuie să încetezi să-ți protejezi sora. E mare și va trebui să facă față consecințelor deciziilor ei. Nu vreau să-mi fac griji pentru tine în afară de Matteo, *dragoste*.” Inima mi-a tresărit la dragoste. Luca nu era prea mare cu porecle, dar ori de câte ori îmi spunea „dragoste” sau „*principessa*,” se simțea cu atât mai special.

„Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine”, i-am promis. „Atâta timp cât ești lângă mine, mă pot descurca.”

— Voi fi mereu alături de tine, Aria, asta îți pot promite.

M-a sărutat încet și dulce, înainte să-mi permită să mă duc sus.

Mâna lui Luca în jurul meu era strâmt în timp ce așteptam la aeroport ca Matteo și Gianna să coboare din avionul lor. În momentul în care au făcut-o, l-am tras de mână pe Luca și el m-a eliberat. Am alergat spre Gianna. A fost forțată să meargă lângă Matteo, care a ținut-o lângă el, dar în cele din urmă i s-a permis să se îndrepte spre mine și ne-am ciocnit dureros. Mi-am cuprins strâns brațele în jurul ei, bucuros că o am cu spatele dintr-o bucată.

„Oh, Gianna, mi-a fost atât de frică pentru tine. Mă bucur că ești aici.” Nu am putut opri lacrimile.

M-am tras înapoi să-i dau o dată. A fost nevoie de o a doua privire ca să o recunosc cu părul vopsit. Maro. Nu mi-a plăcut. „Te simți bine? Te-au rănit?”

Gianna m-a mângâiat pe păr. Un gest rar pentru ea și mi-a aprins din nou îngrijorarea. „Gianna? Matteo a făcut ceva?”

— Matteo nu a făcut nimic, spuse Matteo cu o voce tare. Am sărit, ochii mei aruncându-mă spre el. Când ochii lui întunecați i-au întâlnit pe ai mei, m-am luptat cu dorința de a privi în altă parte, în timp ce frica năvălea în mine. Am crezut că am aranjat lucrurile între noi, dar corpul meu părea să nu fie de acord. Sprâncenele lui Matteo s-au strâns în timp ce mă privea și mi-am ferit privirea. Nu aveam nevoie ca Luca să înțeleagă atmosfera tensionată dintre mine și fratele lui.

— Nu te-am întrebat, am spus eu încet. Când Luca a ajuns lângă mine și l-a bătut pe umărul lui Matteo, m-am relaxat. „Ma bucur să te văd din nou”, a spus el și mi-am dat seama că a vrut să spună serios. Îi fusese dor de Matteo, singurul lui confident, cu excepția mea.

„Sunt bine”, m-a asigurat Gianna când mi-am întors privirea îngrijorată spre ea. „Șeful așteaptă”, a lătrat Stan, un soldat al ținutei. "Să mergem. Nu e ca și cum curva ar merita o mare primire."

am gâfâit. Nu-mi venea să cred că îndrăznise de fapt să o insulte pe Gianna așa. Matteo a tras un cuțit și l-a aruncat spre Stan, care a strigat când lama i-a lovit urechea. Și-a apăsat mâna pe rănire, iar cealaltă mână pe pistolul de la talie.

„Data viitoare lama mea îți va despica craniul dacă nu-ți ții gura”, șuieră Matteo.

„Nu vrem ca asta să se termine rău, nu?” întrebă Luca cu o voce foarte joasă, cu ambele arme îndreptate către cei doi soldați ai ținutei. „Șeful tău nu ar aprecia.” Și Romero îi țintea. Ei au dat din cap de acordul lor reticent.

Luca a pus armele înapoi în tocurile lor. "Să mergem."

Celălalt soldat luă cuțitul pe care îl aruncase Matteo și i l-a înmănat lui Matteo, care nu și-a luat ochii de la Stan.

— Va merge cu noi într-o mașină, spuse Stan.

Buzele lui Matteo s-au tras într-un zâmbet rece. „Acesta este ultimul avertisment pe care îl primești. Nu mă mai enerva sau îți voi sculpta un zâmbet în gât.”

Al doilea soldat l-a prins de braț pe Stan și l-a tras spre o mașină neagră, în timp ce noi ceilalți ne îndreptam spre două BMW-uri.

Am strâns strâns de mână Gianna, bucurată că o am înapoi. Îmi era dor de vocea ei, chiar și de limbajul ei colorat. Gianna s-a strecurat pe bancheta din spate și eram pe cale să o urmez când Luca m-a prins de braț. "Nu. Vreau ca Matteo să fie cu ochii pe sora ta."

Gianna își dădu ochii peste cap. I-am strâns mâna o dată, apoi i-am dat drumul și am urcat pe scaunul pasagerului lângă Luca, care avea să conducă. Speram că lucrurile vor reveni la locul lor acum, dar știam că toți avem un drum lung înainte.

LUCA

Aria strălucea de fericire că și-a revenit pe sora ei, iar Matteo părea de parcă avea să aibă o nebunie de la o privire la Gianna.

„Probabil ai sări din mașina în mișcare dacă ți-aș da ocazia”, i-a spus el logodnicei sale.

„Nu sunt complet nebun. Crezi că aș risca să alerg neprotejat prin Chicago, când oamenii tatălui meu vor să mă rănească? Gianna s-a întors.

Era o durere în fund și nu eram fericit că am de-a face cu Scuderi din cauza ei.

„Deci ai încredere în mine să te protejez, dar tot nu vrei să te căsătorești cu mine”, a spus Matteo.

Gianna trase aer în piept. — Încă mai vrei să treci cu căsătoria?

„Probabil ai putea să-i înfigi un cuțit în spate și tot ar vrea să treacă cu el. E un nenorocit încăpățânat, am spus. Aria a pus o mână pe coapsa mea, un mic zâmbet jucându-i în jurul buzelor ei. Această priveliște mi-a atenuat supărarea față de Matteo și Gianna.

„Nu te-am vânat timp de șase luni doar ca să te las să pleci.”

După ce a găsit-o dându-se cu un alt tip, aș fi crezut că își va pierde interesul pentru ea, dar nu și Matteo. Simpla idee că altcineva ar putea să o atingă pe Aria, să-i vadă pielea perfectă, să o ia dracu, m-a împins pe perete. Matteo a fost mult mai iertător decât mine. L-aș fi jupuit pe nenorocitul care a atins ceea ce era al meu. Nu eram sigur ce i-aș face Ariei dacă m-ar înșela, dacă mă trăda așa. Mi-a bătut pulsul la simpla idee. O iubeam mai mult decât orice altceva, dar nu credeam că mă pot controla dacă ea îmi era neloială.

Sprâncenele blonde ale Ariei s-au adunat. Ea mi-a strâns coapsa într-o întrebare tăcută. Ea mă cunoștea prea bine. I-am aruncat un mic zâmbet, iar ea s-a relaxat. Pulsul meu a încetinit. Nu avea sens să-mi pierd rahatul din cauza unui lucru care nu avea să se întâmple niciodată. Aria era doar a mea.

Matteo chiar trecuse princi căsătoria cu Gianna. Bineînțeles că Scuderi o predase cu plăcere. A fost distrusă în cercurile noastre. Vorba despre ea dracului ar fi cea mai tare bârfă din New York și Chicago în curând. Nimeni nu și-ar fi dorit-o, măcar nimeni de valoare. Dacă Matteo nu ar fi fost de acord să se căsătorească cu ea, Scuderi ar fi trebuit să o dea unui soldat inferior sau mai rău. Ea a avut noroc că obsesia fratelui meu pentru ea încă continuă

puternic. Am sperat că nu va ajunge să regrete decizia lui după ce a tras-o și a satisfăcut orice mândărie avea.

Dar mai mult decât atât, am sperat că va găsi o modalitate de a o ține sub control. Lucrurile din New York ar fi tensionate acum că Gianna era soție. Nu puteam decât să-mi imaginez ce vor spune unchii și mătușile mei și restul nenorocitului de familie despre decizia lui și, mai rău: despre decizia mea. La urma urmei, îi permisesem să se căsătorească cu o femeie ruinată.

Dă-l dracului. Practic o dracului cu Gianna cu ochii. Nu încetase să se uite de când ne urcasem în avion în Chicago, după nuntă, și încă era la asta acum, când am ajuns la New York. Bineînțeles, și Aria observase și tensiunea a radiat din ea în valuri când am pășit în liftul blocului nostru. Era îngrijorată pentru sora ei, mereu îngrijorată. Am tras-o de mână ca să-i atrag atenția de la fratele meu și de la sora ei, dar ea nu părea să observe.

Liftul s-a oprit cu un bing și ușile elegante s-au deschis. Matteo practic a târât-o pe Gianna în apartamentul lui. Am sperat cu adevărat că va stăpâni furia lui, pentru că eu voi fi cea care va rămâne să mă ocup de mizerie și soția mea îngrijorată.

Aria făcu un pas înainte de parcă ar fi vrut să-i urmeze. Am prins-o de încheietura mâinii și am tras-o pe spate împotriva mea. "Ce faci?" am murmurat când ușile liftului s-au închis în fața noastră. Aria își înclină capul în sus, cu fața palidă de îngrijorare.

„Se pare că e în căutare de sânge. Nu cred că va accepta un nu ca răspuns.”

Liftul se întoarce înapoi în mișcare. — Desigur, nu va face, Aria. După ce a făcut sora ta, se poate bucura că nu a ucis-o. Trebuia să o aibă în noaptea nunții lor, iar ea a fugit și a lăsat alți bărbați să aibă ce este al lui. Faptul că o mai dorea era atât de tipic pentru Matteo.

Aria tremura. „Ea nu a făcut nimic oribil. Ea a încercat să-și trăiască viața. Nimic altceva. Nu îi dă lui sau nimănui dreptul să o trateze ca pe o târfă pe care o pot avea în orice fel le place”, a spus ea ferm.

Uneori uitam cât de bună și inocentă era încă Aria. M-a aprins ca nimic altceva. Liftul s-a oprit la etajul nostru și am condus-o în penthouse-ul nostru, foarte intenționat să-i distrag atenția de la grijile ei.

„Știi cât de fierbinte poate fi Matteo. eu...”

Am ridicat-o în brațe și mi-am apăsât buzele pe gura ei deschisă, împiedicând-o să spună mai multe. Gâfâi surprinsă, apoi se trase înapoi, încruntat. — Luca, spuse ea indignată. "Vorbesc serios." Am cărat-o pe scări și am dus-o în dormitorul nostru.

„Știu”, am murmurat în timp ce am lăsat-o pe patul nostru. M-am plutit deasupra ei și ea a clătinat din cap.

„Ești imposibil”, a spus ea, cu respirația încordată, în timp ce mi-am dus mâinile pe picioarele ei slabe, apoi mi-am prins degetele în chiloții ei și i-am târât în jos.

„Nu-mi place dacă nu mă iei în serios”, a spus ea încet în timp ce i-am ridicat fusta și i-am despărțit picioarele, dezgolindu-mi păsărica ei perfectă.

Era trezită, dar vocea ei avea un strop de încordare, așa că m-am urcat înapoi și m-am întins lângă ea, sărutând-o încet înainte să-i spun: „Te iau în serios, Aria, dar îți faci griji pentru ceva ce nu am cum. de schimbare. Nu-i pot spune lui Matteo ce să facă. Eu sunt Capo-ul lui, da, dar Gianna este soția lui și nu pot interveni. Aceasta este una dintre regulile la care sunt obligat și tu o știi.”

Ochii ei albaștri s-au umplut de realizare.

„Nu te mai gândești la asta. Sora ta își poate rezista.” Nu eram sigur că e adevărat. Dacă Matteo și-ar fi pierdut cu adevărat rahatul pe ea, asta n-ar merge bine. Din câte știam, gusturile lui nu s-au îndreptat spre partea aspră a lucrurilor

departamentul sexual, dar mânat de gelozie și furie așa cum era, lucrurile ar putea scăpa de sub control.

Mi-am trecut mâna de-a lungul ei și i-am strecurat-o sub cămașă, degetele mele strângându-i stomacul și apoi am sărutat-o din nou, iar de data aceasta s-a deschis, limba ei întâlnindu-se pe a mea. Am scos-o din fustă pentru a avea acces complet la ea și mi-am mișcat mâna între picioarele ei. Degetele mele i-au găsit clitorisul, apoi au coborât mai jos. Aria era încă îngrijorată. Nu era la fel de pregătită ca de obicei, dar am știut cum să schimb asta. Am băgat un deget în ea, pereții ei strângându-mă strâns în jurul meu, iar degetul mare s-a apăsat pe clitorisul ei. Pe măsură ce am stabilit un ritm lent, am intensificat sărutul nostru, gustând gura ei perfectă, iar ea și-a despărțit picioarele mai larg pentru mine, un geamăt moale scăpându-i din gât. Fața ei s-a îmbujorat de excitare, ochii ei pe jumătate închiși și degetul meu s-a mișcat mai ușor din canalul ei alunecos.

Am adăugat un al doilea deget și ea m-a sărutat și mai tare, șoldurile ei mișcându-se în ritm cu degetele mele. M-am dat înapoi din gura ei nerăbdătoare. „Îmi place să te dau cu degetele. Atât de fierbinte, strâns și umed.” am sărutat-o. „Îți plac degetele mele în tine? Să-ți faci cu degetele păsărica ta perfectă?” Mi-am înfipt degetele mai adânc, ondulându-le pentru a ajunge la acel loc.

Aria a tresărit un geamăt. „Da”, a icnit ea în timp ce repetam mișcarea. Pena mea a fost atât de tare uitându-mă la ea. „Te vreau în mine, Luca.”

Penisul mi s-a zvâcnit, prea dispus să se supună. „Mai târziu”, am ieșit. M-am așezat ca să pot să-mi văd degetele alunecându-se și ieșind între acele pliuri roz perfecte. La dracu. Mi-am mutat mâna a doua sub cămașa ei, găsindu-i sfarcul plin de viață și ciupindu-l prin sutienul ei din dantelă. strigă Aria, cu ochii închiși, în timp ce șoldurile ei se arcuiău de pe pat. Pereții ei m-au strâns strâns, dar am continuat să o trag cu degetele în timp ce ea tremura și gemea. Câteva șuvițe aurii lipite de fața ei transpirată. Atât de frumos. Și toate ale mele. Eram un nenorocit posesiv.

Mi-am încetinit degetele în timp ce respirația ei s-a calmat. Și-a lins buzele, apoi și-a întors acei ochi albaștri superbi spre mine. Am zâmbit și mi-am scos degetele din ea. Ea a scos un geamăt blând, buzele întredeschise, iar eu mi-am alunecat degetele acoperite cu sucule ei în gură. Ea și-a răsucit limba în jurul lor, ochii ei mă provoacă, iar eu am gemut. Penisul meu s-a zvâcnit. Aveam de gând să ardă în orice secundă.

Aria m-a prins de încheietura mâinii și mi-a scos degetele dintre buzele ei, zâmbind timid. — Ieși din pantaloni, spuse ea.

Am chicotit la tonul ei poruncitor și am împins de pe pat înainte să mă întorc spre ea și să-mi desfac centura, mi-am desfăcut fermoarul pantalonilor și mi-am tras de ei și slipul în jos. Pena mea s-a eliberat, curgând deja înainte de sperma de parcă aș fi fost un adolescent nenorocit. Femeia aceea m-a excitat ca nimic altceva. Se târă până la marginea patului, zâmbind răutăcios. Nu am pierdut timpul și m-am apropiat până când tibiele mi-au izbit saltea.

Degetele ei s-au îndoit în jurul bazei penisului meu, apoi a deschis acele buzele roz și mi-a luat vârful în gura ei fierbinte. Mâna mea a zburat până la gâtul ei, încurcându-se în părul ei lung. Aria mi-a ușurat mai mult lungimea în gură în timp ce mi-a lucrat cu mâna. Mi-am legănat șoldurile, având nevoie ca ea să meargă mai repede, dar nu m-a lăsat să preiau conducerea. Ori de câte ori am împins mai adânc sau mai repede, ea se dădea înapoi, făcându-mă al naibii de nebun. Ochii ei străluceau de răutate și de triumf în timp ce mă țineau în vraja lor.

„Aria”, am mârâit, cu degetele pe gâtul ei strângându-se, dar ea a ignorat tonul meu de avertizare. Și-a învârtit limba în jurul vârfului meu, apoi m-a eliberat și s-a mutat înapoi. „Ce sunt...” M-am oprit.

S-a întors în patru picioare, prezentându-mi fundul. Mi-a zâmbit peste umăr și și-a mișcat șoldurile. Nu aveam nevoie de mai multă încurajare. Mâinile mi s-au prins de talia ei și m-am aliniat de deschiderea ei înainte de a intra în ea. Am închis ochii de la

presiunea delicioasă și căldura ei și am rămas îngropată în ea câteva bătăi ale inimii, înainte să mă retrag aproape tot drumul doar ca să mă împing înapoi în ea.

Ea a gemut și m-am împins în ea mai tare, picioarele mele lovind-o pe fundul ei ferm. S-a coborât încet până când brațele i-au fost întinse deasupra capului și obrazul ei a fost lipit de pernă, permițând penisului meu să meargă și mai adânc. Mi-am încetinit primele lovituri în acel nou unghi, știind că corpul ei avea întotdeauna nevoie de un moment pentru a-mi ceda în acea poziție și nu dorind să-i provoace disconfort. Când a început să-mi întâmpine impulsurile, am accelerat din nou, lovind-o adânc și puternic, iubindu-i gemetele și gâfâiturile ori de câte ori îi loveam punctul dulce.

„Atinge-te,” am ordonat când am simțit că mă apropii. Aria și-a strecurat un braț sub corp, iar degetele ei mi-au zdrobit mingile în timp ce a început să-și frece clitorisul. Gemetele ei au scăpat de sub control și propria mea eliberare se apropia cu pași repezi. Bilele mele s-au strâns când m-am lovit de ea și Aria sa arcuit, pereții ei strângându-mi penisul în timp ce ea striga eliberarea. M-am eliberat și am venit tare în timp ce continuam să împingeam.

În cele din urmă, m-am liniștit, penisul meu devenind moale și respirația încetinindu-mi, în timp ce îmi treceam mâinile pe spatele Ariei. Ea a scos un oftat mic, înmuiindu-se sub mângâierea mea. M-am aplecat înainte și am sărutat-o pe obraz. Și-a înclinat capul pentru a întâmpina sărutul meu cu buzele ei moi. M-am scos din ea și ea a gemut din nou.

Am chicotit la cât de sensibilă și receptivă era Aria. La începutul relației noastre, îmi făcusem griji că nu vom lucra bine în pat împreună. Fusesse timidă și înspăimântătoare, iar primele noastre ori au fost al naibii de inconfortabil pentru ea, dar acum știa ce voia ea și ce vreau eu și a fost al naibii de perfect.

ARIA

După aceea, în timp ce stăteam întinși ondulațiunul împotriva celuilalt în patul nostru, am întrebat: „Ați fi observat dacă nu v-aș fi spus că sunt virgină?”

Luca mi-a aruncat o privire ciudată. „Ar fi fost greu să nu observi.” „Poate că aș fi putut să o ascund.”

Luca m-a sărutat pe gât, chicotind. "Nu. Crede-ma." S-a tras înapoi, cu ochii cenușii cercetându-mi fața. „De ce pui măcar o astfel de întrebare?”

Am ezitat. Gianna nu voia să știe nimeni și, dacă îi spuneam lui Luca despre asta, s-ar putea să-l lase să scape. Gianna ar fi furioasă dacă Matteo ar afla din cauza mea, chiar dacă încă mă îndoiam că ar putea să-i ascundă asta, iar Luca nu făcuse decât să-mi confirme suspiciunea.

Luca a scos un râs și am știut că și-a dat seama el însuși. Mă cunoștea prea bine și era prea bun la citirea oamenilor. „Gianna?”

Mi-am întors privirea, încercând să mă gândesc la o modalitate de a-l scoate pe Luca de pe traseu.

Capul i se apropie, colțurile gurii ridicându-se într-un rânjel. „Nu-mi spune că nu a fost culcat în timp ce alerga.”

M-am lipit de partea lui și m-am încruntat. „Gianna nu este la fel de rea pe cât o faci, indiferent de temperamentul ei.”

Corpul lui Luca a vibrat împotriva mea în timp ce el a cedat râsetului. Râsul acela profund și profund îmi provoca mereu furișări pe șira spinării și puțini oameni au reușit să-l audă.

Cu ochii pe jumătate închiși de amuzament evident, a întrebat: „Vorbii serios? E încă virgină?”

„Da”, am spus, dar când ochii mei au găsit ceasul deșteptător de pe noptieră, dezvăluind că trecuseră două ore de când o văzusem ultima oară, am corectat: „A fost. Nu cunosc starea actuală a lucrurilor.”

Luca a râs din nou. Chiar nu eram sigur ce i s-a părut atât de amuzant. „Matteo va avea o surpriză. Oh la naiba. Mi-ar plăcea să-i văd fața când va afla.”

I-am lovit pieptul. "Fii serios. Sunt îngrijorat că o va răni." „Desigur, o va face. Așteaptă să o tragă de luni de zile și o va avea în seara asta. Dacă ea nu îi spune că este prima ei, o va lua ca pe orice altă femeie.”

Luca făcea o treabă proastă încercând să-mi ușureze grijele. Am sperat cu adevărat că Gianna s-a răzgândit și i-a spus lui Matteo că nu a făcut ceea ce el și toți ceilalți credeau că a făcut.

„Care a fost scopul să alerge și să-i strice reputația dacă nici măcar nu se distra? Ai încredere în sora ta că va dărâma totul.”

Mi-am pus aceeași întrebare. Gianna fusese atât de dornică să fugă, să ia propriile decizii, să scape din cătușele unei căsătorii aranjate, dar până la urmă cu greu scosese nimic din asta. Poate că ar fi trebuit să încerce de la început să se împace cu căsătoria ei cu Matteo. M-am ferit de Matteo, dar știam că ar fi încercat totul pentru a o cuceri. Acum nu mai eram atât de sigur. „Dacă aș fi făcut ceea ce a făcut Gianna, tu ce ai fi făcut?”

Expresia lui Luca s-a întunecat, dar a avut grijă să nu mă lase să văd toată forța emoțiilor lui, așa că am știut că era rău. Mi-a împins cureaua cămășii de noapte de pe umărul meu drept. „Nu ai făcut-o”, a spus el în timp ce îmi puneă un sărut pe umărul meu. „Mă bucur că întotdeauna ai fost doar al meu. Fiecare centimetru din tine a fost întotdeauna numai al meu și asta nu se va schimba niciodată.”

Mi-am dat ochii peste cap la posesivitatea lui. M-a încântat și m-a enervat în egală măsură. Fiind Capo, era de așteptat posesivitatea. El a condus peste Coasta de Est, peste sute de oameni, practic i-a deținut pe ei și pe teritoriul său; bineînțeles că a vrut să mă stăpânească și pe mine, a vrut să mă controleze. Aceasta

Nu a fost întotdeauna ușor să-l fac să mă vadă ca pe un egal, să se bazeze pe mine și să nu se aștepte la o supunere neîndoielnică. A fost o luptă pe care încă nu o câștigasem complet, dar eram pe un drum bun.

Ceea ce m-a enervat mai mult decât posesivitatea lui a fost că nu îmi dădea un răspuns la întrebarea mea. Limba lui a alunecat peste umărul meu, apoi până la claviculă. Mi-a fost greu să mă concentrez, dar eram hotărât să nu-l las din nou să-mi distragă atenția așa.

„Nu-ți mai face griji pentru sora ta. Se poate descurca singura. Și Matteo știe cum să facă o femeie să vină.”

El nu lua asta în serios, nici eu. M-am ridicat, lăsându-i lui Luca de ales decât să-i oprească sărutările și sperând că punctul de vedere mai înalt îmi va oferi un avantaj. Luca s-a rostogolit pe spate, relaxat, în timp ce brațul lui s-a lăsat în jurul taliei mele. Știam că starea lui de spirit se va schimba în curând. „Nu vreau să mai stau acasă. Vreau să fac ceva. Vreau să fiu de folos.”

Sprâncenele întunecate ale lui Luca i-au urcat pe frunte. „Îmi ești de folos.”

"Cum?" am provocat.

Luca a zâmbit, iar asta a fost ultima picătură. Am scăpat de strânsoarea lui și am alunecat de pe pat. „Indiferent ce crezi,” am mormăit în timp ce m-am întins după halatul de baie, „singurul meu scop în viață nu este să fiu drăguță și să-ți încălzesc patul”.

Luca s-a grăbit să reacționeze, legănându-și picioarele din pat, așezându-se și strângându-și brațul în jurul taliei mele pentru a mă trage înapoi lângă el. Am încercat să rezist, dar el era mult prea puternic. L-am lăsat să mă tragă de corpul lui, așa că mă uitam la fața lui încordată, dar corpul meu nu s-a înmuiat în îmbrățișarea lui. Aveam nevoie de el să vadă cât de important era asta pentru mine. De când Gianna alergase, m-am gândit mult. Știam că aş deveni deprimat dacă stau ascuns în penthouse.

„Aria, ești soția mea. Când te-ai căsătorit cu mine, știai că opțiunile tale vor fi limitate. Această viață va fi întotdeauna o cușcă de aur. Tu trebuie să fi

protejat de Bratva și de alte amenințări.”

„Dacă aș merge la facultate, asta nu ar reprezenta un risc suplimentar, Luca. Nu e ca și cum Bratva va ataca campusul. Ceea ce vrei să spui este că preferi să mă ai acolo unde nu sunt înconjurat de alți oameni, în special de bărbați.”

Buzele lui Luca se subțiră, mușchii brațelor lui tremurând. — Da, spuse el cu voce joasă. „Nu am încredere în bărbații din jurul tău. Fiecare tip cu ochi în cap va dori o bucată din tine. Ești al naibii de superbă.”

Complimentul lui nu a făcut nimic să mă liniștească. Am auzit acele cuvinte toată viața mea, de la toți cei din jurul meu. Frumusețea mea era tot ceea ce fusesem cunoscut vreodată. De aceea fusesem dăruit lui Luca în căsătorie. „Sunt înconjurat de Romero și Sandro și de alți bărbați tot timpul.”

„Sunt oamenii mei și știu care sunt consecințele atingerii a ceea ce este al meu”, mârâi el, cu ochii plini de promisiunea violenței. „Ei nu ar îndrăzni nici măcar să se lase cu privirea la tine, dar străinii nu sunt obligați să respecte regulile noastre. I-aș ucide pentru că te-am atins așa cum aș face oamenii mei, dar asta s-ar întâmpla numai după ce fapta a fost săvârșită pentru că ei nu știu cine ești. Ar putea risca să te atingă.”

„Știi ce e amuzant?” am spus, cu mâinile mele apropiindu-se de pieptul lui pentru a-l împinge, dar din nou el nu a cedat. Nu-mi pasă dacă un Made Man sau un outsider face o mișcare asupra mea, pentru că reacția mea ar fi aceeași. Le-aș refuza și le-aș spune că sunt căsătorită, pentru că sunt credincioasă. Sunteți în contact cu femeii tot timpul și nu alerg pe aici îngrijorată că veți fi atins de ele, deși am mai multe motive să fiu neîncrezătoare având în vedere ce s-a întâmplat cu Grace.”

A devenit rigid. — Nu e corect să-mi iei asta împotriva mea, Aria, murmură el. "Am facut o greseala. Pe atunci, căsătoria noastră exista doar pe

hârtie, și nici măcar nu m-am gândit la nimeni în afară de tine după aceea. sunt credincios. Nicio altă femeie nu va schimba vreodată asta.”

Am oftat. Nu ar fi trebuit să o aduc pe Grace. Ea mi-a adus amintiri pe care nu voiam să le re trăiesc și, așa cum a spus Luca, era un lucru din trecut. Luca nu-mi mai dăduse niciodată motive să mă îndoiesc de fidelitatea lui. „De ce nu poți avea încredere în mine în preajma altor bărbați?”

„Am încredere în tine, dar nu am încredere în ei și, deși sunt capabilă să refuz avansurile, ești o femeie mică care nu ar avea nicio șansă împotriva unui adversar masculin.”

„Am lucrat la abilitățile mele de autoapărare. Sunt din ce în ce mai bine”, am spus, dar într-adevăr, a fost încă o șansă lungă până să pot lupta cu un atacator de jumătate de dimensiunea lui Luca. În plus, în ultimele șase luni nu găsisem deloc timp să ne antrenăm, pentru că Luca fusese ocupat să preia și munca lui Matteo. „Și nu toți oamenii sunt ignoranți în ceea ce privește sensul „nu”.

„Un nemernic este de ajuns”, a spus Luca.

„Romero ar putea fi alături de mine, așa cum este și el când merg la jogging sau la cumpărături.” Luca mi-a cercetat ochii. „Ce ai vrea să studiezi oricum?”

„M-am gândit o vreme la asta. Trebuie să fie ceva util pentru Familia. Nu prea pot lucra în lumea exterioară. Singura modalitate de a avea un loc de muncă este dacă aș putea face parte din afacerea noastră, iar asta îmi limitează alegerile. Mă îndoiesc că ai fi fericit dacă aș deveni chimist și aș produce medicamentele noastre.

Gura lui Luca s-a slăbit, iar îmbrățișarea lui a devenit mai puțin o cușcă. „Ar fi interesant, fără îndoială.”

„M-am gândit că aș putea obține o licență în contabilitate. Așa îmi pot face cărțile.”

Luca dădu încet din cap. „Un contabil – asta este ceva ce chiar și membrii familiei de modă veche ar putea fi capabili să accepte.”

„Asta înseamnă că am voie să merg la facultate?”

Luca oftă. „Dacă te face fericit, poți obține o diplomă, dar Romero va trebui să fie alături de tine tot timpul și nu vreau să se răspândească vestea că mergi la facultate. Știi cât de precaută este familia mea în ceea ce privește capacitatea mea de a fi Capo. Unchiul meu Gottardo crede că ar trebui să facă treaba, iar mătușilor mele le-ar plăcea să-și vadă soții sau fiii în locul meu. Nu-i pot uide pe toți, nu fără să fiu provocat. Asta nu mi-ar aduce respectul bărbaților mei, așa că va trebui să-i tăc cât mai bine posibil.”

„Nu trebuie să spunem nimănui că am obținut o diplomă. Romero nu va spune nimănui. Nici măcar nu va trebui să-i spun imediat Giannei dacă îți faci griji că s-ar putea să scape ceva.”

Luca mi-a mângâiat părul de pe față. „Asta e probabil cel mai bun. Sora ta este o bombă cu ceas în acest moment. Să-l ținem doar pe Romero la curent.”

„Deci chiar îmi vei permite să o fac? Când pot începe?” "Oricând vrei."

„Termenul limită de aplicare pentru programul de afaceri al NYU este 1 ianuarie. Aș putea încerca să-mi fac cererea până atunci. Totuși, nu sunt sigur dacă voi obține tot ce îmi trebuie, dar aș putea încerca... M-am oprit.

Luca m-a tras în jos, așa că m-am încalcat în poala lui. „Dacă vrei să intri în NYU, vei intra, Aria.”

Mi-am înfășurat brațele în jurul gâtului lui și mi-am îngropat fața în umărul lui. Aș fi crezut că se va lupta mai mult cu mine în legătură cu asta. Să obțin o diplomă în afaceri și să devin contabil pentru Famiglia nu era jobul meu de vis. Dacă aș fi crescut într-o altă familie, aș fi ales să devin profesor sau asistent social. Nu eram sigur, dar știam că o diplomă de business ar fi cea mai utilă în funcția mea. Când m-am retras, am prins un semn de îngrijorare de pe chipul lui Luca înainte ca el să-l mascheze și mi-am promis că îi voi arăta asta.

Eu să fac ceva în afara penthouse-ului, să obțin o diplomă, nu a fost un risc pentru căsătoria noastră sau pentru poziția lui de Capo.

„Cu părul tău și având în vedere prezența noastră în ziar, oamenii s-ar putea să te recunoască”, a spus Luca.

„Și asta ar atrage atenția inutilă”, am concluzionat. „Ce-ar fi să port o perucă? A funcționat pentru Gianna.”

Luca se încruntă. „Tu și ea împreună sunteți o combinație periculoasă.” M-am aplecat mai aproape și i-am apăsât un sărut pe gura lui încordată. "Nu vă faceți griji. De data asta vei ști totul. Deci ce crezi? O peruca. Poate că o să-ți placă mai mult cu părul șaten.”

„Nu”, a spus el, răsucindu-mi o șuviță de păr în jurul degetelor lui lungi și puternice. „Părul tău este perfect. Ca și aurul filat, nimic nu se poate apropia de el.”

Am râs. Fascinația lui pentru părul meu era aproape drăguță. Pierdusem socoteala câte ori se jucase cu el.

„O perucă ar putea funcționa. Din fericire, Romero se pricepe să stea pe plan secund și nu a fost în ochii publicului.”

„Sunt încă luni până pot merge la facultate. Atunci ne dăm seama de totul. Dacă mă acceptă.”

— O vor face, spuse Luca fără îndoială. Știam că notele mele fuseseră întotdeauna de top, dar aveam senzația că el va avea modalitățile lui de a mă face acceptat, chiar dacă nu ar fi.

capitolul 9

LUCA

„**Am un sentiment prost** despre azi, am spus în timp ce ne conduceam mașina spre casa soților Bardoni. Bardoni fusese apropiat de tatăl meu, unul dintre motivele pentru care Matteo și cu mine nu puteam suporta nenorocitul. Era căpitanul meu, nu unul bun, iar fiul lui era un laș al naibii.

— Din cauza Giannei și a lui Matteo? Întrebă Aria cu o mică încruntătură. „Știu că ești îngrijorat pentru că i-a scos monitorul pentru gleznă, dar ea nu va încerca nimic astăzi.”

Nu eram îngrijorat pentru asta. De când Matteo o surprinsese pe Gianna cu câteva săptămâni în urmă, fie se dracuseră, fie se certaseră. Și lucrurile fuseseră al naibii de tensionate în Famiglia, pentru că unchii mei nu erau singurii care credeau că o face pe Gianna parte din Famiglia era o idee proastă. Le-am împărtășit părerea, dar nu am putut spune acest lucru în mod categoric, nu numai pentru că m-ar face să par slab să mă îndoiesc de decizia mea, ci și din cauza lui Matteo și Aria.

„Bardoni crede că fiul său ar trebui să fie Consigliere și, din cauza deciziei lui Matteo de a se căsători cu Gianna, unele forțe din Famiglia sunt de acord.”

Aria și-a mușcat buza. „Urăsc că ai atât de multe probleme din cauza zborului Giannei.”

„Îmi voi tăce în cele din urmă pe cei care se îndoiesc, dar este o durere în fund”, am spus. O altă declarație sângeroasă a fost inevitabilă la un moment dat.

Aria a râs când am oprit pe aleea familiei Bardoni. "Ce este asta?"

I-am urmărit privirea către un înger masiv sculptat din gheață care fusese așezat în curtea din față. Întreaga curte strălucea în alb și auriu. „Bardoni îi place să impresioneze”, am mormăit.

Aria a ridicat o sprânceană palidă, iar eu i-am strâns mâna puțin înainte să cobor din mașină și să las expresia plăcută.

I-am deschis ușa Ariei când Matteo a oprit cu Porsche-ul în spatele Aston Martin-ului meu.

Aria oftă în timp ce mă privea.

"Ce?" am întrebat eu linistit.

„Uneori expresia ta mă sperie. Prefer felul în care arăți în spatele ușilor închise.”

Am atins-o pe spate. "Știu."

Ochii mi s-au așezat asupra lui Bardoni și a soției lui. Amândoi ne-au radiat, cu zâmbete false pe fețe. Am înghiontat-o ușor pe Aria și ea m-a urmat către căpitanul meu. Mi-a strâns mâna înainte să o ia pe Aria și să o sărute. El o ajuta să-și scoată haina, ochii lui îndreptându-se spre pieptul ei pentru cel mai scurt moment. Mi-am îndreptat privirea spre el și el sa dat repede înapoi și și-a îndreptat atenția către Matteo și Gianna.

„Hai”, i-am spus Ariei, atingându-i pielea expusă a spatelui și am condus-o în camera de zi. Ochii mei au făcut o scanare rapidă a oaspeților – majoritatea erau soldați din New York, dar am recunoscut câțiva bărbați din Philadelphia, printre ei și Cassio. În timp ce mă îndreptam spre el cu Aria lângă mine, am spus pe sub răsuflare: „Acesta este Cassio Moretti”.

„Fiul lui Mansueto Moretti, subșeful Philadelphiei”, a încheiat Aria zâmbind. „Îmi amintesc de el de la nunta noastră, Luca. Am o memorie bună. Îi cunosc pe cei mai mulți dintre bărbații din această cameră, precum și pe femeii.

Am dat din cap. Uneori uitasem cât de inteligentă era Aria, dar îi văzusem notele când pregătisem totul pentru candidatura ei la NYU.

Cassio s-a îndreptat când m-a zărit și mi-am întins mâna ca să-l scuture. Apoi ochii lui s-au mutat spre Aria, cu respect. „Este o onoare să te reîntâlnesc.”

„Onoarea este toată a mea, Cassio”, a spus ea cu un zâmbet sofisticat, privind în sus la soldatul meu. „Ce mai face soția ta? Am auzit că a născut primul tău copil acum câteva zile.”

Uitasem de asta. Am strâns ușor mâna Ariei pentru a-i arăta aprecierea mea.

— Își revine, spuse Cassio, apoi ochii i s-au mutat înapoi spre mine și mi-am dat seama că are treburi de discutat.

Aria zâmbi, prinzând mesajul tăcut. — Mă duc să vorbesc cu doamna Bardoni o vreme. S-a întors și a plecat, oferindu-mi o vedere uimitoare a spatelui ei gol.

Cassio și-a dres glasul, cu ochii ațintiți asupra mea și, în cele din urmă, mi-am îndepărtat propria privire de la Aria. „Sănătatea tatălui meu nu se îmbunătățește. Nu se mai poate ocupa de afaceri.”

„Te voi anunța ca sub șef al Philadelphiei la următoarea noastră întâlnire.” Chipul lui Cassio trecu surpriza. „M-am gândit că poate vrei să dai postul unuia dintre verișorii tăi să...”

„La ce?” am întrebat cu o voce ascutită. Mi-a întâlnit privirea. „Pentru a-ți liniști familia.”

Am zâmbit întunecat. „Familia mea se va închina în fața poruncilor mele dacă știe ce este bine pentru ei. Ești loial și prefer să răsplătesc loialitatea decât să favorizez pe cineva din cauza sângelui său.”

Deodată Gianna a apărut lângă mine și m-a prins de antebraț. Mi-am îndreptat privirea asupra ei, luată cu nerăbdare de apropierea ei.

„Luca, poți, te rog, să vii cu mine pentru o clipă?” a întrebat ea cu cea mai civilizată voce pe care mi-a adresat-o vreodată. Corpul meu a intrat în alertă maximă la

o singura data.

— Scuză-mă, i-am spus lui Cassio, care a dat din cap și s-a dat înapoi. Gianna nu și-a slăbit strânsoarea în timp ce mă conducea afară din sufragerie. "Ce naiba se intampla?" am întrebat eu suspicioasă. Nu am avut nicio încredere în roșcată.

— Matteo are nevoie de ajutorul tău, șopti ea, cu ochii îndreptându-se spre o ușă de pe coridor.

„La naiba”, am respirat. „Întoarceți-vă la petrecere și găsiți-i pe Aria și Romero înainte ca oamenii să devină suspicioși că am plecat împreună.”

Ea strânse buzele. „De parcă aş avea vreodată o rapiditate cu tine.” „Nu-ți face griji, ideea de a te dracu mă entuziasmează la fel de mult.”

Am întors spatele la ea și m-am îndreptat către ușa pe care mi-o indicase. „Matteo?” Am mârâit, pierzându-mi deja răbdarea, deși nici nu știam ce s-a întâmplat. Cunoscându-i pe Gianna și Matteo, nu putea fi nimic bun.

Matteo a deschis ușa și mi-a făcut semn să intru.

"Ce vrei? Gianna nu a spus nimic, am început eu când l-am văzut pe Bardoni în spatele biroului lui, cu cuțitul lui Matteo îngropat în partea inferioară a bărbiei. „Oh, la naiba.”

Matteo a ridicat din umeri. „Bardoni a avut un accident.”

Nu-mi venea să-i cred nervii. Îl ucise pe unul dintre căpitanii mei în casa lui, de parcă aveam nevoie de mai multe probleme decât aveam deja. „La naiba, Matteo, ce ai făcut?”

„Dacă mă întrebați pe mine, cred că bătrânul domnul Bardoni s-a sinucis”, a spus el. M-am plimbat în jurul corpului. Puțini oameni s-au sinucis băgându-și un cuțit în gât. „E din cauza Giannei, nu-i așa? Bardoni a făcut sau a spus ceva care te-a enervat și ți-ai pierdut rahatul. Știam că fata nu va aduce decât necazuri.”

Și asta a fost subestimarea vieții. La naiba.

„Nemernicul a fost pe lista ta deces de o vreme. A agitat rahat. Ești bucuros că a plecat – recunoaște. Am discutat să-l ucidă de nenumărate ori. Am decis să acționez în sfârșit.”

„Desigur că l-am vrut mort, dar nu în propria lui casă la petrecerea lui de Crăciun. La naiba, Matteo. Nu poți să te gândești primul și să tragi pe al doilea odată?”

Îmi dădeam seama că a vrut să facă o glumă, probabil că l-a înjunghiat pe Bardoni și nu l-a împușcat, dar mi-am îngustat ochii și el a tăcut. „O să-l sun pe Romero. El ține un ochi pe Aria și Gianna, dar vom avea nevoie de el aici pentru a face față acestei nenorocite de mizerii.”

L-am sunat pe Romero. A ridicat după primul inel. „În câte necazuri suntem?”

Ai încredere în Romero că știe că s-a întâmplat ceva. „Vino în biroul lui Bardoni *cât mai curând posibil*.”

Când Romero ni s-a alăturat câteva minute mai târziu și a observat scena, s-a uitat la Matteo. — L-ai ucis?

„De ce trebuia să fiu eu?” întrebă Matteo.

„Pentru că tu ești cel nebun”, am mormăit. Sanitatea lui nu se îmbunătățise de la nunta cu Gianna. M-am întors către Romero. — Poți să faci asta să pară ca și cum Bardoni s-a sinucis?

Romero se strâmbă. „Puțini oameni se înjunghie în creier.” „Întotdeauna există o primă dată pentru orice”, a spus Matteo cu un rânet al naibii. M-am uitat la el.

"O, haide. A fost amuzant."

A trebuit să înăbuși râsul. Matteo era un nebun nebun. „Căutați în cameră o armă care i-ar fi putut să-i explodeze capul. Nu am nevoie de Bardoni pe spate acum. Vreau ca această chestiune să fie rezolvată în liniște, am ordonat.

„Indiferent cum am arăta, soții Bardoni vor bănuî ceva. Nu vor crede că a fost sinucidere. Bardoni a fost mult prea narcisist pentru a-și pune capăt propriei vieți”, a spus Matteo.

„Poate că ar trebui să-ți pun și eu un monitor de gleznă”, am mârâit. „Ești o bombă cu ceas.” Eu fusesem cel care sugerase să pună chestia aia pe Gianna, dar se pare că avea nevoie și de mai multă supraveghere.

Romero încetă să cerceteze sertarele biroului. „Chiar dacă Bardonii bănuiesc ceva, nu vor spune asta cu voce tare. Dacă nu au dovezi, nu vor căuta pedeapsă.”

Matteo clătină din cap. „Nu m-aș baza pe asta. Dar ne vom asigura că nu vor avea șansa de a se răzbuna.”

Cuțitul lui Matteo era încă înfipt în capul lui Bardoni. Dacă cineva ar intra acum în cameră, ar trebui să transformăm această petrecere de Crăciun într-o baie de sânge. „Poate că ar trebui să-ți scoți cuțitul din capul lui Bardoni. Nimeni nu va crede că a fost o sinucidere cu lama ta înfiptă în bărbie.”

Matteo a scos cu grijă cuțitul și a sărit înapoi înainte ca sângele să-i poată pătrunde pe haine.

Romero scoase un Smith & Wesson de mare calibru dintr-un sertar din dulapul din spatele biroului. „Acest lucru ar putea face.”

Am dat din cap. Romero a fost cel mai bun soldat al meu. Știam de ce l-am ales să o protejez pe Aria, ceea ce mi-a amintit că în prezent nu era păzită. "Bun. Eu și Matteo ne vom întoarce la petrecere. Așteaptă vreo cinci minute înainte de a-i sufla capul, apoi pleacă naibii de aici. Matteo și cu mine sperăm că vom fi primii aici și, în zarva, nimeni nu va observa că ai plecat.”

Romero era deja ocupat să găsească cel mai bun unghi pentru a-l împușca pe Bardoni și abia a reacționat când ne-am strecurat din cameră și am închis ușa. Roșcata enervantă stătea la capătul coridorului.

„Asigură-te că nu lasă ceva să scape”, am mormăit eu. „Și vom avea o discuție despre această nenorocită de chestiune mai târziu.”

"Nu vă faceți griji. Gianna poate minți dacă trebuie."

Ochii mi s-au mutat spre Gianna. „Oh, nu mă îndoiesc că poate minți foarte bine dacă vrea. Dar ea nu este tocmai cea mai de încredere persoană.”

— E soția mea, mârâi Matteo.

„Aceasta este problema”, am spus în timp ce mă îndepărtam. Aria ținea un pahar de vin în mâini, cu ochii umpluți de ușurare când m-a zărit. S-a scuzat de o conversație cu o tânără pe care nu o puteam plasa și a venit spre mine. Am prins-o de braț și ea mi-a aruncat o privire întrebătoare.

Nu puteam să-i spun ce se întâmplă cu atât de mulți oameni în jurul nostru. Am condus-o spre masa de bufet, asigurându-mă că ne văd destui oameni. — Luca, spuse ea încet, cu trupul încordat.

Am dat o mică clătinare din cap și chiar atunci a sunat un împușcătură puternic. Jucând rolul meu, mi-am tras Beretta și m-am învârtit în direcția zgomotului. Corpul Ariei s-a smucit de al meu, frica fulgerându-i pe față. M-am aplecat la urechea ei. "Stai aici. Nu e nimic, crede-mă."

M-am repezit spre biroul lui Bardoni cu ceilalți bărbați, împinându-i pe unii dintre ei pentru a fi în față. Și Matteo a venit în fugă. "Ce se întâmplă?" el a strigat.

Soția lui Bardoni a scos un bochet ascuțit când și-a văzut soțul mort. A fost o încercare oribilă de a juca actorie.

Când m-am întors la Aria mai târziu și m-am întâlnit cu privirea ei îngrijorată, mi-am jurat că nu o voi lăsa niciodată pe Aria să mă vadă așa, pentru că știam că agonia ei va fi reală. Duceam o viață plină de moarte și nu mă temeam tocmai să mor, dar de când Aria a venit în viața mea, aveam un alt motiv să rămân în viață.

Lucrurile au mers mai lin decât minesperat după incidentul Bardoni. Soția și fiica lui Bardoni nu păreau să-i fie dor de el, iar fiul său era un laș plângător care nu avea să acționeze niciodată de unul singur.

Desigur, petrecerea de Crăciun a lui Bardoni nu a fost ultima oară când Matteo s-a tras **SUS**.

Asociații de afaceri ne invitaseră la petrecerea lor de Crăciun cu cinci zile înainte de Crăciun într-un depozit, care fusese transformat într-un tărâm al minunilor de iarnă, cu zăpadă falsă și un bar sculptat din gheață. Matteo fusese într-o dispoziție groaznică toată seara, din cauza Giannei, firește. Ea a refuzat să se îndrăgostească de farmecul lui.

Aria mi-a trimis o privire liniștitoare. „Hai să ne bucurăm de restul serii.” Acum că i-am trimis pe Matteo și Gianna departe, asta era poate o opțiune. "Vei dansa cu mine?" întreabă Aria, cu expresia plină de speranță și blândă. Dacă nu am fi fost înconjurați de atât de mulți oameni, aș fi sărutat-o, dar așa cum era, am dat din cap și am tras-o împotriva mea. Ea a scos un oftat mic când am început să ne mișcăm pe muzică.

„Va ajunge vreodată sora ta să se împace să fie căsătorită cu fratele meu?” am întrebat eu liniștit.

Aria a ridicat ochii. "Nu știu. Cred că îi place foarte mult, dar nu vrea să recunoască."

"De ce? Îi place atât de mult să-i facă pe toți nenorociți?"

Aria și-a strâns buzele, pașii ei clătinându-se, dar eu am liniștit-o. "Nu e asta. Se simte vinovată că îi place un bărbat ca Matteo."

Buzele mi s-au răsucit. — Un bărbat ca Matteo?

„Gianna crede că va avea sânge pe mâini dacă acceptă partea întunecată a lui Matteo. Se simte vinovată. Ea vrea să fie o persoană bună."

"Și tu?" am murmurat.

Sprâncenele Ariei se strânseseră. Mâna ei a călătorit pe spatele meu până când palma ei s-a apăsas pe tatuajul de pe umărul meu. „Știi că accept fiecare parte din tine.”

— Știu, am spus, coborând și mai mult vocea. „Dar te simți vinovat din cauza asta?”

„Vinovat că te iubesc? Nu, niciodată, spuse ea ferm, fără nicio urmă de îndoială în voce, iar pieptul mi s-a umflat de dragoste pentru femeia din brațele mele. „Dacă asta mă face o persoană rea, nu-mi pasă.”

„Ești bună, Aria. Nimic la tine nu este rău, am șoptit eu cu înverșunare. Ea m-a răsplătit cu unul dintre acele zâmbete și am avut probleme să-mi păstrez masca tare. „Cred că s-ar putea să fii părtinitor.”

"Nu sunt. Este nevoie de multă bunătate pentru a-mi anula înținerul."

Ea a pufnit, dar nu am avut ocazia să spun mai multe pentru că telefonul meu a început să sune. — La naiba, am mormăit. Aria și cu mine ne-am mutat de pe ringul de dans și am verificat ecranul. — Matteo, am spus, enervat. Aria m-a urmat spre un colț calm al depozitului.

Am preluat apelul, simțindu-mi sângele fierbinte. „Nu am chef să vorbesc cu tine, Matteo. Te-ai comportat ca un nenorocit major în seara asta.”

La celălalt capăt se auzi un suspine feminin. M-am încordat și Aria s-a apropiat.

„Gianna?” am întrebat cu grijă în timp ce mă îndreptam spre ușă și ieșim afară. Aria a avut probleme să țină pasul cu ritmul meu. "Ce s-a întâmplat?" ea a întrebat.

— E pe moarte, spuse Gianna.

M-am oprit în loc. "Ce vrei să spui? Dă-mi Matteo." Respirația mi-a părăsit gura în nori din cauza frigului, iar Aria a tremurat lângă mine.

"Nu pot. Rușii ne-au atacat. E atât de mult sânge, Luca, atât de mult sânge."

Mi s-a îngustat gâtul. „Este Matteo în viață?”

Aria găfâi și s-a apăsât spre mine. „Luca?” Am clătinat din cap, iar ochii ei s-au umplut de lacrimi. Sună-l pe Romero și spune-i să-l aducă pe Sandro.

Aria și-a scos mobilul, urmând ordinele mele.

„Nu respiră. A fost acum o clipă, dar nu mai este”, a șoptit Gianna.

Dacă tot ar fi respirat nu de mult, ar putea supraviețui. Matteo era un luptător. Aria a dat din cap spre mine și a coborât telefonul.

„Gianna, trebuie să faci RCP. Voi fi acolo în curând. Am coordonatele tale GPS. Dar va trebui să-l faci să respire sau va fi prea târziu.” I-am făcut semn Ariei să mă urmeze în timp ce alergam spre mașina mea. A fost rapidă pe călcâie și am urcat amândoi în Aston Martin-ul meu.

"Da-mi telefonul tau. Trebuie să urmăresc celula lui Matteo, i-am spus, apăsându-mi în continuare propriul mobil pe ureche, dar Gianna tăcuse la celălalt capăt o vreme.

„Gianna?” am spus în timp ce am turat motorul. Statica mi-a trosnit în ureche și pentru o clipă de inima, am crezut că Gianna închisese. Aceasta a fost șansa ei de a scăpa o dată pentru totdeauna. Dacă Matteo ar muri, ar fi liberă. Dar dacă l-ar lăsa să moară pentru a fi liber, nici măcar dragostea mea pentru Aria nu m-ar împiedica să o vânez.

„Știu că simți că Matteo te-a prins în capcană, că ți-a distrus viața, dar indiferent ce crezi, nu a făcut-o ca să te facă nenorocit. Dintr-un motiv inexplicabil, Matteo te iubește. Nu trebuie să mă crezi. Poți să-l uraști în continuare, dar nu-l lăsa în pace, nu acum. Dacă mă ajuți să-i salvez viața, îți voi acorda libertatea. O jur pe onoarea și viața mea.

Aria este aici. Ea este martora mea. Vei primi bani, o nouă identitate și chiar protecție față de ținută dacă vrei. Este totul al tău, dacă îi salvezi viața."

Buzele Ariei s-au întredeschis în stare de șoc, cu ochii mari și neîncrezătoare dar mi-am ținut ochii pe stradă, urmând indicațiile telefonului Ariei.

„Bine”, a venit răspunsul Giannei.

Cățea aia dracului. Mi-am înăbușit furia și m-am concentrat pe salvarea vieții fratelui meu. „Trebuie să faci compresii toracice. Greu și rapid. Nu-ți face griji că-i rupi coastele. Treizeci de împingeri, două respirații.*Rapid!*”

Am putut simți ochii Ariei asupra mea tot timpul.

„Nu reacționează!” strigă Gianna.

„Continuă să o faci”, i-am ordonat. S-a făcut liniște la celălalt capăt, iar gâtul mi s-a strâns și mai mult. Aria mi-a atins piciorul dar nu a spus nimic.

„Vom ajunge acolo în zece minute”, am ieșit dincolo de nodul din gât. „Ce mai face Matteo?”

Mai multă tăcere și m-am înțepenit. „Gianna? Ești încă acolo?”

"Da. Matteo respiră din nou."

Ușurarea a trecut prin mine și Aria mi-a strâns strâns coapsa. Ea a scos o respirație înfiorătoare. "Bun. Stai unde ești, am spus eu încet. Ochii mi-au fost atrași de oglinda retrovizoare unde am putut vedea mașina lui Romero apropiindu-se.

— Nu-ți face griji, spuse Gianna.

În momentul în care am ajuns, am văzut mașina spartă a lui Matteo. Am apăsat frâna, am deschis ușa și am alergat spre Matteo. Am căzut în genunchi lângă el și am făcut o scanare rapidă a rănilor lui. Capul îi era plin de sânge, dar așa cum spusese Gianna, el respira. Romero și Sandro mi s-au alăturat.

„L-am sunat pe doctor”, m-a informat Romero în timp ce se afunda pe pământ lângă mine. Aria vorbea cu Gianna, care încă plutea lângă Matteo de parcă i-ar fi dat un dracu dacă el a trăit sau a murit. De când eram mici

Matteo și cu mine ne protejasem unul pe celălalt; Fusesem noi împotriva restului lumii – împotriva unui tată sadic, împotriva unei mame care o lăsa să deznădăjduiască asupra noastră, împotriva dușmanilor care voiau să ne vadă morți.

Mi-am ridicat privirea de la fratele meu la Gianna. Doar să-i văd chipul m-a făcut să vreau să o ucid. Să cred că a trebuit să o conving să-i salveze viața lui Matteo...

„Dă-o departe. Ia-mi mașina și conduc-o la apartamentul nostru.”

„Unde îl duci pe Matteo?” a îndrăznit să întrebe.

"La spital. Este prea grav pentru doctorul nostru, am spus, încercând să țin totul împreună în fața Ariei, dar i-am oferit Giannei cel mai rece zâmbet al meu. "Nu vă faceți griji. Îmi voi onora promisiunea. Când mă întorc în apartament, vom face aranjamentele necesare pentru a vă asigura libertatea.”

„Poate că Gianna vrea să meargă la spital cu Matteo”, sugeră Aria încet, în timp ce eu și Sandro îl ridicăm pe Matteo de pe pământ.

„Ea nu. Ajut-o să-și adune lucrurile din apartamentul lui Matteo, ca să o putem stabili în noua ei viață înainte ca fratele meu să se întoarcă acasă.” N-am mai vrut-o niciodată lângă fratele meu.

ARIA

Am luat câteva haine din garderoba lui Matteo, chiar dacă părea ciudat să scotoci în lenjeria lui, și le-a îndesat în geanta mică cu câteva perechi de pantaloni de trening și cămăși, precum și șosete.

După aceea, am intrat în baia lui și i-am luat periuța de dinți. Ochii mei zăboveau pe peria Giannei pe care nu o luase cu ea. Sandro o condusesse la un hotel. Îl acceptase pe Luca pentru afacerea lui. Nu-mi venea să cred că decizia ei a fost definitivă. Văzusem cum se uitase la Matteo când ea

credea că nimeni nu dă atenție. Oftând, m-am întors și m-am îndreptat înapoi spre lift.

Chiar dacă s-ar răzgândi, nu credeam că Luca o va ierta vreodată. Era convins că l-ar fi lăsat pe Matteo să moară dacă nu și-ar fi făcut oferta. Rareori văzusem atâta ură în ochii lui ca atunci când se uitase la Gianna ieri.

Liftul m-a dus înapoi la penthouse-ul nostru. Luca stătea cocoțat pe un scaun de bar, cu o cafea pe tejghea în fața lui și ochii lui ațintiți spre telefon. Și-a ridicat privirea când am intrat, dar tensiunea nu i-a părăsit fața. M-am apropiat de el, am lăsat geanta lângă bar și am pășit între picioarele lui. A pus celula jos și mi-a luat fața. "Unde este el?"

— În dormitorul mare pentru oaspeți, spuse el, părând epuizat, cu umbre sub ochi.

„În curând va reveni să te enerveze”, l-am asigurat.

Luca a zâmbit ironic. „El era deja o durere în fund când l-am luat azi de la spital.”

I-am cercetat ochii. „Nu te-am văzut niciodată atât de îngrijorat ca ieri.”

Degetele lui mi-au tras pe gât, apoi mi-au împins gulerul de pe umărul meu, dezvăluind mica cicatrice de acolo. „Nu mi-ai văzut fața când ai fost împușcat.”

„Nu m-ai pierdut atunci și nu l-ai pierdut pe Matteo.”

Luca mi-a mângâiat cicatricea apoi ochii lui cenușii i-au întâlnit pe ai mei, plini de emoție. „Ai luat un glonț ca să-mi salvezi viața, în timp ce sora ta l-ar fi lăsat pe fratele meu să moară pentru propria ei libertate.”

Nu am încercat să o apăr pe Gianna, deși știam în adâncul sufletului că se înșela. Luca s-a aplecat înainte și mi-a sărutat cicatricea, apoi gâtul până când gura lui mi-a susținut buzele. I-a sunat telefonul și s-a tras înapoi oftând,

aruncând privirea în jos la ecran. Era Sandro. A ridicat și a ascultat o clipă, apoi a dat din cap. „Voi ajunge acolo în cincisprezece minute.” A închis, oftând. „Trebuie să merg la o întâlnire cu căpitanii mei. Ne vom planifica răzbunarea.”

Surpriza m-a cuprins. De obicei, se ținea cu astfel de informații și mi-a arătat cât de zdruncinat era încă din cauza lui Matteo.

„Voi fi cu ochii pe el”, am spus cu un zâmbet liniștitor.

Luca se încruntă. „Romero și Sandro sunt amândoi afară. Îi voi spune lui Romero să se întoarcă cât mai curând posibil, dar poate dura o oră. Nu-mi place ideea de a te lăsa în pace.”

„Nu voi fi singur. Matteo este aici.”

„Matteo este rănit și probabil a leșinat din nou.”

— Luca, am spus ferm, atingându-i pieptul. „Nimeni nu poate intra în penthouse fără un cod, iar Matteo este încă mortal când este rănit. Voi fi bine până se întoarce Romero.”

Luca s-a ridicat și a scos una dintre armele lui din toc, apoi mi-a dat-o. "Doar în cazul în care."

Nu am subliniat că nu am avut prea mult antrenament să trag cu pistolul. M-a sărutat, înainte de a merge spre lift, ridicându-și deja mobilul la ureche.

În momentul în care a plecat, mi-am băgat pistolul în spatele pantalonilor, apoi am luat geanta cu hainele lui Matteo și m-am îndreptat spre dormitorul pentru oaspeți. Am ezitat. Matteo și cu mine nu fusesem singuri de când mă atacase cu șapte luni în urmă. Împingând amintirile înapoi, am întors mânerul și m-am strecurat în liniște. Ochii mei au aterizat pe patul în care Matteo era întins, cu spatele la mine. Era acoperit de pături, doar părul lui răvășit și încă măturat ieșea cu ochiul.

Ușurată că dormea, m-am îndreptat către dulapul de pe cealaltă parte a patului pentru a-și pune hainele deoparte. Am deschis ușa.

„Nu cred că ai nevoie de arma aia. Oricum sunt o mizerie”, a spus Matteo.

Am strigat, am lăsat geanta și m-am învârtit, spatele meu ciocnindu-mă de garderoba în timp ce ochii mei zburau spre pat. Matteo se ridică, cu ochii căprui atenți, în ciuda umflăturii lor. M-a privit în tăcere.

Era îmbrăcat doar în pantaloni de trening, iar partea superioară a corpului era acoperită de vânătăi și tăieturi. Părea dezordonat, dar nu m-am relaxat. M-am îndreptat în ciuda pulsului meu accelerat.

El a oftat. „Poți să nu-ți fie frică de mine, Aria. Ți-am spus că nu te voi mai amenința niciodată, cu atât mai puțin te voi răni, și am vorbit serios.”

Nu mi-a fost frică. am fost precaut. „Am niște haine pentru tine.”

El dădu din cap, apoi se strâmbă. „Nu trebuie să despachetezi. Nu voi rămâne aici pentru totdeauna. Poti pleca acum.”

Am lăsat geanta și m-am îndreptat spre ușă, dar m-am oprit când l-am văzut pe Matteo împingându-se în picioare. "Ce faci?"

„O să mă pișez”, mormăi el, făcând un pas spre baie și legănându-se precar.

M-am repezit spre el și i-am înfășurat un braț în jurul mijlocului fără să mă gândesc. S-a sprijinit greu de mine o clipă înainte să se prindă și să încerce să se îndrepte, dar nu l-am lăsat. Nu eram sigur dacă tensiunea lui era pentru că nu voia să arate slăbiciune în fața mea sau pentru că își făcea griji că apropierea lui mă va face nervos.

Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei, când i-am susținut greutatea cât de bine am putut. „Pune-mă doar pe pat. O să-mi pier pantalonii, mormăi el cu un rânjet întortocheat.

Mi-am dat ochii peste cap. — Nu fi ridicol, Matteo. Te voi ajuta să intri în baie.”

Nu a protestat și împreună am reușit să ajungem la baie. Era greu și înalt și mi-am dat seama că cu Luca acest lucru nu ar fi funcționat niciodată.

Ne-am oprit chiar lângă toaletă. „Ești în stare să faci asta?” Matteo chicoti. „Ce ai face dacă ți-aș spune că nu? Cu greu poți să-mi ții penisul.”

M-am înroșit și l-am eliberat cu grijă. „Ei bine, ai putea să te așezi o dată, sau asta îți va învineți egoul?” Am ridicat sprâncenele spre el.

El a zâmbit. Cu ochii lui umflați, corpul și fața învinețite și părul matusit, nu a avut efectul dorit. „Nimic nu-mi poate învineți egoul ca ura Giannei.” A fost gândit ca o glumă, dar am prins un indiciu de amărăciune în vocea lui.

Am făcut un pas înapoi. „Îți voi oferi puțină intimitate. Sună dacă ai nevoie de ajutorul meu, bine?”

Matteo nu a spus nimic, dar și-a întins mâna spre pantalonii de trening și am luat asta drept indiciu să plec. Am închis ușa și am ezitat o clipă înainte de a mă ocupa să pun hainele lui Matteo în dulap. Am prins o cămașă și o pereche proaspătă de pantaloni de trening, apoi i-am pus jos pe pat.

Hotărând să-i găsesc ceva de mâncare lui Matteo, m-am dus în bucătărie, am luat o salată de paste gata preparate și am pregătit un ceai negru tare, cu mult zahăr, înainte să mă întorc în camera de oaspeți.

Matteo era încă în baie. Îngrijorarea m-a inundat când am pus tava jos și m-am îndreptat spre ușa băii. Sunetul dușului care curge mi-a făcut ochii mari. În starea în care se afla Matteo, să faci un duș părea o idee deosebit de proastă.

„Matteo?” Am sunat. Nimic. Am întins mâna spre mâner, apoi am ezitat. Matteo era probabil gol și nu numai că asta m-a făcut nervos, dar știam cât de ridicol de posesiv era Luca. am bătut tare. „Matteo?”

Hotărând că nu mai poate aștepta, am împins ușa și am intrat. Matteo stătea în genunchi sub duș, cu spatele curbat, cu palmele sprijinite de podea. I-am văzut profilul. Din fericire, din punctul meu de vedere, intimitățile lui au fost ascunse de vederea mea. Era acoperit de cicatrici și vânătăi și tăieturi proaspete, iar sângele îi curgea pe spate, probabil din rana de la cap.

Am făcut un pas ezitant înainte. „Matteo?”

Omoplații și brațele i se încordară. — Pleacă, mârâi el.

"Poti sa stai?" Nu părea că ar putea.

Matteo mi-a aruncat o privire oblică, cu ochi căprui duri. „Nu ar trebui să fii aici. Lui Luca nu-i va plăcea dacă mă vezi goală.”

am pufnit. „Îi va plăcea și mai puțin dacă te sinucizi din întâmplare.” „Am supraviețuit mai rău.”

Ignorând privirea lui, am luat un prosop și m-am apropiat de el, cu ochii ațintiți pe fața lui.

A trebuit să mă aplec peste el să ating dușul și să închid apa. Mi s-a blocat respirația în gât la temperatura de gheață. Încerca să facă un atac de cord? Până când reușisem să opresc apa din poziția mea incomodă, partea din față a hainelor îmi era udată și tremuram.

Matteo m-a privit cu atenție din ghemuirea lui pe pământ și în expresia lui era un indiciu de precauție. Am făcut o pauză. La fel ca Luca, el ura să arate slăbiciune, iar eu nu eram cineva în care avea încredere, așa cum Luca avea încredere în mine.

Am luat prosopul de unde l-am scăpat pe pământ și i-am întins lui Matteo. „Poți să te acoperi?”

M-a surprins nefăcând un comentariu amuzant în timp ce a acceptat prosopul și l-a înfășurat stângaci în jurul taliei.

„Poți să te ridici?”

Scoase un sunet scăzut în gât, un amestec de geamăt și râs, și ridică o sprânceană.

— Țsta e un nu, presupun, am spus.

„Sunt prea greu pentru tine, crede-mă. Dă-mi o clipă.”

Am așteptat și l-am văzut cum spatele i se agita la fiecare respirație. Și-a sprijinit brațul de sticla standului, cu mușchii îndoiți, și a reușit să ridice un genunchi. Am întins mâna spre el, dar el a clătinat din cap. „Nu”, a spus el aspru, apoi mai blând, „Nu”.

Am făcut un pas înapoi. Corpul i se cutremură când își sprijinea brațul pe genunchi și îl sprijinea pe celălalt de cabina de duș. Cu un geamăt scăzut, se ridică în picioare, apoi se clătină și căzu de cabina de duș. Lucrul a vibrat de parcă urma să izbucnească. Am sărit înainte și mi-am prins umărul de coastele lui Matteo, în timp ce l-am prins de mijloc.

A scos un oftat liniștit. „Nu trebuie să mă ajuți. Nu-mi datorezi nimic.”

„Vreau și îți datorez decența comună”, am mormăit, ridicându-i privirea la el.

„Presupun că este talentul meu special să te fac pe tine, scuderi, să mă urăști.”

— Nu te urăsc, Matteo, am spus ferm. „Și nici Gianna”. Și-a ridicat capul ca să-i pot vedea expresia și a dat din cap spre ușă. „Dacă mergem încet, ar trebui să fiu capabil să-mi susțin cea mai mare parte din greutate.”

Ne-a luat câteva minute să ajungem în dormitor când Matteo s-a încordat brusc.

— Cineva a intrat în penthouse, murmură el, cu fiecare mușchi ai corpului încordat. Nu auzisem nimic.

— Luca a spus că Romero va veni.

„Presupun că asta înseamnă că nimeni nu este în gardă în acest moment.”

Am clipit la el, brusc îngrijorat. Rușii reușiseră să intre în conac, așa că cine a spus că nu pot intra în penthouse-ul nostru? Mâna lui a alunecat pe spatele meu și după un moment de șoc, mi-am dat seama ce face. A scos pistolul din talia pantalonilor mei și a îndreptat-o spre ușă, îndreptându-se de pe umărul meu.

„Dă-te în spatele meu.”

„Nu poți să stai singur.”

— Treci dracului în spatele meu, Aria, mârâi Matteo, iar eu m-am dat înapoi, dar apoi mi-am mijit ochii.

"Nu."

Poate m-ar fi împins în spatele lui, dar în acel moment Romero a strigat. „Aria? Unde ești?”

Vocea îi răsună de îngrijorare.

"Aici!" Am strigat și a durat doar câteva secunde până când Romero a izbucnit în cameră, cu pistolul în mână. Când ochii i s-au fixat pe Matteo și pe mine, surpriza i-a străbătut fața și și-a pus arma înapoi în toc.

— Matteo a crezut că este o idee bună să leșine la duș, am spus. „Nu am leșinat. M-am împiedicat și am căzut”, a mormăit el.

Romero a venit spre noi și și-a strecurat brațul sub axila lui Matteo. Am eliberat o scurtă respirație când greutatea grea mi s-a ridicat de pe umăr și a făcut un pas înapoi.

„O iau de aici. De ce nu te duci să te schimbi?” spuse Romero. Am aruncat privirea în jos. Cămașa mea era transparentă de apă și dădea o vedere la sutienul meu alb din dantelă, dar era și sânge pe țesătură.

Înainte să ies din cameră, vocea lui Matteo a răsunat. „Aria?” M-am întors spre el. Romero îl ridicase pe pat. "Mulțumesc."

Am zâmbit. "Cu plăcere."

Simțindu-mă epuizat, m-am îndreptat sus spre dormitorul matrimonial. Am făcut un duș lung și fierbinte înainte de a mă strecura în cămașa mea de noapte din lână cea mai moale și de a mă întinde în pat.

Am fost trezit de o mână caldă pe obraz. Fața lui Luca a plutit peste mine în timp ce degetul lui mă mângâia pe piele. am clipit. "Cât este ceasul?"

— Întârziere, murmură el.

„Oh”, am spus. „Trebuie să fi adormit. Ce mai face Matteo?”

— Mai bine, spuse Luca cu o voce ciudată. I-am cercetat ochii. Mă privea cu o privire care îmi umplea burtica de fluturi. „Mi-a spus ce s-a întâmplat”.

— A trebuit să-l ajut, am spus indignat. „Nu-mi pasă dacă ești supărat că aproape l-am văzut pe toți.”

Luca a scos cel mai blând râs iar eu m-am încruntat, confuză de starea lui. Mâna lui a alunecat pe partea mea și mi-a strâns cămașa de noapte și s-a așezat între picioarele mele, corpul lui cald acoperindu-l pe al meu. Când vârful lui mi-a periat centrul, am eliberat o respirație surprinsă. Nu a intrat în mine, doar m-a sărutat.

L-am sărutat înapoi, înmuiindu-mă sub căldura și puterea lui. Curând, limba lui Luca în gura mea și corpul lui deasupra mea m-au făcut să fiu excitat și în cele din urmă și-a ușurat vârful în mine. Ochii lui i-au ținut pe ai mei când a alunecat restul drumului înăuntru, iar eu am gemut de plinătatea totală.

„Nu te merit, Aria.”

Mi-a susținut din nou gura înainte ca eu să pot protesta și, în curând, mișcările lui experte m-au făcut să mă zvârcolesc și gâfâind, uitând orice cuvânt de obiecție.

LUCA

Patru luni mai târziu

Matteo o urmărea pe Gianna spre oceanul, țipetele ei ascuțite răsunând. Aria și-a înfășurat brațele în jurul taliei mele, aruncându-mi privirea ei „ți-am spus-așa”. Nu credeam că Gianna se va întoarce la fratele meu, dar a făcut-o. Păreau destul de fericiți. Încă nu aveam încredere în roșcată, nici măcar un pic, dar m-am bucurat de buna dispoziție a lui Matteo.

„Să sperăm că nu se răzgândește.”

Aria clătină din cap. „Vedeți, odată ce voi, bărbații Vitiello, v-ați pătruns în inimile noastre, nu mai există nicio scăpare.”

Ochii ei albaștri scânteiau de amuzament.

„Nu am avut niciodată intenția de a-mi pătrunde în inima ta”, am recunoscut pentru că dragostea nu făcuse niciodată parte din târg.

„Știu”, a spus ea ridicând din umeri, apoi zâmbetul ei a devenit jucăuș, iar penisul meu s-a strâns. „M-ai vrut doar pentru abilitățile mele sexuale nebunești.”

M-am înecat cu un râs. Aria m-a prins de mână și m-a tras în conac.

Mai târziu în acea zi, Matteo și Am amenajat un grătar pe terasă. Am întors cotletele de miel în timp ce Matteo a luat o sticlă din crama noastră, iar Aria a pregătit o salată, sperăm că poate fi mâncată.

Gianna s-a apropiat de grătar, iar eu am ridicat din sprâncene. Părea că ar avea ceva de spus și, de obicei, nu era ceva bun.

„Știu că nu mă placi”, a spus ea, părând de fapt nervoasă. Gianna, nervoasă?
„Dar cred că ar trebui să încercăm să ne înțelegem mai bine, pentru Aria și Matteo.”

Ea mi-a întâlnit privirea și a ținut-o. Încă nu eram fan Gianna, probabil că n-aș fi fost niciodată, dar avea sens. Aria și Matteo au vrut să ne înțelegem. „Nu mi-a plăcut pentru că uram cum l-ai tratat pe Matteo.”

S-a încruntat de parcă asta ar fi fost o surpriză. "Bine."

„Dar încep să mă răzgândesc”, am spus. Nu era chiar adevărul, dar nici o minciună.

"Tu esti?"

Am întors o cotlet de miel și am ridicat din umeri. „Încep să cred că poate Matteo a avut dreptate, iar voi doi nu sunteți cel mai prost meci.” Amândoi erau captivanți și iubesc conflictele. Se meritau unul pe altul.

"Mulțumiri? Ești foarte rău cu complimentele.”

„Nu am obiceiul să le împart. Și nu-i spune fratelui meu că am spus că are dreptate. E destul de îngâmfat.”

Matteo a venit în calea noastră, cu brațele încărcate cu sticle de vin. Pentru o clipă, expresia i s-a strâns când a văzut-o pe Gianna lângă mine. Mă cunoștea suficient de bine încât să-mi dau seama că nu o suportam de cele mai multe ori, dar nu trebuia să-și facă griji. Femeia aceea era în siguranță pentru că era a lui, indiferent cât de înfuriată era.

— El este, spuse Gianna cu afecțiune. Mi-am forțat expresia în ceva mai puțin rece, iar Gianna mi-a zâmbit recunoscător.

Matteo a așezat sticlele de vin pe masă înainte să ni se alăture și să-și înfășoare brațul în jurul taliei Giannei. „Despre ce bârfești voi doi?”

"Tu."

"Chiar așa?" Matteo ridică o sprânceană.

Aria s-a întors din bucătărie, ducând un castron. Ea mi-a trimis o privire întrebătoare în timp ce s-a ghemuit lângă mine. "Ce se întâmplă?"

„Soțul tău și soția mea discută despre multele mele trăsături minunate”, a spus Matteo.

Gianna l-a tras pe Matteo. „Ești mult prea îngâmfat.” „Recunoaște, îți place prostia mea.”

"Terminat."

„Declarațiile tale de dragoste încă îmi slăbesc genunchii”, a glumit el.

„Tregul tau nu este singurul lucru pe care-l iubesc la tine.”

Era doar o chestiune de timp până când cei doi vor dispărea pentru o altă sesiune.

„Am nevoie de niște miel nenorocit pentru a anula această manifestare dezgustătoare de dulceață”, am mormăit. Aria mi-a zâmbit, iar eu i-am strâns șoldul.

Matteo a ridicat-o pe Gianna și a făcut o învârtire.

„Nu sunt sigur că îi pot suporta împreună”, am spus, dându-mi ochii peste cap. Aria rânji. „Recunoaște, ești fericit.”

Am ezitat. Eram fericit, mai fericit decât fusesem toată viața. Am dat din cap spre castronul pe care Aria încă îl ținea, încercând să schimb subiectul. „Cum a ieșit salata? Există șanse de intoxicație alimentară?”

Aria mi-a aruncat o privire înțelegătoare.

OceanofPDF.com

capitolul 10

ARIA

am apucat peruca și-am poziționat pe capul meu. Mi-a luat câteva minute să arate natural.

Mi-am ales o coafură pe care nu mi-aș fi permis niciodată pentru că Luca nu ar fi fost de acord ca eu să-mi tund sau să-mi vopsesc părul. Peruca era un bob maro închis, care era mai lung în față decât în spate. După ce am petrecut a doua aniversare pe iahtul nostru în Marea Mediterană, pielea mea era suficient de bronzată încât culoarea închisă a părului să nu pară nefirească, în ciuda ochilor mei albaștri.

Peruca mi-a schimbat total fața, m-a făcut să par mai nervos, mai puțin dulce. Alegeam blugi negri strâmți, cu o cămașă strâmtă în dungi alb-negru și pantofi sport albi. Nu semănam cu nimic cu mine. Acesta era aspectul unui student și nu al unei prințese mafiote. Am zâmbit, ridicol de fericit.

Am ieșit din baie și am intrat în dormitor, unde Luca își trăgea o cămașă neagră pe piept.

Luca s-a oprit când m-a zărit, cu ochii rătăcindu-se pe lungimea mea. M-am răsucit. "Și? Ce crezi?"

— Nu ești tu, spuse el.

"Știu." am zâmbit. „Nimeni nu mă va recunoaște așa.”

— Arăți fericit, spuse Luca încet, în timp ce își prinse tocul pentru arme pe piept.

„Sunt”, am recunoscut. În sfârșit aș merge la facultate. M-aș preface că sunt o femeie normală, nu soția lui Capo. Era ciudat că eram în drum spre

merge la facultate în timp ce Luca se va îndrepta să se ocupe de orice probleme cu care se confrunta Familia.

Era încă încordat, așa că m-am îndreptat spre el și i-am atins pieptul. "Totul va fi bine. Romero va fi alături de mine."

Luca dădu din cap. „Va trebui să-și păstreze distanța din când în când pentru a nu atrage atenția. Ar trebui să te amesteci.”

— O voi face, am spus.

Luca mi-a atins peruca, buzele lui răsucindu-se. „Mi-e dor de părul tău.”

„E doar pentru facultate”, l-am asigurat. „M-am gândit cum să mă asigur că băieții păstrează distanța pe care o dorești.”

Ochii lui Luca au devenit atenți.

„Romero ar putea pretinde că este iubitul meu. El este cu doar doi ani mai mare decât mine.”

Luca nu părea convins. „Cum ai reuși asta?” Gelozia îi răsuna în voce.

„Ne-am putea ține de mână. Ar fi suficient pentru că oricum oamenii ne vor vedea mereu împreună.”

Luca dădu din cap. „Asta ar putea funcționa. Și am încredere în Romero cu tine. Va fi respectuos.”

Am râs. „Va refuza să se țină de mână, crede-mă.” Am făcut o pauză. „Nu vorbi cu el. Vreau să-l iau prin surprindere mai târziu.”

Luca zâmbi. „Ești viclean. Romero este loial. Își va pierde rahatul dacă faci o mișcare asupra lui.”

Mi-am dat ochii peste cap. „O să-l rog să se prefacă, asta-i tot.” Mi-am înclinat capul. „Deci e în regulă dacă îl țin de mână pe Romero sau dacă îmi înfășoară brațul în jurul umărului meu?” Voiam să mă asigur că Luca se poate descurca cu asta și că nu va face viața lui Romero un iad pentru asta.

Luca m-a sărutat posesiv. „Cu oricine altcineva, nu, dar Romero, da. El știe că ești a mea.”

Toată lumea din lumea noastră știa că sunt a lui Luca.

Nu mă puteam opri să mă uit la Romero. Arăta ca un student în blugi negri și cămașă în carouri. Fetele s-ar arunca asupra lui. Ne-a condus cu propria lui mașină, un Dodge Charger gri închis.

Romero mi-a aruncat o privire. „Voi participa la cât mai multe cursuri cu tine. Vom lua prânzul împreună, iar tu nu vei merge nicăieri fără mine.”

Am oftat. "Da, știu. Suntem practic atașați de șolduri.”

A parcat mașina, apoi a coborât, dar a fost prea târziu să-mi deschidă ușa. — Încetează, am mormăit. „Prefă-te că ești iubitul meu și nu garda mea de corp.”

Romero făcu ochii mari, clătină din cap și făcu un pas respectuos înapoi.

Mi-am întins mâna. — Cred că este cel mai bun mod de a-i determina pe bărbați să se retragă, Romero. Ești intimidant. Nu fi laș, am spus tachinat, mișcându-mi degetele spre el.

Îi privi de parcă ar fi fost șerpi veninoși pe cale să atace. Hotărând să o scurtez, m-am îndreptat spre el înainte ca el să aibă ocazia să se îndepărteze, l-am prins de mână și l-am tras spre mine. Prins prin surprindere, s-a legănat înainte și s-a stabilit cu o mână pe șoldul meu.

Dumnezeul meu. Expresia de pe chipul lui mi-ar aduce multe ore întunecate în viitor. Am râs și el și-a retras mâna de parcă ar fi fost ars. — Aria, murmură el implorând, trăgându-mă de mână, dar nu i-am dat drumul.

— Calmează-te, Romero. Oamenii vor deveni suspicioși dacă refuzi să ții prietena ta de mână.”

Furia i-a umplut ochii și m-am simțit vinovat că l-am făcut să creadă că face ceva ce nu ar fi de acord cu Luca. I-am eliberat mâna.

Am oftat. „Am vorbit cu Luca despre asta. El crede că este o idee bună să te prefaci că ești iubitul meu, astfel încât alți bărbați să se retragă.”

Surpriza a alungat furia. "El a spus asta?"

„Sună-l”, l-am îndemnat și, bineînțeles, a făcut-o. După ce i-a dat bine lui Luca, s-a relaxat vizibil.

— Ți-am spus, am mormăit.

— Luca este Capo-ul meu, spuse Romero ferm. „Nu pot să merg împotriva lui, mai ales când ești implicat.”

— Știu, am spus, devenind frustrat. „Sunt foarte conștient că sunt posesia Capo-ului tău.”

„Nu ești posesia lui Luca. Tu estia *lui*.”

Nu eram sigur dacă era vreo diferență și nu era de parcă încă mă deranja prea mult. După doi ani de căsnicie, m-am împăcat cu posesivitatea lui Luca. Romero întinse mâna cu un mic zâmbet. „Hai, Aria.”

I-am aruncat un zâmbet, hotărând să nu las nimic să-mi strice ziua asta și mi-am strecurat mâna în a lui, apoi ne-am îndreptat spre cursuri. Chiar și fără părul meu blond, mai mulți tipi s-au uitat la mine. Nu mă așteptam la asta.

Romero a devenit rigid. „Dacă ar ști cine ești, nu s-ar fi disprețuit.”

„Ei nu știu și exact asta ne dorim.” M-am uitat la ei. „Lucrările tale morții îi vor speria destul de curând.”

El a chicotit. „Trebuie să fac ceea ce ar face Luca.”

Pieptul mi s-a strâns. Uneori mă întrebam cum ar fi dacă Luca nu era cine era el și dacă eu nu eram cine sunt. Dacă am fi oameni normali, dacă am putea plimba împreună aceste săli ca un cuplu normal. Lacrimile mi-au înțepat ochii pentru că asta nu avea să se întâmple niciodată. Luca nu avusese niciodată de ales să meargă la facultate. Din ziua nașterii sale, calea lui fusese hotărâtă, o cale a întunericului, plină de dușmani chiar și printre ai noștri.

"Te simți bine?" a întrebat Romero, oprindu-se la câțiva pași de clasa noastră, lăsându-mi mâna.

Am clătinat din cap. „Mi-aș dori să fie Luca aici.” „Toți suntem legați de calea pentru care am fost destinați.”

Un grup de băieți de vârsta mea a trecut pe lângă ei, iar unul dintre ei s-a întors și mi-a zâmbit. Surpriza m-a străbătut la flirtul lui evident.

"Bine. Nu-mi place asta, mârâi Romero.

„Atunci arată-le că sunt prietena ta. Crede-mă, se vor da înapoi dacă le arăți acea privire. Sunt plini de ei înșiși, dar oricine are ochi în cap poate spune că nu ești un bărbat cu care să te încurci.”

Romero ezită.

„Cum m-ai trata dacă aș fi prietena ta?” S-a încruntat.

— Fără sărut, am adăugat repede, înroșindu-mă.

„Crede-mă, Aria, n-aș visa niciodată să te sărut. Ești ca sora mea mai mică.”

Am zâmbit, pentru că Romero era ca un frate mai mare pe care nu l-am avut niciodată.

S-a apropiat și mi-a înconjurat talia cu brațul, palma sprijinindu-se ușor pe șoldul meu. M-am încordat la apropierea necunoscută.

Romero m-a privit, murmurând: „Este în regulă?”

„Da. Doar că nu sunt obișnuit să fiu atât de apropiat cu nimeni, în afară de Luca”, am recunoscut, stânjenită.

El a dat din cap. "Știu. Ești gata să intri?"

Am inspirat adânc și am intrat împreună în prima mea clasă ca student la facultate și, așa cum am prezis, băieții s-au dat înapoi în momentul în care m-au văzut cu Romero.

Am fost amețit când ameram în drum spre casă. Abia așteptam să-i spun lui Luca despre ziua mea. Pentru prima dată am avut mai multe de spus decât despre aventurile mele la cumpărături sau despre cartea pe care o citisem.

Telefonul lui Romero a sunat și el a ridicat după o privire pe ecran. — Luca, spuse el.

M-am întors, curioasă.

Romero dădu din cap. "Se va face. Da, totul a mers bine." „Ce a vrut?"

„El este încă în Sferă. Vrea să te duc acolo pentru că vrea să te ducă la dojo-ul nostru pentru antrenament când a terminat."

Mi-au făcut ochii mari. Trecuse mult timp de când Luca și cu mine exersăm, dar faptul că merg la facultate, evident, l-a făcut să se reconsidere. Era neobișnuit că Luca îi spusese lui Romero să mă ducă în Sferă. Mi-am scos peruca și mi-am netezit părul. Era mai sălbatic decât de obicei.

După ce am luat hainele de sport, ne-am îndreptat spre Sferă și Romero a parcat mașina chiar în fața intrării. De data aceasta a fost suficient de repede să-mi deschidă ușa și l-am aruncat o privire înainte să mă îndrept spre intrare. Era abia după-amiaza târziu, așa că clubul nu era încă deschis, dar Jorge a păzit totuși ușa. Fața lui întunecată a înregistrat surpriză când m-a văzut, îmbrăcată mai ales în blugi și adidași. Nu era ținuta mea obișnuită. Nu a comentat însă.

Am intrat în club, am trecut pe lângă vestiar, apoi am intrat în zona principală. Albastrul, alb și negru au fost culorile dominante. Tejgheaua barului arăta ca și cum ar fi fost sculptată din apă înghețată, de un albastru fluorescent pal. — Asta-i nou, am spus, surprins.

„Luca l-a renovat recent. Pentru a rămâne în vârf, trebuie să ne menținem cluburile la curent.” Ochii mi-au fost atrași spre platformele cu stâlpi în mijloc. „Și dansatorii cu bară sunt o necesitate pentru asta?”

Romero ridică din umeri. „Ei trimit mulțimea în răpire.”

Luca nu spusese că și-a renovat clubul. Mi-aș fi dorit să împartă mai mult din viața lui de zi cu zi cu mine. Ar trebui să vorbesc cu el despre asta, să-l fac să vadă că pentru ca noi să fim parteneri în tot felul, trebuia să mă implice mai mult și să nu mă ferească de tot ce ține de Famiglia. Poate că el m-a invitat la mine a fost un început.

Romero m-a condus în spatele Sferei, unde se aflau câteva camere private, apoi într-un fel de birou. Mi-am amintit vag din incidentul cu roofie. Luca și Matteo s-au cocoțat amândoi pe marginea biroului, adânciți în conversație. Luca s-a uitat în direcția mea când am intrat, ochii lui stăruind pe părul meu și o privire mulțumită i-a trecut pe față.

„Gianna a întrebat despre tine”, a spus Matteo drept salut. Vinovația mi-a strâns stomacul pentru faptul că am păstrat secretul mersului la facultate, dar Luca insistase să implicăm cât mai puține persoane, cât mai mult timp. Avea să afle curând, desigur, pentru că de obicei petreceam fiecare zi împreună.

— El știe, spuse Luca.

„Îți dai seama că în momentul în care Gianna află că mergi la facultate, și ea își va dori asta”, mormăi Matteo.

Am ridicat din umeri. „Atunci las-o.” Luca mi-a trimis o privire de avertizare. Știam că încă nu avea încredere în Gianna, dar asta era problema lui.

"Cum a mers?" a întrebat Luca în timp ce se îndrepta spre mine și m-a tras de el pentru un sărut posesiv. Ochii lui au fost atrași de Romero, nu de mine.

„A mers bine”, am spus. „Romero a fost iubitul perfect.”

Luca chicoti.

— Aria măcar a stins? întreabă Matteo zâmbind.

Romero râse.

Luca a zâmbit, apoi și-a coborât privirea dominantă spre mine. *A mea*, asta spuneau ochii lui.

Romero s-a alăturat lui Luca și mie în sală, dar alți câțiva soldați erau acolo și când am intrat în vechiul depozit.

Înainte să mă alătur lui Luca în ring, a șoptit Romero. „Folosește-ți viteza. Luca nu se va putea mișca niciodată la fel de repede ca tine cu corpul tău mic.”

I-am trimis un zâmbet înainte de a urca în ring. Luca nu se deranjase cu o cămașă de data asta și purta doar pantaloni scurți de luptă. Ochii mei au trecut peste pachetul lui de șase, pectoralii, umerii largi. Privind la el, m-am putut gândi la multe lucruri pe care aș prefera să le fac decât să mă lupt. Zâmbetul răspuns al lui Luca a arătat clar că știa exact la ce mă gândeam.

Nici măcar viteza mea nu a fost suficientă pentru a-l depăși pe Luca. Părea să-mi ghicească fiecare mișcare, iar când am aterizat pe spate pentru ceea ce mi s-a părut a suta oară cu el ghemuit peste mine, am scos un oftat exasperat. Ochii lui Luca erau dominanti, dar blânzi în timp ce se uitau în jos la mine.

Apoi l-am auzit pe unul dintre adolescenți, care făcuse bench press, spunând ceva de genul că nici nu i-ar deranja să se lupte cu mine, iar corpul meu s-a încordat la expresia lui Luca.

S-a împins în picioare și m-a tras cu el.

Era ca și cum un comutator ar fi fost rotit în timp ce se înfrunta cu grupul de trei băieți. Aveau probabil șaisprezece sau șaptesprezece ani, iar fețele lor străluceau de frică în momentul în care și-au dat seama că Luca îi auzise.

Am atins ușor încheietura lui Luca. „Luca, sunt băieți.”

Ochii lui s-au fixat asupra băieților, ignorându-mă. „Sunt soldații mei”. Romero s-a îndreptat spre ring și mi-a despărțit frânghiile. „Hai, Aria.” L-am lăsat să mă ajute să ies din ringul de box.

Luca le făcu semn băieților să se apropie. — Arată-mi tatuajele tale, ordonă el.

Unul după altul, băieții și-au tras cămășile peste cap, dezvăluind tatuajul Familia peste inimile lor. Erau mai musculoși decât credeam.

Luca l-a arătat pe cel mai înalt, iar băiatul nu a ezitat să urce în ring deși părea să se ude. Era înalt, dar ajungea doar la nasul lui Luca.

„Nu le va răni, nu?” L-am întrebat pe Romero, care avea brațele încrucișate peste pieptul muscular și privea fără milă.

„Sunt soldații lui.”

Ca și cum asta mi-ar răspunde la întrebare. "Ei sunt baieti."

„Au încetat să mai fie băieți când au fost incluși în Familia.” — Ai vrut să lupți, spuse Luca cu răceală. — Acum luptă cu mine, Demetrio. Băiatul a ezitat doar o secundă înainte de a ataca. Luca a ocolit atacul, l-a prins pe băiat și l-a aruncat în frânghii. Demetrio a încercat să-i prindă căderea, dar Luca l-a lovit cu pumnul în coaste. Băiatul s-a îngenunchiat cu un gâfâit dureros, dar Luca nu a avut milă. L-a prins pe băiat de gât și i-a dat un pumn în stomac. Demetrio căzu în genunchi, șuierând. Luca a intrat în spatele băiatului și și-a cuprins gâtul cu brațul cu o privire care mi-a dat un fior pe spate. Am tresărit când el și-a strâns strânsoarea până la a băiatului

capul s-a făcut roșu. Romero m-a prins de încheietura mâinii pentru că făcusem o mișcare de a interveni. Avea de gând să-l omoare pe băiat?

Luca făcu un pas înapoi, relaxându-și strânsoarea și Demetrio căzu înainte, tusind. Câteva clipe, a rămas întins pe podeaua inelului, apoi Luca și-a întins mâna și Demetrio a luat-o. Luca l-a smucit în picioare și l-a eliberat. Băiatul a ieșit grăbit din ring. Luca arată spre următorul băiat. „Orfeo.”

Băiatul a lăsat capul și a urcat în ring. M-am întors și m-am întors în vestiar. Luca trebuia să se asigure că soldații săi îl respectau, dar era greu să-l privesc fiind așa. Aceștia erau băieți. Nu am fost naiv, știam că băieții din lumea noastră au fost crescuți de mici pentru a fi duri. Trebuiau să fie pentru a deveni Made Men, dar nu m-am putut abține să nu mă întreb dacă Luca ar fi la fel cu un fiu. Tata fusese întotdeauna dur cu Fabi și mă îndoiam că asta se schimbese de când mă mutasem la New York.

Am făcut un duș rapid, mereu inconfortabil în vestiar pentru că știam că îl blochez pentru toți ceilalți atâta timp cât eram înăuntru. Mi-am pus hainele pe mine când ușa s-a deschis. Nu trebuia să mă uit în sus ca să știu cine era. Când mi-am ridicat ochii, Luca stătea vizavi de mine, cu pieptul acoperit de sudoare și sânge, dar expresia lui pierduse din brutalitate. Am urcat pe banca de lemn dintre noi pentru a ne aduce la nivelul ochilor.

Privirea lui Luca tremura de întrebări. Mi-am tras degetele de la tâmpla lui pe obraz până la gât. Un al doilea monstru, următorul soț iubitor. Nu l-as intelege niciodata pe Luca.

Mi-a atins talia. „Trebuiau să li se predea o lecție. Sunt tineri, dar asta nu îi va împiedica să fie uciși.”

N-am spus nimic, iar sprâncenele lui Luca s-au adunat. „Aria?” „Nu mă pot opri să mă întreb cum vei trata un fiu într-o zi.”

A devenit rigid. „Nu vreau copii.”

Mi-au făcut ochii mari. Nu am vorbit niciodată despre a avea copii. Pur și simplu am presupus că le vom avea în cele din urmă – la urma urmei, Luca trebuia să facă un moștenitor.

A scuturat din cap. — Chiar acum, se amendă el. „Sau în următorii zece ani.” Zece ani?

Atunci aș fi împlinit treizeci de ani, încă nu bătrân, dar m-am gândit că am putea întemeia o familie mai devreme. „Oh”, a fost tot ce am reușit.

Luca mi-a cercetat ochii. „Vrei copii înainte de atunci?” —

Ei bine, nu imediat, dar poate peste cinci ani?

Nu a spus nimic, iar eu am decis să nu insist acum. Am putea încă să punem puntea asupra subiectului când era momentul potrivit.

capitolul 11

Șapte luni mai târziu, LUCA

„Ținuta le-a crescut Producția de LSD și ecstasy și o parte din rahatul lor ajunge pe teritoriul nostru. Nu cred că a fost întâmplător, am mormăit eu în timp ce arătam spre e-mailul pe care mi-l trimisese Durant. Pittsburgh constituia vestul exterior al teritoriului nostru și raportase neconcordanțe. Romero și Matteo au dat din cap în timp ce se uitau la laptopul meu.

Telefonul Ariei a sunat, iar eu m-am uitat spre locul în care era aplecată peste cărțile ei, în colțul biroului meu din Sferă. A trebuit să treacă de la facultate la cursuri online de contabilitate. Lucrurile erau pur și simplu prea tensionate cu Bratva și MC-urile enervante pentru a risca.

Și-a luat mobilul și eram pe cale să-mi întorc atenția asupra laptopului meu când fața ei s-a albă. M-am ridicat încet.

— Vom fi acolo cât de curând putem, Lily.

Romero s-a înțepenit lângă mine la pomenirea surorii Ariei și i-am aruncat o privire ascuțită înainte de a mă îndrepta spre Aria, care stătea înghețată pe canapea. M-am ghemuit în fața ei și ochii ei plini de lacrimi i-au întâlnit pe ai mei.

"Mama ta?" Am ghicit. Ludevica Scuderi ducea de luni de zile o bătălie pierdută cu cancerul.

„Ea este pe moarte. Nu va dura mult.” Aria înghiți în sec, luptând pentru calm.

— Vom zbura imediat, am spus, apoi m-am întors către Romero. „Pregătește totul. Am nevoie să vii cu noi. Cineva trebuie să o păzească pe Gianna în timp ce eu sunt cu ochii pe Aria.

Matteo înclină o sprânceană întunecată.

„Trebuie să stai aici pentru a te ocupa de afaceri și amândoi știm că vei ajunge să-l ucizi pe Scuderi dacă îl întâlnești.”

„Dacă o rănește pe Gianna...”

Am ridicat o mână. „Nu va face. Mă voi asigura de asta, nu-ți face griji.”

Gianna și tatăl ei erau la gâtul celuilalt în momentul în care s-au întâlnit. Aș putea spune că Scuderi ar fi lovit-o dacă nu eram acolo. Dar nici măcar luptele lor constante nu m-au îngrijorat la fel de mult ca privirile pe care Romero i-a dat Liliane ori de câte ori credea că nimeni nu dă atenție. El a fost ca umbra ei constantă de-a lungul zilelor care au precedat moartea mamei ei și chiar și la înmormântare. Dacă nu aș fi fost ocupat să o consolez pe Aria, poate mi-aș fi dat seama unde i-ar duce atenția.

ARIA

Lily și-a petrecut vara cune-am la New York după moartea mamei și am fost fericit să o am în preajmă, mai ales că și-a pierdut aerul ăla dezamăgit după un timp. A revenit să fie sora care afirmă viața pe care o cunoșteam. Ar fi trebuit să știu că Romero era motivul, dar ignorasem toate semnele, sperând că greșesc, până când realitatea m-a plesnit într-o zi în vacanțele noastre în conacul nostru din Hamptons.

Luca și cu mine mergeam să luăm prânzul într-un mic bistro din apropiere, când primise un telefon din cauza unui incident din Bratva și a trebuit să plece în oraș fără mine. M-am întors la conac să o întreb pe sora mea dacă ea

a vrut să vină cu mine la prânz. „Lily, eu...” Am înghețat când l-am zărit pe Romero deasupra lui Lily pe canapea, mâna lui împinându-i cămașa. Romero s-a smucit înapoi, cu brațele întinse în fața zonei inghinale, dar eu văzusem umflătura.

Am închis ușa, bucuros că Luca nu a fost aici să o vadă.

Lily încercă repede să-și netezească părul, dar nu putea face nimic cu buzele ei umflate. „Nu așa arată”, a spus ea.

Am ridicat sprâncenele, apoi m-am uitat la Romero. A avut decența să pară vinovat, așa cum ar fi trebuit. „De aceea nu v-am vrut să fii singur cu ea, Romero. Știam că asta se va întâmpla!”

„Tu faci să sune de parcă n-am avut nimic de-a face cu asta. Nu a fost doar fapta lui Romero, mormăi Lily, dar nu puteam decât să mă uit la Romero. Era un bărbat. O fată mai mult sau mai puțin nu însemna nimic, dar ca Lily să fie prinsă cu un bărbat înainte de căsătorie ar fi ruina ei. El *știa* aceasta.

„De ce te-ai întors oricum? Nu ar trebui să luați prânzul cu soțul dvs.? întrebă Lily.

Nu puteam să o cred. Nu și-a dat seama în ce fel de situație se afla? În ce fel de situație eram pentru că i-am prins? „Mă dai vina pe mine pentru asta? Luca a primit un telefon că au fost probleme într-unul dintre cluburi. Ceva cu unul dintre subșefii ruși, așa că m-a lăsat pe alee și s-a îndreptat direct spre New York. Ai noroc că nu a intrat.”

„Dacă-i spui lui Luca...”, a început Romero, de parcă nu aș fi știut ce s-ar întâmpla dacă Luca ar afla că Romero a atins-o pe fiica consilierului ținutei, de parcă nu aș fi știut ce s-ar întâmpla cu Romero pentru că el. a fost împotriva ordinelor directe ale lui Luca.

— Nu-i voi spune, am spus eu furios. „Știu ce va trebui să faci dacă o fac.”

Romero a ajutat-o pe Lily să se ridice, iar privirea pe care o împărtășeau mi-a sfâșiat inima pentru că știam că nu pot fi împreună. Romero mi-a întâlnit privirea. „El este soțul tău. Îi datorezi adevărul.”

Mi s-au întors interiorul pentru că avea dreptate, dar știa și că nu-i pot spune lui Luca. Știa că nu pot să-l condamn și pe el și pe Lily. Și mai mult decât atât, nu l-am putut baga pe Luca așa. Familia lui și Bratva îi dădeau încă destule necazuri; nu avea nevoie de greutatea de a trebui să decidă ce să facă cu Romero. Lui Luca îi plăcea Romero, îl prețuia ca fiind cel mai bun soldat al său. Dacă ar afla ce a făcut Romero, s-ar fi confruntat cu o decizie cu care nu voiam să-l împovăresc.

Chiar dacă i-am avertizat să stea departe unul de celălalt, știam că era prea târziu pentru asta – dar trebuia să sper că lucrurile se vor rezolva în mod miraculos.

Câteva săptămâni mai târziu, după Tata o chemase pe Lily înapoi la Chicago, lucrurile chiar s-au înrăutățit.

Strigătele mi-au atras privirea din dosarele cu câștigurile falsificate ale Pergolei din ultimele luni. Luca a sărit de pe scaun și a ieșit furtunos din birou. L-am urmat aproape în spatele lui.

Romero bătea cu pumni pe unul dintre ceilalți soldați.

"Hei! Ce se petrece aici?" mârâi Luca. Îl prinse de brațele lui Romero și le trase la spate. „Romero, ce naiba faci? Calmează-te dracului.”

Matteo a îngenuncheat lângă soldatul rănit, care sângera de la o rană de la cap și de la nas. Degetele mele pe dosarele cu falsificate

cărțile strânse. Dacă Romero era atât de zdruncinat, ar putea însemna doar un singur lucru: Lily.

Matteo l-a ajutat pe soldat să se ridice și l-a trimis, dar abia le-am dat atenție.

Am mers până la Romero. „S-a întâmplat ceva cu Lily?”

„Poți să-mi dai drumul acum”, i-a spus el lui Luca, care l-a eliberat, apoi și-a întors ochii mijiți spre mine.

„De ce ar ști Romero dacă ceva nu este în neregulă cu Lily?” întrebă Luca cu grijă.

Nu am spus nimic, ținându-mi ochii pe Romero, dar ochii lui Luca au rămas pe mine. — Tatăl tău a aranjat o căsătorie cu Benito Brasci pentru ea, murmură Romero.

am găfâit. "Ce? Nu a menționat niciodată că îi caută un soț!" M-am uitat la Luca. — Sau ți-a spus ceva?

Expresia lui Luca era de piatră. „Nu, nu a făcut-o. Dar acum sunt mai îngrijorat de faptul că Romero știe despre asta înainte de oricine altcineva și că aproape că-l ucide pe unul dintre oamenii mei din cauza asta.

„Lily și cu mine ne-am văzut în timpul verii”, a spus Romero, iar stomacul meu s-a răsturnat. Acum că recunoscuse, Luca își dădea seama că am fost implicat în asta.

Matteo scoase un fluier scăzut.

Luca a intrat în fața lui Romero. „Nu mi-ai spus nu cu mult timp în urmă că nu te interesează de ea? Că nu ar fi o problemă când era ea prin preajmă? Îmi amintesc al naibii de bine acea conversație, iar acum îmi spui naibii că ai fost *văzând* Liliana în spatele meu, toată vara?

Luca părea criminal. I-am atins brațul și m-am poziționat la jumătatea distanței dintre ei. „Luca, te rog nu te supăra pe Romero. El și Lily

nu a însemnat niciun rău. S-au îndrăgostit. Doar s-a întâmplat."

— Și ai știut tot timpul? mormăi Luca. „Știai și nu mi-ai spus? Nu am avut o discuție despre loialitate și încredere când ai ajutat-o pe Gianna să fugă?

m-am albi. El a avut dreptate. Pentru el a fost o trădare dacă îi ascundeam astfel de lucruri și nu era ca și cum n-aș fi știut asta. „Sunt surorile mele.”

„Și eu sunt nenorocitul tău de soț.” — Luca, nu a vrut să spună... începu Romero.

Luca își împunse degetele pe pieptul lui Romero. „Stai dracu departe de asta. Ești norocos că nu ți-am băgat un glonț în cap chiar în clipa asta pentru că ai fost împotriva ordinelor mele.”

„Hei, calmează-te, Luca. Poate că nu este atât de rău pe cât pare”, a spus Matteo, surprinzându-mă. De obicei, el era cel care dădea combustibil la foc.

„Oh, bănuiesc că este exact la fel de rău pe cât cred că este”, murmură Luca. Ochii lui s-au fixat pe Romero. „Spune-mi doar asta: vom avea probleme în noaptea nunții Liliane?”

„Lily nu se va căsători cu acel tip. Nu are peste cincizeci de ani? E ridicol, am spus.

„Peste cincizeci și o bucată urâtă de rahat”, a adăugat Matteo.

Luca se uită cu privirea la Romero. „*Vo*iește o problemă în noaptea nunții ei?”

— M-am culcat cu Lily, spuse el calm. M-am înfiorat la intrarea lui.

Înjură Luca. „De ce nu ai putut să-ți lași pula în pantaloni? N-ai fi putut măcar să tragi linie să o tragi cu adevărat?”

„Nu regret”, a spus Romero. „Acum mai puțin ca niciodată.”

„Este o mizerie al naibii. Îți dai seama ce se întâmplă dacă Benito Brasci află că soția lui nu este virgină? Scuderi își va da seama că s-a întâmplat la New York și vom fi înșelați.”

„Nu cred că va fi o problemă. Am stat odată lângă Brasci la pisoar. Penisul aceluia tip este mic. Nu se poate aștepta să fie sânge pe cearșafuri cu cârnații ăla mici. Liliana probabil nici nu va observa penisul lui în ea”, a glumit Matteo.

Romero se aruncă asupra lui Matteo.

La *Matteo*. S-au înfruntat, cuțitele îndreptate unul spre celălalt.

"Suficient!" a răcnit Luca, împingându-i deoparte. „O să vă pun jos ca niște câini turbați dacă nu vă stăpâniți pe voi înșivă chiar în clipa asta.”

„El a început”, a spus Matteo. El a avut *strălucirea aceea* în ochii lui. Acea strălucire care mi-a amintit ce era el. Din ceea ce erau atât Luca, cât și el. Era ușor de uitat uneori când ne așezam în jurul mesei ca o familie normală.

— L-ai provocat, am spus. „Ceea ce ai spus a fost oribil.” Matteo își dădu ochii peste cap. „Doamne, încercam să ușurez starea de spirit.” — Ai eșuat, spuse Luca cu răceală. „Acum pune-ți cuțitele deoparte. Amandoi.”

Romero și-a învelit cuțitul și Matteo a făcut același lucru. — Nu ar fi trebuit să te atac, spuse Romero în cele din urmă. Matteo dădu din cap. „Ar trebui să-mi țin gura din când în când.” — Dar nu este însărcinată, nu? întrebă Luca după o clipă. Romero clătină din cap.

„Atunci poate vom ieși nevătămați din asta. S-ar putea ca Brasci să nu observe și există modalități de a falsifica petele de sânge pe cearșaf”, a spus Luca. Nu a privit în direcția mea, deși am bănuir că se gândea la noaptea nunții noastre, la felul în care sângerase pentru mine, iar acum ținusem din nou un secret pentru el. Știam că nu îmi spunea întotdeauna tot ce s-a întâmplat în *Famiglia*, dar asta era diferit. A păstrat secrete pentru a mă proteja de ororile lumii lui. Am păstrat secrete pentru a-mi proteja surorile.

„Nu se va căsători cu acel bărbat”, a spus Romero.

Luca ridică din sprâncene. „Oh, nu-i așa? Te gândești să-l oprești pe Scuderi? Poate o răpi pe Lily și te căsătorești cu ea?

Era clar că Romero era hotărât să riște un conflict cu Luca. Romero, care fusese întotdeauna loial, care era cel mai bun soldat al lui Luca. Totul din cauza lui Lily. Trebuie să o iubească.

Am atins brațul lui Luca. „Luca, te rog. Nu poți vorbi cu tatăl meu?” „Vorbește cu el și spune-i ce?” Luca a mârâit, cu ochii cenușii duri în timp ce s-au așezat asupra mea. „Că cel mai bun soldat al meu și-a șurubat fiica și o vrea pentru el? Că mi-am încălcat jurământul că o protejiez pe Liliana, că și-a pierdut onoarea? Asta va trece peste *al naibii de bine*.”

— Nu, dar ai putea să-i spui că Gianna și cu mine o vrem pe sora noastră în New York cu noi și să-l întrebi dacă nu s-ar gândi să o căsătorească cu cineva din Famiglia. Nu ar trebui să-i spui imediat cui. Ne-ar da timp să ne dăm seama de ceva.”

„Nu pot să mă implic. Nu e treaba mea. Și dacă tatăl tău i-a promis deja lui Liliana lui Brasci, nu se va răzgândi. L-ar face să arate rău și l-ar jigni pe Brasci.”

„Dar trebuie să facem ceva!” am implorat, strângându-mi strânsoarea.

„Nu voi merge la război pentru asta!” Luca a răcnit înapoi, scuturându-mi mâinile în timp ce se dădea înapoi.

M-am liniștit, uluit de furia lui aprigă. Nu a fost regizat doar către Romero, ci și către mine.

"La dracu!" mârâi el și se întoarse cu furiș în biroul lui.

L-am urmat pe Luca. De când începusem să lucrez la cărți, lucrasem adesea la biroul lui Luca când ieșise afară sau chiar când fusese prin preajmă. Am închis ușa. Luca s-a așezat pe scaunul lui de la birou și m-a privit cu o înfruntătură adâncă.

Am ezitat în centrul camerei, când m-am confruntat din nou cu furia lui.

„Credeam că am convenit că nu vei mai păstra secrete față de mine. Nu după ce sa întâmplat cu Gianna. Îți amintești promisiunea pe care mi-ai făcut-o?”

Am facut. M-am mișcat în jurul biroului și m-am oprit în fața lui Luca. "Fac. Am sperat că lucrurile se vor rezolva de la sine. Am vrut doar ca Lily să fie fericită. Romero și ea sunt îndrăgostiți. E ceva frumos. Ceva pe care nu voiam să-l distrug." M-am relaxat între picioarele lui și mi-am sprijinit palmele de pieptul lui în timp ce el se lăsă pe spate în scaun pentru a-mi scana fața.

„Distrus de mine?”

„Tu ești Capo. L-ai fi oprit pe Romero să o urmărească pe Lily. Trebuie să puneți Famiglia pe primul loc, dar eu nu.

S-a îndreptat astfel încât fețele noastre să fie la același nivel. Ochii lui erau fioroși. „Ar trebui să pui căsătoria noastră pe primul loc. Și când am pus vreodată Famiglia înaintea ta? Ar trebui, la naiba să fie, nici nu ar trebui să te iau în considerare atunci când iau decizii care privesc Famiglia, dar o fac mereu și știi asta.

„Știu”, am șoptit. „Nu am voie niște secrete? Nu am vrut să te împovăresc peste tot ce s-a întâmplat și nu credeam că va trebui să se căsătorească atât de curând.”

„Când vine vorba de frații tăi, nu gândești niciodată lucrurile până la sfârșit. Ești prea emoționat.”

— Ai păstra un secret pentru Matteo, nu-i așa? —

Nu-mi întoarce asta, spuse el încet.

Mi-am dus mâna pe gâtul lui și în părul lui întunecat. Nu s-a relaxat sub atingerea mea, dar nici nu s-a tras, ceea ce l-am luat ca pe un semn bun.

„Toată lumea are secrete. Nu ți-aș ține niciodată ceva care să privească relația noastră.”

„Ești sigur că poți trage o linie?” întrebă Luca.

Am oftat. „Îmi pare rău, Luca. Asta e tot ce pot spune. Vom găsi o cale de ieșire din această mizerie.”

„Sora ta se va căsători cu Brasci și se va preface că este virgină. Asta e tot ce este de făcut. Nu ne vom da seama de nimic.”

Vocea lui Luca nu a acceptat o ceartă, dar ideea de a o lăsa pe Lily să preia căderea nu mi-a plăcut.

„Nu o putem lăsa să se căsătorească cu acel bărbat.”

„Te-ai căsătorit cu un bărbat de care te-ai temut pentru că era spre binele ținutei, Gianna s-a căsătorit cu un bărbat pe care nu și-l dorea, iar acum sora ta Lily va trebui să facă același lucru.”

„Nu este același lucru. Suntem aproape de vârstă, la fel și Gianna și Matteo, iar tu și Matteo nu sunteți sadici pentru femei.”

— Dar nu știai asta înainte de a te căsători cu mine, Aria. Te-ai temut de mine ca de diavol, ai tresărit din cauza atingerii mele, te-ai așteptat să te violez și să te bat și totuși ai spus da. Ai făcut ceea ce era de așteptat pentru că cunoști regulile lumii noastre și chiar și sora ta Gianna și-a acceptat soarta după acel singur accident. Nu o poți proteja pe Lily de lumea asta.”

Mi-am lipit fruntea de a lui. „Mi-a fost frică de tine, dar mi-ai dovedit că mă înșel. Mi-ai dat ceva ce credeam imposibil în lumea noastră, am șoptit. Ochii lui Luca erau ascuțiți și mai blânzi decât înainte, dar un semn de furie a rămas. „M-ai dăruit cu dragoste și tandrețe și nu există cuvinte pentru a exprima cât de recunoscător mă simt. Știu că ambele sunt rare în lumea noastră și nu vreau să crezi că îți iau dragostea sau încrederea de bună, pentru că nu o fac. Știu că este o onoare că ești așa cu mine.”

Am tăcut și nici Luca nu a spus nimic, dar mâinile i-au venit până la talie mea, lumina atingerii. I-am luat una dintre mâini și i-am sărut cicatricea din palmă. „Sunt recunoscător că aceste mâini mă tratează întotdeauna cu grijă când au trebuit să comită atât de multe fapte violente.”

Luca m-a tras mai aproape, buzele lui le-au găsit pe ale mele, înainte de a se retrage din nou și a murmurat: „Sunt încă supărat pe tine, dar apreciez ceea ce ai spus.”

Am dat din cap. Știam că mă va ierta pentru că în adâncul sufletului a înțeles că nu am fost împotriva lui. Am acționat doar din îngrijorare pentru sora mea.

capitolul 12

LUCA

La sfârșitul lunii octombrie, Aria și Fusesem invitat la cina la Dante acasă cu două zile înainte ca Liliana să se căsătorească cu Brasci. Până acum nimeni nu bănuia nimic și nu puteam decât să sper că așa va rămâne în noaptea nunții lor.

A devenit evident în momentul în care am pus piciorul în casa lui că Dante nu era deloc fericit că mă avea în casa lui și am înțeles. Soția lui era însărcinată și vulnerabilă, iar undeva în casă dormea copilul său lipsit de apărare. Chiar dacă între noi era pace, asta nu însemna că avem încredere unul în celălalt. Lucrurile nu s-au îmbunătățit tocmai de la începutul armistițiului. Cu excepția faptului că nu ne atacam unul pe celălalt, cu greu lucrasem împreună în ultimii ani, iar dacă Liliana nu reușea să-l convingă pe Brasci că este virgină, rezultatul ar fi război.

Aria și cu mine am pășit în holul vilei Cavallaro, iar ochii mei au scanat rapid împrejurimile noastre. Valentina era gravidă. A îmbrățișat-o pe Aria apoi s-a întors spre mine cu un zâmbet mai reținut. Era o femeie foarte controlată, nu la fel de controlată ca Dante, desigur, dar nimeni nu era. În ciuda reținerii ei, nu și-a putut ascunde neliniștea în jurul meu. I-am sărutat mâna, scutindu-i de decizia dacă ar trebui să mă îmbrățișeze. În felul în care acel sărut mic îl încordase deja pe Dante, a fost cel mai bine că n-am îmbrățișat-o.

Ochii mei s-au îndreptat spre Aria. Dacă ar fi însărcinată, nu l-aș avea pe Dante nicăieri lângă ea, dar Aria nu era și m-am bucurat. Viața era prea periculoasă în acest moment și nu eram cu adevărat făcut să fiu tată.

„Este o plăcere să te am la cină”, a spus Valentina cu un zâmbet mic. Dante și-a înclinat capul, dar ochii lui au transmis un mesaj foarte diferit. Strânsoarea mea pe mâna Ariei sa strâns în timp ce i-am urmat în sala de mese și ne-am așezat în jurul mesei. Eu și Dante am stat unul față de celălalt, iar mușchii mi s-au strâns din cauza expresiei lui.

— Sora ta va fi o mireasă superbă, spuse Valentina, încercând să rupă tăcerea încordată.

— Poate că va distra atenția de la faptul că a fost dată unui bătrân ca o bucată de carne, spuse Aria cu o privire ascuțită către Dante.

I-am strâns mâna în semn de avertizare, dar nu și-a îndepărtat privirea de la Dante. N-am făcut-o nici pentru că voiam să mă asigur că știu când va trebui să-mi trag arma.

„Tatăl tău vrea ce e mai bun pentru...”

„El însuși”, îl întrerupse Aria pe Dante, iar eu mi-am strâns strânsoarea. Ea tresări, dar tot nu s-a oprit. „La urma urmei, a primit o mireasă copilă în schimbul vânzării surorii mele.”

„Aria, este suficient.” Vocea mea era ascuțită ca un bici.

Ochii ei m-au găsit în sfârșit. Dacă am fi fost singuri, s-ar fi putut să mă înfrunte, dar eram într-o cameră cu Dante și știa că trebuie să dau dovadă de putere în fața lui. Fără tragere de inimă, își coborî ochii, înghițind cu greu. După o clipă, se întoarse spre Dante. „Îmi pare rău. Nu am vrut să spun nicio lipsă de respect.”

Dante dădu un semn concis din cap. Servitoarele au apărut cu mâncarea nu o secundă prea târziu. Am reușit să trecem prin restul cinei fără alte incidente, iar Val și Aria s-au angajat în curând într-o conversație relaxată despre sudul Italiei, la care Dante și cu mine ne-am putut alătura fără niciun risc de mai multe conflicte.

Mi-a vibrat mobilul în buzunar și l-am scos, riscând să arunc o privire în jos. Era Matteo. Mi-am ridicat telefonul. „Trebuie să iau asta”, am spus în timp ce mă ridic de pe scaun și ieșeam din sufragerie și intru în holul de la intrare. Ochii lui Dante m-au urmărit. Evident că nu-i plăcea ideea că mă plimb prin casa lui singur, dar nu avea de ce să-și facă griji. Dacă aș fi avut în minte ceva ochi, nu aș fi lăsat-o pe Aria singură la o masă cu el.

„Matteo? Ce este?”

„Sunt îngrijorat pentru Romero. Se pare că își va pierde rahatul. Nu sunt sigur că a fost o idee bună să-l duc la Chicago cu noi.”

Am oftat. „Știu. Asigură-te că nu face o prostie.” „Nu sunt sigur că sunt omul potrivit pentru job.”

„Nu-mi pasă”, am mormăit cu voce joasă. „Sunt ocupat aici.” Am închis, dorind să mă întorc la Aria. A fi singură cu Dante și Val nu mi-a plăcut.

Mișcarea pe scări m-a făcut să mă încordez și să mă întorc cu fața la sursă, corpul meu intrând în alertă maximă. M-am oprit cu mâna pe pistol, apoi am coborât-o încet când am văzut o fată micuță pe penultima treaptă. Fiica lui Dante, Anna.

„Unde sunt mami și tati?” ea a șoptit.

— În sala de mese, am spus, fără să mă mișc. Ochii ei verzi m-au cercetat din cap până în picioare și am sperat că nu va începe să plângă. Nu credeam că Dante va aștepta o explicație înainte de a încerca să mă împuște și chiar nu așteptam cu nerăbdare să-l ucid în fața copilului său.

"Cine ești tu?" spuse ea acuzatoare, iar eu a trebuit să înăbuși râsul. „Sunt soțul nașei tale Aria.”

Un zâmbet s-a extins pe fața fetei și ea s-a împiedicat înainte. M-am mișcat fără să stau pe gânduri și i-am oprit căderea înconjurându-i corpul cu brațul meu și

ridicând-o în sus. Ea nu a plâns așa cum mă așteptam. În schimb, și-a încolăcit brațele în jurul gâtului meu. „Aria este cu mami și tati?”

Am dat din cap în timp ce am încercat să o las pe spate, dar ea s-a lipit de mine. "Nu!" a protestat ea. „Du-mă la Aria!”

Mi-am aruncat privirea spre fată. „Este un ordin?” Ea dădu un semn brusc din cap.

Oftând, am ținut-o de mine cu un braț în timp ce mă întorceam spre sala de mese. Lui Dante nu i-ar plăcea asta, dar dacă ar începe să se plângă pentru că n-am făcut ce a vrut ea, lucrurile ar deveni și mai urâte.

În momentul în care am pășit în sufragerie cu fata, Dante s-a ridicat și ochii i-ar fi făcut pe cei mai mulți oameni să fugă. — A coborât scările și a vrut să o duc la Aria, am spus hotărât. Am înțeles că Dante era protector. La naiba, probabil că i-aș fi băgat un glonț în cap dacă pozițiile noastre ar fi fost inversate.

Aria s-a ridicat, probabil pentru a merge la mine, dar Dante a clătinat din cap și a încremenit.

Furia m-a străbătut și mi-a fost al naibii de greu să o controlez. I-am desprins brațele Annei și am pus-o jos. „Mulțumesc”, spuse ea cu un rânet uriaș înainte de a începe să alerge spre Aria, fără să știe de tensiunea din cameră. Valentina îl apucă pe Dante de braț și îl trase până când în cele din urmă se lăsă înapoi pe scaun. Anna a sărit pe Aria, care a strâns fata la piept și a sărutat-o pe obraz. Aria părea extaziată cu puștiul în braț.

M-am apropiat de masă încet, încă îngrijorat de Dante, iar ochii lui mi-au spus că împărtășește sentimentul. Aria mi-a aruncat o privire plină de sens.

— Dante, poate că acum ar fi un moment bun pentru a vorbi în privat, am spus pe un ton civil.

Dante dădu din cap și se ridică.

Val i-a atins scurt antebrațul și am prins avertismentul în privirea ei. Și Aria mă ruga cu ochii ei să țin totul împreună.

Eu și Dante am ieșit din cameră și m-a condus în grădină. Frigul a ajutat să-mi limpezească mintea. „Sunt foarte conștient că nu mă placi în preajma soției și a copilului tău”, am spus. „Și nici nu-mi place de tine în preajma Ariei.”

Dante își înclină capul. „Suntem în pace, dar în trecut asta nu a prevenit întotdeauna accidente.”

Probabil că se referea la armistițiul dintre Famiglia, Camorra și ținută care fusese rupt de Camorra prin uciderea soției șefului ținutei. Asta se întâmplase în urmă cu șaiszeci de ani, dar unele lucruri au fost amintite.

— Suntem amândoi oameni de onoare, Dante. Nu mă placi și nu te plac, dar te pot asigura că soția și copiii tăi sunt în siguranță de mine. Eu nu pradă pe cei slabi.”

Dante mi-a zâmbit cu buzele închise. „Va mai fi așa dacă armistițiul s-a rupt vreodată între noi?”

„Aș putea să te întreb la fel – ar fi Aria în siguranță dacă ar fi război între noi?”

Dante nu a spus nimic pentru că amândoi știam că războiul este o fiară imprevizibilă. „Ar fi ferită de anumite lucruri de pe teritoriul meu chiar și în timp de război. Nicio femeie, dușman sau nu, nu va trebui vreodată să se teamă de viol pe teritoriul meu.”

„Este ceva ce pot garanta și eu.”

Niciunul dintre noi nu a spus mai mult pentru că într-adevăr nu era nimic altceva de spus. Știam că vocile din ținută care doreau să anuleze armistițiul crescuseră mai tare, așa cum făcuseră la Famiglia. Era o veche ură care fusese doar îngropată, dar nu uitată.

Am participat la nenumărate nunți dino vârstă fragedă. Toți fuseseră încordați într-o oarecare măsură, așa cum era de așteptat în cazul căsătoriilor aranjate, dar nunta lui Scuderi cu fata Brasci a dominat totul. Fata era mai tânără decât Aria, iar tatăl Ariei avea peste cincizeci de ani. A fost bolnav chiar și după standardele noastre. Dar asta de la sine nu m-ar fi încordat. Nu, asta a fost totul datorită lui Romero și Lily. Amândoi plecaseră după ceremonie. Nu a fost nevoie de un geniu pentru a ghici ce făceau. La naiba cu ei. Trebuia să se căsătorească cu Brasci mâine!

"Nu înțeleg. E mai mică decât două dintre fiicele lui, am spus cu un semn din cap către Scuderi și prea tânăra lui soție. Zâmbea pe toată fața. Nu-i de mirare. Ar fi ajuns să strophească cireșea unei fete cu treizeci de ani mai mică decât el.

„Unele tradiții sunt mai greu de schimbat decât altele”, a spus Dante, dar am prins un indiciu de dezaprobare pentru alegerea lui Consigliere. Revenisem să fim civilizați, cel puțin în fața oamenilor noștri adunați. Nu ar fi bine să le trimitem un mesaj greșit. Brasci și Scuderi făcuseră aranjamentul și, după cum știam foarte bine, influența unui Capo în problemele de familie era foarte limitată.

„Mă bucur că Valentina este aproape de vârsta mea. Este mai ușor să găsiți subiecte de discutat”, a spus Dante.

Am dat din cap. Se căsătorise cu o femeie care mai fusese căsătorită. Asta rupsesse cu tradiția, dar a fost alegerea lui. Nu putea să forțeze aceeași alegere asupra altora. Dacă ar fi fost doar alegerea mea, aș fi oprit cu mult timp în urmă tradiția cearșafurilor, dar aveam o familie pe care aveam nevoie să o potolesc. Capo sau nu, aveam nevoie de sprijinul lor. Conducerea Coastei de Est nu a fost un one-man show.

Atenția lui s-a mutat dincolo de mine către o fată tânără, poate de doisprezece sau treisprezece ani, cu același păr blond ca Dante. Mă întrebam adesea de ce ținuta avea atâtea blonde. Poate pentru că multe dintre familii erau originare din Genova și Bologna, în nordul Italiei. Fata s-a apropiat de noi. Se ținea cu mândrie surprinzătoare pentru cineva atât de tânăr, dar nu mi-a întâlnit privirea, ci doar a făcut o scurtă reverență înainte de a se întoarce către Dante.

„Mama mi-a spus să te găsesc pentru un dans”, a spus ea cu o voce cântătoare. Ochii ei s-au îndreptat spre mine, cu obraji înroșiți. Acesta trebuie să fi fost unul dintre primele ei evenimente sociale. Era evident că nu era obișnuită cu bărbați care nu aparțineau familiei ei. Și știam de ce fusese trimisă, probabil că sora lui Dante înțelesese tensiunea de bază dintre fratele ei și mine.

Dante puse o mână pe umărul fetei. „Ea este nepoata mea, Serafina”, i-a prezentat el. Vocea lui avea o evidentă protecție. Și-a îndreptat umerii și mi-a întâlnit privirea. „Este o plăcere să vă cunosc, domnule.”

Am clătinat din cap. „Nu sunt atât de bătrân.”

Dante și-a mijit ochii, iar eu am trebuit să opresc un zâmbet. Familia lui era un obstinat pentru comportamentul corect, dar acel exterior adecvat era o fațadă și amândoi știam asta. Dante a găzduit aceiași demoni și eu. „Dacă ne scuzați.” Nu a așteptat răspunsul meu; în schimb a condus fata și a pornit să danseze cu ea.

M-am întors cu spatele la ei și l-am văzut pe Romero îndreptându-se spre Lily. Nu făcuse destul? Dacă amândoi ar dispărea de la nuntă de două ori împreună, lucrurile ar arăta foarte rău. A fost o întâlnire pe care nu am putut să o las să se întâmple, nu în fața ținutei adunate. Am împins înainte și am ajuns prima la Lily.

— Dansează cu mine, i-am ordonat. Nu era așa cum de obicei le-am cerut unei femei să danseze, dar deja îmi pierdeam din nou răbdarea. Ochii ei s-au mărit, dar m-a luat de mână. Am condus-o într-o parte mai puțin aglomerată a ringului de dans înainte să o trag de mine, mai aproape decât era cuvenit, dar nu am vrut ca oamenii să ne audă conversația.

Era încordată în strânsoarea mea, iar obrajii i-a acoperit obrajii. A fost rușine pentru că știam ce făcuse? Nu mi-ar fi păsat că s-ar fi distrat înainte de nuntă dacă nu ar fi ales unul dintre soldații mei să o dezondereze. Asta a fost o problemă, *problema mea dracului*. „Încă treci prin această căsătorie? Tu și Romero ați plecat o vreme.”

"Da. Mă voi căsători cu Benito, nu-ți face griji, spuse ea încet, dar trupul ei s-a înțepenit în strânsoarea mea. Era speriată. Fața ei semăna cu cea a Ariei într-un anumit aspect și amândoi își îngrijorau buza inferioară la fel când erau anxioși. La naiba.

„Nu trebuie să rămâi căsătorită cu el pentru totdeauna”, am spus pentru că știam că Aria nu va înceta să-și facă griji nicio secundă atâta timp cât Lily va fi căsătorită cu Brasci.

Lily dădu o mică clătinare din cap, ochii ei îi întâlnesc pe ai mei. „Tatăl nu ar fi niciodată de acord cu un divorț.”

Ea avea dreptate. Scuderi nu îi păsa niciodată de fericirea fiicelor sale. Pentru el erau ceva cu care se putea negocia, un atu de folosit în avantajul său. Dacă ar fi fost un tată decent, nu ar fi fost niciodată de acord să o căsătorească pe Aria cu mine. Reputația mea m-a precedat și nu i-ar fi putut pune la îndoială că i-aș rupe fiica.

„Există și alte căi de ieșire dintr-o căsătorie decât divorțul. Uneori mor oameni”, am spus, dar răspunsul lui Lily a arătat clar că nu mi-a prins deriva.

„Nu e chiar atât de bătrân.”

Am înclinat o sprânceană. „Uneori oamenii *murioricum*.”

Ea a clătinat în pașii ei, dar am dus-o mai departe. A trebuit să lucreze la fața ei de poker. „De ce nu poate muri înainte de nunta mea?” a întrebat ea, cu ochii ei rugându-mă, dar nici pentru Aria nu am putut să fac asta. Dacă l-aș lăsa pe Romero să-l omoare pe Brasci, ceea ce ar face cu plăcere, așa cum a reieșit din privirile morții pe care i-a trimis bătrânului nenorocit de fiecare dată când se simțea neobservat, ar fi război.

„Ar părea suspect. Așteptați câteva luni. Timpul va trece repede, crede-mă.”

Ea se cutremură împotriva mea. „Atunci Romero nu mă va mai vrea.” Nu aș putea să mă cert cu asta. Nu eram sigur dacă Romero o va dori pe Lily după ce Brasci o trase luni de zile. A fost un lucru greu de suportat. Dacă o iubea, s-ar putea să o ignore, dar nu știam amploarea sentimentelor lui. Mă îndoiam că ar fi luat virginitatea lui Lily dacă nu ar fi avut sentimente pentru ea. Romero era prea onorabil pentru asta, dar uneori sentimentele se schimbau. „Sunt și bărbați buni în ținută. Vei găsi o nouă fericire. Faci ceea ce trebuie căsătorindu-te cu Benito. Preveniți războiul și îl protejați pe Romero de el însuși. E un lucru curajos de făcut”, i-am spus.

Nu era nici un fel de consolare pentru ea, și știam asta, dar eu eram Capo of the Famiglia, iar Lily nu era a mea pe care să o protejez, chiar dacă gândul nu mi-a plăcut. Ea nu merita acea soartă, dar în viața noastră ni s-au împărțit adesea cărți de rahat.

Am dus-o la masa ei. Aria mi-a atras privirea de unde stătea lângă perete, adânc în conversația cu Valentina.

Ceva din expresia mea trebuie să-i fi arătat Ariei că nu mă răzgândisem despre sora ei și Romero. Nu puteam risca totul pentru sentimentele lor.

Romero fusese împotriva ordinelor mele directe urmărind-o pe Lily. Că nu l-am pedepsit aspru era deja mai mult decât ar fi primit alții de la mine în schimb. Chipul Ariei s-a umplut de resemnare și dezamăgire. Nu a încercat să se certe din nou cu mine, dar știam că nu-i plăcea decizia mea. După primele ei scuze pentru că mi-a ascuns totul, încercase să mă convingă să-i ajut sora, dar când am refuzat, ea se retrăsese. Era atrasă înapoi, iar eu nu făcusem nicio mișcare pentru a netezi lucrurile între noi. Eu am fost cel care avea motive să fie supărat, până la urmă.

— Tu și Aria sunteți căsătoriți de mai mult timp decât Dante și Valentina și totuși au al doilea copil și Aria nici măcar nu este însărcinată, spuse Scuderi tăios în timp ce se apropia de mine. Eram căsătoriți de mai bine de patru ani și știam că oamenii din Famiglia se întrebau când va rămâne în sfârșit însărcinată Aria, dar nu aveam nicio intenție să devin tată prea curând. Mi-a plăcut să o am pe Aria pentru mine, iar ea era încă tânără, doar douăzeci și doi de ani. Am avut destul timp.

Mi-am îngustat ochii la el. "Nu este treaba ta. Ar trebui să-ți faci griji pentru noua ta soție acum."

„Va fi însărcinată înaintea Ariei, vă pot garanta”, a spus Scuderi cu o privire dezgustătoare către soția sa, care stătea printre fete de vârsta ei.

Ni s-au alăturat soldaților din ținuta pe care nu o cunoșteam și am folosit scuza pentru a pleca. I-aș fi tăiat limba lui Scuderi dacă aș fi mai vorbit o clipă cu el. Nu era treaba lui sau a nimănui când, și dacă, Aria și cu mine am hotărât că este timpul să ne întemeiem o familie. Tatăl meu fusese un al naibii de coșmar și nu eram sigură că nu mă smulsese. Nu eram sigur dacă vreau să supun copiii la așa ceva. În cele din urmă, s-ar putea să trebuiască să produc un moștenitor, dar cu siguranță nu în curând.

ARIA

Lily a fost o vedere pentruiată, în rochia ei de mireasă, o priveliște care mi-a frânt inima în bucăți pentru că nu avea voie să se căsătorească cu bărbatul pe care îl iubea. „Arăți frumos”, i-am spus în timp ce îi aranjam voalul peste umeri. Fața ei reflecta mizerie când mi-a întâlnit privirea în oglindă. Mă simțisem la fel și în ziua nunții mele, fusesem îngrozită și fără speranță, dar, spre deosebire de Lily, nu aveam pe cineva cu care aș fi vrut să mă căsătoresc. Căsătoria lui Lily nu s-ar dovedi a fi o binecuvântare deghezată, așa cum a avut-o și căsătoria mea cu Luca. Nu existau cuvinte consolatoare pe care i-aș putea oferi surorii mele care să nu sune fals.

— Asta e o porcărie, mormăi Gianna. A atins umărul lui Lily. „Lily, pleacă naibii de aici. Lasă-ne să te ajutăm. Ce folos să fii căsătorit cu Capo și Consigliere of Famiglia dacă nu îi putem forța să înceapă un război pentru sora noastră mai mică? Vei fi nefericit.”

Gianna știa că încercasem tot ce puteam să-l conving pe Luca și nici ea nu încetase să-l deranjeze pe Matteo, dar fără rezultat. Nu puteam să merg din nou pe spatele lui Luca, nu când era încă rănit pentru că ținusem secretă relația lui Lily cu Romero. A fost atât de greu să am grijă de familia mea așa cum mi-am dorit și să nu merg împotriva lui Luca.

— Luca a spus că aș putea scăpa de Benito în câteva luni, când nu va mai părea suspect, șopti Lily. Câteva luni? Simpla idee de a trebui să suport atingerea lui Brasci mi-a dat fiori de dezgust pe spate și știam că Lily simțea același lucru.

Gianna pufni. „Oh, sigur, și până atunci? Doamne, poate Luca să mai fie un ticălos?”

Luca era Capo. Era dispus să mă pună înaintea Familiei, dar asta era tot. Nu ar ajuta-o pe Lily, indiferent cât de mult aș fi implorat-o.

„Tu și Luca vă mai certați?” întrebă Lily.

„Nu aş numi asta luptă. Practic, ne ignorăm unul pe celălalt. E supărat pe mine că ți-am păstrat secretul pe tine și pe Romero, iar eu sunt supărat pe el că te-a făcut să te căsătorești cu Brasci. Deși nici ignorarea nu era tocmai corectă. Am vorbit și ne-am culcat unul cu celălalt, dar între noi era o barieră, un zid invizibil al dezamăgirii și rănirii.

„Nu mă face, Aria. Tatăl este. Luca se poartă așa cum ar trebui un Capo. Nu sunt responsabilitatea lui, dar Famiglia este.”

Știam că are dreptate, dar nu mi-a plăcut. Nu mi-a plăcut că noi, femeile, trebuie să plătim întotdeauna prețul pentru ca bărbații să poată rămâne la putere.

„Doamne Dumnezeule, Romero te-a înțeles cu adevărat. Te rog spune-mi că nu crezi cu adevărat ceea ce tocmai ai spus”, a spus Gianna.

„Nu vreau să riști totul pentru mine.”

Gianna își pocni fruntea exasperată. „Vrem să riscăm pentru tine. Dar trebuie să ne lași.”

Nu eram sigur ce să fac dacă Lily spunea da. Trebuia să-i spun lui Luca despre asta dacă o ajutam pe Lily să scape. Mi-a fost prea frică să-l pierd complet.

Cineva a bătut și o clipă mai târziu, Maria, fata cu care tatăl meu se căsătorise, a băgat capul în ea. „Trebuie să ieși acum.”

Ea a dispărut fără un alt cuvânt. M-am înfiorat când m-am gândit că tata este căsătorit cu o fată de vârsta lui Lily. A fost gresit.

„Nu pot să cred că tata este căsătorit cu ea”, a spus Gianna, reluând gândurile mele. „Nu-mi place de ea, dar încă îmi pare rău pentru ea. Tatăl e un nenorocit.”

Lily își lăsă vâlul peste față. „Ar trebui să plecăm acum.”

„Lily”, am început eu, nici măcar nu eram sigură ce voiam să-i spun, cum să îmbunătățesc situația; dar înainte de a putea rosti un alt cuvânt, ea și-a îndreptat coloana vertebrală, a clipit și s-a îndreptat spre ușă. Afară tatăl nostru deja aștepta să o conducă pe culoar. I-am trimis un strălucitor. Zilele în care aş fi făcut-o

simțea că respectul sau chiar frica față de el dispăruseră. El a fost rădăcina mizeriei noastre și pentru asta nu l-aș ierta niciodată.

OceanofPDF.com

capitolul 13

ARIA

Sărbătorile nunții au trecut estompate și când au răsunat primele strigăte care au cerut mirele să culce cu mireasa, mi s-a făcut rău. Lily a încercat să pară puternică, dar am putut să văd în spatele măștii ei, să văd teroarea și frica și m-a despărțit. Matteo practic a trebuit să o țină pe Gianna pe loc pentru a o împiedica să meargă după sora noastră, dar eu eram înghețat.

Neajutorare. Nu era prima dată când simțeam asta, dar astăzi a atins noi niveluri.

— Hai, spuse încet Luca când Brasci și Lily dispăruseră în dormitorul lor comun. Mâna lui era caldă când s-a închis în jurul meu și i-am permis să mă conducă spre propriul nostru dormitor din conacul Brasci. Nu ar fi trebuit să fim de acord cu sugestia tatălui meu de a petrece noaptea acolo. Ușa s-a închis în urma noastră și mi s-a închis gâtul. M-am întors de la Luca și m-am îndreptat spre pat. Mi-am amintit de prima noastră noapte într-o cameră împreună, noaptea nunții.

Îmi era groază de Luca, de desăvârșirea căsniciei noastre, dar Luca dăduse dovadă de bunătate, mă tratase cu respect și continuase să o facă de când eram căsătoriți. am avut noroc.

Lily nu ar fi atât de norocoasă. Brasci era un rahat urât, sau așa spusese Matteo. O văzusem în ochii lui. Știam că violul este încă obișnuit în unele căsătorii din lumea noastră. Nu a fost numit cu acest nume pentru că tradițiile noastre de modă veche încă priveau corpul femeii ca pe o posesie a soțului, dar era o prezență întunecată în viața multor femei.

Gianna și cu mine am avut noroc. Întotdeauna am crezut că și Lily va fi. am gresit.

Am început să plâng pentru Lily și pentru Romero. Pentru iubirea lor imposibilă. Nu mi-am lăsat mintea să rătăcească la ceea ce s-ar putea întâmpla în dormitorul de pe hol. Nu puteam suporta. Luca a venit în spatele meu și și-a pus mâinile pe umerii mei, așa cum făcuse în noaptea nunții noastre cu mai bine de patru ani în urmă. Atunci atingerea lui nu mi-a adus mângâiere, dar acum a făcut-o.

— Aria, murmură el.

Tonul lui blând m-a făcut să plâng și mai tare, iar el mi-a alunecat un braț în jurul taliei și m-a tras de el. Era cald și puternic. Buzele lui mi-au periat obrazul, care era ud de lacrimi. „Este nedrept”, am șoptit eu prin gâtul înfundat. „Se pare că tot norocul mi-a fost acordat mie și Giannei, iar acum nu i-a mai rămas nimic pentru Lily.”

Luca m-a întors cu fața la el și mi-a înclinat capul în sus. Fața lui era blândă. „Nu te învinovăți, Aria. Nu are nimic de-a face cu norocul sau cu soarta. Viața e nedreaptă, așa este.”

— Nu, am spus eu aspru. „Nu este așa pentru toată lumea. Nu așa este la bărbați. Ai fost îngrozit înainte de noaptea nunții noastre? Nu. Probabil ai fost entuziasmat pentru că ai vrut să mă revendice.”

Luca a oftat și mi-a șters lacrimile de pe obraz. „Da, am fost entuziasmată, Aria, până în momentul în care mi-am dat seama că ești îngrozită și știi asta.”

„Știu”, am spus. „Dar lui Brasci nu-i va păsa că Lily este îngrozită. Nimic nu-l va împiedica să o violeze.”

Luca s-a aplecat până când ni s-au atins frunțile. „La naiba, Aria. Ce vrei să faci? Vrei să-l trag pe nemernic afară din dormitorul ăla și să-i tai gâtul? Pentru că chiar în clipa asta, vreau să o fac pentru că urăsc să te văd atât de despărțit. Singurul lucru care mă oprește este

știind că ți-aș risca viața. Dacă îl ucid pe Brasci sau dacă Romero îl ucide, atunci suntem în război cu ținuta."

„Poate că nu va trebui să-l omorâm...” M-am oprit, dându-mi seama cât de prostesc era. Brasci nu a lăsat-o pe Lily să părăsească dormitorul. Ar trebui să-l eliminăm cel puțin și asta ar duce și la război.

Mi-am înclinat capul în sus și mi-am trecut buzele peste cele ale lui Luca. Sprâncenele i se strânsură. "Pentru ce este aia?"

Am forțat un zâmbet tremurător. „Pentru că ai vrut să riști totul din cauza mea. Nu te merit.”

A clătinat din cap, dar inelul mobilului l-a împiedicat să spună ceva. A ridicat mobilul la ureche și chipul i s-a transformat într-o mască de șoc, apoi de furie.

— La naiba, Romero! mârâi el. Am făcut un pas înapoi, cu pulsul accelerat. „Așa că lasă-mă să înțeleg asta – ești într-o cameră cu Lily și Benito?”

Era un răspuns la celălalt capăt.

"La naiba!" mârâi Luca. Închise și coborî telefonul. Apoi s-a întors spre mine. „S-a întâmplat ceva cu Lily?” Am șoptit. Se uită cu privirea. „Ea și Romero au început războiul cu ținuta!”

LUCA

Aria se uită la mine fără să înțeleagă. „Ce vrei să spui?” Părea speriată, dar probabil din motive greșite. Pun pariu că toată grija ei era pentru sora ei.

„Romero l-a ucis pe Brasci. Acum este cu sora ta.”

Aria nu spuse nimic, dar ușurarea se vedea pe chipul ei. Nu am dat vina pe ea. Îi păsa doar de siguranța surorii ei. Ea nu știa ce anume

Însemna că nu știam că Romero mă forțase să iau o decizie pe care nu mi-am dorit niciodată să o iau.

„Va trebui să mergem la ei acum”, i-am spus în timp ce îmi adunam armele și cuțitele și le aranjam în tocurile de pe piept, spate și gambe.

Aria m-a privit cu îngrijorare aprinsă. „Va trebui să fugim, nu? Dacă Brasci este mort, Dante ne va declara război.”

Am dat din cap concis, apoi mi-am întins mâna ca ea să o ia. Asta a fost o opțiune. Celălalt era să-i arăt lui Dante că nu sunt de acord cu acțiunile lui Romero. "Haide. Trebuie să ne grabim."

Și-a strecurat mâna ei mică în a mea, iar eu am condus-o afară din dormitorul nostru și pe hol în care Liliana și Brasci trebuiau să își petreacă noaptea nunții.

Am scanat împrejurimile noastre și am ascultat zgomote suspecte, dar doar sunetul muzicii și râsetele îndepărtate au rămas. Petrecerea încă mergea puternic. Gura mi s-a strâns. Șapte ani. Atât am reușit să păstrăm pacea între Outfit și Famiglia, iar în seara asta avea să se deschidă din nou cearta, probabil mai rău decât înainte. Dante era un om mândru și trebuia să riposteze. Dacă cineva ar ucide unul dintre oamenii mei pe teritoriul meu, l-aș vâna și l-aș tăia în bucăți mici.

Aria era surprinzător de tăcută lângă mine. Poate că își dăduse seama de pericolul situației.

Am bătut la ușa dormitorului și Romero a deschis-o o clipă mai târziu. Aria își desfăcu mâna și se strecură înăuntru, grăbindu-se spre sora ei care se cocoțase pe marginea patului.

Romero mi-a întâlnit privirea și nu a încercat să arate de parcă îi pare rău. Cel puțin a fost sincer. Am trecut pe lângă el în dormitor.

„Doamne, Lily. Ce s-a întâmplat? Te simți bine?” a întrebat Aria, dar eu aveam ochi doar pentru cadavrul din centrul camerei. Brasci zăcea pe o parte, cu un deschizător de scrisori ieșind din stomac. M-am apropiat și m-am coborât să mă uit mai atent. Deschizătorul de scrisori nu-l ucisese pe Brasci. Un cuțit îi intrase chiar sub coaste și îi străpunsese inima. Romero a făcut așa cum mă așteptam.

Mi-am ridicat privirea spre Liliana, care a încremenit. "Ce s-a întâmplat aici?"

Se uită la Romero de parcă nu era sigură ce minciună să spună. Nu mi-a venit să cred. „Vreau naibii de adevăr!”

„Luca”, a certat Aria. „Lily este evident în stare de șoc. Dă-i o clipă.” „Nu avem un moment al naibii. Avem un membru mort al Outfit într-o cameră cu noi. Lucrurile vor deveni urâte foarte curând.”

Aria se întoarce spre sora ei. „Lily, ești bine?” "Sunt bine. Nu a avut timp să mă rănească.”

Nu mi-a păsat nimic din toate astea. Aveam probleme mari. Omorându-l pe Brasci, Romero doborase mânia ținutei asupra noastră într-un moment în care eram deja în război cu Bratva, ca să nu mai vorbim de câțiva MC ne tot dădeau probleme în Atlanta, Charleston și chiar New Jersey.

„Destul”, am mârâit, pierzându-mi răbdarea cu toți. M-am uitat la Romero. „Vreau răspunsuri. Adu-ți aminte de jurământul tău.”

Privirea lui Romero era neclintită. A fost întotdeauna un soldat bun până acum, dar asta nu a fost o mică prostie. Pentru ceea ce a făcut azi, a existat o singură consecință logică și amândoi o știam.

"Întotdeauna fac."

Am arătat spre Brasci. „Asta nu pare. Sau spui că Liliana a făcut asta singură?”

Romero clătină din cap. „Liliana este nevinovată. Benito era încă în viață când am sosit. Ea îl înjunghia cu deschizătorul de scrisori pentru că el o atacase.

A fost autoapărare din partea ei."

Dreapta. "Auto-aparare?" am ecou. Mă îndoiam că Brasci făcuse ceva ce nimeni din casa asta nu se așteptase să facă. Acestea erau regulile lumii noastre. Mi-am îngustat ochii la Liliana. "Ce a facut el?"

„A încercat să se forțeze asupra ei”, a spus Romero.

„Nu te-am întrebat!” am mârâit. Aria a încercat să mă liniștească cu o mână pe braț, dar nu aveam nicio intenție să mă calmez. Aceasta nu a fost o transgresiune minoră. Faptul că Liliana l-ar fi înjunghiat pe Brasci i-ar fi cauzat probleme majore pentru că ea îi refuzase ceva la care avea dreptul ca soțul ei. „Și dacă a încercat să desăvârșească căsătoria, nimeni din această nenorocită de casă nu va vedea asta ca autoapărare. Benito avea un drept al naibii asupra corpului ei. Era soțul ei, pentru numele lui Dumnezeu!”

Romero făcu un pas înainte, dar se opri. L-am privit, îndrăznindu-l să atace așa cum ar fi vrut. Mi-ar lua decizia asta naibii din mâini.

— Nu poți vorbi serios, spuse Aria, cu ochi implorând.

Ea știa ce se aștepta într-o noapte de nuntă la fel de bine ca mine. Nimănui nu i-ar păsa că Liliana nu voia să se căsătorească cu Brasci, că se luptase cu el. Eu nu am făcut regulile și nici Dante, dar niciunul dintre noi nu avea puterea de a schimba o tradiție fără sprijinul celorlalți soldați și al familiilor lor. — Știi regulile, Aria. Eu expun faptele.”

Aria clătină din cap. "Nu-mi pasă. Un soț nu are dreptul să-și violeze soția. Toți cei din această casă ar trebui să fie de acord cu asta!"

Aria era prea moale pentru lumea asta, prea grijulie, dar chiar și ea știa că majoritatea femeilor erau revendicate în noaptea nunții. La început am regretat uneori că am cruțat-o în ziua nunții noastre, dar mai târziu mi-am dat seama că fusese cea mai bună decizie din viața mea. Dacă aș fi rănit-o pe Aria în noaptea nunții noastre, ea nu m-ar fi iertat niciodată.

Romero s-a apropiat de Liliana și și-a cuprins brațul în jurul ei.

Dragoste. Tata îmi spusese întotdeauna lui Matteo și mie că era o slăbiciune și trebuia să recunosc că avea dreptate. M-a slăbit, l-a slăbit pe Matteo, iar acum l-a slăbit pe Romero și, în consecință, a slăbit Familia. Unchii mei ar ataca ca niște vulturi odată ce se știe despre asta. „Ți-am spus că asta se va termina cu un dezastru. Așa că lasă-mă să ghicesc, Liliana și-a înjunghiat soțul, te-a sunat și ai terminat nenorocitul de treaba să o ai pentru tine.

— Da, spuse Romero. „Și să o protejez. Dacă ar fi supraviețuit, ar fi învinuit-o pe Liliana, iar ea ar fi fost aspru pedepsită de ținută.”

Nu m-am putut abține să nu râd. „Și acum nu va face? O vor judeca și nu numai că o vor pedepsi aspru, ci ne vor acuza și pe noi că am pus la cale asta și apoi va fi o baie de sânge. Dante este un pește rece, dar trebuie să dea dovadă de putere. El va proclama război în cel mai scurt timp. Totul pentru că nu-ți poți controla pula și inima.”

„De parcă ai putea să o faci. Ai doborî pe oricine ar încerca să o ia pe Aria de la tine”, a spus Romero.

Ochii mei s-au îndreptat spre Aria. Ochii ei albaștri îngrijorați s-au fixat pe ai mei. Aș arde lumea pentru a o proteja pe Aria. Dacă cineva ar încerca să o ia, i-aș ucide pe ei și pe oricine altcineva care mi-a ieșit în cale. „Dar Aria este soția mea. Aceasta este o diferență uriașă.”

„Dacă ar fi fost după mine, Lily ar fi fost soția mea luni de zile.”

Chiar s-a gândit să se căsătorească cu ea? Chiar credea că ieșim cu toții din această casă vii? „Cineva va plăti pentru asta. În calitate de Capo al familiei, trebuie să dau vina pe Liliana și sper că Dante o va cumpăra și nu va începe un război.”

Prinderea Ariei asupra brațului meu s-a strâns, cu ochii plini de lacrimi nevărsate. „Nu poți face asta.”

Romero s-a lăsat în genunchi în fața mea, cu brațele întinse larg. „O să-mi asum toată vina pentru asta. Spune-le că mi-am pierdut mințile și am fugit după Liliana pentru că o vreau de luni de zile. L-am ucis pe Benito când a încercat să o apere pe Lily și pe sine, dar înainte să o pot viola, ai observat că lipsesc și ai plecat în căutarea mea. Atunci nu va fi război între ținută și New York, iar Lily va avea șansa la o nouă viață.”

A vrut să spună serios, dar nimeni nu ar crede povestea asta. Cu toate acestea, faptul că și-ar pune viața pentru Liliana a arătat cât de serios era în privința fetei. Ce a fost cu femeile Scuderi care ne-a înnebunit pe toți? „Dacă asta este povestea pe care vrem să o creadă, ceva lipsește”, am spus.

Romero dădu din cap. „Îmi voi pune viața jos pentru asta. Impusca-ma.”

"Nu!" Aria țipă, dar i-am strâns mâna și m-am uitat în ochii hotărâți ai lui Romero. Îl cunoscusem aproape toată viața. Am petrecut împreună, ne-am îmbătat împreună, ne-am luptat și am ucis împreună. Alături de Matteo era omul în care aveam cea mai mare încredere. De aceea i se îngăduise să o păzească pe Aria. Știam că n-ar fi pus niciodată mâna pe ea.

Liliana s-a mutat între mine și Romero. Frica i-a sucit fața. Frica de mine și de decizia mea. Eram obișnuit cu privirea aia de la oamenii din jurul meu.

„Te rog”, a șoptit ea, cu ochii rugându-mă, sperând să apeleze la o parte pe care numai Aria ar putea ajunge. „Te rog să nu-l omori. Voi face orice, doar te rog să nu faci. Nu pot trăi fără el.”

A început să plângă, dar nu m-a afectat așa cum au făcut-o lacrimile Ariei. Romero s-a ridicat și a tras-o pe Liliana. „Lily, nu. Sunt un soldat al familiei. Mi-am încălcat jurământul de a pune întotdeauna Famiglia pe primul loc și trebuie să accept pedeapsa cuvenită.”

„Nu-mi pasă de niciun jurământ. Nu vreau să te pierd”, a spus Liliana. Am întins mâna după pistolul meu, trebuind să termin cu asta, dar Aria a apărut în fața mea și și-a sprijinit palmele de pieptul meu, cu o palmă peste inima mea,

făcând apel la partea din mine care fusese moartă înaintea ei – și în momente ca acestea mi-aș fi dorit să fi rămas așa.

Ochii ei îi țineau pe ai mei. „Te rog, Luca, nu-l pedepsi pe Romero pentru că îl protejează pe cineva pe care îl iubea. El și Lily sunt împreună. Te implor.” Mâinile ei tremurau împotriva mea, iar ochii ei mă implorau.

Știam că ar trebui să refuz cererea ei, dar uram gândul că-l pierd pe Romero. A fost unul dintre puținii oameni în care am avut încredere. Știam că va primi un glonț pentru mine și, mai important, pentru Aria. Dar știam și că nu va fi niciodată la fel de necondiționat de loial ca el, pentru că acum sentimentele lui pentru Lily aveau să-i stea mereu în cale.

Am scos mâinile Ariei de pe pieptul meu, iar expresia ei a căzut. „Nu îmi pot baza deciziile pe sentimente. Sunt Capo și trebuie să iau decizii care să beneficieze familia mea.”

Romero s-a apropiat de mine, gata să-mi accepte verdictul. El nu ar implora. Ochii lui nu judecau decizia pe care o aștepta de la mine: o condamnare la moarte.

I-am ținut privirea mult timp și am făcut alegerea.

„Ești cel mai bun soldat al meu. Familia are nevoie de tine și nu am încredere în nimeni cu Aria, așa cum am eu în tine, am spus eu în timp ce-i puneam o mână pe umărul lui, surprinzându-mă la fel de mult ca și el. „Războiul a fost inevitabil de ceva vreme. Nu-ți voi pune capăt vieții ca să o amân pentru câteva luni. Vom rămâne împreună.”

Romero se relaxă. Nu a spus nimic, dar am putut vedea că va încerca să mă revanșeze pentru tot restul vieții. Era un om loial, un soldat pe care nu voiam să-l pierd.

„Desigur, s-ar putea să nu ieșim din această casă cu viața noastră. Acum suntem înconjurați de inamic.”

„Majoritatea oaspeților sunt fie beți, fie adormiți. Am putea încerca să ne furișăm. Nu vor observa moartea lui Benito până dimineață; până atunci ne vom întoarce la New York”, a spus Romero.

Mă îndoiam că vom fi atât de norocoși. Ridicându-mi mobilul, am încercat să-l sun pe Matteo. Trebuia să găsim o modalitate de a ieși din Chicago, dar el a ignorat apelul meu. Probabil că era ocupat să-și tragă nevasta. "La naiba. Matteo nu-și ridică nenorocitul de telefon."

„Crezi că li s-a întâmplat ceva?” întrebă Aria.

„Singurul lucru care se întâmplă este că probabil că dă creierul surorii tale chiar acum și îi ignoră nenorocitul de telefon”, am spus. Romero și cu mine am dus trupul lui Brasci în baie înainte ca Liliana să intre acolo să-și schimbe rochia de mireasă ruptă.

În momentul în care Romero a intrat să o ajute, iar eu și Aria eram singuri, ea s-a apropiat de mine și și-a înfășurat brațele în jurul taliei mele, cu obrazul lipit de pieptul meu. „Mulțumesc, Luca. Mulțumesc foarte mult. Nu voi uita asta. Nu credeam că este posibil, dar pentru ceea ce ai făcut astăzi, te iubesc și mai mult.” Ea s-a scuturat de mine în timp ce și-a ridicat capul, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Le-am îndepărtat. Dă-mi naiba. Această femeie deținea mai multă putere asupra mea decât a avut oricine vreodată, decât ar fi avut-o oricine vreodată.

Romero s-a întors și Aria s-a dat înapoi. Manifestările publice de afecțiune au fost ceva ce a trebuit să mă limitez, chiar și în preajma lui Romero.

— Gata, spuse Romero.

"Bun. Acum hai să mergem. Nu vreau să risc să rămân aici un moment mai mult decât este absolut necesar." Mi-am întins mâna pentru Aria. Ea a luat-o cu un zâmbet încordat și mi-am tras pistolul. Trebuia să o scot cu viață din casa asta indiferent de cost. Am deschis ușa și m-am uitat pe coridor. Era pustiu, dar petrecerea era încă puternică.

I-am făcut semn lui Romero că coasta era liberă înainte să deschid ușa mai larg și să ies, trăgând-o pe Aria.

Nu ne-am intersectat în calea nimănui când ne-am îndreptat spre camera lui Matteo. Am bătut, dar, desigur, nemernicul nu i-a deschis ușa. Probabil că și-a îngropat pula în păsărica lui Gianna. Am bătut puțin mai tare. Din nou nimeni nu a reacționat. Aria mi-a aruncat o privire îngrijorată și mi-am lovit pumnul în lemn cât de tare am putut risca. Și, în cele din urmă, Matteo și-a deschis ușa, îmbrăcat doar în boxeri și purtând o nenorocire.

„Nu ai înțeles că nu am vrut să fiu întrerupt atunci când nu ți-am răspuns nenorocitul de apel?” Privirea lui Matteo s-a mutat în spatele meu, iar buzele lui s-au tras într-o grimasă. „Am un sentiment al naibii de rău.”

L-am împins cu putere. — Pentru numele naibii, Matteo, ridică când te sun. Trebuie să te îmbraci. Trebuie să plecăm acum.”

„Ce s-a întâmplat?” întrebă Gianna, venind în spatele lui Matteo într-un halat de baie din satin. Buzele îi erau umflate de parcă ar fi fost ocupată să-i dea capul lui Matteo. „La naiba, s-a întâmplat ceva rău, nu? Te-a rănit nemernicul?” O îmbrățișă pe Lily. Mâna Ariei s-a încordat în a mea.

— E mort, spuse Liliana.

— Bine, spuse Gianna. Ea îl bătu pe umărul lui Romero. „Tu ai făcut-o, nu-i așa?”

Romero zâmbi strâns. „Da, ceea ce ne aduce la motivul pentru care trebuie să ne grăbim.”

„Romero are dreptate. Trebuie să ieșim din casa asta înainte ca cineva să-și dea seama că mirele a murit, am spus, pierzându-mi răbdarea.

„Întotdeauna am crezut că eu voi fi cel care va începe un război între ținută și familie. Felicitari pentru tine, Romero, pentru ca ai dovedit că am gresit o dată, spuse Matteo, zâbind.

— Și eu m-am gândit la asta, a spus Romero.

Toată lumea crezuse asta. Matteo era nebunul. Romero fusese întotdeauna de încredere, dar Liliana schimbase evident asta. Am oftat. „Urăsc să-ți întrerup discuțiile, dar trebuie să mergem naiba.”

Matteo și Gianna s-au îmbrăcat și am părăsit camera și ne-am continuat călătoria prin casă. Fiecare mușchi din corpul meu era strâns de tensiune în timp ce ascultam cel mai mic sunet al oamenilor care ne treceau în cale.

Am urcat pe a doua scară din spatele casei până la primul etaj și ne-am îndreptat către ușa care ducea la garajul subteran. Majoritatea caselor din această zonă le aveau pentru că spațiul exterior era limitat. Se auzi zgomotul unor pași dinspre coridorul din stânga ușii și corpul meu a intrat în modul de luptă în timp ce o protejam pe Aria și ridicam pistolul. Matteo și Romero au făcut același lucru. Lucrurile au mers prea bine până acum, dar asta s-a terminat. Chiar și cu amortizoarele noastre la locul lor, o împușcătură ar crea o anumită cantitate de zgomot, mai ales dacă atacatorii noștri reușeau să strige un avertisment. Un glonț prin cap a fost singura soluție.

Degetul meu pe trăgaci s-a strâns când un băiat blond a dat colțul. La dracu. În ultimul moment, m-am oprit să trag. Părul lui îl salvase. Era Fabiano.

Aria icni, mâna ei smucind în a mea. Ar fi fugit la el, dacă nu aș fi ținut-o pe loc. Ochii lui Fabiano s-au mărit când s-a oprit și a îndreptat propriul pistol spre noi. Nu fusese încă încadrat pe deplin, cu siguranță nu ucisese încă pe nimeni și nu se pricepea să-și ascundă emoțiile. Frica îi trecu peste față înainte ca suspiciunea să ia locul.

Aria și-a apăsât palma de brațul meu, încercând să o forțeze în jos, dar am ținut pistolul îndreptat spre Fabiano. Era doar un copil, dar un glonț de la el era la fel de mortal ca de la oricine altcineva.

"Ce se petrece aici?" întrebă Fabiano ferm, stând chiar mai înalt decât de obicei și încercând să arate ca un bărbat. Cu pistolul și atât de grav

expresie, aproape că a reușit să arate mai mult decât aproape un adolescent.

„Pune arma aia jos”, i-am ordonat.

Fabiano a râs, dar părea nervos și ochii îi țineau frică. Ar trebui să învețe să o ascundă mai bine dacă ar fi vrut să supraviețuiască în ținută – dacă ar supraviețui în seara asta. "În nici un caz. Vreau să știu ce se întâmplă." Ochii i s-au mutat de la Aria la Gianna, apoi la Liliana.

„De ce fugi măcar cu o armă? N-ar trebui să fii în pat?” a întrebat-o Aria și era pe cale să facă un pas înainte, dar am tras-o înapoi.

— Am îndatoriri de pază, spuse Fabiano cu un strop de mândrie.

— Dar încă nu ai fost introdus, spuse Lily, confuză.

„Am început procesul de inducție acum câteva săptămâni. Aceasta este prima mea sarcină”, a spus Fabi. Mâna cu pistolul începu să tremure ușor. Nu ar avea nicio șansă împotriva noastră, chiar dacă nu am fi îndreptat pistoalele spre el. Aș fi alături de el să-l doboare într-o clipă, și am preferat acel scenariu decât să-l ucid din cauza femeii de lângă mine.

„Tata ți-a dat-o pentru că a crezut că va fi o primă slujbă ușoară, nu? Nimic rău nu se întâmplă niciodată la nunți”, a spus Liliana cu un râs rupt.

„Mi-a dat slujba pentru că știa că sunt responsabil și capabil”, a spus Fabiano, îndreptându-și umărul. Ochii lui s-au aruncat din nou spre mine, apoi spre Matteo și Romero.

— Chiar nu crezi că ne poți ucide pe toți trei, nu-i așa? Întrebă Matteo cu un rânjel întortocheat.

Gianna i-a aruncat o privire strălucitoare. — Taci, Matteo.

— Pot să încerc, spuse Fabiano. Degetele Ariei în jurul brațului meu s-au strâns, iar privirea ei practic ardea în mine.

„Fabiano”, am spus, încercând să par rezonabil, chiar dacă timpul era împotriva noastră și voiam doar să scap. „Sunt surorile tale. Chiar vrei să riști ca ei să fie răniți?”

„De ce este Lily aici? De ce nu este cu soțul ei? Vreau să știu ce se întâmplă. De ce încerci să o iei cu tine? Ea face parte din ținută, nu din New York.”

„Nu pot să stau aici, Fabi. Îți amintești cum mi-ai spus că nu ar trebui să mă căsătoresc cu Benito? Că nu a fost corect?” spuse Liliana.

„Asta a fost cu mult timp în urmă și i-ai spus da astăzi. Unde este el oricum?”

Liliana se uită la Romero cu o expresie pe care chiar și un băiat de doisprezece ani o putea înțelege.

— Tu l-ai ucis, nu-i așa? șuieră Fabiano și ridică din nou pistolul. „A fost acesta un fel de truc pentru a slăbi ținuta? Tata spunea mereu că ne vei înjunghia în spate într-o zi.

Aria a încercat să se îndrepte din nou spre el, dar am împins-o înapoi cu o privire. Ea miji ochii. "El este fratele meu!"

„Este un soldat al ținutei.” Poate s-a gândit că pentru că eu am pus-o pe primul loc, și alți Made Men ar uita că prima lor alegere ar trebui să fie întotdeauna mafia.

„Fabi, Famiglia nu a încercat să slăbească ținuta. Nu este vorba despre putere. Este vina mea. Benito a încercat să mă rănească și l-am înjunghiat. De aceea trebuie să plec. Tata m-ar pedepsi, poate chiar m-ar ucide”, a spus Liliana cu o voce liniștitoare.

Fabiano făcu un pas înapoi. — Ți-ai ucis soțul? Matteo mi-a aruncat o privire peste capul Giannei. Așteaptă să-i dau drumul să tragă și dacă nu ar fi fost trupul tremurat al Ariei de lângă mine, nu aș fi ezitat.

„Nu știam ce altceva să fac.”

Fabiano arătă spre Romero. „Dar tu și el? Nu sunt prost. Se întâmplă ceva între voi.”

„Suntem împreună de ceva vreme. Știi că nu am vrut niciodată să mă căsătoresc cu Benito, dar tata nu mi-a dat de ales.”

„Așa că vrei să părăsești Chicago și ținuta pentru New York, ca Gianna și Aria”, a spus Fabiano.

Liliana dădu din cap. "Trebuie să."

— Ai putea să vii cu noi, a sugerat Aria. Ochii ei i-au găsit pe ai mei, implorând.

M-am uitat la Fabiano. „Poți deveni parte din Famiglia.” Familiei mele nu i-ar plăcea și probabil că va trebui să omor câțiva ca să arăt putere.

Fabiano clătină din cap. „Tata are nevoie de mine. Fac parte din ținută. Am făcut un jurământ.”

„Dacă nu ai fost încă introdus pe deplin, nu este la fel de obligatoriu”, a spus Matteo. O minciună dracului. Matteo și cu mine am ucide orice inițiat care a decis să întrerupă inducția, ca să nu mai vorbim de a se alătura ținutei.

„Nu voi trăda ținuta.”

Mă așteptam la acel răspuns. Fabiano fusese crescut în Ținută, crescut știind că într-o zi va călca pe urmele tatălui său. „Atunci va trebui să ne oprești să plecăm. Și nu vă vom lăsa. Va fi sânge și vei muri.”

Fabiano mi-a întâlnit privirea. „Sunt un bun șut.”

Era și el îngrozit. "Te cred. Dar ești mai bun decât noi trei? Chiar vrei ca sora ta Lily să fie pedepsită? Dacă o forțezi să rămână, îi semnezi condamnarea la moarte.”

Pe chipul lui se vedea conflictul. „Dacă te las să pleci și cineva află, mă va ucide și pe mine. Aș putea muri de o moarte sinceră dacă aș încerca să te opresc.”

„Ai putea, și ei ți-ar cânta laudele, dar ai fi totuși mort. Vrei să mori azi?” Era încă tânăr. Moartea a avut mai multă groază pentru el decât pentru noi. Încă nu se confruntase destul de des.

Fabiano își coborî arma câțiva centimetri. Mă îndoiam că a observat. „Nimeni nu trebuie să afle că ne-ai lăsat să plecăm. Ai fi putut încerca să ne oprești, dar eram prea mulți”, a spus Romero.

„Ei vor crede că m-am speriat și am fugit și de aceea ai scăpat.”

I-am făcut un semn lui Romero. Aș putea spune că l-am avut pe Fabiano. „Nu dacă ai fost rănit. Am putea să te împușcăm în braț. Aceasta a fost menită ca o primă slujbă ușoară – nimeni nu se așteaptă să fii capabil să-i oprești pe cei mai buni luptători din New York. Nu o vor ține împotriva ta dacă ai fost împușcat.”

Aria se uită cu privirea. — Vrei să-mi împuști fratele? — Și dacă îl răniți grav? Întrebă Lily.

„Aș putea să-i lovesc bărbia dacă aș vrea; Cred că pot reuși să lovesc un loc fără probleme pe brațul lui”, a spus Matteo. „Și ne asumăm un risc prin a nu-l ucide, așa că o rană la braț nu înseamnă nimic.”

Le-am ignorat și mi-am concentrat atenția asupra băiatului. — Deci ce spui, Fabiano?

Era un conflict în ochii lui, dar apoi și-a coborât arma. "Bine. Dar va trebui să chem ajutor. Nu pot aștepta mai mult de câteva minute sau vor deveni suspicioși.”

Am ținut arma îndreptată spre Fabiano, la fel ca Romero și Matteo. „Câteva minute ar trebui să fie suficiente pentru ca noi să plecăm cu mașina. Ne vor urmări după ce își vor da seama ce se întâmplă, dar cinci minute vor aduce suficientă distanță între noi și ei. Dante nu este cineva căruia îi place să lupte în aer liber,

așa că mă îndoiesc că își va trimite oamenii într-o urmărire sălbatică cu mașina. Ne va ataca mai târziu, odată ce va găsi cel mai bun mod de a ne răni.”

După ce am simulat o împușcătură iar Matteo i-a împușcat brațul lui Fabiano, am plecat cu mașinile de închiriat. Romero și Lily au făcut față cu mașina lor, iar noi ceilalți ne-am urcat în cealaltă mașină. Matteo era la volan, Gianna lângă el, în timp ce eu și Aria ne-am așezat pe bancheta din spate. M-am uitat pe geam și după câteva minute, trei mașini negre Outfit au început să ne urmărească.

„Jos”, i-am ordonat, iar Aria s-a conformat imediat, ghemuindu-se pe scaun, cu griji și teamă pe față. Am coborât fereastra, pregătindu-mă să trag. Până acum oamenii lui Dante nu traseseră nici un foc, probabil pentru că eram încă într-o zonă rezidențială. Nici el, nici eu nu am avut nevoie de o atenție suplimentară din partea presei sau a poliției. În momentul în care am trecut într-o zonă industrială, mi-am întins arma și am început să trag. Geamul ni s-a spart și Aria a scos un țipăt. Am tras din nou și am lovit trăgătorul în cap. Următorul meu glonț le-a sfâșiat cauciucul, iar mașina a scăpat de sub control. Celelalte două mașini și-au continuat urmărirea, dar în cele din urmă au încetinit. Dante trebuie să fi dat ordin să se retragă. Avea să atace în curând, după ce își făcuse un plan în care ne putea răni cel mai mult. La dracu.

Când am fost sigur că nu vom mai fi atacați, mi-am coborât privirea spre locul în care Aria era lipită de scaun. I-am îndepărtat cioburi de pe păr și de pe umăr, iar ea a deschis ochii, privindu-mă cu încredere. Ai încredere că o voi proteja, dar la naiba, asta devenise mai dificil astăzi.

„Nu te poți întoarce niciodată la Chicago”, am spus eu încet în timp ce ea se ridică. „Nu-ți vei mai vedea niciodată fratele.”

Expresia ei sa mototolit, s-a lipit de mine și și-a îngropat fața în gâtul meu. Am ținut-o în brațe în timp ce plângea. Matteo mi-a întâlnit privirea prin oglinda retrovizoare. Amândoi știam că rahatul va lovi ventilatorul în curând și ne-ar fi controlat pe deplin unchii și ținând ținuta departe de teritoriul nostru.

Dragoste. Rădăcina slăbiciunii. La
dracu.

Aria și-a ridicat din nou capul, nenorocitele de baby blues m-au atras așa cum făceau întotdeauna.

OceanofPDF.com

capitolul 14

ARIA

Luca era încă încordateu, fusesem de când aflate că știam despre Lily și Romero și nu i-am spus. De când Dante Cavallaro ne declarase război din cauza asta, starea de spirit a lui Luca nu se îmbunătățise.

Nu mi-a ridicat niciodată mâna sau nu m-a insultat, dar era mai rece decât de obicei. M-a căutat noaptea, încă făcea dragoste cu mine, dar între noi era o barieră. Nu eram sigur cum să-l dărâm din nou.

După ce ne-am întors la penthouse-ul nostru după nunta lui Lily și Romero, mi-am lipit mâna de pieptul lui peste inima lui, privind în ochii lui gri păziți. „Luca, îmi pare rău că nu ți-am spus despre Romero și Lily. Te rog nu fi supărat. Nu pot suporta. Am nevoie de tine. Te iubesc. Am vrut doar să o protejez pe Lily, nu să te trădez.

Ochii i s-au înmuiat marginal. „Și trebuie să protejez Famiglia și pe tine, dar asta va fi mai dificil acum că suntem în război cu ținuta. Avem rușii și ținuta împotriva noastră, iar apoi este Camorra din Las Vegas. Dacă ei decid să ne atace și pe noi sau dacă cerul ferește să coopereze cu ținuta, vom avea probleme.”

am tremurat. „Este o posibilitate reală să se întâmple?”

„Camorra nu este foarte puternică în acest moment, dar asta se poate schimba.”

De când am început să lucrez cu cărțile pentru Famiglia, m-am implicat mai mult în afacere, dar Luca s-a asigurat totuși că nu pot experimenta decât o mică parte din rău.

„Dar majoritatea oamenilor tăi nu te învinuiesc că ai încălcat armistițiul cu ținuta, nu? Îți sunt loiali pentru că ești puternic și capabil.”

Luca a zâmbit întunecat. „Ei vor război, dar nu le place de ce Dante ne-a declarat război. Și nici că l-am făcut pe Romero Căpitan nu a fost primit bine. În mare parte, doar unchii mei fac rahat, dar dacă ceilalți subșefi ai mei decid să se alăture lor, va trebui să merg într-o sifonie pe care nu o aștept cu nerăbdare.”

am tremurat. "Atenție."

Șase săptămâni de când războiul a avut fost declarat; șase săptămâni de nimic altceva decât tăcere de la Chicago, de la Fabi.

Mi-am făcut griji pentru el, nu m-am putut abține să nu îmi fac griji. Mentea îmi zbârnâia în timp ce împodoteam bradul de Crăciun din uriașa zonă de locuit a conacului nostru cu Lily și Gianna. Anul acesta ne-am petrece cea mai mare parte a timpului de Crăciun în Hamptons. Luca ne-a vrut să plecăm din New York. Lucrurile erau tensionate acolo chiar acum pentru că toată lumea se temea de represalii din partea lui Dante și a ținutei.

Era încă doar începutul lui decembrie, dar am sperat că decorațiunile de Crăciun ne vor ridica moralul.

Gianna a aruncat o privire înclinată spre mine. „Ești foarte tăcut.”

Am oftat. „Sunt îngrijorat pentru Fabi. Acum că nu mai pot vorbi cu Val, nu avem de unde să aflăm cum se descurcă.

„Val a spus că au crezut povestea lui și că nu-l vor pedepsi. O să fie bine, spuse Gianna ferm. M-am întrebat dacă ea chiar credea ce a spus.

„Nu știm asta. Asta a fost acum mai bine de o lună. Urăsc că va trebui să sărbătorească Crăciunul fără noi. În trecut am putut măcar să vizităm

el la Chicago, dar anul acesta va fi singur cu tata și noua lui soție.”

Tatăl nu fusese niciodată amabil cu Fabi și acum că avea o nouă soție, o soție tânără care ar putea da naștere la mai mulți moștenitori, îmi făceam griji că ar fi și mai puțin înclinat să-i fie blând pe frățiorul meu.

„Fabi este pe punctul de a fi introdus în ținută; Sărbătorirea Crăciunului fără noi este cea mai mică dintre problemele lui”, a spus Gianna. Părea atât de... blazată în legătură cu toată treaba. Poate pentru că Fabi era băiat. Ea credea că bărbații din lumea noastră s-au născut cu sânge pe mâini.

„E încă doar un băiat. Și nici nu am putut să-l felicităm de ziua lui.” El împlinise treisprezece ani în urmă cu câteva săptămâni și nu aveam voie să vorbesc cu el sau să-i trimit un cadou. Mă durea inima doar când mă gândesc la asta.

Lily nu spusese nimic. Ea încă se învinovățea pentru tot. Știam că era fericită ca soția lui Romero. Devenise evident ori de câte ori se uita la el, dar uneori încerca să-și ascundă fericirea de noi, ca și cum asta ne-ar îmbunătăți situația.

Gianna clătină din cap. „Aria, trebuie să accepți ceea ce nu poți schimba. Trebuie să încetezi – și nu pot să cred că o spun de fapt – trebuie să încetezi să mai mergi împotriva ordinelor lui Luca.”

Am clipit la ea. "Zici asta? Ai fugit și te-am ajutat.”

"Știu. Dar acum sunt aici căsătorită cu Matteo, parte din clanul Vitiello și, spre deosebire de tine, știu exact ce fel de bărbat este soțul meu. Dar tot uiți ce este Luca.”

"Ceea ce este el?" Am provocat-o, întorcându-mă spre ea cu ochii mijiți. Trecuse ceva timp de când Gianna și cu mine ne certasem, dar toți fusesem încordați în ultimele săptămâni.

„Un capo. Un monstru. Un ucigaș.”

— La fel și Matteo, am întrerupt-o. „Și tot ignori ordinele lui. Îl tot provoci.”

„Este un joc între noi, Aria. Dar Luca nu joacă. El este Capoul Estului. Și din cauza ta teritoriul lui este amenințat. Va face orice pentru a rămâne Capo. E în sângele lui. În cele din urmă, dacă trebuie să aleagă între tine și putere, va alege puterea.”

Aerul mi-a părăsit plămânii. Lacrimi furioase mi s-au adunat în ochi. Lily a pășit între noi. „Hei, oprește-te.”

Am ocolit-o pe Lily și m-am apropiat de Gianna, întâlnindu-i privirea dreaptă pe.

Am auzit bărbații intrând, dar nu le-am băgat în seamă.

LUCA

„**Dante își va lua timpul** înainte de a ataca. Este un om cu planuri”, a spus din nou Matteo, de parcă nu aș fi știut asta. Problema era că nu știam când va ataca. Nu puteam decât să sper că Orazio ca cumnatul lui Dante să fie implicat în orice plan încă de la început și să ne avertizeze destul de curând.

„O, pentru numele naibii, nu te uita așa la mine!” țipă Gianna. Ochii mei le-au găsit pe Aria și Gianna față în față de parcă ar fi fost pe cale să atace în orice moment.

— Nu putem fi cu toții la fel de egoiști ca tine, Gianna, șuieră Aria.

Matteo mi-a aruncat o privire de parcă aș fi știut ce se întâmplă. De obicei erau de nedespărțit. Și nu o auzisem niciodată pe Aria vorbind așa cu sora ei.

Gianna a râs. „Cel puțin eu nu sunt prost sau sinucigaș.”

— Nu, sinucigaș, nu ești tu. Întotdeauna ai grijă să ai spatele acoperit, chiar dacă asta înseamnă că alții sunt răniți.”

Gianna palid. Nu eram sigură dacă Aria se referea la accidentul de mașină al lui Matteo sau la altceva, dar orice ar fi fost, a lovit acasă. „Cel puțin am luptat împotriva acestui stil de viață, în timp ce tu erai fericit să fii vândut lui Luca ca o curvă nenorocită.”

Tăcere.

Aria a plecat năvalnic și am urmat-o după ea. Matteo avea să aibă grijă de propria lui soție. Am găsit-o pe Aria în dormitorul nostru, privind pe fereastră, cu trupul tremurând. Mi-am pus mâinile jos pe umerii ei. „Ce se întâmplă cu tine și Gianna?”

— E o cățea, spuse Aria cu o voce tremurândă.

„Aceasta este dispoziția ei firească.”

Aria a scos un râs înecat și s-a întors spre mine. Mi-am trecut mâinile prin părul ei și ea s-a aplecat spre atingere. „Dacă cineva este o curvă, ea este.”

Aria își strânse buzele. „Ea nu a vrut să spună”.

am chicotit. — Te-ai întors deja să o aperi?

Ochii Ariei au pâlpâit de nevoie și mâinile ei au alunecat pe pieptul meu până la centură. Privirea ei s-a fixat pe a mea, a început să-mi desfacă cureaua. „Am nevoie de tine”, șopti ea. Nu a trebuit să mi se spună de două ori. I-am tras rochia peste cap în timp ce Aria bâjbâia cu pantalonii mei. Când penisul meu a sărit în cele din urmă, i-am înfășurat un braț în jurul spatelui și i-am prins coapsa cu cealaltă, apoi am ridicat-o. Ea a icnit când am lăsat-o pe pula mea, cu mușchii ei strânși în jurul meu. Reținând-o cu spatele de perete, am sărutat-o puternic până când s-a slăbit în jurul meu, înainte să încep să mă trântesc de ea.

Încercasem să rămân supărată pe ea pentru că nu mi-a ascuns aventura lui Romero cu Lily, dar nu am reușit. În momentul în care i-am văzut ochii atât de plini de iubire, propria mea inimă s-a înmuiat. La naiba, inima mea întunecată și crudă s-a înmuiat mereu pentru acea femeie.

Mi-am coborât gura pe gâtul ei și am mușcat ușor, sugându-mi pielea în gură, marcând-o. A mea. Întotdeauna dracului meu.

A strigat Aria când i-am lovit punctul G și mingile mi s-au strâns la sunet. „Da”, am mârâit înainte să-i sug unul dintre sfarcurile în gură. Aria sa arcuit și m-am izbit și mai tare de ea. Degetele ei s-au înfipt în umerii mei, în timp ce am tras-o de perete.

„Luca!” strigă ea în timp ce pereții ei s-au strâns puternic, gâtul ei elegant mi-a descoperit din nou. Am marcat un alt loc și spasmul ei s-a intensificat, unghiile mi-au zgâriat pielea și am venit cu un înfior violent. Mi-am lipit fruntea de peretele rece în timp ce Aria își îngropa fața în curba gâtului meu. Fără să mă smulg din ea, am dus-o în patul nostru și am lăsat-o în pat, eu deasupra ei. Și-a cuprins strâns brațele în jurul meu, de parcă și-ar fi făcut griji că voi dispărea.

Am sărutat-o, sprâncenele încruntate la melancolia de pe chipul ei, dar apoi a deschis ochii și mi-a zâmbit. „Suntem bine?”

Am dat din cap, întrebându-mă de ce întreabă din nou. „Nu sunt supărat pe tine, Aria. Nu poți ajuta cine ești, așa cum eu nu pot ajuta pe cine sunt eu.” Avea nevoie să-i ajute pe alții, mai ales pe frații ei. Am înțeles. Dacă ar putea accepta întunericul meu, aș putea încerca să accept că uneori acționa din îngrijorare pentru frații ei. nu mi-a placut in sa.

Aria și-a apăsât fața în pieptul meu și a tras aer în piept. Era emoționantă, chiar și după standardele ei. Poate că își înțelesese propriile mele griji. Și lucrurile s-ar înrăutăți. În trei zile am avut o întâlnire cu căpitanii și subșefii mei și am avut sentimentul că unchiul Gottardo va trage din nou împotriva mea. Nu eram sigur cât de mult să împărtășesc cu Aria și am decis să păstrez informațiile la minimum deocamdată, până când va reveni la vechiul ei sine.

ARIA

Regretul a cântărit foarte mult asupra meaumerii. Regret că am căzut în fața lui Luca într-un moment atât de crucial. Avea nevoie să fiu puternic pentru el. Și regret pentru lupta mea cu Gianna în această dimineață. Nu mai vorbisem de atunci, nici măcar în timpul cinei și începea să mă deranjeze, dar eram prea mândru să fac prima mișcare.

Poate aș încerca mâine după ce o noapte de somn ne-a calmat. Luca era la duș. Va trebui să plece la New York în dimineața următoare devreme și probabil că nu s-ar fi întors timp de câteva zile. A avut o întâlnire cu Familia, asta era tot ce avea să împărtășească - pentru că își făcea griji pentru emoționalitatea mea.

Oftând, am întins mâna după pilula mea anti-bebe din sertar, înfiorându-mă când mi-am dat seama că am uitat să-mi iau pastila ieri — din nou. În ultimele luni, mi-au omis și câteva pastile. M-am liniștit cu pachetul în mâini, numărând zilele de la ultima menstruație, dar nu-mi aminteam. Ieșisem fără menstruație înainte, în lunile dinaintea nunții mele cu Luca, pentru că corpul meu nu tolera prea bine stresul și frica. Poate de data asta a fost la fel.

Celula mea a vibrat pe noptieră și m-am repezit după ea când am recunoscut numărul. Aducând telefonul la ureche, m-am mutat în liniște din dormitor și m-am mutat pe coridor către unul dintre dormitoare goale pentru oaspeți, unde m-am închis. — Fabi?

— Aria, spuse Fabi cu o voce răgușită. Părea de parcă avea probleme cu respirația și inima mi s-a strâns de frică.

"Ce s-a întâmplat?"

Pauză. — Nimic, scoase el. „Am vrut să-ți aud vocea.”

"Te simți bine? Nu suni bine."

„Tata a fost supărat astăzi. E mereu supărat de când ați plecat cu toții, spuse simplu Fabi și îmi puteam imagina ce înseamnă asta.

am înghițit. „Pot să vorbesc din nou cu Luca și să-l rog să te primească.” "Nu!"

Fabi găfâi. „Asta-i trădare. Fac parte din ținută. Nu ar trebui să vorbesc cu tine. Suntem dușmani.”

Am tras respirația. „*Nu au fost.*”

"Trebuie să plec."

„Fabi?” La celălalt capăt era liniște. M-am uitat la ecran. Fabi terminase apelul. Am început să tremur, am deschis ușa și m-am întors în transă în dormitorul nostru.

Luca era încă în baie când m-am întins pe pat. Ce as putea să fac? Să vorbești cu Luca nu ar schimba nimic. Luca a avut de-a face, mai ales cu viitoarea întâlnire a Famiglia. Dar aş putea să țin asta de la el?

Când Luca a ieșit din baie, părând epuizat și încordat, am luat decizia. M-aș descurca pe cont propriu.

Luca mi-a dat o zăboviesărut înainte de a pleca dimineața. În momentul în care a plecat, m-am ridicat și mi-am luat laptopul, verificând zborurile către Chicago. M-am gândit la opțiunile mele. Nu puteam să plec mult timp înainte ca cineva să observe dispariția mea. Ar trebui să iau cel mai devreme zbor disponibil și să mă întorc cu un avion târziu în aceeași zi. Mușcându-mi buzele, am ezitat. Nu am putut folosi contul lui Luca și al meu bancar. Dacă ar fi verificat, ar observa că ceva nu este în regulă.

Degetele mi-au tremurat când am luat decizia. Eram contabilul Familia de aproape un an și m-am ocupat de câteva dintre conturile bancare. *Trădare.*

Am împrumutat doar banii și i-am pus înapoi cât mai curând posibil. Mi-am rezervat rapid zborurile cu contul pe care l-am folosit pentru Sphere, apoi m-am deconectat. În două zile aş pleca la Chicago și, sper să mă întorc cu Fabi.

Acum aveam nevoie doar să găsesc o modalitate de a ieși din incinta conacului nostru fără ca nimeni să observe. M-am dus la dressingul meu și am scotocit în sertarele de sus până mi-am găsit peruca maro. Aș avea nevoie de asta ca să rămân nedetectat în Chicago.

Mi-a bătut pulsul în vene la ceea ce eram pe cale să fac. Găsisem o modalitate de a le aduce cu mine pe Lily și Gianna la New York. Acum trebuia să-l salvez pe Fabi de tatăl nostru înainte să reușească să-mi rupă fratele mai mic.

Am coborât scările și i-am găsit pe Gianna și Lily stând la masa de sufragerie. Nu l-am văzut pe Sandro nicăieri, nici pe noii paznici pe care i-a pus Luca în incintă în ultimele săptămâni. Romero a fost, din fericire, la New York cu Luca și Matteo, deoarece aceasta a fost prima sa întâlnire oficială ca Căpitan.

M-am așezat, iar eu și Gianna am spus în același timp: „Îmi pare rău pentru ce am spus”.

Ne-am uitat o clipă, apoi am râs. Lily scoase un oftat de ușurare. Încet, zâmbetul mi-a scăpat de pe față.

Gianna se strâmbă. "Oh nu. Nu-mi place expresia aia de pe fața ta." "Ce s-a întâmplat?" întrebă Lily, lăsând jos ceașca de cafea.

Am întins mâna după un biscotto cu migdale și mi-am turnat niște cafea, încercând să-mi adun gândurile. Când eram pe cale să iau o mușcătură din aluat, mi s-a învârtit stomacul și l-am pus la loc pe farfurie. Eram prea nervos să mă gândesc. Aveam senzația că aş voma dacă aş încerca să forțesc ceva.

— Aria, dă-o, mormăi Gianna. „Tu faci ceva.” „Fabi m-a sunat ieri”, am șoptit.

Lily se smuci pe scaun, cu ochii mari. "El a facut?" întrebă Gianna neîncrezătoare.

„Tatăl îi face greu. Cred că îl bate pe Fabi mai rău decât înainte.”

"Acel ticălos. M-am gândit că a fi căsătorit cu mireasa lui copilă i-ar îmbunătăți starea de spirit.”

„Nu a fost. Este vina noastră că Fabi a rămas singur cu tatăl nostru. Trebuie să încerc să-l aduc la New York cu mine.”

Gianna clătină din cap. „Nu-mi spune că vrei să mergi la Chicago.” — Aria, spuse Lily implorând. „Este prea periculos. Ești soția lui Capo.”

— Știu, am spus ferm. „Dar mai știu că nu mă voi ierta niciodată dacă nu îl verific pe Fabi și nu încerc să-l ajut. Nu merită să fie lăsat în pace. Voi zbura la Chicago și nimic din ce spui nu mă va opri.”

Am făcut o pauză. "Mă vei ajuta?" Lily și Gianna schimbă o privire.

— Te-am ajutat să scapi, Gianna, și ți-am păstrat un secret, Lily. Cred că nu este prea mult să-ți ceri ajutorul.”

— Nu este că nu vrem să te ajutăm, dar suntem îngrijorați, spuse Lily încet. „Și ar trebui să mergem împreună la Chicago. Nu cred că ar trebui să mergi singur. Fabi nu este doar responsabilitatea ta. El este și fratele nostru.”

„Știi că nu putem dispărea cu toții”, am spus. „Asta va atrage prea multă atenție. Va fi destul de greu să-mi ascund dispariția și știi asta.”

Gianna miji ochii. — Ai deja un plan, nu-i așa? Am dat din cap și le-am spus ce aveam în minte.

Când am terminat, Gianna a clătinat din cap. „Este fie geniu, fie nebun, nu mă pot decide.”

„Va funcționa, asta este tot ce contează.”

Lily își făcu griji pe buza de jos. „Dacă ești prins, Luca va fi furios.” „Și chiar dacă planul tău funcționează, cum vei explica apariția bruscă a lui Fabi la New York?” întrebă Gianna.

„Îi voi spune că Fabi a fugit din Chicago și a venit aici. Luca îl va primi.”

Gianna s-a ridicat și s-a lăsat pe scaunul de lângă mine, luându-mă de mâini. „Aria. Acesta nu este un lucru mic pe care încerci să-l faci. Familia este în război cu ținuta. Luca își va pierde rahatul dacă află că ai plecat la Chicago la spatele lui.

„Nu este războiul nostru! De ce ar trebui să stăm departe de propriul nostru frate doar pentru că Made Men decid că se urăsc unul pe celălalt?

Gianna pufni. — Îți dai seama că acestea sunt cuvintele mele?

„Gianna are dreptate, totuși. Luca va fi furios.”

„Nu va afla.” Nu a putut afla niciodată. Ar fi îngrijorat bolnav dacă ar afla că am plecat pe teritoriul inamic.

capitolul 15

ARIA

Luca a fost legat deFamiglia într-un mod în care nu aş fi niciodată. I-am fost loial lui Luca, dar el a trebuit să înţeleagă că loialitatea nu este acelaşi lucru cu ascultarea neîndoielnică. Luca, Romero şi Matteo erau încă ocupaţi la New York, iar după-amiaza avea să se întâmple întâlnirea Famiglia. Asta i-ar ţine pe toţi ocupaţi.

Aveam patru paznici de evitat. Trei dintre ei erau în locuri diferite din grădină, doar unul dintre ei în conac cu noi. M-am trezit la trei dimineata, m-am îmbrăcat, mi-am făcut geanta şi am ieşit din cameră. Gianna şi Lily mă aşteptau pe coridorul întunecat. "Gata?" Am soptit.

Gianna a făcut un zgomot neangajat.

— Da, sopti Lily. „Mă voi preface că am un coşmar şi voi ţip cât de tare pot, iar când gardienii vor veni în fugă, Gianna va intra şi se va comporta ca o căţea şi le va spune să tacă pentru că nu te simţi bine.”

Ştiam că vom scăpa doar de doi paznici aşa. Un paznic va rămâne lângă apă, deoarece acesta era cel mai vulnerabil loc din incintă, deoarece nu existau porţi de depăşit. Nu puteam decât să sper că ceilalţi vor fi suficient de distraşi pentru ca eu să scape. Aveam toate codurile de siguranţă necesare pentru că Luca a avut încredere în mine.

Mi-am îmbrăţişat surorile înainte să mă mut prin casă. Un paznic stătea mereu în zona de zi deschisă. M-am ghemuit şi am aşteptat ţipătul lui Lily. Când a venit, primul paznic a ieşit în fugă din sufragerie şi a urcat scările aşa cum era de aşteptat, iar eu am folosit momentul pentru a coborî în grabă scările şi a aluneca

În aripa de est. Țipetele lui Lily s-au stins când am introdus codul în broasca de la ușa din spate și am scăpat afară. Mi-am pus șapca de lână și am alergat pe gazon, lângă tufișuri, spre porți. Paznicul dispăruse de la locul lui. Porțile erau înalte, acoperite cu sârmă ghimpată și fredonând de electricitate. Era locul cel mai puțin probabil ca intrușii să atace, așa că paznicii l-au abandonat primii. Zâmbind, am introdus al doilea cod în sistem. Poarta a clipit o dată, iar eu am scăpat, apoi am reactivat încuietoarea.

Aceste porți trebuiau să țină oamenii afară, nu să ne închidă. Totuși, ar trebui să-l rog pe Luca să mărească protecția în jurul perimetrului odată ce mă întorc la New York. Fără a pierde timpul, am alergat pe drumul șerpuit până am ajuns la colțul unde îi ordonasem șoferului Uber să mă ia. Când am văzut reflectoarele mașinii, aș fi putut să râd de ușurare. Gianna și Lily s-ar ocupa de restul. Gardienii nu m-au verificat în camera mea decât dacă i-au fost îndemnați, iar Luca nu avea niciun motiv să suspecteze nimic, nici altcineva. Au avut încredere în mine.

Mi-am dat vina deoparte.

Avionul abia urca în aer când mă cuprinse greața. Nu reacțisem niciodată la zborul în acest fel. Mi-am desfăcut rapid centura de siguranță și m-am repezit spre baie. Vomăritul într-o toaletă îngustă a avionului s-a clasat pe primul loc pe lista mea de lucruri de făcut niciodată, dar nu mi-am putut păstra mâncarea înăuntru. În momentul în care m-am aplecat peste toaleta gri-albastruie, stomacul mi-a ejectat micul dejun. M-am înroșit repede și m-am spălat pe mâini și pe față.

Încă mă simțeam greșit și, încet, o realizare oribilă s-a strecurat asupra mea. Încă eram în întârziere pentru menstruație. Apelul lui Fabi mă distrase, dar acum totul s-a întors. Pastilele uitate, greața mea. Eram în întârziere cu aproape două săptămâni.

M-am lăsat de perete, încercând să-mi amintesc când se întâmplase ultima dată. În primii ani în care am avut menstruația, au fost foarte neregulate, dar din moment ce am început să iau pilula cu puțin timp înainte de căsătoria mea cu Luca, asta se schimbase. Două-trei zile, asta se mai întâmpla uneori... dar aproape două săptămâni?

Lucrurile au fost atât de stresante în ultimele luni din cauza lui Lily și Romero. De câte ori uitasem să iau pilula? Nu eram sigur. Nu numărasem. Ar fi trebuit să număr după apelul meu cu Fabi.

De câteva ori cu siguranță, dar fusesem prea ocupat să-mi fac griji pentru sora mea, pentru Luca, căsnicia mea și orice altceva ca să-i acord multă atenție.

Poate că am tras concluzii greșite. S-ar putea să fiu bolnav de gripă sau că stomacul meu reacționează la stres.

Da, asta a fost.

Cu o mână tremurândă, am deschis ușa și m-am întors la locul meu. Stewardesa mi-a trimis o privire îngrijorată, dar i-am aruncat un zâmbet rapid pentru a arăta că sunt bine. Nu am vrut să facă o aterizare de urgență pentru că au crezut că sunt grav bolnavă.

Înapoi pe locul meu, am fost copleșit de îngrijorare. Nu mă puteam opri să mă întreb. Dacă aș fi însărcinată? Ultima dată când Luca și cu mine am discutat această problemă, a fost foarte hotărât să nu-și dorească copii în viitorul apropiat. Lucrurile erau prea periculoase pentru a aduce un copil pe lumea asta. Dar când s-ar schimba asta vreodată, mai ales acum că Dante ne declarase război? Acest război a fost ridicol.

Nu avea sens să mă trezesc pentru nimic. Greața nu însemna că sunt însărcinată. Odată ce m-am întors la New York, aș putea face un test de sarcină și apoi aș afla mai multe. Până atunci trebuia să mă concentrez pe sarcina pe care o aveam la îndemână. A trebuit să iau legătura cu Val, să o conving să aranjeze a

Întâlnirea cu Fabiano și încercarea de a-l convinge să vină cu mine la New York. Ultimul lucru pe care nu l-aș aminti lui Val, totuși.

Era ciudat să fieînapoi în Chicago. Orașul în care am crescut nu se mai simțea ca acasă, și nu pentru că ar fi fost război între Familie și ținută. Nu eram aceeași persoană care eram acum mai bine de patru ani, când plecasem la New York.

Cu toate acestea, în ciuda războiului, orașul nu s-a simțit diferit decât în timpul oricărei alte vizite. Totul era liniștit. Oamenii așteptau sărbătorile de Crăciun.

Părul meu era ascuns sub peruca mea și o eșarfă era înfășurată în jumătatea inferioară a feței mele. Din fericire, iarna din Chicago a justificat acest tip de ținută, așa că nu aș atrage atenția. Nici măcar haina mea groasă de lână nu a împiedicat frigul să mă muște de piele.

M-am plimbat liber pe străzi, așa cum n-am mai făcut de mult. A fost entuziasmant să fiu atât de liber. Mă obișnuisem cu colivia de aur care era viața mea. L-am iubit pe Luca. Nu aș putea trăi fără el, dar uneori mi-aș fi dorit să am mai multe libertăți. Știam că există limite pentru ceea ce îmi putea permite. Mă ajutase să merg la facultate pentru o vreme, ceva ce făcuseră foarte puțini bărbați în poziția lui, dar în cele din urmă el și cu mine aveam să fim întotdeauna limitați de regulile vieții mafiote.

A fost prima dată în veșnicie când nu aveam un bodyguard după mine. I-am urmărit pe trecători, întrebându-mă cum își petreceau zilele, cum mă simțeam să fiu eliberat de limitele mafiei. Nu fusesem niciodată liber cu adevărat, nici surorile mele, nici măcar Gianna când fugea, pentru că asta fusese întotdeauna. fost că: alergare.

Nu mi-a plăcut niciodată viața mafiotă atât de mult ca Gianna, dar uneori tânjeam după momente de libertate. Facultatea îmi dăduse un gust, dar avea să fie întotdeauna doar asta — un gust scurt. Nu mi-aș părăsi niciodată lumea, nu pentru că Luca nu mi-ar permite, deși asta era și adevărat, ci pentru că era singurul loc căruia îi aparținem cu adevărat. Era lumea pe care o cunoșteam.

Am sperat că Val nu și-a schimbat rutina de când am vorbit ultima dată la telefon. Îmi cronometrasem întregul plan în jurul lui.

Am așteptat vizavi de restaurantul unde s-a întâlnit cu Bibiana la brunch în fiecare miercuri, ținând o ceașcă de cafea pentru a mânca în mâinile mele înmănuși, în încercarea de a-mi rămâne caldă în ciuda temperaturilor înghețate. Ușurare m-a cuprins când o limuzină Mercedes neagră cu geamuri fumurii s-a oprit în cele din urmă în fața restaurantului, iar Val a ieșit, la fel de înaltă și regală ca întotdeauna, cu umflătura de bebeluș încordată de haină. Trebuie să fi fost în luna a noua. Aș arăta așa în opt luni? Am dat gândul la o parte. Nu era momentul să visezi cu ochii deschiși.

Val nu era singură. A ținut mâna unei fete, fiica ei de trei ani, Anna. Nu m-am putut abține să nu zâmbesc, dar a murit când mi-am dat seama că nu o voi vedea crescând, în ciuda faptului că îi sunt nașă. Doi bodyguarzi i-au urmat în restaurant. Le știam fețele, dar nu și numele.

Verificând strada pentru trafic, am trecut rapid pe partea cealaltă și m-am îndreptat spre restaurantul de tip bistro. Nu aveam nicio rezervare, dar speram că vor putea să mă strângă înăuntru. M-am apropiat de chelner, scoțându-mi șapca de lână și sperând că peruca îmi va ascunde identitatea, dar a trebuit să-mi las eșarfa în jos. Am stat cu spatele la zona de relaxare. Știam că bodyguarzii lui Val mă vor urmări, pentru că intrasem după ei.

"Pentru doi?" întrebă chelnerul, un bărbat arătos, pe la 20 de ani. „Doar eu”, am spus, apoi mi-am scos haina, dezvăluind o pereche de blugi din denim închis la culoare și o bluză albă, astfel încât bodyguarzii lui Val să vadă că sunt mic.

Femeie *nimeni* fără arme și să mă considere neimportant.

Chelnerul a zâmbit. „Nu-mi spune că nu ai pe cineva care să te scoată la brunch? O doamnă drăguță ca tine nu ar trebui să mănânce singură.”

Am clipit, făcându-mi un moment să-mi dau seama că flirta cu mine. În New York, nimeni nu a făcut-o niciodată. Cei mai mulți oameni îmi cunoșteau fața și chiar dacă oficial Luca era doar un om de afaceri cu un background dubios, toată lumea știa ce este cu adevărat. Ca să nu mai spun că nu am fost niciodată nicăieri fără bodyguarzi.

— Nu e nimeni, am spus, dându-mi seama cât de mult trecuse de când Luca și cu mine am ieșit la cină. Inima mi s-a strâns de regret. Când m-am întors, l-aș ruga să facă o rezervare la restaurantul coreean la care mă dusesese pentru prima noastră întâlnire.

"Urmați-mă. Am o masă pentru tine."

Am riscat să arunc o privire peste umăr, dar așa cum mă așteptam, bodyguarzii nu-mi mai acordau nicio atenție. Își țineau ochii pe Val și fiica ei, aruncând doar ocazional privirea către o masă cu bărbați în costume în dreapta lor. Made Men au privit întotdeauna doar bărbații ca pe un pericol.

Am luat locul pe care mi l-a oferit chelnerul și mi-am netezit peruca, îngrijorat că s-ar fi putut schimba din cauza căciulii de lână pe care o purtasem afară, dar totul părea să fie la locul lui. După ce mi-am comandat un ceai de mentă pentru a-mi calma stomacul și o omletă cu avocado și pâine prăjită, m-am prefăcut că sunt ocupată să-mi verific mobilul în timp ce riscam să arunc o privire ocazională către Val. Bibiana s-a alăturat ei la aproximativ cinci minute după ce m-am așezat cu propria ei fiică. Încă mă minunam cât de sănătoasă arăta de când soțul ei fusese ucis.

Chelnerul mi-a adus ceaiul și mâncarea, dar s-a tot întors să mă întrebe cum sunt și să flirteze mai mult. A fost un pic enervant pentru că a trebuit să mă concentrez pe Val.

Trebuia să evaluez momentul perfect. Abia mi-am atins mâncarea.

Întotdeauna mi-a plăcut avocado, dar o mică mușcătură îmi sporise greața și doar o înghițitură mare de ceai mă împiedicase să alerg la toalete.

Val și Bibiana râdeau de ceva, fără să-i acorde o clipă atenție Annei, apoi a venit. Anna a vărsat o băutură peste ea și a început să plângă. M-am ridicat repede și m-am mutat în camera doamnelor. Odată acolo m-am ascuns într-o taraba, așteptând. Inima mi-a bătut cu putere în piept când am ascultat zgomotul ușii care se deschidea și o clipă mai târziu, pașii. Pantofi cu toc.

— E în regulă, dragă, a cântat Val. Am zâmbit la dragostea din vocea ei. Curând, plânsul fiicei ei s-a liniștit. Am dat apă la toaletă și Val a tăcut. Când am ieșit din taraba, și-a ridicat privirea după ce a tamponat rochia fiicei ei cu un șervețel. A fost nevoie de o a doua privire la fața mea pentru a mă recunoaște. Ochii ei s-au mărit și s-au îndreptat pentru scurt timp spre tarabele din spatele meu, așteptându-mă să nu fiu singur. A crezut că asta e o capcană?

Dumnezeule. Eram vărul ei.

„Bună Val”, am spus zâmbind.

S-a relaxat încet și a zâmbit în schimb, dar apoi sprâncenele ei s-au adunat. "Ce faci aici?"

Fruntea Annei se încreți de confuzie. Ea era toată Val. Păr brun, aceleași trăsături faciale, cu excepția ochilor albaștri pal ai lui Dante. Cum ar arăta copilul lui Luca și al meu? Mi-am atins stomacul, întrebându-mă și realizând că aș fi fericit dacă aș afla că sunt însărcinată.

Val mi-a urmat mâna și am smuls-o repede. Și-a dat drumul fiicei și a venit spre mine și m-a strâns într-o îmbrățișare, dar burta i-a îngreunat. Când s-a tras înapoi, ochii îi erau caldi. „Ma bucur să te revăd, dar nu ar trebui să fii aici. Este prea periculos.”

— Mătușa Aria? spuse Anna cu vocea ei înaltă, recunoscându-mă în sfârșit în ciuda perucii mele.

Val se întoarse repede și își puse un deget pe buze. „Shh, Anna. Nimeni nu poate ști că Aria este aici, bine? Se joacă de-a v-ați ascunselea și nu vrem să fie prinsă, nu?

„Bine”, a spus Anna, încuviind rapid din cap în timp ce venea spre mine. Am ajuns la nivelul ochilor ei și am îmbrățișat-o. „Deveniți mai mare în fiecare zi.”

„Voi fi o soră mai mare în curând”, a spus ea mândră.

„Știu. Sunt sigur că vei fi o soră mare grozavă.” Ea dădu din cap cu și mai mult entuziasm.

S-a auzit o bătaie și a urmat o voce masculină profundă. "D-na. Cavallaro, totul în regulă acolo?

„Da, mai dă-mi un moment, Enzo. Trebuia să-mi dau jos puloverul pentru a-l curăța. Și Anna l-a murdarit.”

Am zâmbit, știind ce făcuse. Bodyguardul ei nu ar intra dacă ar exista riscul să o vadă pe soția lui Dante pe jumătate goală.

Când Val s-a întors cu fața spre mine, m-am trezit. „Am venit să-l văd pe Fabiano, Val. Acesta este singurul motiv pentru care sunt aici.”

Mi-a aruncat o privire de scuze. „Nu avem mult timp până când Enzo va deveni suspicios.”

„Știu. Ce-ar fi să ne întâlnim în seara asta?”

„Va fi greu să mă scutur de pe gărzile mele de corp. De când sunt din nou însărcinată și de când s-a declarat război, Dante este mai precaut.” După o clipă, ea mi-a aruncat o privire hotărâtă. „Dar sunt sigur că pot face ceva.”

Am dat din cap. „Poți aranja ca și Fabi să fie acolo?”

Enzo bătu din nou. "D-na. Cavalarro?”

Val își dădu ochii peste cap. „Da, voi ieși într-o clipă!” Ea făcu o pauză. „Aria, nu sunt sigură că îl pot aduce, dar voi vedea ce pot face. Să spunem cinci seara în Santa Fe? Val și-a stropit cu apă bluza.

"Voi fi acolo."

I-am mai îmbrățișat pe ea și pe Anna înainte de a mă strecura înapoi în taraba și o clipă mai târziu le-am auzit pe Val și pe Anna părăsind camera. Am așteptat câteva minute până când a intrat un alt client înainte să ies din toaletă și să mă întorc la masa mea. Val vorbea cu Bibiana de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Ea devenise o actriță bună în căsnicia ei, dar și eu la fel. Am plătit și am părăsit restaurantul înainte ca bodyguardii lui Val să mă recunoască până la urmă. Frigul din Chicago m-a cuprins în timp ce mergeam pe străzi. Știam unde vreau să merg, la vechea mea casă, să văd dacă Fabiano era acolo, dar asta era un risc pe care nu mi-l puteam asum. Dacă tata m-ar fi recunoscut, m-ar preda fără să se gândească.

Ar trebui să găsesc o cafenea unde să aștept până la întâlnirea mea cu Val mai târziu, dar mai întâi aș cumpăra un cuțit doar pentru a fi în siguranță.

capitolul 16

ARIA

Am ajuns la Moș Crăciun Am avut treizeci de minute mai devreme și am ales un stand la fereastră ca să pot fi cu ochii pe stradă. Am avut încredere în Val, dar nu am fost prost. Era prietena mea, dar mai mult decât atât era soția lui Dante. Nu credeam că îi va spune despre întâlnirea noastră, dar am preferat să fiu foarte precaută.

Chelnerul mi-a adus un ceai. Mi-am dat seama că i s-a părut ciudat că beau ceai de mentă la cină, dar era singurul lucru pe care l-am putut suporta în acest moment. Fusesem pe jumătate tentată să mă duc într-o farmacie și să cumpăr un test de sarcină, deoarece așteptam întâlnirea, dar nu mă hotărâsem.

O femeie însărcinată cu o haină lungă neagră mi-a atras atenția când a coborât dintr-un taxi. S-a grăbit spre restaurant și o clipă mai târziu Val a apărut înăuntru fără Fabiano, dar mă temeam că așa va fi. M-a zărit și i-a făcut semn chelnerului că mi se va alătura.

Val s-a strecurat în cabina vizavi de mine. „Aria”, a spus ea cu un zâmbet blând, dar mi-am dat seama că era încordată.

Nu-și adusese fiica. Desigur că nu. Acesta nu a fost războiul nostru, dar am făcut parte din el. Chelnerul a venit și i-a luat comanda înainte să plece din nou.

„Anna este atât de frumoasă, Val. O să-mi fie teribil de dor de ea”, i-am spus. „Când se va naște fiul tău?”

„În aproximativ trei săptămâni dacă decide să ajungă la timp”, a spus ea zâmbind. „Dar tu și Luca, vreți copii?”

Mi-am întors privirea și fără să mă gândesc la asta, mâna mi-a mers la stomac. "Fac. Dar Luca nu va aduce copii într-un război."

Ea a dat din cap, dar în ochii ei era o privire plină de cunoștință. „De aceea Dante nu și-a dorit un al doilea copil, dar nu există niciodată un moment bun pentru a aduce copii în lumea noastră. Oamenii noștri sunt uneori atât de implicați în războaie de droguri și jocuri de putere încât uită ceea ce contează cu adevărat.”

„Familie”, am terminat, iar ea a dat din cap. Ne-am uitat unul la altul. Acestea erau deja mai multe informații decât probabil doreau soții noștri să le împărtășim. Val trebuia să fie inamicul meu.

De parcă și-ar fi amintit asta, expresia i s-a strâns. „De ce ești aici, Aria?”

„Ți-am spus, din cauza lui Fabi. Sunt îngrijorat pentru el. E Crăciunul și e singur.”

Val nu m-a contrazis, pentru că îl cunoștea pe tatăl meu.

"Ce mai face?" am întrebat îngrijorat, amintindu-mi ultimul apel cu el, care încă îmi sfâșia inima.

Val ridică din umeri. „El este încă în procesul de inducție. Pare bine, fizic, din câte îmi dau seama.”

Hainele puteau acoperi o mulțime de lucruri – amândoi știam

asta. — Crezi că există vreo modalitate de a-l vedea?

Ochii ei tremurau de incertitudine. „El face parte din ținută. Nu sunt sigur că este o idee bună.”

Loialitatea ei era cu Dante și totuși era aici, dar prietenia ei cu mine avea limite. „Dar el este și fratele meu, sângele meu, Val. Practic l-am crescut până a trebuit să plec la New York. Vreau să-l protejez așa cum ar face o mamă pe copilul ei.” Nu eram sigură dacă era adevărat, din moment ce încă nu aveam copii, dar știam că Val va înțelege. Își atinse burta rotundă, sprâncenele întunecate strânse.

„Acest război este atât de inutil”, murmură ea.

„Soții noștri nu ar fi de acord. Sau există vreo modalitate de a-l convinge pe Dante să se întoarcă la armistițiu?”

Val oftă. „Mândrie și onoare. Îi vor opri atât pe Luca, cât și pe Dante să mai încheie un armistițiu. Amândoi știm că nu s-au plăcut niciodată prea mult.”

— Aș vrea să nu fie adevărat, am spus eu încet. Ochii mi-au fost atrași de intrare pentru că ușa s-a deschis.

Am înghețat când l-am înregistrat pe bărbatul înalt care a intrat în restaurant. Păr blond, ochi reci, îmbrăcat într-un costum gri din trei piese.

Val mi-a urmărit privirea și ea a păli. — Nu i-am spus nimic, Aria. N-aș fi niciodată...

S-a oprit lângă standul nostru. Dante Cavallaro.

„Nu a făcut-o”, a confirmat el cu o voce periculoasă care mi-a dat un fior pe șira spinării. Își îndreptă ochii albaștri și reci asupra lui Val. „Dar într-o perioadă ca aceasta, nu te voi lăsa să pleci nicăieri fără știrea mea.”

— M-ai urmărit, spuse ea, uitându-se la mobilul ei întins pe masă.

„Asta, da, și Enzo a recunoscut o față cunoscută azi dimineață în timpul brunchului tău cu Bibiana, dar nu era sigur, iar când mi-a trimis o fotografie cu Aria și i-am spus să o ia, ea dispăruse deja.”

Enzo reușise să-mi facă o fotografie? Doamne, am fost un idiot. Dante m-a tresărit când a intrat în cabina mea, nu a lui Val. Am fost forțat să mă duc într-o parte pentru a-i lăsa loc să se așeze. Așa îmi interzicea calea de scăpare. Mi s-a dublat pulsul.

Ochii lui Val se mariră și grijile îi umplură fața. Fă-ți griji pentru mine.

— Dante, spuse ea cu o voce liniștitoare.

"Du-te afara. Doi dintre oamenii mei te așteaptă. Te vor duce acasă.”

— Dante, încercă ea din nou.

— Valentina, spuse el tăios, iar privirea pe care i-a trimis-o m-a făcut să tremur. Mi-am sprijinit mâinile tremurătoare în poală.

Ea s-a ridicat încet, cu ochii scuzați în timp ce s-au așezat asupra mea.

— Îți mulțumesc, Val, că ai venit aici, am spus, încercând să-mi păstrez vocea calmă, dar eșuând lamentabil.

Ea a dat din cap, apoi s-a întors și a plecat.

Dante și-a înclinat corpul spre mine. I-am întâlnit privirea, încercând să ascund că mă speria, dar în ciuda cât de bună devenisem o actriță, știam că poate vedea prin mine. Propria lui față nu dădea nimic. Aș putea spera la milă? Pentru compasiune? Dar știam răspunsul la această întrebare. Dante a domnit asupra ținutei. Era ca Luca în multe privințe.

„Voi chema chelnerul acum și voi plăti cina. Ne vom ridica împreună, tu vei sta lângă mine și ne vom duce la mașina mea și tu vei intra”, a spus el cu o voce lipsită de emoții, cu ochii ținând un avertisment clar.

Am înghițit în sec și am dat din cap. Pentru că era tot ce puteam face. Nu era ca și cum chiar aveam de ales. M-am forțat să zâmbesc când a venit chelnerul. Dante a plătit și s-a ridicat. Mi-a luat haina pe care o aruncasem peste spătar și mi-a întins-o, cu fața lui o mască de politețe. Ochii lui spuneau o altă poveste.

M-am ridicat și l-am lăsat să mă ajute să-mi pun haina. Am tremurat când mâinile lui mi-au atins umerii și s-a aplecat mai aproape, cu gura lângă urechea mea. „Nu încerca să fugi sau să faci ceva stupid, Aria. Mi-ar plăcea să te rănesc.”

Am mai dat din cap sacadat și mi-a dat drumul umerilor, apoi m-a prins de mână. M-am încordat și mai mult, dar l-am urmat afară și spre Mercedesul lui. Mi-a deschis ușa pasagerului, privirea lui cercetând împrejurimile noastre în timp ce m-am strecurat înăuntru. Când a închis ușa, am tras respirația tremurândă. Inima îmi bătea frenetic în piept. Eram în război. Război.

Și eram soția lui Capo și mă lăsasem capturată de ținută.

Nu vă panicați.

Chicago a fost casa mea cândva. Dante mă cunoaște toată viața.

Dante nu era cunoscut pentru că a rănit femeile, dar dacă m-ar folosi ca pârghie? Un val puternic de greață m-a cuprins și a fost nevoie de toată puterea mea de voință ca să o forțez.

Dante s-a urcat la volan și a tras mașina pe stradă. „Presupun că ești singur.” Era concentrat pe trafic, dar știam că era conștient de fiecare mișcare a mea.

„Sunt”, am spus.

„Nu ar fi trebuit să vii la Chicago”, a spus el în timp ce se uita la oglinda retrovizoare de parcă s-ar fi așteptat să ne urmeze cineva. Mi-a fost teamă că are dreptate. Luca avusese dreptate. Am acționat fără să mă gândesc când frații mei erau îngrijorați.

În cele din urmă, Dante a întors mașina într-o parte, surprinzându-mă și a apăsat frâna. Eram într-o zonă pustie, lângă piste. Nu a spus nimic. Am închis ochii. Acesta era un loc în care nimeni nu mă auzea țipând, un loc în care corpurile puteau fi aruncate.

Degetele mi s-au strâns pe genunchi când mi-am amintit de cuțitul, pe care îl cumpărasem în după-amiaza asta, în geantă. O geantă care era între picioarele mele în spațiul pentru picioare. Dar pentru a ajunge la el ar trebui să mă aplec și să deschid fermoarul poșetei. Și ca să ies cu viață din mașina asta după ce l-am tras cuțitul pe Dante, aș avea nevoie de un miracol.

Am deschis ochii, aruncând o privire în jos la geanta mea. Luca și cu mine practicasem autoapărarea de-a lungul anilor și împotriva unui om fără experiență aș fi putut să mă apăr, dar Dante era șeful. Putea să omoare fără să transpire.

Și apoi Dante s-a aplecat peste mine, înalt și înspăimântător, iar brațul lui m-a zdrobit pe coapsă și m-am îndepărtat de el, ciocnindu-mi capul de fereastră. — Nu, am găfâit.

Ochii albaștri ai lui Dante i-au întâlnit pe ai mei, înțelegându-se pe chipul lui, dar nu s-a îndepărtat imediat, încă prea aproape de parcă ar fi așteptat ceva. Apoi s-a îndreptat, ținându-mi poșeta în mână. Întinsese mâna după el între picioarele mele. Mi-am eliberat respirația și mi-am șters rapid o lacrimă trădătoare de pe față, sperând că reacția mea emoțională nu a fost pentru că eram însărcinată. Dacă aș risca copilul ăsta? Doamne, ce am făcut?

Dante mi-a deschis geanta, a scos cuțitul și l-a pus în compartimentul lateral, apoi a pus geanta înapoi în spațiul pentru picioare.

Eram încă apăsător de fereastră, pulsul îmi batea rapid.

— Aria, spuse Dante ferm, atrăgându-mi privirea spre ochii lui. Nu erau tocmai moi, dar cel puțin pierduseră o parte din amenințare. „Ești soția lui Luca; un război nu va schimba asta. Și chiar dacă nu ai fi soția lui, nu ar trebui să te temiaceade la mine sau de la oricine altcineva din Chicago. Jur.”

— Mulțumesc, Dante, am șoptit. M-am îndreptat pe scaun, stânjenită de acțiunile mele.

„Nu este nevoie să-mi mulțumești pentru respectarea corpului tău”, a spus el. „Atunci ce vei face cu mine?”

M-a privit fără o sclipire de emoție. „Aceasta este întrebarea, presupun. Ar trebui să te folosesc pentru a-i pedepsi pe Luca și Familia.

am tremurat.

„Sau cel puțin să te folosești ca pârghie pentru a-l șantaja.” De asta mă temeam. „Luca este Capo. Nu va risca Familia.” Dante a zâmbit rece.

„Dar tu ești soția lui și am văzut cum te privește. Există un singur lucru pentru care Luca și-ar risca poziția de Capo,

și asta ești tu.”

Doamne, dacă Luca și-ar pierde teritoriul sau încrederea oamenilor săi din cauza mea, nu m-ar ierta niciodată.

„Cred că îmi supraestimezi valoarea. Prima alegere a lui Luca va fi întotdeauna Familia.”

Dante și-a înclinat capul, privindu-mă ca pe un atu. „Și cred că îți subestimezi valoarea din motive întemeiate.”

"Nu sunt. Luca nu își va risca teritoriul. Nu-l cunoști la fel de bine ca mine.”

„Și asta e problema”, a spus el. „Dacă Luca nu s-a conformat cererilor noastre, ar trebui să încerc să-l conving.”

„Făcându-mă rău”, am spus.

El a dat din cap. "Rănindu-te. Nu îmi place foarte mult să provoc dureri femeilor.” Dar ar trebui. „Totuși, ținuta este locul în care se află preocuparea mea.” A spus-o de parcă și-ar fi făcut alegerea.

— Mai este Matteo și restul familiei. Luca trebuie să ia în considerare dorințele lor.”

„Luca știe să-i facă pe oameni să vadă lucrurile așa cum vrea el să le vadă. Luca este cel mai puternic capo pe care l-a văzut New York-ul de mult timp. Oamenii lui se uită la el, dar nu-i cunosc slăbiciunea.”

Eu eram slăbiciunea lui.

Lacrimile mi-au ars ochii. Nu am vrut niciodată să-l fac pe Luca slab și trebuia să mă asigur că nu apare așa în fața dușmanilor săi, pentru că așa era Dante. Am respirat adânc. „Luca va face orice pentru a rămâne Capo. E în sângele lui. În cele din urmă, dacă va trebui să aleagă între mine și putere, va alege puterea, credemă.” Am întâlnit privirea rece a lui Dante și am sperat că nu poate vedea că cuvintele mele sunt o minciună.

Dante nu a spus nimic o vreme, doar s-a uitat la mine. "Poate. Dar poate că încerci doar să te salvezi pe tine și pe Luca. Poate îți dai seama că a fi aici ar putea însemna sfârșitul Familiei."

„Orice îmi faci, Luca nu va renunța la teritoriul său. Luca nu se va închina în fața nimănui.”

„Dar el nu se va da înapoi și te va tortura.”

Am tresărit pe scaun, șocul mi-a mărit ochii înainte de a putea masca, iar buzele lui Dante s-au curbat într-un zâmbet înțeleghător.

La naiba cu mafia. La naiba Dante și manipularea lui. Mi-am redus panica și am spus ferm: „Nu va face. El va ataca Chicago și va ucide orice om. El va arăta putere, nu slăbiciune. Luca este cel mai nemilos bărbat pe care îl cunosc, Dante, și am crescut știind *tu*. Nu confunda posesivitatea lui cu nimic altceva. Sunt posesia lui, iar el vă va dărâma orașul și casa pentru a o recupera.” A trebuit să forțez fiecare cuvânt dincolo de nodul din gât, din cauza fricii mele. Trebuia să fiu puternică pentru Luca, nu i-am putut permite lui Dante să mă folosească împotriva lui. Aș face orice pentru Luca.

Dante se aplecă înainte, cu ochii duri. „Și eu voi face același lucru cu New York. Ai crescut văzând masca mea civilizată, Aria. Nu-l confunda cu adevărata mea natură. Luca își poartă monstrul pe dinafară; Îl țin pe al meu îngropat până am nevoie de el.”

Nu m-am îndoit. Luca ar ataca și Dante ar riposta. Oamenii ar muri. Poate surorile mele, poate Fabi. Poate Luca. Și nu mi-am putut permite. Am trecut prin opțiunile mele. Aș putea încerca să mă sinucid, dar atunci Luca va arde cu siguranță Chicago. Aș putea încerca să-l implor pe Dante să mă cruțe pentru că eram femeie, dar expresia lui neînduplecată îmi dădea puține speranțe. Încercarea de a-l seduce era complet exclusă, nu că el m-a părut un om care ar lăsa instinctele sale de bază să depășească logica, iar acolo era Val. Nu că aș săruta pe nimeni în afară de Luca. Doamne, începeam să pierd

mintea mea. Stomacul mi s-a răsucit și greața mi s-a prăbușit atât de tare încât am întins mâna la ușă pentru a ieși, dar era încuiată, desigur.

— Aria, spuse Dante ca avertisment.

„O să mă fac rău”, am răsuflat, iar o privire la fața mea a descuiat mașina. M-am împiedicat afară și am alergat în spatele mașinii, apoi m-am aplecat și mi-am aruncat ceaiul și brioșa pe care le mâncasem după-amiaza. M-am sprijinit de portbagajul Mercedesului, încercând să-mi trag răsuflarea. Picioarele gri ale pantalonilor lui Dante au apărut în vederea mea periferică, dar nici măcar nu m-am simțit jenat. Am trecut de acel punct. Lacrimile mi-au alunecat pe obraji când m-am agățat de mașină.

— Aici, spuse Dante încet, întinzându-i un șervețel.

L-am luat cu un „mulțumesc” mormăit, apoi mi-am șters gura. Îngrijindu-mă, am ridicat capul și am întâlnit privirea lui Dante. Era încruntat. „Asta este frică sau altceva?” el a întrebat.

M-am uitat în ochii lui albaștri. Dante era tată, iar Val era din nou însărcinată. Trebuia să am încredere că mă va salva. Am decis să merg după adevărul neclintit. "Ambii. Niciodată nu mi-a fost mai frică de tine decât astăzi."

Expresia lui Dante nu s-a schimbat, dar asta nu însemna că cuvintele mele nu au avut un efect mic asupra lui. Trebuia să sper că au făcut-o.

— Dar nu este asta, am spus, apoi am ezitat. Fie admiterea unei sarcini ne-ar salva pe Luca și pe mine, fie i-ar condamna pe el și pe Famiglia. "Sunt însărcinată."

Ochii lui Dante au zburat spre stomacul meu. „Ești însărcinată cu copilul lui Luca?”

Nu eram sigur, dar totul era îndreptat către asta. M-am îndreptat în ciuda greață și amețeli. "Da."

— Sper că înțelegi că nu te pot crede pe cuvânt în această privință, spuse Dante cu o voce dură.
am clipit. "Ce vrei să spui?" „Vreau dovezi.”
„Dovada?” am ecou. „Și ce se întâmplă dacă cuvintele mele se dovedesc adevărate?” „Atunci trebuie să decid eu.” Chipul lui Dante era o mască impenetrabilă. —
Urcă-te înapoi în mașină, Aria.

Dante m-a dus la afarmacie, dar a trebuit să stau în mașina încuiată, deoarece a cumpărat un test de sarcină. Începusem să cred că făcusem o mare greșală spunându-i lui Dante că sunt însărcinată. Dacă testul ar dovedi că sunt însărcinată, ar avea și mai multă putere împotriva lui Luca, iar dacă testul ar dovedi că am mințit, ar fi mai puțin înclinat să mă cruțe în vreun fel. Uneori credeam că pot juca aceste jocuri de putere pentru că îi văzusem pe Luca și Matteo jucându-le, dar oamenii noștri aveau ani de experiență cu noi.

Mi-am închis ochii și mi-am apăsat palma pe stomacul meu încă plat, neștiind la ce să sper. Mi-am deschis ochii când ușa s-a deschis și Dante a intrat. Ochii lui au coborât la mâna mea pe burtă și am tras-o.

Întinse pachetul și închise ușa. „Unde ar trebui să dau testul?”

„Nu te pot duce nicăieri public. Mi-ar plăcea să întâlnesc pe cineva care te recunoaște.”

Pentru că i-ar forța mâna.

S-a îndepărtat de bordură și ne-a condus înapoi la o parcare abandonată lângă apă.

"Aici?" Am întrebat.

"Aici. Nu pot lua în considerare modestia ta." A lăsat mașina și l-am urmat. M-am uitat în jur, tremurând.

„Ascunde-te în spatele portbagajului; Voi aștepta aici. Dacă faci ceva pentru a-mi ridica suspiciunile, te voi urmări, ai înțelege? Dante și-a îngustat ochii spre mine și eu am dat din cap concis, apoi m-am dus în spate și mi-am desfăcut blugii. Dante mi-a întors spatele și mi-am tras blugii și chiloții înaintea să mă ghemuiesc și să țin stângaci bastonul de testare între picioare. A durat ceva timp până m-am putut relaxa suficient ca să-mi dau drumul, dar Dante nu a spus nimic.

M-am îndreptat și am pus testul pe portbagaj, apoi m-am îmbrăcat. — Gata, am spus.

Dante s-a întors, a întins mâna în mașina lui, apoi a mers spre mine și a întins șervețele.

„Ești pregătit”, am spus cu un râs amar. „De obicei, este sânge pe care îl curăț cu ei.”

I-am cercetat fața. Încerca să mă intimideze sau doar a fost sincer? Nu puteam spune, nu-l cunoșteam suficient de bine pentru asta.

Am așteptat timpul rămas în tăcere până când Dante a dat din cap. Am întins mâna la test cu degetele tremurânde și am deschis capacul.

M-am uitat la test și am început să plâng.

Gravidă.

Dante mă privea în tăcere. I-am arătat testul, dar el știa. A urmat mai multă tăcere.

— Luca nu știe, spuse Dante.

Am dat din cap în semn de confirmare. M-am prins de marginea mașinii. Eram însărcinată cu copilul lui Luca. Un copil. M-am uitat la mine însumi, iar teroare spre deosebire de

orice am cunoscut vreodată m-a pus stăpânire pe mine. Venisem la Chicago, pe teritoriul inamic, cu copilul lui Luca în mine. Am fost atât de prost, atât de prost.

„Aria.” Vocea lui Dante era mai blândă decât fusese toată seara și m-am uitat din nou la el și pentru câteva clipe niciunul dintre noi nu sa mișcat. Nu eram sigur ce să fac.

„Știi că trebuie să te gândești la ținută”, am șoptit, dar el m-a redus la tăcere cu palma ridicată.

"Te voi lasa sa pleci. Luca este dușmanul meu. Nu cred că asta se va schimba prea curând, dar ești o femeie nevinovată și îi porti copilul. Sper că ar face același lucru dacă Valentina ar cădea vreodată în mâinile lui, ceea ce nu va face.” În ochi îi fulgeră înverșunare. Protector ca Luca. Valentina a fost slăbiciunea lui Dante, ca și eu a lui Luca.

Nu eram sigur ce ar fi făcut Luca dacă ar fi fost în locul lui Dante. Am vrut să cred că ar fi făcut aceeași alegere.

„Dar Aria să nu te înșeli: dacă dau vreodată peste Luca, îl voi omorî și nu va fi rapid.”

M-am înfiorat pentru că l-am crezut.

— Nu-i vei spune lui Luca despre asta, spuse el, un ordin.

„Nu voi face, crede-mă.” Dacă Luca ar afla despre asta, și-ar pierde mințile. Făcu un semn concis din cap.

Am făcut un pas mic spre el. „Mulțumesc, Dante. Mulțumesc foarte mult.”

Încă un semn ascuțit din cap. „Ai bilet de avion?” „Da, avionul meu pleacă în trei ore.”

„Te duc la aeroport.”

Ne-am întors în mașină și din nou mâna mea mi-a găsit stomacul, încă neputând să cred că în interiorul meu creștea un mic om. Rezultatul iubirii lui Luca și a mea.

Dante era încordat lângă mine în timp ce mă conducea spre aeroport. S-a oprit în fața terminalului de plecare, apoi s-a întors spre mine, iar o expresie de prădător i-a cuprins fața. — Să nu te întorci niciodată la Chicago, Aria. De data asta fac asta, dar data viitoare voi face ceea ce este necesar pentru a mă asigura că ținuta câștigă acest război.”

„Nu poate fi iar pace? Pentru copiii tăi și ai noștri. Pentru Fabi și toți ceilalți care vor suferi în acest război.”

Dante a zâmbit rece. „Dacă Luca îi predă pe Romero și Liliana și dacă Luca își cere scuze, atunci poate că va fi pace.”

Luca nu ar face niciunul și amândoi știam asta. Doi bărbați care s-au urât și mai mulți bărbați dornici să se sfâșie unii în alții ne-au tras pe toți în întuneric, copii și femei deopotrivă, iar copilul meu avea să se nască în această lume întunecată.

Născut în Sânge. Jurat cu Sânge. Intru viu și plec mort. — Pleacă, spuse Dante, iar eu am făcut-o. Nu m-am uitat niciodată înapoi când mă îndreptam spre aeroport. Nu l-aș mai vedea niciodată Chicago, nu l-aș mai vedea niciodată pe Fabi. Mi-am apăsat palma pe stomac, căutând consolare. Trebuia să am încredere că Fabi era suficient de puternică pentru a supraviețui în ținută. Nu aș putea risca nimic din nou, nu cu un copil care crește în mine, nu dacă aș fi vrut să-l protejez pe Luca și familia noastră.

Când m-am urcat în avion m-am întrebat din nou dacă Luca ar fi făcut la fel. L-ar fi lăsat pe Val să plece?

LUCA

Controlul meu a rămasun fir în timp ce îmi ascultam oamenii. Matteo, de asemenea, părea că avea toată intenția de a-i scuti pe unchii noștri de povara

viață.

Unchiul Gottardo și unchiul Ermano păreau să fie într-o ceartă tăcută, dar pun pariu că își făceau planuri să mă răstoarne în spatele ușilor închise. Ermano era un laș, iar Gottardo era doar puțin mai bun, dar în cele din urmă aveau să acționeze. Poate că Gottardo și-ar trimite fiul legitim rămas să mă omoare.

„Războiul era inevitabil”, am mârâit eu. „Știi asta la fel de bine ca mine. Nu vă prefaceți că nu ați așteptat cu toții șansa de a vărsa din nou sângele ținutei.” Subșefii mei au dat din cap și la fel au făcut majoritatea căpitanilor mei. Nu Gottardo și Ermano însă.

Ochii mi-au urcat spre tavanul înalt al centralei electrice. O alesesem pentru fiecare întâlnire a căpitanilor și subșefilor mei din ultimii trei ani, ca să le amintesc de declarația mea sângeroasă. Am simțit că memoria lor are nevoie de înprospătare.

Gottardo și-a bătut pumnul pe masă, aducându-mi privirea înapoi spre el și a împins mâna liniștitoare a lui Ermano. — Destul, mormăi el. „Ai riscat prea mult să aduci aici pe cea mai tânără fată Scuderi și să-l faci căpitan.” Gottardo dădu din cap spre Romero cu un pufnit condescendent.

Romero sa încordat pe scaun, dar Gottardo s-a întors spre mine.

„Totul pentru că ai lăsat-o pe târfă blondă Scuderi să te conducă după pula ta.”

Am împins masa masivă și l-am prins pe unchiul meu de gât, ridicându-l de pe scaun și aruncându-l peste. L-am împins de perete și mi-am prins ambele mâini pe gâtul lui și l-am strâns cât am putut de tare. Capul i s-a făcut roșu, cu ochii bombați. M-a luat cu gheare, a bătut și a zgâriat, dar nu mi-am slăbit strânsoarea. Nimeni nu a îndrăznit să-i vină în ajutor în timp ce el lupta pentru viața lui.

M-am uitat în ochii lui, așa cum făcusem cu mulți ani în urmă, când i-am ucis fiul. Oasele i-au cedat, i-au străpuns carotida și esofagul. S-a înecat, sângele ieșind din buze. A tușit, s-a înecat cu propriul său sânge. Sângele mi-a lovit fața și cămașa în timp ce a șuierat. Nu m-am liniștit până când lumina i-a părăsit ochii, apoi mi-am desprins strânsoarea și i-am lăsat cadavrul să cadă la pământ la picioarele mele. Devenise o liniște moartă în jurul meu. M-am confruntat cu oamenii mei. Mâinile, fața și cămașa îmi erau pline de sânge, iar din privirea de pe chipul lui Matteo – șoc și fascinație bolnavă – am știut că eram o priveliște direct din Iad.

„Eu sunt Capoul tău. Eu conduc peste Coasta de Est. Eu conduc peste tine. Dacă cineva are o problemă cu mine, atunci faceți un pas și spuneți-mi în față, și vă voi acorda o moarte rapidă. Dar jur pe Rai și Iad că zdrobirea gâtului unchiului meu va arăta ca un final milostiv pentru următorul nenorocit care îndrăznește să-mi insulte soția. Nu voi suporta nici un fel de lipsă de respect.”

Mulți bărbați dădu din cap în semn de acord; alții păreau că s-au căcat în pantaloni. Nu mi-a dat dracu. „Această întâlnire s-a încheiat.”

Le-am făcut semn către oamenii unchiului meu, apoi le-am arătat spre fiul lui rămas, care nu părea deosebit de trist de moartea tatălui său. „Ia-i cadavrul înapoi acasă cu tine. Sper că nu vei împărtăși soarta fratelui tău și a tatălui tău într-o zi.”

M-am întors, gata de întâlnirea asta. Matteo era aproape în spatele meu când ieșeam din centrală și mă îndreptam spre Aston Martin.

Matteo a pășit în fața mea înainte ca eu să mă pot urca la volan. „Cred că ar trebui să conduc. Nu ești chiar sănătos acum.”

Am băgat cheile spre el. "Crezi?" am mormăit eu.

Se întoarse spre portbagaj, se întoarse o clipă mai târziu și întinse o cămașă albă curată. „Poate că ar trebui să te schimbi. Nu vreau să trebuiască

explică asta poliției dacă ne prinde. Nu toți sunt pe statul nostru de plată, vă amintiți?

Mi-am scos cămașa și mi-am șters fața și mâinile cu ea, dar nuanța roz a rămas. Romero a ieșit după noi și i-am întins cămașa. „Poți să arzi asta?”

El a dat din cap, cu ochii îngrijorați, când mi-a luat cămașa. Nu aveam nevoie de grijile lor. Eram bine.

M-am urcat în mașină și Matteo s-a urcat la volan. Am condus în tăcere, dar el a continuat să se uite în direcția mea. "Esti bine?"

m-am încruntat. „Am ucis atât de mulți oameni. Crezi că încă îmi pasă?”

„Ultima dată când ți-ai zdrobit un gât, ai fost puțin dezlănțuit după aceea. Oricum, ai fost pe cap, având în vedere tot ce s-a întâmplat.”

Pe margine era un mod ciudat de a-l pune. De când izbucnise războiul, vocile din Famiglia care mă voiau să plec au devenit mai puternice. Eram încă o mică minoritate, dar mi-a îngreunat viața. Poate că în seara asta făcuse la tăcere câțiva inamici, sau poate că îmi câștigasem alții noi. Era greu de spus încă. Ar trebui să-mi înlocuiesc unchii cu subșefi mai de încredere și mai tineri. Le tolerasem destul de mult. Era timpul ca ei să se retragă înainte de a fi nevoit să-l ucid pe altul.

„Înapoi la soțiile noastre? Sau ai nevoie de timp suplimentar pentru a te răcori?” întrebă Matteo.

„Nu am nevoie de timp să mă răcoresc. Sunt bine. Tot ce vreau este să am trupul gol al Ariei sub mine.”

Matteo mi-a aruncat o altă privire. Nu am menționat aproape niciodată sexul cu Aria. Urăsc să împărtășesc cu oricine chiar și acea mică parte din Aria. Ne-am petrecut restul drumului în tăcere. De obicei, pulsul mi-a încetinit rapid după ucidere, dar de data aceasta nu a făcut-o. Când am oprit în aleea conacului, eram încă conectat. Romero a sosit la scurt timp și împreună am intrat în casa noastră.

A fost liniște când ne-am mutat în sufragerie. Femeile puseseră decorațiunile de Crăciun rămase. Pomul de Crăciun strălucea în roșu și argintiu. Aveam nevoie de un Crăciun liniștit, abia așteptam câteva zile de liniște alături de adevărata mea familie.

Mobilul meu a sunat, anunțând un e-mail. L-am scos din buzunarul din spate. Era de la un contact cu un jurnalist, iar subiectul scria „Urgent” urmat de aproximativ o duzină de semne de exclamare. Am făcut o pauză și am dat clic pe e-mail.

Am primit asta de la un coleg din Chicago și l-am oprit să facă circulația sau mai rău, titlu.

Am dat clic pe cele trei fotografii atașate.

capitolul 17

MATTEO

Întotdeauna bănuisem acolo a fost un punct atât pentru Luca, cât și pentru mine, când întunericul din noi s-ar ridica prea sus, atât de sus încât s-ar revărsa și s-ar îneca toată lumina, tot binele care a rămas. Mă temeam că acesta este momentul pentru Luca.

L-am oprit pe Romero să nu se apropie de Luca cu o mână la piept. Romero se încruntă, dar apoi se uită la Luca și se încordă. Și eu eram încremenit de teamă.

Luca și cu mine ne petrecusem toată viața împreună, trecusem prin ce este rău și mai rău, am ucis și suferisem, am râs și ne-am luptat. Niciodată nu mă ferisem cu adevărat de fratele meu. Nu când îi zdrobise gâtul vărului nostru, nici când mă amenințase că am vorbit prosti despre Aria, dar până acum nu văzusem niciodată acea expresie pe chipul lui.

Nu eram sigur ce-l facea să arate așa, dar știam un singur lucru care avea puterea de a-l aduce în genunchi, un singur lucru care l-ar putea distruge pe Luca, care l-ar putea face să treacă o dată pentru totdeauna. Era singura persoană despre care credeam că îl va împiedica să se rupă de la început.

„Luca?” am întrebat cu grijă.

Se uită în jos la o fotografie de pe ecranul său. M-am apropiat și ceea ce am văzut a făcut să se scurgă sângele de pe față. Era o fotografie cu Aria ținându-se de mână cu Dante. Mi-a luat un moment să înțeleg ceea ce vedeam. Nici măcar nu avea sens. Romero aruncă și el o privire asupra fotografiei, apoi se încruntă.

Gianna, bineînțeles, a ales acel moment să se plimbe în sufragerie doar într-o cămașă de noapte, dar s-a oprit când ne-a văzut. Ochii ei s-au aruncat de la mine la Luca și zâmbetul i-a alunecat de pe față.

„Unde este Aria?” am întrebat-o tăios.

„Nu lua tonul ăsta cu mine”, mormăi ea, cu ochii îndreptându-se încă o dată către Luca, care încă nu mișcase niciun mușchi și care încă se uita la telefonul lui, dar știam că el asculta.

„Gianna, unde dracu este Aria? E grav, am mârâit eu.

Lily apăru în spatele ei, dar Romero clătină din cap și îi făcu semn să nu se apropie. "Unde?" el a întrebat-o.

— Nu știu, spuse ea încet, dar era o minciună. Romero știa asta. Știam eu. Luca știa asta.

„Este în Chicago?” Am întrebat.

Gianna și Lily au schimbat o privire, dar au rămas tăcuți.

"Ce se petrece aici?" întrebă Gianna.

Și Luca și-a ridicat ochii de la telefon.

„La naiba,” am mormăit pentru că privirea aceea din ochii lui... m-a speriat nenorocit.

— Lily, începu Romero, dar nu reuși să termine orice avertisment pe care ar fi vrut să-l dea.

„Știai despre asta?” întrebă Luca cu o voce pe care nu o auzisem niciodată de la el. Jos, întunecat, pe punctul de a se rupe. Și-a întors telefonul astfel încât Gianna și Lily să văd fotografia Ariei ținându-se de mână cu Dante, apoi a făcut clic pe următoarea fotografie în care îl înfățișa pe Dante cu mâinile pe umărul Ariei, cu gura la urechea ei, într-un gest intim. Și următorul, cel mai rău: Aria într-o mașină cu Dante și el stătea aplecat peste ea, cu spatele la cameră, ascunzându-i cea mai mare parte a corpului. Nu le puteai vedea fețele, dar erau aproape și brațul lui se întinse între picioarele ei.

Lily trase aer în piept și cumva a fost ultima picătură. Luca urlă și aruncă telefonul. S-a spart de perete. Apoi a prins bradul de Crăciun și l-a aruncat la pământ. Am prins-o de braț pe Gianna și am împins-o spre ușa de la intrare. "Părăsi! Du-te la mașină și așteaptă-mă."

Gianna a refuzat să plece, spre deosebire de Lily, care îi permisesese lui Romero să o conducă afară. „Luca, nu mai fi idiot. Aria nu te-ar înșela niciodată, nenorocitele!” strigă Gianna.

Luca scosese un cuțit și se uita în jos la lamă, cu pieptul și umerii zvâcnind, fața fiind o mască de agonie acută. Nu-l văzusem niciodată așa. Nici măcar când tatăl nostru ne chinuise cu cuțite, brichete și ace.

Am prins-o de brațul Giannei și am tras-o afară din casă spre Porsche-ul meu, fără să-mi pese că era desculță. Ea a încercat să mă scuture. — Încetează, Matteo. A înțeles greșit!” a țipat ea.

Nu am ascultat. Trebuia să o aduc în siguranță și apoi să mă întorc la Luca și să încerc să-l împiedic să se destrame într-un fel de ucigaș în serie înfricoșător. Am împins-o în mașină, apoi am încuiat ușile. Gianna lovi cu ciocanul de ferestre.

Romero o închisese pe Lily în jeep-ul său și mi-a aruncat o privire îngrijorată. — Aria nu ar înșela, spuse el.

"Esti sigur de asta?" am mormăit eu.

„Trebuie să-l calmezi înainte de a face ceva ce nu poate fi anulat”, a spus Romero.

Am dat din cap. "Părăsi."

„Voi lua o cameră într-un hotel din apropiere. Sună-mă dacă ai nevoie de mine.”

Gianna a început să claxoneze, înnebunindu-mă, dar nu am lăsat-o să iasă din mașină. Nu am vrut-o nicăieri lângă Luca când era în genul ăsta

dispozitie.

Respirând adânc, m-am întors la conac. Luca încă ținea cuțitul în mână dreaptă, dar în mână stângă își ținea iPad-ul, acea expresie agonisită persistând pe față.

„Luca?” m-am aventurat. El nu a reacționat. M-am apropiat. Deschisese fotografiile pe iPad de parcă le-ar fi văzut într-un format mai mare le-ar face mai puțin reale.

„Astăzi ți-au aruncat o mulțime de rahati. Poate ar trebui să încerci să te calmezi înainte de a acționa asupra furiei tale.”

Luca puse iPad-ul jos pe masa din sufragerie și se duse la dulapul cu băuturi. Dacă nu a scăpat cuțitul ăla nenorocit în curând, aş putea lua în considerare să-l scot pe al meu. A luat o sticlă de whisky, a deschis-o cu dinții, a scuipat capacul cu filet și a luat o înghițitură adâncă. Alcoolul nu l-ar face mai puțin periculos.

— Pleacă, râpă el.

„Luca, o iubești pe Aria.”

Luca s-a clătinat spre mine și a trebuit să lupt cu nevoia de a scoate o armă. "Dragostel!" Se uită cu privirea. „S-ar putea să fii în regulă cu Gianna să-ți tragă la spate, dar eu nu pot... Nu pot suporta naibii gândul la Aria...” Vocea i s-a rupt și furia i-a contorsionat fața. Gianna nu se bătuse, dar a fost inutil să mă cert cu Luca și cu siguranță nu l-aș lăsa să-mi aprindă propria furie.

"Părăsi!" urlă el. „Du-te la soția ta și lasă-mă să mă ocup de ale mele!”

Am dat din cap și am făcut un pas înapoi. „Luca, unele lucruri nu pot fi anulate”, am repetat ceea ce îmi spusese Romero.

Luca s-a întors cu spatele la mine, umerii tremurând de furie și mai rău de inimă. Pe primul îl putea descurca, dar cu cel din urmă nu mai avusese de-a face niciodată înainte.

Dar nu m-am putut amesteca, nu fără să risc o luptă cu Luca, iar astăzi unul dintre noi ar muri. S-ar putea să fiu dispus să mor pentru Gianna și chiar pentru Luca, dar nu pentru Aria, nu atunci când ar fi înșelat fratele meu. M-am dat înapoi, cu pieptul al naibii de strâns. Nu eram sigur dacă îl voi revedea pe Luca, nu pe Luca pe care l-am cunoscut, pentru că dacă o rănește pe Aria, nu și-ar mai reveni. Nu eram sigur că își va reveni oricum.

Gianna mi-a prins cămașa când am alunecat la volan. „Matteo, ticălosule, lasă-mă să merg la Luca!”

— Nu, am șuierat. Luca a tolerat-o cu greu pe Gianna în cele mai bune zile, iar astăzi a fost cel mai rău pe care l-am văzut vreodată – și am fost cu el în fiecare moment rău și mai rău din viața lui.

„Atunci lasă-mă să o sun pe Aria. Trebuie să o avertizez. Luca și-a pierdut mințile. O va uide dacă crede că l-a înșelat. E un nemernic posesiv.”

Luca nu l-ar uide pe Aria pentru că era un nemernic posesiv. O va uide pentru că ea îl făcuse să iubească și să aibă încredere în ea, și îl trădase, îi frânse inima. Am pornit mașina, dar Gianna mi-a împins brațul. „Matteo, la naiba!”

„Va trebui să rezolve asta.”

„Să rezolvi asta? Singurul mod în care Luca va rezolva asta este cu cuțitul lui. Matteo, jur, dacă îl lași pe fratele tău să o rănească pe Aria, am terminat.”

Lacrimile i-au strălucit în ochi, dar nu am vrut să mă amestec. „Pentru ca eu să-l opresc pe Luca, ar trebui să-l dezactivez și ca să reușesc, ar trebui să-l ucid. Și asta nu e ceva ce poți cere de la mine, Gianna. Nu când sora ta și-a adus asta. Îl cunoaște pe Luca mai bine decât oricine.”

— Nu l-a înșelat, Matteo, șopti Gianna disperată. „Ea nu ar face-o niciodată. Îl iubește pe Luca. Și el va distruge totul.”

„Nu”, am mârâit. „Aria a distrus totul. I-a rupt încrederea lui Luca. Ar fi trebuit să știe mai bine. Luca nu este cineva care a iubit sau a avut încredere vreodată

oricine ca el face Aria. Nu ar fi trebuit să meargă la spatele lui.”

Gianna clătină din cap. „Ea nu a înșelat. Ea nu a făcut-o. Trebuie să realizeze asta.” Ea a închis ochii și a scos un suspine care mi-a sfâșiat inima. Gianna nu era o plângătoare și nu auzisem niciodată un sunet ca acesta de la ea.

„Luca o iubește pe Aria mai mult decât viața lui”, i-am spus. „El își va da jos propria viață înainte de a o ucide.”

Cu oricine altcineva, acele cuvinte ar fi fost o minciună, dar s-ar putea ca Aria să fie singura care ar putea să-i frângă inima fratelui meu și să iasă nevătămată în cele din urmă.

ARIA

Luca ar fi fericit când I-am spus despre copil? Încă nu voia copii, dar am sperat că se va împăca cu sarcina mea. Partea cea mai dificilă ar fi să țin secretul față de Lily și Gianna până să-i spun lui Luca. Nu eram sigur când va termina cu afacerile în New York și când se va întoarce în Hamptons.

Nu erau paznici în jurul perimetrului când taximetristul m-a lăsat la porți. Am introdus codul în tastatura de la porți, apoi m-am strecurat, confuz. M-am gândit că va trebui să mă strec, dar nu era nimeni prin preajmă. Conacul, de asemenea, era ciudat de liniște când am pășit înăuntru și draperiile din zona de zi erau închise, împiedicând lumina dimineții devreme să se reverse. Toți trebuie să fi plecat, dar de ce?

Îngrijorarea s-a instalat în adâncul stomacului meu. "Crin?" Am sunat. „Gianna?”

„Nu sunt aici”, se auzi un mârâit scăzut din spate.

Luca.

Stătea în întuneric pe canapea. Am căutat întrerupătorul luminii și ne-am scăldat în strălucirea moale. „Luca?”

Ochii mei au observat bradul de Crăciun de pe podea, cu bulelele sfărâmate în bucăți, iar lângă el mobilul spart al lui Luca. Ce s-a întâmplat aici?

A mai avut loc un alt atac de la Bratva?

Ochii mei l-au găsit pe Luca cocoșat pe canapea, îmbrăcat într-o cămașă albă, cu mânecile suflecate. Avea coatele sprijinite pe coapsele lui puternice și se uita în jos la ceva. Nu s-a uitat la mine.

M-am apropiat de el încet, îngrijorat de comportamentul lui ciudat. Umerii îi tremurau cu respirația de parcă ar fi alergat câțiva mile. M-am oprit lângă el și i-am urmărit privirea până la ecranul negru al iPad-ului său.

„Un asociat din presă m-a contactat cu fotografii care ar fi trebuit să facă titlu”, a spus el cu o voce rece.

Acea voce nu era una pe care o folosea de obicei pentru mine.

„Fotografii?”

Luca și-a atins iPad-ul și acesta a pâlpâit la viață. Am tras aer în piept.

Ecranul arăta o fotografie făcută prin ferestrele restaurantului pe care îl alesesem pentru întâlnirea mea cu Val. Dar Val nu era în ea.

M-a arătat cu mâinile lui Dante pe umerii mei. Era aproape în spatele meu, cu fața înclinată spre mine, cu gura aproape de urechea mea, de parcă ar fi șoptit secrete în ea, când tot ce făcuse era să mă avertizeze să nu fug.

Următoarea fotografie era cu Dante și cu mine, plecând împreună din restaurant, mână în mână. Fața mea era coborâtă, așa că Luca nu a văzut cât de tensionat fusesem în acel moment.

Luca a dat clic pe următoarea fotografie.

O fotografie cu mine într-o mașină cu Dante și părea că avea mâna între picioarele mele – și nu pentru că ar fi întins mâna după poșetă.

Bila mi-a călătorit pe gât.

Astea aratau rau.

Într-adevăr rău. Ar fi arătat rău cuiva care avea o încredere medie în oameni, dar Luca era neîncrezător, suspicios și precaut. Pentru el aceste fotografii nu puteau duce decât la o singură concluzie. Dar nu-i venea să creadă că am avut o aventură cu Dante? Doamne, ar trebui să știe mai bine. El *știa* pe mine.

„Luca”, am șoptit, întinzând mâna să-i ating umărul, dar am înghețat când și-a ridicat ochii spre ai mei. Nu văzusem niciodată acea privire în ochii lui. Erau sălbatici de furie.

Am vrut să fug cât de departe puteam.

Ochii mi-au pâlpâit spre sticla goală de whisky de la picioarele lui. Luca băuse cea mai mare parte. O parte din lichidul chihlimbar se vărsase și pătase covorul bej, dar erau și pete mai întunecate. Încet, privirea mea s-a mutat spre mâinile lui, care țineau un cuțit. Una dintre palmele lui era îndoită în jurul lamei atât de strâns încât sângele îi curgea pe mână și pe covor.

stiam ca eu *Necesarsă* fug, dar asta ar fi fost admiterea la o crimă pe care nu o comiseseam. Nu l-am înșelat pe Luca, nu aș face-o niciodată. Iar cuvintele pe care mi le spusese Luca în noaptea nunții mi-au trecut prin minte. *Tatăl tău nu te-a învățat niciodată să-ți ascunzi frica de monștri? Ei urmăresc dacă fugi.*

„Sângerezi. Te-ai rănit, am spus cu o voce liniștitoare, încercând să ajung la el. Trebuia să trec de demonii pe care alcoolul și fotografiile compromițătoare pe care îi chemaseră.

Fața i s-a răsucit de atât de multă furie, încât m-am dat înapoi. A eliberat lama și mai mult sânge i-a picurat pe mână în timp ce se îndrepta de pe canapea.

Am făcut un pas înapoi, nu m-am putut opri.

Brațul cu cuțitul atârna moale de partea lui.

M-am forțat să-i întâlnesc privirea din nou. Luca era acolo undeva. În spatele furiei și rănirii, Luca al meu era acolo.

„Luca, te rog, ascultă-mă. Nu este așa cum arată.”

„Deci nu l-ai lăsat pe Cavallaro să aibă ce este al meu?” urlă el. Și era peste mine, cu mâna lui sângerândă prinsă pe antebrațul meu. Încă ținea cuțitul.

"Nu aș face niciodată asta! Vei fi mereu singurul bărbat cu care vreau să fiu. M-am dus la Chicago să mă întâlnesc cu Val și să vorbesc cu Fabi. Dar Dante l-a urmat pe Val și a vrut să vorbească cu mine. Asta e tot, jur.”

„Și cât valorează jurământul tău? M-ai trădat înainte.”

"Nu te-am mințit niciodată. Nu am înșelat niciodată. Mi-am ajutat surorile și nu ți-am spus întotdeauna totul, dar nu te-am mințit niciodată.” El a fost cel care a înșelat și nu a fost ca și cum nu mi-ar fi ascuns niciodată un secret – ca și cum Matteo i-ar fi cerut mâna Giannei.

Ochii lui păreau să mă străpungă. Nu era doar furie în ei, iar cealaltă emoție mă îngrijora mai mult, pentru că era agonie.

„Luca, poți te rog să pui cuțitul jos? Mă face nervos.” Ochii i-au coborât până la lama acoperită de sânge de parcă ar fi uitat totul de ea și a eliberat-o, fără a ezita nici măcar, în ciuda a ceea ce credea că am făcut. Oțelul a zgomotit pe podea, stropindu-l și mai mult cu sânge. Apoi ochii i s-au mutat înapoi în sus. M-a tras puternic de el și m-a sărutat cu înverșunare, *brutal*. În sărutul lui era doar furie și disperare.

Știam ce vrea, de ce avea nevoie. Și i-aș fi dat cu plăcere dacă testul nu ar fi schimbat totul. Luca nu voia să mă rănească, dar ultima dată când fusese atât de supărat când făcusem sex, fusese mai dur decât puteam risca eu atât de devreme în această sarcină. A trebuit să-l protejez pe copilul nostru și pe Luca. Nu s-ar ierta niciodată dacă ne-ar răni copilul.

Măinile lui rățăceau înfometate peste corpul meu și o mică parte din mine s-a simțit entuziasmată de senzație, dar m-am smuls de el. "Nu!" A încercat să mă tragă din nou împotriva lui. „Luca, oprește-te! Nu vreau asta!”

Buzele lui erau la un centimetru de ale mele și respira greu, cu ochii ca oțel topit. „Mă negi?”

Am retras un comentariu captivant. Îl refuzasem înainte când nu mă simțeam bine sau nu aveam chef, iar el îmi onorase întotdeauna dorința. Știam că era beat și rănit și pe punctul de a-și pierde controlul. Că nu arătase încă cât de mult mă iubește. Își ucise primul bărbat la unsprezece ani, ucisese și torturase nenumărate altele, se autointitulase un monstru fără milă de multe ori. Și știam ce era. Cu alții.

„E amuzant că spui că nu ai fost cu Dante și totuși nu poți suporta atingerea mea.”

Doamne, el a crezut că refuzul meu a fost admiterea la mine înșelăciune?

„Nu face nimic din ce vei regreta mâine”, am spus eu încet, implorându-l cu ochii.

Buzele i se curbeau într-un zâmbet crud. *Atat de gresit.* „Ce te face să crezi că aș regreta ceva?”

Știam că o va face pentru că îl cunoșteam mai bine decât oricine altcineva, mai bine decât se cunoștea el însuși.

„Iubirea noastră este prea importantă.”

„Iubire”, scuipe el cuvântul. „Ce te-am iubit vreodată a fost cea mai mare greșală a mea. Nu voi reuși din nou.”

Iubit? Îmi simțeam inima frângându-mă când mă uitam la fața lui amenințătoare. „Luca, te rog.” Am întins mâna spre el, dar el m-a scuturat. În ochii lui era doar furie rece.

„Pentru că ești soția mea, vei trăi. Nu te aștepta la mai mult. Am terminat.” Nu puteam să înțeleg ce spunea. M-am uitat la el, cu gâtul înfundat, inima bătându-mi tabăra în piept. Pentru o clipă, a ezitat, dar apoi s-a întors și a plecat, lăsându-mă acolo singură.

M-am lăsat jos pe canapea, unde stătuse Luca înainte. Pielea era încă caldă. Mi-am atins stomacul și am plâns. Am plâns pentru că poate ne-am distrus dragostea. Că Luca se lăsase să mă iubească în primul rând fusese un miracol. Dacă l-aș fi pierdut pentru totdeauna?

Eu încă stăteam înăuntru în același loc când Matteo a intrat cu precauție în cameră câteva ore mai târziu. A apăsat butonul care deschidea draperiile și lumina a inundat camera. Am clipit de două ori, dar pleoapele mele au simțit că sunt făcute din plumb. Încet mi-am coborât palma de pe burtă.

— Nu te-a omorât, spuse Matteo. Vocea lui nu-și dezvăluia emoțiile. Trăsăturile feței lui erau asemănătoare cu ale lui Luca, dar Matteo era drăguț, unde Luca avea linii dure și atractivitate crudă. Dar semăna destul de mult cu Luca încât să-mi aprindă inima de durere.

S-a îndreptat spre mine, cu ochii luând în hainele mele însângerate și sângele de pe canapea și de pe pământ.

„Ai nevoie de un medic?”

„Nu este sângele meu”, am șoptit eu cu o voce crudă.

Matteo nu a spus nimic o vreme, doar m-a privit. „Făcându-l să sângereze. Ești destul de bun la asta pentru o femeie.”

Mi-am ridicat privirea ca să-l întâlnesc direct. Ochii îmi ardeau de lacrimi nevărsate, dar nu mai puteam plânge. Am plâns ore întregi. Am stat în picioare, cu picioarele tremurate. L-am prins de brațul lui Matteo. M-a lăsat, doar m-a privit fără emoție.

„Matteo, n-am făcut nimic. Jur pe viața mea. Jur pe mine... Am încetat. Aproape că spuneam „copil”. "Vă rog să mă ajutați. Ajută-mă să-l fac pe Luca să vadă adevărul.”

"Fotografiile."

„Fotografiile mă arată cu Dante într-un restaurant și într-o mașină. Am vorbit. S-a gândit să mă folosească împotriva Famiglia ca pârgă. Asta e tot."

— Atunci de ce te-a lăsat să pleci, Aria. De ce?"

M-am uitat la Matteo. Nu i-am putut spune despre copil când nici măcar nu-i spuseseam lui Luca. „Pentru că are un gram de decență în trup.”

Un zâmbet întunecat îi curbea buzele. "Chiar așa?"

Sună-l pe Dante, sună-l pe Valentina. Îți vor spune ce ți-am spus eu.”

„De parcă cuvântul lor ar însemna ceva. Ei sunt inamicul. Îți amintești asta, nu-i așa?"

„Atunci caută persoana care a făcut fotografiile. Probabil au făcut mai multe fotografii care dovedesc nevinovăția mea. Nu este ciudat că Luca primește doar fotografiile care fac să pară că am înșelat? Poate cineva vrea să-l slăbească pe Luca distrugându-ne căsnicia. Poate că e ținută sau cineva din familie.”

Aș putea spune că Matteo chiar se gândea la asta. „Și chiar crezi că Luca are nevoie de tine pentru a fi puternic? Crezi că ar putea slăbi Famiglia dacă ți-ar distruge căsătoria cu fratele meu?

Am vrut să spun da, dar nu mai eram sigură de nimic. Eram atât de despărțit și de confuz.

„Aș muri bucuros pentru Luca”, am spus în schimb. „Îl iubesc mai mult decât orice altceva.”

Cu excepția copilului care crește în mine. Copilul nostru.

„Atunci poate că ar trebui să iei acel cuțit și să-ți pui viața jos.”

Am fost uimit. „Crezi că îi este mai bine fără mine? Luca mă iubește.”

Sau iubit? Inima mi s-a strâns de o durere atât de acută încât aproape m-am mototolit. „Ar reveni la ceea ce a fost înaintea ta. Ar fi mai rău decât atât. El ar fi monstrul care trebuie să fie pentru a domni peste New York. Orice mică parte din el era capabilă să iubească, poate ai ucis-o.”

Am încuviințat mecanic din cap, în interiorul meu zvârcolindu-mă violent în timp ce luptam pentru calm. M-am întors de la furia lui Matteo, incapabil să o suport pentru că știam că avea dreptate să fie supărat. Luca nu era un om normal. El era Capo. A fost crescut să fie Capo și pentru mine riscase atât de mult, iar acum credea că l-am înșelat. Dacă aș reuși vreodată să-i câștig încrederea înapoi, nu aș mai face niciodată nimic fără el, nici pentru Gianna, nici pentru Lily, nici pentru Fabi, nici pentru nimic pe lumea asta.

„Știi că l-am văzut pe tatăl nostru băgând un ac sub unghiile lui Luca, l-am văzut tăindu-l pe Luca cu un cuțit, l-am văzut bătându-l pe Luca atât de tare încât și-a pierdut cunoștința, dar prin toate acestea, nu l-am văzut niciodată pe Luca arătând agonia pe care a avut-o. pe fața lui când te-a văzut cu Dante.”

Mi-am prins gura cu palma și am plâns. Nu puteam suporta gândul că l-am rănit așa pe Luca. „Nu am înșelat”, m-am sufocat. „Dacă nu mă crezi, torturează-mă. Ai spus-o singură o dată: dacă folosești cuțitul asupra mea, nu voi putea păstra un secret.”

Matteo s-a plimbat spre mine și a clătinat din cap. „Nu contează ce cred eu atâta timp cât Luca crede că ai înșelat.”

I-am atins antebratul. „Te rog, Matteo, ajută-mă să-mi demonstrez nevinovăția. Te rog, nu doar pentru mine.”

„Chiar dacă nu l-ai înșelat, te-ai dus la spatele lui. Ai vizitat teritoriul inamic și ai riscat nu numai viața ta, ci și a lui Luca. Și-ar fi pus viața în fața lui Dante ca să te salveze; te-ai gândit la asta când te-ai plimbat prin Chicago?

„Am vrut doar să-l văd pe Fabi. E vremea Crăciunului, am spus fără voce. „Da, bine, acum vom avea cu toții un Crăciun al naibii de minunat, mulțumită ție.”

Colțurile vederii mele s-au înnegrit. M-am simțit leșin. Nu eram sigură dacă era din cauza sarcinii, pentru că nu mâncasem nimic de aproape o zi sau pentru că mi se frângea inima. M-am legănat și picioarele mi s-au îndoit pe ele însele.

„La naiba”, mârâi Matteo și mă apucă de brațe, oprindu-mi căderea. M-a ajutat să mă jos pe canapea înainte de a se ghemui în fața mea. Mi-a prins bărbia și mi-a înclinat fața în sus, așa că i-am întâlnit ochii duri și necruțători. „Juri că nu l-ai înșelat pe Luca?”

— Îți jur, Matteo. Nu l-aș înșela niciodată pe Luca. Îl iubesc. Nu există alt om și nu va exista niciodată.”

A oftat și mi-a eliberat bărbia. „Voi încerca să pun mâna pe fotograficul care a făcut fotografiile și apoi voi avea o discuție lungă cu el. Nu va fi ușor. Nu pot merge la Chicago și sunt foarte puțini oameni pe care îi pot trimite acolo în locul meu, dar poate exista o altă cale... Dar chiar dacă pun mâna pe tip și el vă dovedește nevinovăția, pot Nu promit că Luca va veni. Singurul motiv pentru care a crezut că ai înșelat în primul rând este că ai fost pe la spatele lui. El clătină din nou din cap. "La dracu." S-a îndreptat. „Ești sigur că nu vrei să-l vezi pe Doc? Arăți o mizerie.”

— Sunt sigur, am spus repede. Nu am vrut ca doctorul să afle că sunt însărcinată. I-ar spune lui Luca. Nu era legat de confidențialitatea medicală

ca alti medici.

— O voi elibera pe Gianna acum, spuse Matteo oftând.

„S-o eliberezi?” Am soptit.

„A încuiat-o în mașină.”

Când a ieșit, și-a ridicat mobilul la cap. „Romero? Da, am nevoie să vii.”

M-am uitat la covorul cu pete de sânge. Sângele lui Luca. „Aria!” Țipătul Giannei m-a făcut să sară și apoi s-a năpustit în drumul meu, cu părul sălbatic și cămașa de noapte pe jumătate ruptă de parcă s-ar fi chinuit, și s-a aruncat asupra mea, îmbrățișându-mă atât de tare încât nu mai puteam respira. S-a scuturat de mine și ceva umed m-a lovit în gât.

I-am atins ceafa. „Shh. Sunt bine.”

„Nu, nu ești”, șopti Gianna în timp ce se retrăgea, ochii ei trecând peste mine înainte de a trece la mizeria de pe covor. „Te-a rănit?”

Am clătinat din cap chiar dacă inima mi s-a strâns strâns.

„M-am gândit că te va ucide. Am vrut să te avertizez, dar Matteo, nenorocitul, nu m-a lăsat.”

Am simțit că o parte din mine a murit, dar Luca nu mă va ucide niciodată. „Matteo a încercat să-ți salveze fundul frumos”, i-a spus Matteo Giannei. „În timp ce ceva îl împiedică pe Luca să-i rupă gâtul Ariei, nu îl va opri cu tine, crede-mă.”

— Nu vorbesc cu tine, spuse Gianna tăios, iar de data aceasta nu a fost un joc.

I-am atins piciorul. „A vrut să te protejeze. Nu fi supărat pe el, te rog. Este destul de rău că mi-am distrus propria căsnicie; Nu vreau să fiu responsabil pentru altul.”

— Luca va veni, spuse ea, dar cuvintele ei nu erau convinse.

Sunetul uşii din faţă care se deschidea şi se închidea m-a umplut de speranţă, dar când Lily şi Romero au intrat, nu Luca, m-am dezumflat. Lily s-a apropiat şi ea de mine şi m-a îmbrăţişat strâns, cu braţele tremurând. Ochii ei erau roşii de plâns. Vina s-a prăbuşit peste mine.

„Am fost atât de îngrijoraţi pentru tine”, a spus ea. Mi-am ridicat ochii spre Romero, care stătea lângă Matteo şi-l asculta, dar ochii lui Romero erau aţintiţi asupra mea. Milă se arăta în a lui, nu furia aşa cum mă aşpteam şi, din anumite motive, asta a înrăutăţit lucrurile.

OceanofPDF.com

capitolul 18

MATTEO

Am încercat să-l sun pe Luca iar al doilea mobil al său, dar nu a preluat. Unde naiba era?

Ochii mei s-au îndreptat spre Aria, Gianna și Lily.

Când am intrat în conac acum cincisprezece minute și am văzut amprentele sângeroase ale mâinilor de pe ușă și pete de sânge pe podeaua de marmură, eram sigur că o voi găsi pe Aria moartă și, în cele din urmă, și pe Luca, pentru că uciderea ei ar fi fost sfârșitul lui, dar a fost miraculos nevătămată.

La naiba, Luca, unde ești?

Era în căutare de sânge, fără îndoială. Dacă ar fi fost în drum spre Chicago? Dacă ar fi încercat să-l omoare pe Dante singur?

La dracu'!

Mi-am scos al doilea mobil și l-am sunat pe Orazio apoi am închis, așteptând să mă sune înapoi în caz că nu ar putea vorbi liber în momentul de față. A durat cinci minute până mă sună înapoi, iar la acel moment eram în mașină și mă îndreptam spre New York. Trebuia să-l găsesc pe Luca înainte ca el să fie ucis sau prins de poliție în timp ce ucide pe alții.

„Matteo, ce pot să fac pentru tine?” spuse Orazio.

Niciodată nu fusesem mai ușurată că Orazio era spionul nostru în ținută. Lucrează cu noi de doi ani și nu ne dezamăgise niciodată. „În cazul în care Luca apare în Chicago, asigură-te că îl elimini înainte să se apropie de Dante.”

„Ce?” mormăi Orazio. "Ce vrei să spui?"

"Nu face nimic."

Orazio a tăcut. Oricum nu era un om foarte comunicativ.

„Am nevoie să-mi găsești pe cineva. Este un fotograf. Ti-am trimis un mail cu detalii. Adu-l cât mai repede posibil și *cer*cel care l-a plătit să facă fotografiile lui Dante și Ariei.”

"Stai ce? Ce fotografii?"

„Citește-mi nenorocitul de e-mail. Și când ai terminat să-l întrebi, îl vei duce la New York.”

Tăcere. — Vrei să vin la New York?

"Nu pentru mult timp. Te vei întoarce la Chicago odată ce-l vei preda pe fotograf.

— O să fac, spuse Orazio, dar am putut auzi un indiciu de ezitare în tonul lui. — Lucrezi pentru noi de doi ani, i-am amintit. Dacă Dante ar afla, nici măcar statutul lui Orazio de frate al Valentinei nu i-ar acorda o moarte rapidă.

Orazio a primit amenințarea fără voce și a închis. Îmi aducea acel fotograf și apoi aveam o conversație foarte lungă și intensă cu nenorocitul.

Era seară când Demetriom-a sunat la căști. Era al lui Luca și al vărului meu, fiul ticălos al lui Gottardo. "Ce este?"

Încă nu găsisem nicio urmă a lui Luca și nu puteam implica pe nimeni în căutare, cu excepția lui Romero. Dacă se știe ce s-a întâmplat, lucrurile ar deveni inconfortabile în Familia. „Cineva a măcelărit fiecare membru al MC Jersey.”

Piciorul meu pe gaz sa relaxat. "Unde?"

„Clubul lor. Sunt acolo. Eu și Orfeo trebuia să ne întâlnim cu președintele lor pentru a le avertiza, dar cineva a ajuns la ei înaintea noastră.”

La dracu. „Voi ajunge acolo în treizeci de minute.”

Am lăsat gazul și m-am aplecat peste Kawasaki-ul meu, străbătând traficul cu o viteză orbitoare.

În momentul în care am văzut fețele lui Orfeo și Demetrio, am știut că era rău. Erau făcuți oameni de cinci ani și văzuseră o mulțime de rahat. Erau soldați buni, eficienți și loiali. Am intrat în clubhouse și mi s-a înfundat nasul de duhoare. Sânge. Sudoare. Pis. La dracu.

Frică.

Ochii mei au prins mizeria însângerată. Membre, piele și sânge peste tot. „De unde știi că aceștia sunt toți membrii?”

— Am numărat cadavrele, spuse Orfeo cu o grimasă.

„Nu văd niciun cadavru”, am mormăit. Cineva făcuse aproape fiecare corp în bucăți. Am văzut un topor plin de sânge pe pământ, acoperit cu sânge și bucăți de carne.

„Am numărat capetele”, a adăugat Demetrio cu un zâmbet ironic, schimbând o privire cu Orfeo.

Capetele erau și ele în stare proastă, dar erau încă recunoscute ca capete.

„Arde totul. Nu lăsa urme în urmă, am ordonat eu. „Nu vrei să afli cine a făcut asta?” întrebă Orfeo.

„Nu”, am mârâit eu. „Arde totul.”

Știam cine făcuse asta și trebuia să mă asigur că l-am oprit înainte ca el să facă mai rău.

„La naiba”, a exclamat Demetrio, cu ochii umpluți de realizare. El și Orfeo au mai schimbat o privire. Cei mai buni prieteni de la naștere. — A fost Luca, nu?

M-am gândit la opțiunile mele. Luca trebuia să pară puternic. Dacă aş încerca să-i ascund implicarea, oamenii ar deveni suspicioși. am ridicat din umeri. „S-a gândit că le va trimite celorlalți MC-uri un mesaj frumos. Fă fotografiile înainte de a arde totul și trimite-le fiecărui nenorocit de MC de pe teritoriul nostru care vrea să se pîrîie în iazul nostru.”

Orfeo scoase un rîs neîncrezător, un amestec de dezgust și respect pe chipul său. „A făcut asta singur? La naiba, e o fiară.”

M-am întors și i-am lăsat în sarcina lor.

Unde naiba era fratele meu?

LUCA

Am privit-o pe fata împins fundul ei gol înainte să se rotească în jurul stîlpului, ochii ei întunecați fixându-se pe ai mei, buzele vopsite în roșu trăgându-se larg într-un zîmbet cochet. Ea a căzut la podea și s-a târât spre mine, vîrful ei căzut dezvăluind sîinii mari falși.

— Văd că verifici noul nostru stripteuză, spuse Matteo în timp ce se lăsă în fotoliu de lângă mine. L-am ignorat în timp ce fata s-a rostogolit pe spate și și-a tras vîrful înapoi, dezvăluind sfarcurile străpunse de grăsime, pe care a început să le răsucească în timp ce m-a tras cu ochii. Aș putea s-o duc într-una din camerele din spatele Pergolei și să-i scot creierul.

— Te caut de ieri, spuse Matteo, cu vocea încordată.

S-a aplecat în față, împiedicându-mi să văd fata. Mi-am îngustat ochii la el. Ochii lui căprui mi-au cercetat fața de parcă ar fi căutat o nenorocită de comori ascunse undeva. „Arăți calm.”

„Sunt calm”, am spus.

„Demetrio mi-a spus că a aflat că cineva a masacrat fiecare membru al MC din New Jersey. Îți aduci aminte de nenorociții care au crezut că pot prelua comerțul cu arme în Jersey?

Am privit fata peste capul lui Matteo. Ea s-a întors la stâlp și s-a învârtit în jurul lui topless, cu sânii clătinându-se în sus și în jos.

"Am fost acolo. Baie de sânge completă. Membre și piele peste tot. Zece morți." Matteo ridică din sprâncene. „Au fost tăiați în bucăți. Cea mai mare parte a muncii a fost făcută cu un topor, dar câțiva s-au îndrăgostit de un cuțit de jupuit." S-a aplecat în față și a bătut cuțitul legat de pieptul meu.

Dansatorul se ridică pe stâlp și își desfășoară picioarele într-un V larg. Matteo se învârti spre ea. „De ce nu te draci?"

Ochii i s-au mărit și a eliberat stâlpul înainte de a alerга spre vestiare. Ochii mei i-au urmărit fundul. Nu-mi făcusem fundul nimănui de când Grace acum patru ani.

„Trebuie să mă dezbrăc ca să mă ascuți?" M-am rezemat în scaun. "Ascult."

„Presupun că ai făcut asta."

„Țipetele și sângele lor se simțeau ca un paradis al naibii", am murmurat.

Matteo clătină din cap. „La naiba, Luca. Nu o să mă afli, nu? Ultima dată când te-am văzut... la naiba. Și acum sunteți cu toții calmi – asta e ciudat chiar și pentru tine.

"Sunt calm."

Matteo s-a așezat pe spate în scaun, aducând distanță între noi, și am știut că aș urî ce avea de spus în continuare. „Am văzut-o pe Aria în conac ieri dimineață."

Inima mi s-a strâns al naibii de tare, dar am păstrat o față calmă. „Ea va rămâne acolo. Ea nu se va întoarce la New York. Pune-l pe Sandro să o privească."

Matteo și-a frecat tâmpla. „Luca, ascultă, știu că nu vrei să auzi, dar nu cred că Aria te-a înșelat.”

Am rămas în picioare, cu ochii atrași de ușa vestiarului de unde dispăruse stripteza. Matteo mi-a împins pieptul, cu ochii strălucind de furie.

„Pentru numele naibii, vei opri rahatul asta? Mă sperii și pe mine și te-am văzut în cel mai rău caz.” El s-a oprit. „Deși trebuie să recunosc că ceea ce ai făcut în acel club-house poate fi cel mai întortocheat rahat pe care l-am văzut vreodată.”

— Ai văzut fotografiile lui Dante și Ariei, am apăsât printr-un gât al naibii de strâns. Mi-am strâns pumnii, urând că trupul meu mă trăda.

„Nu arată nimic. Am vorbit cu Orazio. A pus mâna pe fotograf și ni-l va aduce mâine.”

„Nu pot să-l accept pe Orazio acum. Avem nevoie de el ca spion.”

Matteo își dădu ochii peste cap. „Știu și se va întoarce la Chicago”. El a crescut în rang de când Valentina s-a căsătorit cu Dante. Ca frate al ei, a fost atuul nostru perfect.

„Ai auzit ce am spus? Putem vorbi cu fotograficul mâine. Orazio l-a întrebat deja și așa cum a spus Aria, s-a întâlnit cu Val, apoi Dante s-a alăturat lor și a forțat-o pe Aria să părăsească restaurantul cu el, dar mâine poți să-l faci să-ți spună din nou același lucru dacă nu mă crezi.”

Am dat din cap, dar în afară de asta nu am reacționat. Exteriorul meu era de piatră, dar nu-mi puteam controla interiorul. M-am simțit al naibii de ușurat, dar nu mai conta. Ieri îmi arătase un lucru: am slăbit din cauza Ariei. Ea era o slăbiciune – o slăbiciune pe care nu mi-am putut permite ca Capo.

— Deci mă ajuți să-l interoghez pe nenorocitul ăla?
am zâmbit. "Sigur."

Matteo se încruntă. „Nu sunt sigur că înțelegi cu adevărat ceea ce îți spun.”

„Oh, da”, am spus încet. „Aria a mers la Chicago la spatele meu. Acesta este un fapt. Ea nu a trișat, cui îi pasă?” Cuvintele parcă mi-au pârlit gâtul. O minciună dracului. Chiar și gândul că Aria este cu altcineva decât mine m-a simțit ca o înjunghiere în inimă.

O slăbiciune.

Nu am fost niciodată slab în viața mea.

Aria era o slăbiciune pe care nu mi-o puteam permite.

Matteo clătină din cap. "Tot ceea ce. Mâine vom vorbi cu acel fotograf. Poate vei fi mai tolerabil după aceea."

Orazio a dat din cap spre mine ca I-am strâns mâna. Era cu doar câțiva centimetri mai mic decât mine. Era inconfundabil că era rudă cu Valentina. Aceiași ochi, aceeași culoare a părului. Cel puțin nu-l încânta pe Dante.

Dante. Sângele meu a fiert doar gândindu-mă la el, la mâinile lui pe umerii Ariei, la gura lui aproape de urechea ei și la brațul lui nenorocit între picioarele ei...

Matteo m-a împins. „Vrei să scapi din ea de dragul naibii? Nu pot să te pun într-o altă serie de crime.”

"De ce nu? Sunt sigur că va reduce la tăcere mulți dintre dușmanii noștri."

Matteo clătină din cap înainte să se întoarcă către Orazio, care îl asculta cu ușor interes.

„Unde e nenorocitul?” întrebă Matteo.

"Trompă. I-a supărat pantalonii. De aceea nu l-am vrut pe bancheta mea din spate", a spus Orazio. Ne-a condus la spatele BMW-ului său și a deschis portbagajul. Un tip scund și gras în vârstă de treizeci de ani era ghemuit înăuntru. Putea a pis, rahat și transpirație. A clipit spre noi cu ochii înlăcrimați, cu gura acoperită cu bandă adezivă.

L-am prins de gât și l-am ridicat afară, apoi l-am trântit la pământ. În spatele nostru, clădirea vechii centrale electrice Yonkers s-a ridicat spre cer.

Poarta spre Iad.

I-am zâmbit bărbatului plângărit de pe pământ, în timp ce mă privea ca și cum aș fi diavolul. — Deci ai făcut acele poze? am întrebat într-un mârâit scăzut în timp ce am îngenuncheat lângă bărbat, desfăcându-mi cuțitul din tocul de pe piept. Am scos banda ca să poată vorbi, dar mai mult decât atât: ca să-i aud țișetele.

Privi lama cu groază deschisă. "Vă rog! Am făcut doar ceea ce am fost plătit să fac. Nu am vrut să vă rănesc."

Zâmbetul mi s-a lărgit. Acesta era cine era destinat să fiu. Brutal. Crud. Nemilos. Nu mizeria emoțională în care m-a transformat Aria.

De cele mai multe ori l-am lăsat pe Matteo să se ocupe de tortură pentru că era un maestru în asta. Îi plăcea să se joace cu victimele sale. Am preferat uciderea. Nu azi. Orazio și Matteo s-au dat înapoi în timp ce am avut de-a face cu fotograful. Își dezvăluise de mult ultimul secret când mi-am înfipt cuțitul în nenorocita lui inimă și i-am dat moartea. Multă vreme, a fost liniște după aceea, în timp ce am încercat să-mi controlez furia.

Dante îl lăsase pe fotograf să facă acele fotografii și mi le trimisese pentru că știa că Aria era nenorocita mea slăbiciune. Sperase să-mi pierd rahatul, sperase că voi merge în furie, poate chiar să atac Chicago. Nu eram sigur.

Orazio și-a dres glasul. „Am aflat și ieri că Gottardo și Ermano l-au contactat pe Dante acum câteva săptămâni pentru a-l ajuta să te arunce. Dante s-a ferit de ei, a crezut că este o capcană, dar în întâlnirea noastră de ieri Scuderi l-a încurajat să aibă încredere în ei.”

„Gottardo și Ermano. Nenorociții ăia, am șuiert eu, concentrându-mă pe ei în loc de faptul că Dante nenorocitul de Cavallaro încercase să mă facă să cred că Aria a avut o aventură cu el. Dă-l dracului!

Dragoste, o slăbiciune!

Matteo m-a privit cu prudență de parcă ar fi crezut că i-aș rupe gâtul sau pe Orazio doar pentru a ucide ceva. — Cel puțin sunt doar ei și câțiva soldați. Nimic pe care să nu putem face față.”

„Oh, ne vom ocupa de ele”, am spus. „Mi-aș fi dorit să nu-i fi dat lui Gottardo o moarte rapidă.”

— I-ai zdrobit gâtul, Luca. Există modalități mai frumoase de a muri”, a spus Matteo. Sprâncenele lui Orazio se ridicară cu o ușoară curiozitate.

„Mai frumos decât ceea ce va primi Ermano.” —

Cu siguranță, spuse Matteo.

„Dacă nu te superi, mă voi întoarce la Chicago înainte ca cineva să observe că sunt plecat”, a spus Orazio. I-am dat rapid din cap. Mai schimbă câteva cuvinte cu Matteo înainte de a pleca.

Matteo s-a apropiat de mine. „Așa că Aria nu a înșelat.”

„Ar trebui să atacăm în seara asta. Vreau să elimin rădăcina problemei noastre cât mai curând posibil. Familia este plină de trădători, am știut mereu că Gottardo este unul. Și acum și Ermano. Acele două au fost întotdeauna groase.”

Matteo se încruntă. „Luca, ai auzit ce am spus?”

Am intrat în fața lui. — Stai departe de căsnicia mea, Matteo, și ai face mai bine să te asiguri că propria ta soție nu te transformă într-o nebună.

Matteo nu a spus nimic și a fost bine pentru că am fost din nou în căutare de sânge.

În acea noapte, Romero, Matteo și cu mine am atacat casa de vacanță a lui Ermano din Hamptons. Ermano trebuia să se întoarcă la Atlanta dimineața. Nu s-ar mai întoarce niciodată. Orfeo și Demetrio erau pe cale de a captura

Celălalt fiu legitim al lui Gottardo. Știam că Demetrio nu va avea probleme să se descurce cu fratele său vitreg. Nicio dragoste nu a fost irosită între cei doi.

L-am ucis pe primul soldat al lui Ermano cu o răsucire a gâtului înainte ca el să poată striga un avertisment, Matteo l-a doborât pe al doilea cu cuțitul. Fără să aștept să văd dacă Romero l-a dezactivat pe al treilea, am urcat scările, luându-i câte doi. O ușă din dreapta mea s-a deschis și mi-am tăiat cuțitul spre persoană și m-am arcuit în ultima secundă, împingând lama la câțiva centimetri deasupra capului unei fete tinere. Gura ei s-a deschis pentru un plâns și mi-am prins mâna pe buzele ei. Ea s-a zbatut în timp ce brațul meu s-a înfășurat în jurul taliei ei. S-a luptat din greu în timp ce mă aplecam la urechea ei. „Nici un sunet. Nu ți se va întâmpla nimic, Kiara. Ochii ei tremurau de recunoaștere. "Unde este tatăl tău?"

Verișoara mea a arătat spre ușa de la capătul coridorului, cu brațele pline de vânătăi. Am eliberat-o și ea s-a uitat la mine cu ochi uriași, înfășurându-și brațele în jurul ei. Ochii mei au observat vânătăile de pe clavicule și obrazul ei umflat. Ermano a fost fratele tatălui meu până la capăt.

Matteo a alergat spre mine și am împins-o pe Kiara spre el, apoi m-am strecurat spre ușa pe care o indicase. Ea nu mințise. Nu avea de ce să. Înainte să deschid ușa, altcineva a făcut-o. Soția lui stătea în fața mea. Ermano trebuie să fi trimis-o să investigheze zgomotul. Laș al naibii.

Am împins-o într-o parte și abia am reușit să evit un glonț. Ermano se ascundea în spatele patului masiv și trăgea în mine. O bufnitură puternică a auzit o secundă înainte să mă arunc la pământ și să-mi trag propria armă. Privind peste umărul meu, am văzut-o pe soția lui pe pământ, sângerând de la o rană din cap. Ermano își împușcase propria soție din întâmplare, sau poate intenționat – cine știa ce se întâmplă în capul nebunului? Nu l-aș împușca. Ar fi prea rapid.

Matteo s-a ghemuit pe coridor și mi-a făcut semn să stau jos. M-am târât mai aproape de pat.

"Ce vrei?" țipă Ermano.

„Ieși afară, atunci vei avea o moarte rapidă”, strigă Matteo. De parcă asta avea să se întâmple. L-aș sfâșia bucată cu bucată, mușchi, os și piele.

M-am târât și mai aproape de pat. Am putut vedea genunchii lui Ermano prin golul de sub pat. Am îndreptat spre rotula lui dreaptă și am tras. Țipătul lui pătrunzător era muzică pentru urechile mele. M-am împins de pământ și am fost lângă unchiul meu în doi pași mari, strângându-l de gât și ridicându-l până am ajuns la nivelul ochilor.

— Poți să-ți săruți adio moartea rapidă, unchiule, am mârâit eu.

Două ore mai târziu, Matteo și cu mine am părăsit conacul. Romero avea să se ocupe de brigada de curățenie. Când ne-am apropiat de Porsche Cayenne al lui Matteo, de pe bancheta din spate a apărut un cap maro dezordonat.

— La naiba, mormăi Matteo. „Am uitat de Kiara.” Mi-am frecat o mână peste cap. "Ce vârstă are ea?" "Habar n-am. Avem prea mulți veri. Doisprezece?"

Oftând, am deschis ușa din spate și m-am aplecat înăuntru. Kiara s-a îndepărtat de mine și și-a tras picioarele pe piept. "Câți ani ai?" Am întrebat-o pe un ton cât de civilizat am putut, după ce l-am tăiat în bucăți pe tatăl ei.

M-a privit de parcă aș fi vrut să o omor.

Am scanat îndeaproape chipul Kiarei, încercând să-mi amintesc. "Doisprezece?"

Ea a înghițit.

Am închis ușa și Matteo a încuiat-o înaintea să mă strec pe scaunul pasagerului. "Unde?" întrebă Matteo.

Era verișoara noastră și trebuia să mă asigur că e în siguranță, dar opțiunile mele erau limitate. Era prea tânără pentru a fi măritată și onoare

a dictat că am ales familia, dar în cine aş putea avea încredere? Mătuşa Egidia şi soţul ei Felix din Baltimore erau cei mai cumsecade din grup. „Egidia. Până atunci o vom duce la Marianna şi la soţul ei.”

„Ce se va întâmpla cu mine?” şopti ea în cele din urmă.

Ea încă îşi strângea picioarele de piept. „Veţi fi în siguranţă.” Matteo şi-a dat ochii peste cap spre mine. — Nimeni nu te va răni, Kiara, cu atât mai puţin pe Luca sau pe mine.

M-am bucurat când ne-am lăsat verişoara acasă la Marianna. Soţul ei era un soldat loial şi avea să se asigure că Kiara este în siguranţă până când se va putea muta la mătuşa Egidia.

După aceea, Matteo a mers cu maşina la punctul de întâlnire pe care ne-am convenit cu Demetrio şi Orfeo — centrala electrică Yonker. Angelo, ultimul fiu legitim al lui Gottardo, a fost legat de un scaun.

S-a uitat cu privirea când m-am apropiat, apoi a scuipat la picioarele lui Demetrio. „Aduci ruşine numelui nostru. Fiu de curvă. Tatăl meu nu ar fi trebuit să te primească niciodată în casa noastră.”

„Bine ai venit?” şuieră Demetrio.

„E al meu”, l-am avertizat înainte ca Demetrio să poată înfige un cuţit în fratele său vitreg. Mi-am scos propriul cuţit. — Să vedem ce fel de secrete ai pentru noi, Angelo.

După seara asta, Famiglia avea să fie eliberată de trădători şi gata să înfrunte războiul cu ţinuta, iar eu le-aş conduce cu o concentrare brutală, fără cătuşele dragostei să mă reţină. Indiferent cât de mult a durat, indiferent câte vieţi ar costa, l-aş doborî pe Dante Cavallaro – chiar dacă m-ar ucide.

capitolul 19

ARIA

Romero a rămas cu noi înăuntru conacul aproape constant în zilele după ce Luca m-a lăsat cu inima frântă. Știam că el și surorile mele erau îngrijorați pentru mine pentru că abia am mâncat. Nu din lipsă de încercare, dar mirosul majorității alimentelor mi-a făcut să mă simt rău. Luca a rămas la New York. Nu mi-a trimis atât de multe mesaje în trei zile și cu greu am putut să suport. De la nunta noastră, am fost cu el practic în fiecare zi și mi-a fost îngrozitor de dor de el, nu doar noaptea.

M-am trezit înainte de răsărit, simțindu-mă frig în ciuda celor două păaturi pe care le foloseam noaptea. Am alunecat din pat, mi-am luat halatul de baie și l-am aruncat peste cămașa de noapte înainte să ies din camera mea și să cobor, apoi să ies pe terasă. Tremurând, am cercetat localul până când ochii mei l-au găsit pe Romero făcând sprinturi și burpee ca în fiecare dimineață. Gianna și Lily încă dormeau și aveau să mai rămână adormite câteva ore.

După câteva minute, m-a observat și a alergat spre mine, cu cămașa lipită pe pieptul transpirat. „Aria, ce e în neregulă?”

Am scăpat un râs înecat, privindu-mă în sus, iar el a dat din cap. „Va veni,” a spus el. „Știe că nu ai înșelat. Matteo l-a găsit pe fotograf și ți-a confirmat povestea.”

Știam ce înseamnă asta, știam că un om a trecut prin iadul pe pământ, ca să pot dovedi nevinovăția mea, dar nu era nicio vină. M-am simțit gol.

"Când?"

"Ieri."

Luca nu mă contactase, așa că fie încă credea că am înșelat, fie chiar nu mă mai iubea.

Mi-am atins stomacul și m-am uitat spre ocean.

„Are nevoie de timp să se calmeze. Te duci la Chicago la spatele lui, asta a lăsat cicatrici și a venit în cel mai rău moment posibil. Luca se confruntă cu o mulțime de lucruri din partea familiei lui în acest moment.”

Am oftat, sperând că Romero avea dreptate, sperând că Luca ne va mai da o șansă. Nu mi-aș putea imagina o viață fără el lângă mine. — Trebuie să-ți cer o favoare, am spus în cele din urmă, iar Romero s-a încordat.

„Aria, acum nu este momentul să faci ceva care să-l mai enerveze pe Luca.”

„Știu. Nu crezi că nu știu asta?” am șoptit eu aspru. „Dar el nu vorbește cu mine. A spus că a terminat cu mine și nu am timp să aștept ca el să mă ierte.”

Romero se încruntă. „De ce? Ce trebuie să fac?”

„Vreau să mă duci la New York la un doctor.” Mi-am atins din nou stomacul și Romero a urmărit mișcarea.

Făcu un pas mai aproape, surprins. „Ești însărcinată?”

„Asta a spus testul de sarcină. Acesta este motivul pentru care Dante mi-a dat drumul.”

Chipul lui Romero se strânse de ură. „Dante știe că ești însărcinată? La naiba, spuse el, buzele răsucindu-se. — Ar trebui să-i spui lui Luca.

— Nu, am spus hotărât. „Nu când este supărat, nici când nu vrea să aibă de-a face cu mine. Nu vreau să se simtă obligat să se întoarcă la mine din cauza copilului. Vreau să se întoarcă la mine pentru că el vrea. Și nu este în cea mai bună stare de spirit în acest moment.”

— Este adevărat, spuse Romero încet. Aș putea spune că ascunde ceva. „În cele din urmă, nu vei putea să-l ascunzi.”

Stomacul mi s-a strâns. — Crezi că va rămâne supărat pe mine luni de zile? Chipul lui mi-a dat răspunsul de care mă temeam. Poate chiar l-am pierdut.

Un bărbat care nu s-a culcat niciodată în pat cu altcineva, care nu a fost niciodată în preajma oamenilor fără armă, nici măcar fratele său, pentru că învățase de mic că încrederea te-a ucis – avusese încredere în mine, iar eu am încurcat. sus.

„Dacă mă lași să fac un duș rapid, putem pleca imediat”, a spus Romero în cele din urmă.

Mi-au trebuit câteva bătaii de inimă să-i procesez cuvintele. "Da, te rog. Mă voi pregăti."

Patruzeci de minute mai târziu, Romero și cu mine eram în drum spre New York. Gianna și Lily încă dormeau când am plecat, iar Sandro și alți doi paznici aveau să vegheze.

Îmi pusesem din nou peruca ca oamenii să nu mă recunoască. Nimeni nu a putut afla despre sarcina mea.

„Le vei spune surorilor tale?” întrebă Romero.

Am ezitat. „Aș prefera dacă asta ar putea rămâne între noi o vreme.” Romero mi-a aruncat o privire conflictuală, dar apoi a dat din cap. Știam că nu-i plăcea să ascundă lucrurile de la Lily, dar s-au întâmplat prea multe în ultimele zile și aveam nevoie de timp pentru a-mi da seama de lucruri înainte de a implica mai mulți oameni.

Romero a așteptat în sala de așteptare, în timp ce îl urmăream pe Dr. Brightley în camera de tratament. Ea mi-a confirmat sarcina și mi-a spus că aveam șase săptămâni. Când am ieșit după aceea și Romero m-a condus în lift, mi-a fost atât de dor de Luca, încât nu mi-am putut reține lacrimile. Ar fi trebuit să fie acolo cu mine, ar fi trebuit să împărtășească acest moment de bucurie cu mine.

Romero mi-a atins umărul, dar m-am rezemat de el, căutând mângâiere, iar după un moment de ezitare, el și-a cuprins brațele în jurul meu. „Aria, Luca se va întoarce la tine.”

Am vrut să-l cred, nu am vrut nimic mai mult. Dând din cap, m-am tras înapoi și m-am șters la ochi, stânjenită de izbucnirea mea. Chiar dacă absența lui Luca mi-a frânt inima, trebuia să fiu puternică pentru copilul nostru.

Am avut emotii. Acesta a fost prima dată când l-aș vedea pe Luca în trei săptămâni. Nu vorbisem sau trimisesem mesaje. I-am trimis câteva mesaje la început, dar apoi am renunțat când le-a ignorat. Dacă avea nevoie de spațiu, i-aș da, chiar dacă m-ar ucide.

— Ar trebui să sărbătorim fără bărbați, mormăi Gianna. „Vor să strice totul.” Se referea la Luca și mi-am făcut griji că are dreptate. Cum ar putea acest Crăciun să fie altceva decât o mare mizerie cu felul în care erau lucrurile?

Am ieșit din duș și a trebuit să mă apuc de teighea de marmură, când un val de amețelă m-a lovit. Aveam nouă săptămâni și nu aveam încă o umflătură, dar oricum sarcina mi-a stăpânit viața. Slăbisem peste zece kilograme în ultimele trei săptămâni pentru că nu puteam să țin nimic de mâncare. Dr. Brightley nu era încă îngrijorat, deoarece copilul se dezvoltă așa cum ar trebui. Mi-am îmbrăcat lenjeria și am intrat în dormitor. Luca ar împărți patul cu mine în seara asta?

— La naiba, Aria, spuse Gianna, strângându-și buzele în timp ce mă privea. „Ai slăbit atât de mult.”

— Exagerezi, am spus eu ușor. Am apucat rochia de lână de culoare crem și am tras-o. Îmi îmbrățișa curbele, dar acum era liber.

Gianna ridică din sprâncene. „Nu mi se pare a exagera.”

— Nu-i nimic, am spus hotărât.

Gianna s-a apropiat. „Ești atât de palid. Și acele umbre de sub ochii tăi.” Ea clătină din cap. „Știi ce. Ne vom machia doar cu un minim. Lasă-l să vadă ce îți face.”

Eram prea obosită să protestez și să o las să aplice o notă de fond de ten și rimel.

„O să-l omor dacă te tratează ca un rahat. Jur. O să înfig unul dintre cuțitele lui Matteo în inima lui nenorocită de crudă.”

„Gianna”, am spus eu ca avertisment. „Eu sunt cel care a mers la spatele lui.” „Te-ai dus să-l vizitezi pe fratele nostru mai mic. Luca te-a înșelat cu Grace doar pentru că nu ai vrut să te stingi și nu ți-a spus când Matteo i-a cerut tatălui nostru permisiunea de a se căsători cu mine. Și pun pariu că te-a mințit despre mai multe lucruri despre care nu știm, dar doar pentru că nu îl asculți ca pe un câine bine comportat, se simte trădat. Mândria stupidă de Made Men.”

Mi-aș fi dorit să fie doar mândria să-l rețină pe Luca, dar știam că era mai mult, era mai întunecat și mai puternic.

Lily a bătut și a băgat capul înăuntru. „Cina este gata. Marianna spune că ne putem așeza.”

„Este el aici?” am întrebat, detestând cum mi s-a rupt vocea.

Expresia lui Lily se domoli. „Da, el și Matteo au sosit acum cincisprezece minute. Sunt jos cu Romero.

Gianna și-a verificat reflexia în oglinda mea. Și ea abia îl văzuse pe Matteo pentru că prefera să stea cu mine, încă supărată pe el, în timp ce el era cu Luca la New York.

M-am îndreptat, sperând că o pot ține împreună. Sarcina mea mă transforma într-o mizerie emoțională.

Gianna mi-a strâns mâna și nu mi-a dat drumul. „Hai, Aria. Ne ai pe noi. Nimic nu va schimba vreodată asta. Ei au familia lor și jurământul lor de sânge, dar noi suntem surori, suntem sânge și vom fi alături de tine până la sfârșitul tuturor zilelor.”

Lily mi-a luat cealaltă mână cu un zâmbet hotărât. „Dacă nu poți suporta prezența lui, atunci vom pleca. Putem lua cina în bucătărie. Doar noi trei.”

M-am luptat cu lacrimile.

— Nu plânge, ordonă Gianna. „Va crede că este din cauza lui. Nu-i da acea putere.”

Dar el avea acea putere asupra inimii mele și nu puteam face nimic în privința asta. Am rezistat nevoii de a-mi atinge burtica, dovada unei iubiri pierdute.

Am înghițit în sec și am dat din cap. "Să mergem."

Am ieșit din cameră, pe coridor și spre scară. Apoi i-am auzit vocea adâncă și numai strânsoarea surorilor mele m-a ținut în mișcare. Strânsoarea lui Gianna pe mâna mea a devenit zdrobitoare în timp ce coboram scările, mai aproape de vocea lui. Am pășit într-un singur loc în sala de mese și ochii mei s-au concentrat asupra lui Luca, stând în picioare lângă Matteo și Romero, arătând calm. Niciun semn că ultimele trei săptămâni l-au afectat. Ar putea merge mai departe așa? Ar putea să-și stingă dragostea la fel de ușor?

Lily mi-a strâns mâna și Gianna s-a înțepenit lângă mine. „La naiba cu el, Aria. Dă-i dracu' pe toți, șopti ea.

Și eram hotărât să-i urmez sfatul — dar apoi Luca și-a întors capul și s-a uitat drept la mine, iar lumea mea s-a mototolit. Au existat scurte momente de speranță în aceste săptămâni de disperare, fie pentru că încercasem să mă conving să cred că aș putea trăi fără Luca, fie pentru că am reușit să mă conving că va veni.

Acum, în timp ce ochii lui cenușii și duri mă priveau ca pe oricine altcineva, cu o privire rece și fără nicio urmă de căldură, ambele speranțe s-au transformat în praf.

LUCA

„**Nu vei strica acest Crăciun** pentru noi toți, vrei?” întrebă Matteo. De parcă relația lui cu Gianna ar fi mers bine în ultimele săptămâni. Fusesse umbra mea în New York și Gianna refuzase să vină cu el. Abia erau civilizați unul în jurul celuilalt.

Mi-am dat ochii peste cap. "Nu vă faceți griji. Aria este soția mea pe hârtie, dar asta-i tot." În ultimele trei săptămâni mi-am închis emoțiile și nu aveam absolut nicio intenție să schimb asta. Aveam lucruri mai importante de care să-mi fac griji, cum ar fi să-l dobor pe Dante și ținuta cu el. Nu a fost ceva ce să mă descurc în câteva săptămâni sau luni și cu siguranță nu atâta timp cât acțiunile mele erau încă alimentate de furie. Trebuia să fac un plan care să ne garanteze succesul odată pentru totdeauna.

Mișcarea în apropierea ușii mi-a atras atenția și mi-am întors capul spre ea, iar un baros de emoții s-a izbit în mine.

Aria, toată grația zveltă și părul lung și blond, stătea între surorile ei. Ochii mei zăboveau pe umbrele întunecate de sub ochii ei, pe felul în care i se ascuțiseră pomeții, pe felul în care rochia îi atârna de corp. Vina s-a prăbușit asupra mea, dar am strivit-o. Nu aveam de ce să fiu vinovat. Ea era cea care mă trădase.

— Numai pe hârtie, asta e tot, fundul meu, mormăi Matteo.

Mi-am smuls privirea de la Aria, întărindu-mă. M-am dus la masa din sufragerie și am luat locul meu obișnuit. Matteo s-a așezat vizavi de mine,

privindu-mă de parcă eram pe cale să-mi pierd rahatul. Dacă nu ar opri planul constant în curând, mi-aș pierde rahatul *pe el*.

După un moment de ezitare, Aria s-a scufundat lângă mine, iar parfumul ei dulce de flori mi-a inundat nasul.

Ea nu m-a atins și nici eu nu m-am întins după ea.

Gianna stătea vizavi de mine cu o privire plină de ură. M-am uitat înapoi la ea, dându-i toată forța încruntării mele de Capo și, în cele din urmă, și-a întors privirea. Am terminat să fiu tolerant. Eram Capo și m-aș purta ca unul.

Când Romero și Lily și-au luat loc, Marianna a intrat cu mâncarea noastră. Ea și-a strâns buzele spre mine, dar nu a spus nimic. Am mâncat în tăcere o vreme. Aria abia își atinsese mâncarea și nici nu băuse nimic din vinul ei. Mâinile îi tremurau în timp ce ținea furculița.

N-aș lăsa-o să mă manipuleze să mă simt vinovat.

ARIA

La scurt timp după cină, am avusă mă scuz și m-am împiedicat într-una dintre băile de oaspeți să vomit. Romero mi s-a alăturat câteva minute mai târziu. Eram în genunchi pe podea, cu brațele sprijinite pe capacul închis la toaletă și obrazul sprijinit pe ele.

Romero s-a ghemuit lângă mine, cu vocea moale. — Spune-i, Aria.

„Va crede că vreau să folosesc sarcina ca o modalitate de a-l face vinovat. Nu voi face asta. Vreau să se întoarcă la mine din dragoste, Romero.” Mi s-a rupt vocea și mi-au sărit lacrimi în ochi.

Romero m-a privit în tăcere. De data asta nu mi-a spus că Luca va veni. Se îndreptă și întinse mâna. L-am lăsat să mă tragă în picioare și m-am spălat pe mâini și m-am clătit gura.

Ținând capul sus, m-am întors în zona de zi și de luat masa, dar i-am găsit doar pe Lily și Gianna, ghemuite strâns una de cealaltă pe canapea.

— S-au dus în salon să bea scotch, mormăi Gianna. „Oh”, am spus eu încet.

În ciuda oboselii mele, am stat în sufragerie cât mai mult timp posibil, sperând că Luca ni se va alătura, dar nu a făcut-o și în cele din urmă m-am dus în dormitorul nostru și m-am întins. Nu știam sigur cât a fost mai târziu când am auzit scârțâitul ușii. Întorcându-mă, ochii mei au găsit forma înaltă a lui Luca și speranța s-a umflat în pieptul meu.

„Luca?” Am șoptit.

Nu a spus nimic, iar eu am aprins lumina. Scotocea prin sertare și scoase pantalonii de trening înainte să se întoarcă să plece.

„Nu ai de gând să stai?” am întrebat, urându-mi cum mi-a tremurat vocea. Umerii i se încordară sub cămașă. Nu s-a întors când vorbea cu o voce tare. "Nu. Dar pot să te trag dacă asta vrei?"

Am tras o respirație tremurată. „Nu face asta.”

Fără un alt cuvânt, a plecat și după o clipă, am stins luminile cu degetele tremurânde.

Data viitoare când a vorbit cu mine a fost la micul dejun de a doua zi dimineață, pentru a mă informa că ni se va cere să participăm împreună la petrecerea Sylvester a senatorului Parker. S-a întors la New York după aceea.

capitolul 20

ARIA

„**Fă-mi o favoare** și nu pleca, a rugat Gianna. Căutăm rochii noi pentru petrecere de aproape două ore, iar greața mea devenea din ce în ce mai agravată. Știam că Gianna și Lily sunt îngrijorați, dar nu le-am putut spune. Luca trebuia să afle primul, dar cum se va întâmpla asta vreodată?

Am răsfoit prin afișajul de rochii. „Ar ridica întrebări dacă Luca ar merge singur.”

„Aria, te rog.”

Am aruncat o privire peste umăr la sora mea. Ceva în vocea ei mă îngrijora. „Ce nu-mi spui?”

Gianna s-a apropiat de mine. „Matteo a menționat că Grace va fi acolo.”

Degetele mele pe rochie s-au strâns. „Credeam că e în Anglia.” „Ea a fost. Este căsătorită cu un bogat om de afaceri englez, dar va participa la petrecere.”

am înghițit. „Ma pot descurca cu ea.”

Gianna m-a prins de braț. „Aria asta va deveni urât. Nu pleca. Vă rog.” M-am forțat să zâmbesc. „Nu-ți face griji pentru mine.” Am scos o rochie elegantă de culoare crem până la podea, m-am mutat în vestiar și mi-am îmbrăcat-o. Era potrivită cu spatele jos. Mi-am scanat stomacul. Era evident că sunt însărcinată? Gianna și-a băgat capul și m-am înțepenit, dar numai ea

fluierat. "Ia asta. Arăți uluitor. Lăsați-l pe Luca să vadă ce pierde."

Nicio rochie revelatoare nu l-ar convinge pe Luca să mă iubească din nou. Nu a funcționat așa.

Sandro ne-a ales pe Gianna și pe minesus în conac și ne-a dus la New York, unde ne-am întâlnit cu Luca și Matteo în garajul apartamentului nostru. Luca era îmbrăcat într-un costum negru elegant, accentuându-i umerii largi și talia îngustă.

Nu a bătut din ochi când m-a văzut în rochia mea. Fața lui era de piatră, iar ochii lui îmi înghețau interiorul cu răceala lor. Fără un cuvânt, m-am urcat pe scaunul pasagerului din mașina lui. Am condus în tăcere spre casa din orașul Parker.

Înainte să ieșim, Luca s-a întors spre mine, dar ochii lui nu țineau nicio căldură. „Nu vrem să atragem atenția asupra noastră, așa că ne vom comporta civil.” Și-a ridicat sprâncenele într-o întrebare tăcută și am dat din cap.

Luca a ieșit și mi-a deschis ușa. M-am pregătit pentru ceea ce avea să se întâmple, dar în momentul în care palma lui Luca mi-a atins spatele gol, fiecare mușchi din corpul meu a prins viață de nevoie și dor.

Degetele lui Luca s-au încordat pe pielea mea și am ridicat privirea, dar i-am găsit fața complet goală. M-a condus spre casă fără nici un cuvânt sau o privire.

Gianna și Matteo erau deja acolo, beau șampanie și vorbeau. Păreau să se înțeleagă din nou mai bine, sau poate că erau civilizați în public, precum Luca și mine.

Luca m-a condus spre ei și și-a lăsat mâna jos în momentul în care am ajuns. „O să ne aduc ceva de băut.” Nu a așteptat răspunsul meu și a plecat.

Gianna s-a încruntat la spatele lui înainte de a-mi arunca un zâmbet încurajator. Am încercat să-i dau un zâmbet în schimb, dar sprâncenele ei s-au adunat. Ea s-a apropiat și m-a prins de braț. „Aria, nu-l lăsa să câștige. Nu-i da acea putere asupra ta, șopti ea cu asprime.

Am dat din cap și mi-am pus masca publică, cu capul sus. Luca nu s-a întors și când am scanat camera, l-am găsit în conversație cu senatorul Parker. Atunci am văzut-o. Grace Parker. Înalt, superb și îmbrăcat într-o salopetă strâmtă care a lăsat puțin imaginației. Era singură, nu se vedea niciun soț englez. Mi-am amintit când l-am prins cu ea, mi-am amintit sentimentul de dezamăgire și tristețe și nici măcar nu-l iubeam pe atunci.

Luca a zărit-o cam în același timp cu mine, iar ochii lui nu s-au îndepărtat de ea. Așa a vrut să mă pedepsească?

— N-ar îndrăzni, șuieră Gianna.

Răspunsul lui Matteo a venit prin ceața din urechile mele. „Nu va face.”

Grace s-a apropiat de Luca cu un zâmbet sexy, iar Luca a zâmbit. Mi-am amintit acea privire din fotografiile pe care le văzusem cu el în zilele lui de burlac — ca un bărbat care știa ce are de oferit și care a acceptat ceea ce i-au oferit femeile.

Stomacul mi s-a strâns atât de tare, că m-a cuprins boală. M-am întors pe călcâie și m-am grăbit în baia de la capătul coridorului. Abia am reușit să închid ușa și să ajung la toaletă, înainte să am vomat, făcând naștere violentă până când nu mi-a mai rămas nimic în stomac. Măgelele de sudoare îmi acopereau fruntea. Am întins mâna la culoare cu degetele tremurânde.

Bătăiala moale a Giannei se auzi câteva clipe mai târziu. „Aria, lasă-mă să intru.” M-am îndreptat spre oglindă și mi-am atins stomacul.

„Aria, te rog lasă-mă să te ajut.”

Ea nu m-a putut ajuta. Aceasta a fost o bătălie pe care a trebuit să o duc singură pentru că a fost o luptă împotriva inimii mele.

Cuvintele lui Luca de acum câteva săptămâni mi-au fulgerat în minte: *Am terminat*. Da noi am fost.

LUCA

Grace m-a înconjurat ca unvultur. Se căsătorise cu un nenorocit bătrân cu milioane în contul lui bancar, dar acum m-a luat cu ochii în ochi, așa cum făcuse în trecut.

„Te-ai plictisit deja de soția ta? Ți-am spus că nu te poate satisface.”

„Nu vorbi despre ea”, am spus eu ca avertisment. Părea să fi uitat avertismentul meu de data trecută.

Matteo și-a ridicat sprâncenele spre mine din cealaltă parte a camerei. Nu am văzut-o pe Aria sau pe Gianna nicăieri și m-am bucurat al naibii. Aria în rochia aceea aproape albă, ca o nenorocită de apariție, un nenorocit de înger.

O slăbiciune.

„Nu sunt aici să vorbesc, nu-ți face griji”, toarcă ea. Ochii mi-au fost atrași de decolteul ei.

„Atunci pentru ce ești aici?” am întrebat cu o buclă a buzei.

„A naibii.” Ea a zâmbit. — Hai, Luca.

Am urmat câțiva pași în spatele ei, cu ochii pe fundul ei în gluma aceea de salopetă. M-a condus în vechiul ei dormitor, o cameră de care îmi amintesc bine.

Grace a închis ușa și s-a întors spre mine, lingându-și buzele roșii. „Oh, mi-a fost dor să ai penisul tău în mine, Luca”, a cântat ea în timp ce se apropie de mine și se aplecă să mă sărute.

„Fără sărut”, am mârâit, uitându-mă la ea. Ea a făcut bofă, dar nu a mai încercat. Nu mi-a plăcut niciodată să o sărut, acum mai puțin ca niciodată.

Unghiile ei lungi mi-au trecut pe piept, apoi mai jos. A trebuit să lupt cu dorința de a-i împinge mâna. Nu eram încă greu, nici măcar aproape. Atingerea ei chiar m-a dezgustat.

Confuzia i-a pâlpâit pe față, apoi un zâmbet îndrăzneț. "Jucând din greu pentru a obține?"

„Unul dintre noi trebuie să facă”, am mormăit, urându-o și urându-mă pe mine.

S-a înroșit, dar nu a lăsat duritatea mea să o descurajeze. S-a pus în genunchi, făcând o față nevinovată. Părea al naibii de fals. Și a avut asupra mea efectul opus decât și-a propus ea. Mi-am amintit de zâmbetele inocente ale Ariei, de atingerile ei inocente, când o făcusem a mea.

Aria.

La dracu.

Întotdeauna Aria.

Apoi mi-am amintit ultima dată când mă luase în gură, buzele ei perfecte, tachinarea ei. Mi-a plăcut cum devenise mai încrezătoare când era vorba de sex de-a lungul anilor. Mi-a plăcut mirosul ei, gustul ei, pielea ei mătăsoasă. La naiba. Iubeam tot la ea, o iubeam încă. Mi-a plăcut fiecare centimetru din ea, dar mai ales râsul și zâmbetele ei și felul în care mă privea cu dragoste și încredere.

M-am clătinat înapoi de la degetele lui Grace pe fermoar. Ea își lăsă mâna jos, cu ochii îngustați.

„Ce acum? Nu-mi spune că nu-ți poți înșela pantofii buni Aria.”

Am prins-o de braț într-o strânsoare de moarte. „Nu îndrăzni să o insulti. Nici măcar nu rosti numele ei.” Am împins-o departe de mine, atât de furios încât am putut

cu greu ma controlez. Furios pe mine pentru slăbiciunea mea, pentru sentimentele mele inutile. Apoi m-am întors și m-am întors la petrecere.

Matteo a fost alături de mine într-o clipă. „A fost o rapiditate dacă am văzut vreodată una.” Vocea lui era ciudată, dar nu aveam răbdare să-i analizez starea de spirit.

„Nu am putut să o fac. Nici măcar nu am putut-o lăsa să-mi sugereze penisul. La naiba.”
Ce dracu am devenit?

„Din cauza Ariei”.

Mi-am strâns mâinile în pumni, dorind să distrug ceva, vrând să ucid și să mutiliez. — Sunt al naibii de slab, am spus eu încet.

"Slab?" Matteo a râs. „Luca, ai ucis un club plin de motocicliști, i-ai rupt în bucăți, l-ai torturat ore în șir pe unchiul nostru fără să dai din ochi și n-ai simțit nicio remușcare dacă ai ucide fiecare nenorocit din camera asta. Nu ești slab din cauza sentimentelor tale pentru Aria. Tatăl nostru era un nebun sadic și nebun.”

„Sunt ca un câine castrat.”

Matteo gemu, uitându-se. „Știi că Aria nu te-a înșelat niciodată. Acea femeie ți-a și va aparține întotdeauna numai ție, Luca.”

„Știu”, am mârâit. Și la dracu-mă, știam că fusese fidelă, nu doar pentru că fotografia îi confirmase povestea, ci și pentru că Aria nu era așa. Ea nu ar înșela. Îmi dădusem seama repede, dar încă eram al naibii de supărat pe ea pentru că mergea la spatele meu și eram prea mândru ca să-mi cer scuze. „Și se pare că nici eu nu o pot înșela.”

„Te-a bătut cu pășărică”.

Dacă ar fi doar atât. Ea îmi ținea inima rece într-o strânsoare neobosită și nu m-am putut scutura de ea.

Ochii mei au scanat din nou mulțimea și în cele din urmă am găsit-o pe Aria. Gianna era lângă ea, ținând-o practic în sus. Aria părea palidă și apoi ochii ei

s-a hotărât asupra mea și am știut că mă văzuse plecând cu Grace. S-a îndreptat și mi-a ținut privirea.

Asta a fost. Modul meu de a scăpa de slăbiciunea care m-a făcut o țintă ușoară pentru Dante.

— Cere-ți scuze, mormăi Matteo. — Pentru numele naibii, Luca, cere-i scuze față de ea. —

Nu, am spus hotărât. "Am terminat."

OceanofPDF.com

capitolul 21

ARIA

Mi-am pus haina cea mai groasă, o eșarfă și mănuși înainte să ies pe terasă, apoi să cobor panta spre apă. Am văzut soarele răsărind peste ocean, respirând aerul rece. Am stat așa mult timp când pașii au auzit în spatele meu. M-am întors, așteptându-mă pe Gianna, dar în schimb Matteo s-a îndreptat spre mine, îmbrăcat doar în pantaloni de trening și o cămașă, în ciuda temperaturilor înghețate. El și cu mine nu schimbaserăm mai mult de câteva cuvinte în ultimele patru săptămâni. M-am întors spre apă, nesigur dacă voiam să tulbure acest moment de aproape pace. Rareori am mai dormit mai mult de câteva ore noaptea. Dar îi datoram mulțumiri.

Matteo s-a oprit lângă mine.

— Mulțumesc, am spus eu încet. „Pentru că am găsit fotografia chiar dacă a fost în zadar.” Patru săptămâni și încet-încet începeam să-mi dau seama că asta era. Că dragostea pe care o luasem de bună, nu o voi mai experimenta niciodată.

„Acum trei ani ai păstrat un secret pentru Luca pentru mine”, a spus Matteo cu o voce plină de somn. „Dacă nu ai fi făcut-o, nu aş fi stat aici astăzi.”

M-am întors spre el și mi-am înclinat fața în sus. Nu am vorbit niciodată despre acea zi în anii care au urmat. „Am făcut-o pentru Luca”, am spus pentru că era adevărul și amândoi îl știam. Pur și simplu rostind numele lui m-a ars înăuntru.

Matteo dădu din cap, ochii căprui căutându-i pe ai mei. „Și am găsit acel fotograf și pentru el pentru că are nevoie de tine.”

Am zâmbit trist. „Ultimele patru săptămâni au dovedit că te înșeli. Luca își trăiește viața ca înainte. Este liber din nou, liber să petreacă și să ia femei în patul lui.”

Doamne, acele cuvinte mi-au făcut o gaură în piept și mi s-a strâns gâtul până am fost sigur că mă voi sufoca.

Până la Sylvester adăpostisem o sclipire de speranță, dar am terminat, cu speranța la ceva ce nu avea să se întâmple niciodată, gata cu durerea constantă.

Matteo clătină din cap cu un zâmbet. „Nu s-a culcat cu cățea. Nu a atins-o, nu a făcut nimic.”

Am ridicat sprâncenele.

„De patru săptămâni și Luca nu a tras pe nimeni, nu a atins nicio femeie, nu i-a fost supt penisul. Dacă ar fi terminat cu tine, și-ar fi făcut drum prin jumătate din New York până acum, crede-mă. Nenorocitul cu inima rece pare să aibă o inimă până la urmă și bate doar pentru tine. Este un nenorocit prea prost ca să ți-l arate.”

M-a umplut de ușurare, dar o parte din mine nu era sigură dacă conta măcar că Luca îmi era încă fidel. Era speranță pentru noi? Pentru dragostea noastră? Poate că era prea stricat.

— Du-te la el, spuse Matteo implorând. „Este prea mândru.”

M-am întors spre ocean și nu am spus nimic. Nu m-as duce la Luca. Am încercat la început, dar m-a tot împins înapoi, deși știa că nu am înșelat. Trebuia să facă un pas mic spre mine, să-mi arate că mai există speranță pentru noi. A trebuit să mă protejez nu numai pe mine, ci și pe copilul nostru.

„Luca vrea să-l lași pe doctor să se uite la tine din cauza pierderii în greutate.”

„Nu credeam că a observat – la urma urmei, nici măcar nu se mai uită niciodată la mine.”

Matteo se încruntă. „Arăta, crede-mă.” A așteptat, apoi a oftat. „Aria, nu poți să-i ceri scuze chiar dacă nu vrei să spui serios? Unul dintre voi trebuie să facă primul pas.”

„O să-mi iau un ceai”, am spus, lăsându-l în picioare acolo. Dacă Luca era îngrijorat, ar putea să-mi spună el însuși, și totuși o parte din mine nu a putut opri ușurarea stupidă că încă îi pasă de bunăstarea mea.

Am intrat, bucuros de căldură. Frigul ajutase cu greață, dar acum că eram înăuntru, s-a întors. După ce mi-am dat jos haina, eșarfa și mănușile, m-am îndreptat spre bucătărie și am pornit fierbătorul electric pentru a-mi face ceai. Una dintre servitoare pusese din nou pliculețele de ceai pe raftul de sus, deși le-am dat jos de fiecare dată. M-a înnebunit. Am luat un scaun dar am ezitat; cu ameteala mea riscul de a cadea era prea mare. Am eliberat scaunul, am deschis ușa de la raft și am luat o spatulă.

M-am ridicat în vârful picioarelor și am încercat să împing pachetul cu pliculețe de ceai jos de pe raft cu spatula, dar am reușit doar să-l împing mai înapoi. O umbră a căzut peste mine și m-am ferit înapoi surprins, apoi am înghețat. Luca întinse mâna în raft și apucă pachetul, apoi îl puse pe tejghea. Fața lui era de piatră, dar în ochii lui se simțea ceva.

Mi-am ferit privirea. — Mulțumesc, am spus eu încet.

Nu spuse nimic, doar dădu din cap înainte de a trece la aparatul de cafea. Mi-am permis un moment să-l privesc. La fel ca Matteo, purta pantaloni de trening negri, dar nu se deranjase cu o cămașă. Nu mi-am dorit niciodată să ating pe cineva mai mult decât am făcut-o acum pe Luca. Mi-a fost dor de apropierea lui, de căldura lui. Doamne, mi-a fost dor de iubirea lui. Ochii mei au zăbovit pe tatuajul de pe umărul lui.

Voi merge unde mergi tu, indiferent cât de întunecat ar fi calea

M-am întors repede, înghițind în sec și mi-am pregătit ceaiul, dorind să ies cât mai repede din bucătărie. Cu cana într-o mână, m-am îndreptat spre ușă când un nou val de greață amestecată cu amețeli s-a izbit asupra mea. Cana mi-a lăsat mâna, zdrobindu-se pe podea, vărsându-mi ceai fierbinte peste picioarele goale, dar abia am înregistrat durerea pentru că vederea mi s-a înnegrit și am încercat să ajung la masă pentru a mă stabili. Podeaua se apropia cu repeziciune când brațele puternice s-au înfășurat în jurul meu, ridicându-mă, iar palmele mele s-au apăsas pe un piept fierbinte. Am tras aer în piept, fruntea coborându-mi înaintea împotriva mușchilor. Am inspirat adânc, un parfum familiar, un parfum de confort și dragoste. Vederea mi s-a limpezit încet.

„Aria?”

Tonul blând de care mi-a fost atât de dor. Inima mea părea să se repare și să se rupă în același timp.

Mi-am ridicat capul și m-am uitat în fața lui Luca. Ți faci griji. A fost îngrijorare? Sprâncenele i se strânseseră. Doamne, l-am iubit pe acest om.

În timp ce ne uitam unul la altul, am putut vedea practic masca lui Luca căzând la loc, o mască la fel de impenetrabilă ca oțelul. Rece și tare. Probabil mi-am imaginat grija. Mi-am lăsat mâinile din pieptul lui și am făcut un pas înapoi, tresărind când mi-am dat seama că picioarele mele fuseseră ușor arse.

— Ar trebui tratat cu unguent pentru arsuri, spuse Luca ferm. — Îl voi suna pe doctor ca să te poată arunca o privire.

M-am forțat să fac un pas hotărât înapoi, chiar dacă corpul meu țipa să se apropie, chiar dacă inima mea țipa mai tare după apropierea lui. „Nu am nevoie de el. Sunt bine.”

Am nevoie doar de tine.

Înainte să pot exprima aceste cuvinte, am îngenuncheat și am început să ridic cioburi. Când am riscat să arunc o privire în sus, Luca mă privea cu o privire eu

nu a putut descifra. Părea aproape supărat, dar nu deloc. Deodată a întins mâna spre mine, m-a prins de braț și m-a tras în sus. "Merge."

m-am uitat. „Trebuie să curăț asta. Servitoarele nu se vor întoarce decât mâine.”

Ochii lui Luca au ars în mine. "Părăsi." Și vocea lui tremura de... furie? "Doar pleaca."

M-am învârtit și am plecat.

Câteva zile mai târziu euera ghemuit pe canapea, citea o carte când Gianna mi s-a alăturat. Ea a dat din cap spre cartea mea. „Este bun?”

am ridicat din umeri. Am avut probleme să mă concentrez pe ceva mult timp. Citisem aceeași pagină de două ori și încă nu știam ce s-a întâmplat. Ea întinse o farfurie cu prăjituri.

„Mi-am încercat mâna la coacere.”

„Nu poți coace.” Gianna nu era mai talentată decât mine în bucătărie. Lily era singura care putea găti ceva comestibil, dar petrecea câteva zile cu familia lui Romero. Gianna, în schimb, era mereu în preajmă, o umbră constantă.

— Încearcă-le, a îndemnat Gianna.

Am întins mâna spre unul și am luat o mușcătură ezitant, dar mirosul de aluat cald și de ciocolată mi-a răsturnat stomacul. Să cred că mi-a plăcut ciocolata înainte de sarcină. Am înghițit rapid mușcătura apoi am pus prăjitura la loc.

„Aria, poți te rog să nu te mai infomezi acum?” șuieră brusc Gianna.

Mi s-au mărit ochii de surprindere. „Nu mă înfometez”, am spus. „Mă vezi că mănânc.”

„Da, și nu e mult, și te văd, de asemenea, mergând la toaletă după aceea. Hai, Luca nu merită să treci peste bulimia.”

A valorat orice.

„Arăt așa de rău?” M-am uitat în jos la mine. Slabisem. Corpul meu folosea rezervele mele pentru a mă asigura că copilul poate crește și, din fericire, a făcut-o. Doctorul a fost mulțumit de creșterea ei până la urmă.

Gianna își dădu ochii peste cap. „I-ai face geloși modelele de podium.” „Sigur, cu excepția celor zece centimetri în care sunt prea mic.”

„Și apoi sunt hainele tale”, a spus ea, făcându-i un semn către bluza mea largi. „Parcă nu ai mai suporta să-ți arăți corpul.”

Am închis ochii. — Luca a spus ceva?

„Nu sunt cu adevărat în înțelegere cu el, după cum știi.”

Stiam. Familia mea se destrama și nu puteam face nimic. *Cer scuze lui Luca.*

Dar deja îmi cerusesem scuze, îl imploram să nu ne distrugă dragostea și mă îndepărtase. Vocea Giannei m-a smuls din gânduri.

„Din ceea ce Matteo a lăsat să scape, Luca este al naibii de îngrijorat. Toți suntem, Aria. De ce crezi că Luca își petrece brusc jumătate din săptămână în Hamptons? Pentru că vrea să stea cu ochii pe tine. Nu-l înțeleg pe nenorocitul, dar evident că încă îi pasă de tine în felul lui întortocheat.”

Mi-am strâns degetele. Observasem prezența lui sporită, dar nu îndrăznisem să sper că era din cauza mea. M-am uitat în jos la mine, la umflarea aproape inobservabilă a burticii mele. Cât timp aș mai putea păstra sarcina secretă? Nu am vrut să ne impacăm doar din cauza sarcinii. Am vrut să ne găsim singuri drumul înapoi împreună,

pentru că dragostea noastră a fost suficient de puternică încât să învingă orice. Dar până la urmă nu aş mai putea să-l ascund. La urma urmei, eram în a douăsprezecea săptămână.

„Aria.” Vocea Giannei m-a adus înapoi. Fața ei se răsuci de îngrijorare. "Vă rog."

Am respirat adânc. "Sunt însărcinată."

Gianna se lăsă pe spate, cu gura căscată. "La dracu." Ea a aruncat privirea spre stomacul meu. "Cat de departe esti?"

„A douăsprezecea săptămână.”

Ușurarea s-a instalat pe trăsăturile ei. „Deci de aceea ești bolnav?”

Am dat din cap. „Bănuiesc că este ghinionul meu că boala nu s-a oprit încă”, am spus râzând.

„ Ghinion în fundul meu. Ai cel mai mare noroc să rămâi însărcinată cu copilul lui Luca.” Ea se încruntă. „Credeam că iei pilula.”

"Am facut. Dar când toată drama cu Lily și Romero a încetat, am uitat din când în când. Nu am vrut să se întâmple. Luca nu vrea copii momentan.” Sau vreodată.

Gianna și-a îndreptat privirea spre stomacul meu și și-a întins brațul, dar s-a oprit la câțiva centimetri distanță. "Pot să îl ating?"

M-am uitat în jur. Eram singuri. "Sigur."

Și-a pus palma pe cucuiul meu, iar eu m-am relaxat sub atingerea ei. „E încă atât de mic. Greu de crezut că există un om minuscul în interior.” „Știu”, am spus, uitându-mă în jos la mâna Giannei pe bulă și dorindu-mi să fie mâna lui Luca. Lacrimile mi s-au adunat în ochi.

„Oh, Aria”, a murmurat Gianna și m-a strâns într-o îmbrățișare. „Urăsc să te văd așa.”

„Sunt atât de singur, Gianna. Mi-e dor de el.”

— Îi vezi fața supărată aproape în fiecare zi, Aria.

„Mi-e dor de cum era el cu mine. Mi-e dor de săruturile lui și atingerea lui, mi-e dor de trupul lui lângă mine noaptea. Mi-e dor de iubirea lui.” am înghițit. „Mi-e dor să fiu ținută.”

Gianna și-a bătut poală și mi-am lăsat capul în ea, apoi a început să-și treacă degetele prin părul meu, așa cum făcuse când eram noi. Am închis ochii și mi-am permis să mă relaxez sub atingerea ei. Încă mai aveam în mine surorile mele și copilul. Dragostea lor ar trebui să mă poarte de acum înainte. Ar fi de ajuns? Nu eram sigur, dar ar trebui să fie. Gianna a început să fredoneze o melodie liniștitoare, iar lacrimile mi-au trecut pe lângă gene. Am căzut înăuntru, fredonând un cântec de leagăn pe care mama noastră ne-o cânta uneori.

A tăcut și s-a încordat sub mine când au răsunat pași, pași familiari. M-am pregătit înainte să deschid ochii.

Luca și Matteo stăteau în foaier, privindu-ne. Fața lui Luca era o mască lipsită de emoții. M-a ținut afară așa cum a făcut-o în ultimele săptămâni. Mi-am ridicat capul de pe picioarele Giannei, suprimând nevoia de a-mi atinge burtica în timp ce mă îndreptam. „Scuză-mă”, i-am spus Giannei și m-am ridicat în picioare, apoi am urcat la etaj. Luca nu l-a urmat. Nu a mai făcut niciodată.

LUCA

Un bâzâit slab salutatnoi când Matteo și cu mine am intrat în conac. Am urmărit sunetul în zona de zi deschisă, iar pieptul mi s-a strâns la vederea dinaintea noastră. Aria stătea întinsă pe canapea, cu capul în poala surorii ei, în timp ce Gianna îi mângâia părul blond. Aria plângea, cu ochii închiși, lacrimile curgând pe obraji perfecti, dar prea palizi. Atât de palid.

Gianna a înghețat, privirea ei se întărește în timp ce se așeză asupra mea. Nu s-a obosit să-și ascundă disprețul. Nu mi-a păsat, dar văzând-o pe Aria așa, am înțeles

mie. Încet, ea a deschis acei ochi albaștri uimitori și, când mi-au întâlnit privirea, durerea și disperarea i-au umplut. La dracu. Era ca un cuțit în stomac. A fost mai rău decât atât.

Se ridică, dar mișcările ei erau întrerupte, de parcă nu mai era sigură de corpul ei, de parcă ceva o ținea pe spate. Nu puteam spune ce era, nu aveam cum să o citesc pentru că și-a lăsat capul în jos în timp ce trecea grăbit pe lângă mine și sus. Ea m-a evitat și de cele mai multe ori eram ușurată pentru că a făcut lucrurile mai ușoare, a făcut mai ușor să o ignor, a făcut mai ușor să uit de sentimentele pe care numai ea le putea evoca.

Când s-a stricat în bucătărie cu câteva zile în urmă, am crezut că o voi pierde, iar apoi, când a căzut în genunchi, părând mică și fără speranță, am vrut să o zdrobesc de mine. Cufăr. Nu avea locul în genunchi, nu trebuia să arate ruptă. Era o regina al naibii printre șobolani.

Ori de câte ori era prin preajmă, când eram forțată să mă uit în fața ei, îmi era greu să rețin scuzele care amenințau să iasă din mine. Ea fusese cea care mă trădase în primul rând, nu în felul în care o acuzasem, dar totuși o trădare. De trei ori plecase la spatele meu pentru frații ei.

Gianna a sărit de pe canapea și s-a năpustit spre mine.

„Ce acum?” a întrebat-o Matteo cu mâinile ridicate, dar ea l-a ignorat și m-a împins puternic. Mi-am îngustat ochii în timp ce m-am uitat la ea, fără să clinească în ciuda vehemenței ei. Mâinile i s-au încremenit în pumni și mi-am dat seama că avea jumătate de gând să mă lovească.

Trebuie să fi văzut și Matteo pentru că i-a prins încheietura mâinii și a mormăit: „Gianna, apucă-te”.

"A se stapani? El este cel care trebuie să se apuce." Ea l-a scuturat și s-a încruntat din nou spre mine. „Nu poți să-ți scoți capul din fund pentru

o secundă și cere-ți scuze Ariei, prostule? Distrugi totul.”

Mă obișnuisem cu insultele ei. Avea suficientă autoconservare pentru a le rezerva pentru când eram în familie și știa că îi toleram lipsa de respect din cauza lui Matteo și Ariei. "Scuza?" am întrebat cu voce joasă, trimitându-i în schimb o îngruntătură, dar ea nu s-a dat înapoi.

„Da, scuze. Știi că ea nu te-a înșelat și ai tratat-o ca pe o murdărie. Încă o faci.”

„Nu o tratez ca pe niște murdărie.”

Știam că Aria nu a înșelat, dar a rămas faptul că a fost împotriva mea. Ea luase bani din contul bancar Famiglia. Ea plecase la Chicago într-un timp de război, se lăsase capturată de Dante. Dacă nu s-ar fi folosit de ea ca să mă facă să-mi pierd mințile, ea ar fi încă în mâinile lui, și femeie sau nu, eram în război.

Gianna clătină din cap, dezgustată. Era o privire cu care eram obișnuit de la ea. „Ea se estompează în fiecare zi, nu vezi? Merită mândria ta să pierzi singura persoană care nu crede că ești un criminal în serie psihotic?

Văzusem că Aria slăbise, dar încă nu era nici pe departe periculos. L-am întrebat pe doctor. Mă asigurase că arăta destul de sănătoasă, chiar dacă nu a mai examinat-o de ceva vreme pentru că ea nu voia.

„Sunt un ucigaș”, am spus simplu.

„Este”, a spus Matteo ridicând din umeri, apoi a adăugat, în încercarea de a ușura starea de spirit, „Fie că este psihotic sau sociopat, asta este cu siguranță dezbătut.”

Gianna a clătinat din cap, apoi s-a învârtit și a plecat în picioare.

Matteo oftă și își trecu o mână prin păr. „Problemele tale cu Aria îmi fac și viața un iad. Abia mai fac sex, nici măcar

sex furios, iar Gianna este cea mai bună la sexul furios, lasă-mă să-ți spun.”

Nu m-am îndoit. Femeia aceea găzduia furia a cincizeci de pisici sălbatice flămânde. Era complet intolerabilă, deci spre deosebire de sora ei. Aria ura certurile, încerca să țină oamenii împreună cu zâmbetul ei frumos și cuvintele amabile.

La dracu. Zâmbetul lent care a început cu o buclă moale la colțurile acelei guri perfecte, apoi s-a extins până când i s-a spart pe toată fața, larg și uluitor.

O gaură nenorocită se deschidea în stomacul meu ori de câte ori îmi aminteam de zâmbetul ei. Nu mai zâmbise de ceva vreme.

Matteo mă privea în tăcere cu o expresie prea înțelegătoare. „Poate că Aria a început mizeria, dar tu vei fi cel care o va pune capăt, Luca.”

„Nu îmi voi cere scuze.”

„Bine, dar m-am săturat al naibii de starea de spirit tensionată care ne trage în jos. Nu doar tu și Aria, ci Gianna și Liliana, și eu și Romero. E enervant la naiba și ne va doborî pe toți. Dacă ești sigur că nu-i vei cere scuze Ariei pentru că a acuzat-o că înșală și că i-a dat umărul rece, atunci măcar termină definitiv. Te-ai schimbat deja atât de mult în Famiglia. Faceți o diferență și cereți divorțul, apoi vă puteți întoarce la drum prin it-girl-urile din New York, iar Aria poate găsi un tip drăguț cu care să se căsătorească.”

"Nu!" am mârâit. „Aria este a mea. O să ucid orice nenorocit care îndrăznește să o atingă. Nu va exista un nenorocit de divorț. Vreodată. Și nu vreau să trag pe nimeni...”

— Dar ea, termină Matteo. El a ridicat din umeri. „Atunci mingile tale vor deveni albastre și vor cădea, pentru că nu cred că Aria va face din nou prima mișcare.”

capitolul 22

ARIA

Era deja târziudimineata. Nu dormisem cea mai mare parte a nopții pentru că mă simțeam rău, dar și prea epuizat pentru a mă da jos din pat. Întorcându-mă, ochii mei au găsit spațiul gol de lângă mine în pat. Degetele mele au urmărit materialul moale. Încă adormeam pe partea mea de pat și mă trezeam mereu pe jumătate pe cel gol al lui Luca, de parcă trupul meu ar fi încercat să-l caute noaptea. Opt săptămâni de nopți singurate.

Mi-am îmbrăcat halatul de baie de mătase, care mi-a ascuns bubișura și mi-am făcut drum cu picioarele goale din dormitor. Casa era liniștită, dar în depărtare am auzit bubuitul unor voci adânci.

Am fost surprins să-i găsesc pe Luca și Matteo încă la masa de la micul dejun. Farfuriile lor erau acoperite cu firimituri, dar s-au terminat de mâncat și au fost prinși într-o ceartă după aspectul ei. O altă farfurie era și ea acoperită cu firimituri, dar Gianna își făcuse deja ieșirea. Ea și Luca într-o cameră, asta nu a durat mult. Probabil că era în sală. Lily și Romero plecaseră la New York ieri dimineață.

Ambii bărbați s-au uitat la mine. Nu am spus nimic, nu le-am întâlnit niciuna dintre privirile. Eram prea obosit ca să mă descurc cu sentimentele mele. Înghițindu-mi greața, am întins mâna după termosul cu ceai de fructe pe care Marianna mi-l pregătea mereu și l-am pus într-o ceașcă. Am băut o înghițitură din ceaiul fierbinte de fructe, nu stând jos. Nu puteam să suport nimic altceva dimineața chiar acum și nu voiam să risc să mă așez ca nu cumva să trebuiască să fug la baie.

Luca mă privea, ochii lui zăbovind pe pomeții mei, apoi pe clavicule. Știam că îmi putea vedea oasele proeminente ascuțite. Halatul de baie nu putea ascunde fiecare parte din mine. Am slăbit și mai mult în ultimele două săptămâni. Începeam să-mi fac griji pentru copil, dar pur și simplu nu puteam păstra mâncarea înăuntru. Am mai luat o înghițitură de ceai, cu o mână strângând marginea mesei ca să mă stabilesc. Diminețile erau întotdeauna cele mai proaste.

„Ar trebui să te așezi”, a sugerat Matteo, iar vocea lui m-a făcut să mă uit în sus pentru că era îngrijorată.

Luca s-a ridicat de pe scaun, a luat coșul cu danezi și l-a întins spre mine. Nu a fost aproape, nu a mai fost aproape niciodată. „Marianna a primit biscottii tăi favoriți cu migdale. Trebuie să mănânci.”

Ochii lui cenușii erau mai blânzi decât îi văzusem de multă vreme, dar renunțasem să sper.

M-am uitat la produsele de copt și am simțit că mi se întoarce stomacul. M-am uitat înapoi în sus. Ochii lui erau disperați. „Aria, te rog”, a adăugat el. Aproape niciodată nu a spus „te rog”, mai ales în fața altora, nici măcar Matteo. Un val violent de boală m-a cuprins. Am clătinat din cap, luptându-mă cu greața.

„Nu pot”, am ieșit, apoi m-am întors și am mers încet înapoi sus. A alerga m-ar fi făcut să vomit. M-am bucurat că Luca nu m-a mai urmărit. A făcut acest lucru mai ușor.

Am vomitat puțin ce mai aveam în stomac, apoi m-am spălat pe dinți năucit și m-am spălat cu o cârpă. Amețită așa, nu puteam risca să intru la duș.

M-am întors în dormitor și m-am dezbrăcat, apoi m-am întors pentru a înfrunta oglinda de până la podea.

"Ce imi faci?" am șoptit eu cu afecțiune. Paisprezece săptămâni. Mi-am luat cucuiul. Dezbrăcat așa, nu am greșit că eu

era însărcinată. M-am întors, îndreptându-mă spre oglindă. Un copil. Mi-am mângâiat ușor umflătura, dorindu-mi să fie mâinile lui Luca, având nevoie atât de mult de atingerea și dragostea lui încât să mă doară.

Ușa dormitorului se deschise. „Aria.” Era Luca.

M-am învățit, departe de oglindă și m-am repezit spre suportul de haine unde îmi lăsasem halatul de baie. L-am smuls și am făcut ca totul să se răstoarne. Am tresărit când a lovit pământul în fața picioarelor mele, apoi mi-am prins rapid halatul de fața goală.

Luca stătea încremenit în cameră, ochii lui mișcându-se de la suportul pentru haine la mine strângând halatul de baie de parcă ar fi fost salvarea mea.

Regretul i-a pălpăit pe față, dar nu am îndrăznit să sper. „Aria, ți-e frică de mine?” întrebă el încet.

Am fost? L-am privit pe Luca. Am fost ocazional în zilele după ce el crezuse că am înșelat, dar nu mai. Nu mă rănise când crezuse că l-am trădat în cel mai rău mod posibil. El ar fi năvălit asupra mea.

— Nu, am spus cu convingere.

S-a îndreptat spre mine, cu mișcări lente și atente ca să nu mă sperie în timp ce ridică suportul și îl îndrepta. El s-a uitat în ochii mei și emoția din a lui mi-a smuls firele inimii. „Nu-mi pasă de durere. Pot face față torturii. Dar când te-am văzut cu Dante și am crezut că tu... Se opri, cu fața răsucită de agonie. „Am vrut să te omor și am vrut să mă sinucid pentru că știam că sunt prea slab ca să o fac.”

Ce logică.

„Îmi pare rău că te-am făcut să crezi că nu poți avea încredere în mine. Dar Luca, te iubesc. N-aș lăsa niciodată un alt bărbat să mă atingă, nu te-aș trăda niciodată așa. Nu.”

— Știu, spuse el încet. Încă nu a depășit distanța rămasă dintre noi. Poate pentru că încă mă protejam cu halatul de baie de parcă mi-ar fi fost frică de ce ar face el cu goliciunea mea.

"Încă mă iubești?" întrebă el, cu expresia nepăzită. Nu era Capo în acel moment; a fost soțul meu, bărbatul pe care l-am iubit și care m-a iubit la rândul său.

— Desigur, am spus. Nu credeam că mă pot opri să-l iubesc. "Și tu? Mă iubești?"

El a râs, un sunet întunecat, crud. Și a făcut un pas mai aproape, dar apoi s-a oprit. "Te iubesc prea mult. Este al naibii de dureros. Mă omoară în fiecare secundă în care nu sunt cu tine, în fiecare secundă în care trebuie să mă prefac că nu te iubesc. Urăsc să văd că ești bolnav din cauza mea."

„Nu sunt bolnav”, am protestat.

Mi-a făcut semn la clavicule. „Ai slăbit atât de mult, Aria. Nu sunt orb.”

am ridicat din umeri. „Nu este nimic pe care să nu mă pot descurca.”

„Iartă-mă”, a scos el. Mi-au făcut ochii mari. Nu mai spusese niciodată acele cuvinte înainte. Un Capo nu cere iertare și nici nu o acordă. Aceasta era una dintre lecțiile tatălui său pe care o luase la inimă.

Ochii lui nu erau reci, duri sau precauți. M-a lăsat să intru. S-a întors. Luca al meu s-a întors. Am început să plang. Și a depășit distanța rămasă. „Aria?”

M-am uitat la el, la privirea îndurerată. „Desigur, te iert, dacă și tu mă ierți.”

„Cum aş putea să nu te iert?” Mi-a strâns obraji. "Te iubesc." S-a aplecat și m-a sărutat ușor. Mă înecam și el era aerul meu. El a fost viața mea, iubirea mea, totul. Sărutul lui a fost dulce. Fără posesivitate, doar dragoste. Mi-am desfăcut buzele și limba lui a gustat din mine. Mi-a fost dor de asta. Mi-a fost dor de el.

Am lăsat halatul de baie și mi-am apăsât mâinile pe pieptul lui, simțindu-i bătăile inimii. Mâinile lui au coborât de la obraji mei până la umeri

pe spate și până la coaste. Atât de aproape de cucuiul meu. S-a retras.

— Coastele tale, spuse el încet. „Aria, trebuie să mănânci. Nu te voi lăsa să mori de foame. Lasa-ma sa te ajut.”

I-am zâmbit. — Nu poți face nimic, Luca.

A înțeles greșit. Fața i se răsuci de frică crudă. „Chiar ești bolnav?” — Doamne, nu, am spus eu repede. Am făcut un pas înapoi, dar el s-a uitat doar în fața mea, neînțelegând, și nu la micul cucui. L-am prins de mână și i-am pus palma pe burta mea.

Expresia de pe chipul lui era neprețuită. Soc total. Neîncredere. Ochii lui s-au îndreptat spre mâna lui pe bubișura mea. Nu era încă mare și părea și mai mic în comparație cu mâna lui puternică, dar era inconfundabil.

"Ce?" întrebă el, cu vocea ruptă. „Sunt

însărcinată cu copilul nostru, Luca.”

Încet, ochii lui s-au ridicat înapoi spre ai mei. Nu a spus nimic. M-a umplut incertitudinea. "Îmi pare rău. Am uitat să iau pastila când totul a fost o mizerie din cauza nunții lui Lily cu Brasci. Știu că nu ai vrut să aduci un copil pe lumea asta. De aceea nu ți-am spus încă. Și acesta a fost motivul pentru care Dante m-a lăsat să plec nevătămată din Chicago. Eram însărcinată atunci și i-am spus. Îmi pare rău, Luca.”

Cu un zgomot scăzut în gât, a îngenuncheat, surprinzându-mă, cu mâna încă pe burta mea. S-a aplecat în față și a apăsă un sărut blând pe stomacul meu, apoi și-a sprijinit fruntea de pielea mea goală, respirând cu greu.

Am expirat cu un fior și, bineînțeles, am început să plâng din nou.

Și-a ridicat privirea spre a mea. „O, Aria. Voi arde lumea pentru tine și copilul nostru. Mi-aș fi dorit să-mi cer scuze mai devreme. Mi-aș fi dorit să nu te las să treci prin asta singură.” S-a ridicat și m-a sărutat ușor. Am adâncit sărutul și mi-am strecurat mâinile sub cămașa lui și peste pachetul lui de șase. Aveam nevoie de el, aveam nevoie de apropierea lui mai mult decât aveam nevoie vreodată de ceva.

A întors sărutul, apoi s-a îndepărtat. „Ce zici de copil?”

„E în regulă. Putem face sex. Am vorbit cu medicul ginecolog.” Apoi am ezitat. „Sau nu mă găsești atrăgător cu o umflătură?”

Luca a râs. „Ești cea mai sexy și cea mai frumoasă femeie din lume, Aria, cu sau nu.” M-a ridicat în brațe și m-a dus în pat.

Luca m-a pus jos pe saltea și și-a lăsat privirea să mă privească. „O, la naiba. Ești atât de minunată, Aria.”

Degetele lui mi-au trecut buclele tunde, dar apoi a făcut o pauză, cu expresia nesigură, de parcă mi-ar fi cerut permisiunea. Mi-am despărțit picioarele pentru el. Nu și-a luat ochii de la mine când și-a strecurat degetele între pliurile mele și m-a mângâiat cu experiență, știind fiecare atingere și mișcare de care mi-a plăcut. Respirația mi s-a zdrențuit când îl priveam pe acel bărbat puternic și puternic, omul meu, îngenuncheat între picioarele mele, mâinile lui dându-mi plăcere.

A răsuflat, expresia întunecată de dorință în timp ce și-a coborât capul între picioarele mele și centrul meu s-a strâns în așteptare. Am găfâit când i-am simțit limba alunecând de-a lungul trupului meu. Eram deja atât de pregătită pentru el. Trecuse prea mult timp de când nu mai fusesem cu el. „Luca, te vreau în mine.”

Dar nu s-a lăsat descurajat și așezat complet între picioarele mele, cu ochii pe fața mea, în timp ce buzele lui s-au închis peste clitorisul meu și a supt. Am strigat când m-a lovit orgasmul, neașteptat și cu forță. Trecuse prea mult, prea mult fără atingerea lui.

Luca a gemut în centrul meu, iar vibrația mi-a făcut ochii să se rotească înapoi, dar nu și-a oprit asaltul blând. M-am relaxat sub limba și gura lui, l-am lăsat să mă ghideze spre dulcea uitare, în timp ce un nou val de plăcere a trecut prin mine. După a doua mea eliberare, nu am mai putut să suport. „Luca, te rog, am nevoie de tine.”

Luca mi-a tras sărutări pe corp, peste șold, pe stomac, pe coaste, înainte de a zăbovi pe sânii mei, care crescuseră. El a zâmbit și eu am scos un mic râs, care i-a adus atenția înapoi la fața și zâmbetul meu. „Mi-a ratat asta.”

"Sex?" am întrebat, simțindu-mă fierbinte și udă și disperată după mai mult.

„Zâmbetul tău”, a murmurat el înainte să-și coboare capul la sânii mei și să înceapă să-i sărute. Gura lui s-a închis în jurul sfarcului meu și am gemut, simțind că se apropie o altă eliberare. A ciugulit și a supt o vreme, cu ochii lui cenușii pe fața mea, în timp ce eu mă zvârcolim și gemu. „Luca, te rog.”

S-a îndreptat și și-a tras cămașa peste cap, dezvăluind trunchiul musculos peste care mi-am dorit mereu să-mi trec mâinile, dar nu și-a luat ochii de la mine. Mâinile i s-au mutat la pantaloni, care nu au făcut nimic să ascundă umflătura de sub ei, și i-a tras pe ei și slipul în jos. El avea nevoie de asta la fel de mult ca și mine. Am tremurat de așteptare când el s-a urcat înapoi pe pat și s-a urcat pe corp în timp ce mi-am deschis picioarele mai larg pentru el.

Și-a susținut greutatea pe coate în timp ce își cobora gura pentru un alt sărut. Întinzând mâna între noi, s-a aliniat, cu vârful lipit de mine. Mi-am dat șoldurile, așa că el a alunecat câțiva centimetri și am gemut amândoi de senzație.

A intrat încet în mine până când a ajuns aproape complet, dar mi-am dat seama că se reținea. M-am uitat în ochii lui și i-am prins spatele ferm. „Vă vreau pe toți în mine.”

Tendoanele din gât i se flectară, expresia lui reflectând tulburarea. „Nu vreau să vă rănesc pe tine sau pe copil.”

— Luca, am spus, strângându-mă pe fundul lui. "Nu poți. Crede-mă, atâta timp cât nu devii din nou scăpat de sub control cu mine.”

De parcă și-ar fi amintit ziua aceea, buzele i s-au răsucit de ura de sine, dar nu l-am lăsat. I-am întins mâna spre ceafă și l-am tras în jos pentru un sărut, iar în cele din urmă a alunecat restul drumului în mine și am gemut ca una singură.

— La naiba, râpă el, apăsându-și fruntea de a mea, cu pieptul încordat. „Am uitat cât de strâns ești, cât de perfect te simți.”

S-a retras câțiva centimetri, doar pentru a aluneca din nou în mine. Am gemut la senzația de plinătate. Trupul lui puternic deasupra mea, lungimea lui în mine, ochii lui ardeau în mine de dragoste, nevoie și foame. Mi-a venit să izbucnesc. A împins încet, de parcă ar fi savurat fiecare clipă, și am simțit că mă scăpam de sub control, dar nu am vrut să mă las. Am vrut ca acest moment să dureze pentru totdeauna.

S-a izbit de mine ceva mai tare, pielea acoperită de transpirație, gura strânsă în timp ce se lupta pentru control. „Aria, a trecut prea mult timp. Nu sunt sigur cât pot rezista”, a spus el printre dinți.

I-am atins obrazul, ținându-i privirea.

Că mi-a rămas fidel, în ciuda cine era, în ciuda a ceea ce crezuse că am făcut la început — a însemnat lumea pentru mine. Poate că nu ar fi trebuit să fiu recunoscător pentru nimic, nimic pentru care femeile normale nu erau recunoscătoare, dar știam ce făceau mulți Made Men pe spatele soțiilor lor și nici măcar nu erau Capo. Luca ar putea avea o față nouă în fiecare zi dacă s-ar simți atât de înclinat. Ar putea avea mai mult decât atât.

„Sunt aproape”, am găfâit în timp ce el și-a înclinat împingerile în sus pentru a ajunge la punctul meu G și i-am strâns umerii. Degetele mi s-au ondulat, degetele mi s-au zvâcnit pe pielea lui. Atât de aproape.

Luca s-a încordat și apoi a venit cu un înfior violent și m-a luat cu el peste margine. Am strigat eliberarea, agățându-mă de umerii lui, în timp ce s-a izbit de mine de câteva ori, înainte ca fruntea să se prăbușească pe

pernă, respirația lui aspră pe gâtul meu. Și-a ținut încă greutatea de pe mine, probabil îngrijorat că va zdrobi copilul.

Voiam să savurez pentru totdeauna acest moment, simțind căldura și puterea lui, ascultând respirația lui rapidă, dar corpul meu avea o minte proprie și, evident, intenționa să scoată orice cantitate mică de ceai de fructe rămasă în stomacul meu. . „Luca”, am insistat, luptând deja împotriva bolii în creștere.

Capul i se ridică brusc, sprâncenele încrețite de îngrijorare. M-a împins imediat și a alunecat de pe pat. În momentul în care am fost liber să mă mișc, m-am grăbit de pe pat și m-am repezit spre baie. Abia am reușit să ajung la toaletă înainte să-mi arunc ceaiul. Tremurând și simțindu-mă leșin, m-am lăsat în genunchi.

LUCA

Pentru o clipă nu am fost sigur ce să fac când Aria a fugit în baie, dar apoi m-am mișcat să urmez. Am auzit-o vomitând, dar când am intrat în cameră, a îngenuncheat pe pământ, tremurând, cu degetele întinse în poală și părul blond acoperindu-i fața. Părea mică și vulnerabilă, iar o protecție aprigă m-a inundat. Ochii mei au zăbovit asupra umflăturii mici în timp ce mă îndreptam spre ea și aruncam spălarea toaletei. Aria ne-a purtat copilul. Cum a putut să se gândească vreodată că nu am găsit-o atrăgătoare cu bubișura ei? Era cea mai frumoasă femeie de pe această planetă. Iubirea vieții mele și aproape că o pierdusem, renunțase la ea. Am fost un prost al naibii.

Am scos o cârpă din dulap și am ținut-o sub apă caldă câteva minute înainte de a mă întoarce la Aria, m-am ghemuit lângă ea și i-am întins-o. Ea a luat cârpa cu un „mulțumesc” jenat, apoi a șters

chipul ei palid. Nu trebuia să-i fie rușine; Văzusem mult mai rău în viața mea decât o femeie însărcinată care vomita. Am frecat-o ușor pe spate, îngrijorarea mă umple când i-am simțit coloana ieșind prea ascuțit. „*Principessa*, ar trebui să-l lăsăm pe doctor să se uite la tine.”

Își înclină capul în sus, transpirația sclipind pe frunte. — Dar nici măcar nu este ginecolog, Luca. Mă îndoiesc că ar putea ajuta.”

Poate avea dreptate. Doctorul putea repara rănilor de cuțit și glonț mai repede decât oricine știam, dar de obicei nu dădea copii. „Cine este medicul tău ginecolog?”

„Dr. Max Brightley, spuse ea, iar posesivitatea și-a ridicat capul urât. A avut un ginecolog de sex masculin? Ideea că orice bărbat a văzut-o pe Aria așa m-a împins pe ziduri de gelozie.

Râsete blânde ieșiră din Aria, obrații ei palizi înroșindu-se. „Oh, Luca, nu-mi spune că ești gelos pe doctorul meu?”

„Știi că sunt un ticălos posesiv. De ce te mai surprinde asta?” Ea clătină din cap. „Ma poți ajuta să stau în picioare?”

M-am îndreptat și am ridicat-o în picioare, susținându-i greutatea. Ea se legăna ușor. „Mergem la acel doctor Max acum. Vreau să vorbesc cu el.”

— Luca, îl muștră Aria. „Nu voi merge dacă este doar pentru a-mi intimida medicul.”

„Nu doar pentru a intimida. De asemenea, vreau să știu de ce nu este capabil să te oprească să slăbești.”

„Unele lucruri nu pot fi schimbate, Luca. Sarcina nu este ceva ce poți influența. Trebuie să ai încredere în corpul meu.”

Am avut încredere în Aria și i-am iubit corpul, dar era evident că avea nevoie de ajutor. Eram obișnuit să găsesc o soluție la probleme și dacă nu eram în stare

să găsesc eu o soluție, i-am forțat pe oameni să-mi găsească una — și aveam de gând să-l fac pe doctorul Brightley să vadă cu ce fel de om se încurca.

„Am nevoie de un duș, dar îmi fac griji că voi leșina”, a spus Aria. Am condus-o spre duș, apoi am deschis apa și am așteptat până se încălzește înainte să o conduc pe Aria cu blândețe înăuntru și să iau șamponul. Mi-am stropit o cantitate mică în palmă, dar Aria a clătinat din cap. "Nu este de ajuns."

„Este dublu față de ceea ce folosesc”, am spus.

Ochii ei s-au aruncat spre părul meu scurt. „Dacă aș avea părul scurt ca al tău, aș avea nevoie și de mai puțin șampon.”

— Nu, am spus cu mai multă forță decât intenționam.

Și-a dat ochii peste cap, dar mi-am dat seama că încă nu se simțea bine. Am dublat cantitatea de șampon și am început să-l masez în părul Ariei. Îmi plăceau șuvițele ei blonde, dar curățarea lor a fost o deranj al naibii. În timpul necesar pentru a scoate orice urmă de șampon, aș fi fost îmbrăcat și în drum spre doctor, dar mi-a plăcut să o ating așa. Aria și-a închis ochii în timp ce apa caldă curgea pe față și din nou ochii mei au alunecat mai jos spre dovada sarcinii ei. "Cat de departe esti?"

— Paisprezece săptămâni, murmură Aria în timp ce ridică privirea spre mine. Am oprit apa și am luat un prosop. O sarcină a durat nouă luni; cam asta era tot ce stiam. Am învelit-o în ea, apoi am ridicat-o din duș, având grijă să nu-și lovească capul de sticlă.

„Încă pot să merg”, a spus ea zâmbind, dar am dus-o înapoi în dormitor și am așezat-o pe banca din fața patului nostru. Mi-am luat timpul s-o usuc, bucurându-mă de senzația pielii ei moale, în timp ce vârfurile degetelor mele treceau peste ea. Să cred că mi-am refuzat asta atât de mult timp.

"Știi ce e asta?" am întrebat, încercând să-mi păstrez vocea relaxată, chiar dacă gândul că Aria o aflase fără mine lângă ea se simțea ca o înjunghiere în inimă.

„Nu”, a spus ea încet, trecându-și degetele prin părul meu ud.
„Probabil este încă prea devreme și nu am vrut să știu. Am sperat că putem afla împreună.” Vocea i s-a rupt și mi-am lipit fruntea de coapsa ei goală. Mirosea slab a vanilie și a dulceață curată a Ariei.
"Vom. Voi fi acolo pentru tine la fiecare pas de acum înainte, jur."

Am simțit-o pe Aria dând din cap și când mi-am ridicat privirea, plângea din nou. „Aria”, am spus cu o voce îndurerată. „De ce plângi din nou?”

Urăsem să-i văd lacrimile. M-au făcut să mă simt ca un monstru pentru că știam că eu sunt motivul.

„Sunt emoționat din cauza hormonilor, Luca, asta-i tot.” A încercat să zâmbească, dar a ieșit tremurat. „Data limită este în iulie.”

Mai sunt cinci luni și jumătate. Deodată, au apărut imagini cu propriul meu tată, neinvitate și neplăcute. Am avut câteva amintiri bune despre bărbat. Matteo și cu siguranță nu l-am iubit niciodată. Nu fusese ceea ce oricine ar considera un tată bun, nici măcar în lumea noastră. Cum trebuia să fiu tată pentru copilul nostru? Aria, a fost o îngrijitoare naturală, dar eu am fost un distrugător, un ucigaș.

Gândurile acelea m-au chinuit în timp ce o ajutam pe Aria să se îmbrace. Ea a aruncat ocazional o privire spre mine, în mod evident reluând starea mea de spirit. Nesiguranța îi umplea ochii. "Te simți bine?"

„Nu-ți face griji pentru mine,*principessa*”, i-am spus, legându-ne degetele. Ea dădu din cap ezitantă. „Nu pari fericit.”

— Mă bucur că ești însărcinată, Aria, ai încredere în mine, am spus ferm. Am ridicat mâinile noastre legate și i-am sărutat palma. „Cum aș putea să nu fiu fericit pentru o versiune mică a ta?”

Expresia ei s-a relaxat. „Ar putea fi un băiat, atunci ar fi o versiune mică a ta.”

Stomacul mi s-a strâns. Știam că Made Men, în special un Capo, ar trebui să producă un moștenitor, dar nu voiam un fiu. Cu un fiu, șansele să mă comport ca tatăl meu pentru a-l face pe băiat puternic erau prea mari. Nu am vrut să devin ca el. Din nou, Aria a înțeles ezitarea mea și s-a încruntat la mine. La dracu. Ea mă cunoștea prea bine.

„Vrei o fată?” întrebă ea surprinsă.

— Da, am spus fără ezitare. Nu avea sens să mă prefac că nu-mi pasă de gen.

Mi-a cercetat fața de parcă răspunsurile la întrebările ei ar fi fost ascunse acolo. „Ți-e teamă că nu vei putea iubi un fiu ca pe o fiică?”

„Îmi voi iubi copilul, indiferent de sex, pentru că este carnea și sângele tău, Aria. Dar cu un băiat, ar trebui să mă gândesc la viitorul lui.” Nu am spus mai multe, nu am vrut să detaliez. Nu avea niciun rost să discutăm despre asta când nici măcar nu știam dacă era un băiat.

— Ar trebui să plecăm acum, am spus, trăgând-o. Strânsoarea mea pe ea sa strâns când s-a legănat din nou și am tras-o împotriva mea în timp ce am condus-o afară din dormitorul nostru și jos. Primul etaj era pustiu. Matteo plecase probabil în căutarea lui Gianna.

— Gianna știe despre sarcina ta? am întrebat în timp ce o conduceam pe Aria către noul meu Mercedes G-Class negru, parcat în alee. L-am cumpărat pentru a-mi distra atenția. Bineînțeles că nu funcționase.

„Ea și Lily...” Ea se opri, mușcându-și buza. — Și

Romero, am terminat.

Îngrijorarea i-a umplut fața. „Trebuia să-l implic ca să mă poată păzi când mergeam la ginecolog. Știam că ai fi urât dacă aș fi mers acolo fără protecție și nu l-aș putea întreba pe Sandro. Ți-ar fi spus imediat.”

Am dat din cap în timp ce țineam ușa deschisă pentru ea. Oricum ar trebui să vorbesc cu Romero. S-a strecurat înăuntru, dar nu fără o altă privire îngrijorată. „Nu fi supărat pe el. M-a ajutat foarte mult. Nu știu ce m-aș fi făcut fără el.”

Mi-am înăbușit furia. Nu a fost regizat la Aria, nici măcar la Romero. Nu ar fi trebuit să fie forțată să se bazeze pe Romero în primul rând. Am închis ușa, am ocolit capota și m-am urcat în spatele volanului.

Aria a adormit în timpul drumului înapoi la New York și am lăsat-o. Părea epuizată. Cu rochia ei cămașă, bubișura ei nu era vizibilă și totuși ochii mei s-au tot întors la fața locului.

După ce am parcat mașina într-o zonă de încărcare, am trezit-o pe Aria. Ea se ridică, speriată. Ochii ei au privit împrejurimile noastre. „Suntem deja în Manhattan?”

„Ai dormit pe tot parcursul călătoriei”, i-am spus.

„Îmi pare rău.” Ea se uită pe fereastră. — Ești sigur că nu vom fi remorcați?

— Da, am spus. Am ieșit, atrăgând atenția proprietarului restaurantului a cărui zonă de încărcare îi interziceam. M-a recunoscut. Ne-a plătit pentru protecție.

Am ajutat-o pe Aria să coboare din mașină și am luat-o de mână. Și-a înțepenit coloana vertebrală, ținându-și capul sus. Acesta a fost publicul. Aria știa ce se aștepta de la noi doi. Am putea fi mereu urmăriți de paparazzi. De obicei, contactele mele se înregistrau cu mine înainte ca fotografiile să fie publicate, dar am preferat să nu am fotografii compromițătoare în primul rând. Fiasco-ul Dante/Aria fusese destul de rău și încă îmi făcea să fiarbă sângele.

„Sper că dr. Brightley are timp pentru noi”, a spus Aria în timp ce o urmăream spre o clădire cu mai mulți medici pentru tot felul de probleme medicale. Așa măcar oamenii nu ar bănuși că Aria este însărcinată. Nu am vrut să iasă vestea atât de curând și, dacă se poate, niciodată. Eram în război și copii

vulnerabil. Era destul de rău că Dante știa despre sarcină, dar trebuia să păstrez secretul față de ceilalți dușmani ai noștri, iar asta însemna că va trebui să ne asigurăm că nu există niciodată o fotografie de presă cu Aria însărcinată sau cu copilul nostru. Aș muta cerul și pământul pentru a le garanta siguranța.

Când am pășit în zona de recepție a cabinetului, ochii recepționistei s-au aprins spre noi, mărimdu-se când m-a primit. Bineînțeles că mă cunoștea. Am aruncat o privire spre ușa închisă a sălii de așteptare din dreapta noastră. Nu mi-a plăcut ca alți pacienți să ne vadă aici și să răspândească zvonuri. Am pășit spre recepție.

"D-na. Vitiello, nu te așteptam astăzi", a spus recepționera. „Consider că asta nu va fi o problemă”, am spus cu un zâmbet cu buzele închise care avea întotdeauna același efect asupra oamenilor. Obrajii Ariei se înroșiră.

Recepționera a clipit la mine, apoi și-a întors rapid privirea, pălită. „Uhh, desigur. Mai întâi va trebui să verific cu dr. Brightley. Avem destul de mulți pacienți în sala de așteptare. Poate te poți așeza până te sun eu.”

„Nu”, am spus. „Cu siguranță înțelegi că nu vreau să atrag atenția asupra soției mele și asupra mea. Am încredere că ne vei onora dorința de a păstra secretul.” Zâmbetul s-a larg, dar ochii mi s-au îngustat.

Ea dădu din cap și făcu cu mâna unei alte femei care era îmbrăcată într-o uniformă de asistentă albăstruie. „Poți te rog să-i duci pe domnul și doamna Vitiello într-o cameră de tratament?”

După o privire către mine, asistenta s-a grăbit și ne-a deschis o ușă. Am pășit și ea a închis ușa în urma noastră, dându-ne intimitate. Aria s-a întors spre mine cu o expresie exasperată. „Luca, trebuia să fii așa...” Ea a fluturat cu mâna în direcția mea, de parcă asta ar fi spus totul.

"Așa de?" am ecou.

„Atât de dominant”, termină ea înainte de a se lăsa pe unul dintre cele două scaune din fața unui birou alb. Celălalt mobilier din cameră era scaunul pe care niciun bărbat nu și-a dorit vreodată să-l vadă de aproape, cu suporturile sale metalice ciudate pentru picioare și un palet cu un aparat cu ultrasunete lângă el.

Am înclinat o sprânceană.

Aria clătină din cap. "Nu face nimic."

M-am mutat lângă ea, dar nu m-am așezat. Împrejurimile mele m-au făcut să prefer să stau în picioare.

— Luca, începu ea. „Dr. Brightley este foarte direct. Nu vreau să iei lucrurile greșit și să te porți cu capo.

N-am apucat să răspund pentru că ușa s-a deschis și a intrat o siluetă înaltă, o femeie cu părul brun scurt și ochelari. Dr. Brightley, eticheta ei de nume se citi. I-am trimis Ariei o privire, iar ea a zâmbit inocent. Doctorul m-a abordat fără ezitare sau șoc inițial. Recepționerii ei trebuie să fi avertizat-o. I-am acceptat mâna întinsă, surprins de strânsoarea ei fermă. Dacă ar fi fost bărbat, aș fi răspuns cu propria mea versiune de strângere puternică. „Eu sunt dr. Brightley, iar tu trebuie să fii tatăl evaziv, domnule Vitiello.” Cuvintele ei erau tăiate, zâmbetul ei dezaprobat.

I-am zâmbit strâns. „Tu trebuie să fii doctorul incapabil să-mi ajute soția”, am spus cu o voce de moarte.

Aria s-a ridicat de pe scaun și s-a apropiat de noi pentru a strânge mâna doctorului Brightley. „Ceea ce vrea să spună este că încă nu pot păstra mâncare în mine.”

Dr. Brightley se încruntă, ochii ei verificând-o pe Aria din cap până în picioare. „Ați slăbit de când ne-am văzut ultima dată?”

Aria dădu din cap. "Nu prea mult."

„Sunteți subponderală, doamnă Vitiello”, a spus ea cu un oftăt înainte de a-și îndrepta privirea asupra mea. „Din păcate, opțiunile mele sunt limitate. Aș putea să-i dau soției tale o perfuzie pentru a-și îmbunătăți aportul de nutrienți, dar în afară de asta, există

puțin pot face.” Se întoarse spre Aria. „Boala ta ar putea fi legată de stresul emoțional, te-ai gândit la asta?”

Aria se albi, iar eu m-am încordat. Vorbise oare Aria cu medicul despre problemele noastre personale? Ochii ei i-au întâlnit pe ai mei și a dat o mică clătinare din cap pentru a-mi spune că nu a făcut-o. Doctorul trebuie să-și fi bazat presupunerea pe faptul că am lipsit de la întâlnirile anterioare. Regretul mi-a lăsat un gust amar în gură. Am întâlnit privirea doctorului, fața mea o mască de calm. Nu era treaba ei ce se întâmpla în spatele ușilor închise.

— Nu cred că este asta, spuse Aria încet, dar ferm. Ea m-a luat de mână și am strâns ușor în schimb. „Am vrut să aflăm sexul bebelușului nostru astăzi, dacă este posibil?”

Dr. Brightley dădu din cap. „Te rog descheie-ți rochia și întinde-te pe bancă. Nu vă pot promite nimic, deoarece este încă devreme.”

Când doctorul a început ecografia, m-am simțit al naibii de nervos. Am ținut-o de mână pe Aria, dar ochii mei erau concentrați pe ecranul cu ultrasunete. Nu am văzut mare lucru la început, doar forme neidentificabile în gri și negru care se mișcau constant, dar apoi dintr-o dată a devenit distinsă o față. Un chip perfect. Nas, urechi, buze. Apoi doctorul ne-a arătat mâinile, zece degete mici și picioarele. Nu-mi venea să cred că un om complet format, copilul nostru, era în interiorul Ariei. Doctorul a mărit zona dintre picioarele copilului și a zâmbit. „Nu pot fi complet sigur decât mai târziu în timpul sarcinii, dar arată ca o fată.”

Aproape că m-am lăsat de ușurare. O fata. O mică versiune a Ariei. Nu un băiat care să adăpostească întunericul meu, un întuneric pe care ar trebui să-l încurajez pentru a-l ajuta să supraviețuiască în Familia.

Aria mi-a strâns mâna și m-am întors spre ea. Ea a zâmbit. I-am dat un mic din cap, simțind ochii doctorului asupra mea. „Ar fi bine ca soția ta să se relaxeze cât mai mult posibil. Copilul este încă în creștere, dar dacă continuă să slăbească, ar putea fi nevoie să o admitem la spital pentru a fi în siguranță.”

Am dat un semn concis din cap. „Se va îngrășa, nu-ți face griji.”

Ne-am îndreptat spre penthouse-ul nostru după numire. Aria era prea obosită pentru drumul de o oră înapoi la Hamptons și am avut senzația că vrea să se întoarcă în apartamentul nostru. Își petrecuse aproape tot timpul în Hamptons în ultimele săptămâni.

Îmi puteam da seama cât de fericită era să se întoarcă în timp ce ieșea pe acoperiș și-și lăsa privirea să alunece asupra orizontului. Am venit în spatele ei și mi-am înfășurat brațele în jurul taliei ei, încă uluit de cucuiul ei. „Ce-ar fi să comandăm sushi și să ne relaxăm pe canapea?”

Ea mi-a aruncat o privire. „Sushi? Nu ai uitat ceva?” Și-a sprijinit mâna peste a mea.

Nu am înțeles.

Ea a râs. „Bărbații sunt atât de neștii. Nu am voie să mănânc pește crud sau carne crudă și cel mai bine este să nu comand nimic negătît în cazul în care restaurantul nu își spală suficient produsele.”

„Dacă le-aș spune să le spele, ar avea încredere în mine”, am spus. Dacă s-ar întâmpla ceva cu Aria sau fiicei noastre pentru că cineva a încurcat, le-aș arăta că monștrii umblă pe Pământ.

„Știu.” S-a întors în îmbrățișarea mea, atingându-mi obrazul. „Marele meu mafiot rău.”

M-am înecat cu un râs. Aria era singura care glumea despre asta. M-am aplecat, făcându-mi vocea șoapta mortală pe care o foloseam atunci când oamenii mă nemulțumeau. „Sunt rău și, mai rău, sunt Capo.”

Aria tremura, dar cu siguranță nu de frică. Și-a înfășurat brațele în jurul mijlocului meu și și-a apăsât fața pe pieptul meu. „Doamne, mi-a fost dor de asta.”

I-am mângâiat părul mătăsos apoi i-am urmat coloana vertebrală până la umflarea moale a fundului ei. Ea tremura din nou și se apropie și mai mult.

„Trebuie să mănânci”, am spus, chiar dacă penisul meu avea alte planuri. Ea dădu din cap, dar nu se mișcă. „Ce zici de paste? Asta nu poate fi rău pentru copil, nu?”

„Gnocchi à la Genovese pentru mine”, a spus ea fără ezitare. „Și poate unul dintre acele prăjituri delicioase cu migdale. Comandați la Da Daniele?”

Am zâmbit. "Desigur."

Patruzeci de minute mai târziu ne-am aranjat pe canapeaua din living cu mâncarea comandată, Aria într-una din cămășile mele albe, iar eu doar în pantaloni de trening gri și o cămașă. Am deschis cutiile și am pus o lingură mică de gnocchi pe farfuria Ariei. „Vrei o mușcătură din ossobuco-ul meu?”

Ea a privit carnea, apoi a clătinat repede din cap. „Nu cred că pot mânca aceasta.”

I-am întins farfuria și ea a luat-o și s-a așezat pe spate pe canapea, cu picioarele goale trase de sub corp. Și-a mirosit mâncarea ezitant. Privind-o, am săpat în propria mea farfurie.

Aria luă furculița și mușcă din gnocchi ei, apoi zâmbi. „Pare în regulă.”

Am terminat cu felul principal, focaccia și tapenada înainte ca Aria să fi mâncat chiar jumătate din farfurie și cutia era încă pe jumătate plină cu gnocchi. Simțindu-mi privirea asupra ei, și-a ridicat privirea. „Nu trebuie să mă urmărești. Pot manca.” Ea a zâmbit pentru a-și înmuia cuvintele.

— Nu suficient, am spus. I-am mângâiat genunchiul. "Haide, *principessa*. Nu mă face să te hrănesc forțat.”

Ea a oftat. „Sunt îngrijorat că mă voi îmbolnăvi dacă mănânc prea repede.”

„Poate că trebuie să nu-ți mai faci griji pentru asta.” Am făcut o pauză. „A avut dreptate doctorul? Te-ai simțit rău din cauza luptei noastre?”

Aria mai înghiți o mușcătură înainte de a pune farfuria în poală. "Nu știu. Poate? Ești cea mai importantă persoană din viața mea. Ești tatăl fetei noastre și nu m-am putut încrede în tine atât de mult timp. A durut, a durut mai rău decât orice a avut vreodată.”

— La naiba, am mormăit. Remușcarea era încă o senzație ciudată, necunoscută în corpul meu.

— A fost și vina mea, Luca. Ar fi trebuit să-mi dau seama cum ai putea să mă duc la Chicago fără permisiunea ta. După cum ai spus, știu ce fel de om ești.”

„Un nemernic posesiv și controlant?” Și asta nu era nici măcar cea mai proastă dintre trăsăturile mele de caracter, dar Aria știa, *ea stia*și m-a iubit în ciuda tuturor.

— Da, spuse ea cu un mic zâmbet. „Și bărbatul pe care-l iubesc din toată inima.” Ea a atins locul de deasupra inimii mele. "A mea."

"Doar a ta. *Mereu.*"

Și-a adus încă o mușcătură de gnocchi la buze și l-a mâncat. Vocea ei a devenit foarte blândă când a vorbit din nou. „Ai clătinat vreodată?”

„Odată?”

"Grație. Sau alte femei.”

Umerii ei erau încordați.

— Nu, am spus hotărât. „Tot ce m-am putut gândi a fost zâmbetul tău.” Și a fost al naibii de adevăr. Am fost complet biciuită când a fost vorba de Aria.

"Și tu?" Nu puteam scăpa de mârâitul din voce.

Aria și-a dat de fapt capul pe spate și a râs de râsul ei ca un clopoțel. A mai luat o mușcătură, apoi și-a umplut farfuria cu restul farfurii. „Nici nu aș ști să flirtez cu un bărbat, Luca. Ești singurul bărbat pe care pot

imaginați-vă că sunteți aproape de. E ca și cum posesivitatea ta mi-a acționat un comutator în creier și m-a făcut incapabil să suport apropierea oricărui alt bărbat.”

Am zâmbit, iar Aria a pufnit. A mai luat o mușcătură. A trebuit să înăbuși un zâmbet. Nici nu a observat cât de mult mănâncă.

Am întins mâna după telecomandă și am pornit stereo. Din difuzoare a început să se audă muzică moale, apoi o voce masculină profundă a început să cânte. Ochii Ariei străluciră de recunoaștere; a fost albumul ei preferat de Rag'n'Bone Man. Ea a radiat, acel al naibii de zâmbet perfect lent ia stăpânit chipul superb. Cum am trecut opt săptămâni fără ea? Fara ea?

Și-a lăsat farfuria, privindu-mă, seriozitatea alungându-i zâmbetul. „Promite-mi că nu ne vom mai lupta niciodată atât de mult timp. Nu cred că voi putea supraviețui din nou.”

Mi-am deschis brațele și ea s-a urcat în poală mea, înfășurându-mi gâtul într-o îmbrățișare strânsă. „Promit și tu îmi promiți să nu mai merg niciodată pe la spatele meu, indiferent ce este. Dacă te duci singur la Chicago, a fost sinucigaș.”

— Știu, spuse ea încet. „A fost din cauza lui Fabi. M-a sunat în noaptea în care ai plecat la New York.

A fost trădare. Dacă Dante ar afla, ar fi trebuit să-l pună jos pe Fabi. Vocea

Ariei tremura în timp ce continua: „Tatăl meu este crud cu el. Îl bate pe Fabi și sunt atât de îngrijorat că se va descurca mai rău. Am vrut să-l ajut. Asta e tot.”

Am înțeles. Aria nu s-a putut abține. Dar Fabi era un iniciat. El ar experimenta, *și* *f*amai rău decât o bătaie. "L-ai văzut?"

Ea clătină din cap. „L-am eșuat.”

„Nu ar fi venit cu tine la New York. El este loial ținutei.” Aria înghiți în sec. Am mângâiat-o pe spate, vrând să o liniștesc. Era supărată de prea mult timp. „Fabi este puternic. Nu va avea probleme să supraviețuiască în ținută.”

Și dacă nu era suficient de puternic, speram că Aria nu va afla niciodată.

„Nu poate fi iar pace?” Aria m-a implorat cu ochii, dar asta era ceva ce nu i-am putut oferi.

„Atâta timp cât voi fi Capo, nu va fi pace cu Dante Cavallaro.” Nu după incidentul nenorocit de fotografie.

„Dante nu m-a rănit. El nu ar face-o.”

Am devenit încordată, vechea mânie reaprinzându-se, dar am împins-o în jos. „El este Capo și suntem în război. Data viitoare când va pune mâna pe tine, nu te va lăsa să pleci, crede-mă. Tu ești pârghia de care el și ținuta au nevoie împotriva mea. El este sub foc la fel de mult ca mine.” Nu am menționat că el a fost cel care a fost responsabil pentru fotografii. Nu avea să servească la niciun alt scop decât să o supere și mai mult pe Aria și, în starea ei, nu avea nevoie de mai mult stres decât suferise deja.

Îngrijorarea pâlpâia în ochii ei. „Familia ta mai merge împotriva ta? Gianna mi-a spus că ai ucis unul dintre unchii tăi în noaptea în care ai văzut fotografiile cu mine și cu Dante.

„Am făcut-o, i-am zdrobit gâtul în fața subșefilor și căpitanilor adunați.” Nu am menționat că i-am ucis și pe Ermano și pe Angelo, și pe nenorociți de motocicliști și pe nenorociții de la Outfit care se apropiaseră prea mult de granițele noastre și fuseseră prinși. I-am trimis înapoi lui Dante în mai multe pachete. ucisem *asa de mulți* în ultimele săptămâni.

Aria răsuflă încet. „Și apoi m-ai văzut cu Dante.” „Am pierdut-o,

Aria. L-am pierdut al naibii.”

M-a sărutat. „Cum ai putut să crezi că te-aș înșela cu Dante?”

Mi-am trecut mâna peste vițelul ei neted și genele Ariei au fluturat. Sub ochii ei erau umbre. Am început să-i masez gambele, simțind-o relaxându-se sub atingerea mea. Apoi ochii ei s-au deschis încet. „Promite-mi că vei face

niciodată nu ne-a lovit fiica. Știu că mulți bărbați din lumea noastră cred că este singura modalitate de a disciplina copiii.”

„Aria”, am spus cu înverșunare. „Mulți bărbați din lumea noastră cred că un soț ar trebui să-și disciplineze soția în același mod, iar eu nu am ridicat niciodată o mână împotriva ta și nu o voi face. Și jur pe tot ceea ce contează pentru mine pe lumea asta că nu o voi răni niciodată fiicei noastre.”

Bing-ul mobilului ei o făcu să sară și ea aruncă o privire înclinată către ecran, care se sprijinea pe masă. Gianna, desigur.

Aria oftă, apoi întinse mâna după telefonul ei și tastează un răspuns rapid înainte de a opri sunetul și de a-l întoarce pe masă.

"Ce i-ai spus?" — Că sunt la New York cu tine.

"Asta e tot? Știi că nu va înceta să ne deranjeze până nu-i spui fiecare detaliu, am murmurat, aplecându-mă în față și trecându-mi buzele peste gâtul ei delicat.

„Am oprit sunetul.”

— Ca și cum asta o va opri, am spus și, ca la un semnal, telefonul meu a început să sune. „Matteo.” Nici nu a trebuit să mă uit la ecran. Probabil că Gianna îi ordonase să-și verifice sora.

Aria clătină din cap cu un zâmbet blând. „Este îngrijorată pentru mine. I-am dat multe motive să fie îngrijorată.”

Și eu am fost motivul. Telefonul meu nu a încetat să sune.

Aria se lăsă pe spate să mă arunce o privire. „Nu vor renunța.”

Cu un geamăt, am întins mâna după propriul meu telefon și am preluat apelul lui Matteo. „Sunt ocupat”, am mormăit.

„Ocupat într-un mod bun sau rău?” întrebă Matteo. Auzeam cearta înaltă a Giannei în fundal.

„Nu sunt sigur ce considerați o cale bună”, am spus în timp ce îi făceam semn Ariei să se întindă pe spate. A făcut fără ezitare și am început să-i frec gambele și picioarele. Fața ei s-a înmuiat și mai mult, iar inima mea neagră ca gudronul s-a înmuiat la rândul său la vedere.

— Luca, spuse Matteo cu un strop de încordare în voce. Gianna trebuie să-și fi dat nervii în ultimele câteva săptămâni. Era chiar mai volatil decât de obicei, dar cine eram eu să vorbesc?

„Aria este cu tine?”

„Da,” am spus, în timp ce apăsam pe talpa piciorului Ariei cu degetul mare, stârnind un geamăt blând din partea ei.

— Pentru numele naibii, Luca, doar spune-mi dacă e bine. „Este bine, Matteo. Ea și cu mine, ne-am dat seama de lucruri.”

„Mulțumesc Domnului.” Gianna vorbi din nou în fundal. „Lasă-mă să vorbesc cu el”, i-a spus Matteo, apoi mie: „Când te vei întoarce?”

„Mâine, dar doar pentru a ridica câteva lucruri. Aria va rămâne la New York cu mine de acum înainte.”

Aria s-a uitat la mine atunci și mi-am dat seama că era mulțumită.

— Bine, spuse Matteo încet.

Am închis, sătul de vocea Giannei în fundal, dorindu-mi să pot opri și sunetul mobilului meu, dar ca Capo a fost un nenorocit.

— Îi vei spune lui Matteo despre sarcină? Întrebă Aria, mușcându-și buza. „Da, mâine. Am nevoie de ajutorul lui pentru a vă spori protecția.”

— Îmi măresc protecția? Întrebă Aria. Am ridicat un picior și i-am sărut glezna. „Oh, da”, am murmurat.

Aria nu a protestat. Ea a scos un căscat și a zâmbit jenată. „Îmi pare rău. Nu am dormit bine fără tine.”

— Nici eu, am recunoscut. Pierdusem socoteala orielor în care mă trezisem noaptea, mă întinsem la ea și mă speriasem pentru că nu fusese acolo până când nu mi-am adus aminte de ce.

Am împins de pe canapea și am ridicat-o pe Aria la pieptul meu. Brațele ei au trecut în jurul gâtului meu și și-a apăsat obrazul de umărul meu, eliberând un mic oftat.

„Mergem la culcare. Trebuie sa te odihnești.”

Am cărat-o pe scări, prin dormitorul nostru și în baie, așezând-o în fața mesei de spălat. Ea clătină din cap. „Sunt însărcinată, nu imobil.”

Ochii mei s-au coborât până la umflătura ascunsă sub cămașă. Nu m-aș opri la nimic ca să-i protejiez pe Aria și pe fiica noastră. M-a privit apoi a dat din cap. „Nu te vei clinti în privința acestei chestiuni.”

"Nu voi."

Am ajutat-o să-mi scoată cămașa și ea și-a tras o cămașă de noapte peste cap, care arăta un semn de burtă. Vederea m-a făcut al naibii de fericit, ceea ce m-a surprins. Nu m-am gândit niciodată să am copii. Fusese un concept abstract.

Când ne pregăteam de culcare, nu mă puteam opri s-o admir. Ea s-a spălat pe față și s-a încordat o clipă înainte ca degetele ei să se apuce de margine. Am prins-o imediat de talie. „Aria?”

— Amețită, spuse ea scuzându-se. Am ridicat-o în brațe și am dus-o în patul nostru, unde am întins-o și m-am întins lângă ea, trăgând-o aproape. Ea s-a ghemuit de corpul meu, degetele lipindu-se strâns de bicepșii mei, de parcă i-ar fi fost teamă că voi pleca dacă mă lasă să plec. Mi-a sărutat pieptul înainte ca ochii ei să se ridice spre ai mei. I-am prins obrazul și mi-a oferit acel zâmbet care mi-a încălzit inima rece de fiecare dată.

A adormit în câteva minute după ce a fost în brațele mele, dar am stat treaz și i-am ascultat respirația ritmică mult timp, nu pentru că nu puteam să adorm, ci pentru că nu voiam. Sentimentul Ariei în brațele mele a fost cel mai bun. Mi-am mișcat cu grijă mâna în jos până s-a odihnit peste stomacul Ariei. Dacă tot aș fi fost capabil de așa ceva, poate că acesta ar fi fost momentul în care am plâns, dar ultima oară când s-a întâmplat asta a fost când am văzut-o pe mama mea în sângele ei, după ce și-a tăiat încheieturile și n-ar fi făcut-o. nu se intampla din nou. Cu toate acestea, pieptul meu era strâns de emoție.

OceanofPDF.com

capitolul 23

LUCA

A doua zi ne-am întors la Hampton să ia câteva haine de care Aria avea nevoie. Va rămâne la New York cu mine de acum înainte. O voiam aproape și era nevoie de mine la New York.

Când am pășit în conac, Gianna și Matteo s-au așezat la masa de luat masa, luând micul dejun. Era aproape de ora prânzului, așa că probabil că dormiseră târziu, sau mai degrabă se făcuseră până târziu, ca de obicei. Gianna a sărit de pe scaun și s-a grăbit spre noi. Am eliberat-o pe Aria. Înainte ca Gianna să-și îmbrățișeze sora, mi-a trimis o privire usturătoare. "Te simți bine? Bruta te-a tratat bine?"

m-am încordat. A sugerat că am maltratat-o pe Aria? Chiar și atunci când credeam că l-a tras pe Dante, nu am pus mâna pe ea. Ucis și torturasem oameni cu mult mai puțin. Aria mi-a aruncat o privire de scuze înainte să mă îndrept spre Matteo, în timp ce ea și sora ei s-au mutat în zona de relaxare și s-au așezat.

Matteo ma bătut din umăr. — În sfârșit, ți-ai scos capul din fund?

Ochii mei au rămas pe Aria. Am avut probleme s-o las din vedere acum că o aveam pe spate, acum că știam cât de vulnerabilă este.

"Care este problema cu tine? Credeam că ți-ai rezolvat lupta.

"Noi am facut." M-am întors către Matteo, care mă privea cu atenție. „Aria este însărcinată cu copilul meu.”

Ochii lui Matteo s-au mărit, privirea lui întorcându-se spre Aria, apoi înapoi spre mine. „O să fii tată?”

Ar fi putut suna mai șocat? M-am uitat cu privirea, apoi m-am concentrat asupra Ariei, care o liniștea pe Gianna din priviri.

„Poate că acesta a fost unul dintre motivele pentru care Dante a lăsat-o să plece și a ales tactica foto pentru a te slăbi.”

Am dat din cap. "Pot fi. Dacă voi pune vreodată mâna pe el, îl voi întreba dacă a vrut să-miucid propria soție.”

„Știa că nu o vei ucide. Probabil că a crezut că ai risca un atac fără cap pe teritoriul lui, asupra lui, ca să te poată ucide.”

Nu știam motivele lui Dante, dar i-aș da o moarte chinuitoare dacă l-aș prinde vreodată.

„Cum te simți când devii tată?” am ridicat din umeri. „Tatăl nostru nu a fost un model.”

— Nu, asta e sigur, mormăi Matteo. Am schimbat o privire lungă. Copilăria noastră fusese un nenorocit de încercare. Dacă nu ne-am fi avut unul pe altul, am fi înnebunit.

"Este o fată. Va ușura lucrurile”, am adăugat.

Matteo zâmbi. „Dacă este la fel de frumoasă ca Aria, atunci vom avea mâinile pline ținând bărbații departe.”

Buzele mi s-au ondulat într-un zâmbet dur. „Lasă-i să vină.”

Matteo a râs, emoția aprinsă în ochii lui la perspectiva sângelui, apoi s-a liniștit și a cercetat ochii mei. În primele săptămâni după ce promisem fotografiile cu Dante și Aria, după ce am coborât până la capăt și i-am măcelărit pe motocicliști, și mai mult după aceea, el a fost îngrijorat. „Mă bucur că nu ai înnebunit complet.”

I-am atins umărul. „Aceasta ar fi fost șansa ta de a deveni Capo.”

Matteo era alfa ca mine. Ura să i se spună ce să facă, să fie nevoit să se închine în fața oricui. A dus la mai mult de o sesiune de tortură din partea noastră

Tată. Cu toate acestea, el nu a folosit niciodată momentele mele de slăbiciune pentru a-și îmbunătăți poziția.

— Că m-ai avut cu spatele mai degrabă decât să bagi un cuțit în el, chiar dacă ți-am oferit o mulțime de ocazii, Matteo, pe care nu le voi uita niciodată.

Matteo a dat din cap, apoi gura i s-a răsucit în rânjetul lui enervant. „Văd că hormonii de sarcină s-au îndepărtat deja de tine.”

„Nu-ți ține respirația pentru izbucniri emoționale nebunești, idiotule.” Matteo mi-a dat un pumn în stomac, dar mi-am strâns mușchii înainte de impact și nu am scos niciun sunet. „Știu că le rezervi doar pentru Aria.”

Ochii mei s-au îndreptat spre Aria. Ea a ridicat privirea și, ca întotdeauna, căldura s-a instalat în corpul meu.

Matteo și Gianna se întorseseră la New York cu noi acum două zile. Știam că este pentru că Matteo a vrut să stea cu ochii pe mine și pentru că Gianna a vrut să țină un ochi pe sora ei, dar sincer nu-mi pasă mai puțin de ce au luat decizia. Romero și Lily fuseseră deja la New York, pentru că, în calitate de nou Căpitan, era necesară prezența lui, iar Lily trebuia să o ajute pe mama lui Romero, care și-a rupt piciorul. Aria era fericită având din nou familia prin preajmă. Ea și surorile ei stăteau pe canapea, răsfoind revistele pentru copii pe care le adusesese Lily.

Atâta timp cât nu aveam un al doilea bodyguard pentru ea, nu o lăsam să iasă din apartament decât dacă eram cu ea.

„Poate că pot prelua câteva schimburi”, a sugerat Romero.

Am clătinat din cap. Așezam lucrurile cu el și aș fi preferat să o păzească din nou pe Aria, dar asta nu mai era o opțiune. „Acum ești căpitan și ești soț. Asta schimbă lucrurile.”

Ochii lui Romero s-au îndreptat spre Lily și am știut că nu-l puteam lăsa să o privească pe Aria. Prioritățile lui s-au schimbat și, cunoscând impactul iubirii, știam că nicio amenințare nu l-ar face să aleagă viața Ariei decât a lui Lily dacă se va ajunge vreodată la asta.

„Ce părere ai despre Demetrio?” Am întrebat.

„Este un luptător bun, loial și neatașat. Există doar Familia pentru el, spuse Romero, iar gura i s-a strâns de vinovăție.

„L-a luat pe Angelo pentru noi, nu a clipit când l-ai ucis pe Gottardo.” Demetrio își urâse tatăl și frații săi vitregi. Ca fiu nenorocit, suferise trăind cu ei. Era recunoscător că i-am ucis.

„Mă gândesc să-l fac Underboss al Washingtonului dacă se dovedește.”

„Stimulentul suplimentar va ajuta cu siguranță”, a spus Matteo. Romero dădu din cap, dar nu părea convins. „E încă tânăr.” „Douăzeci. Nu erai cu mult mai în vârstă când ai început să o păzești pe Aria.” — Ai încredere în el cu Aria? întrebă Matteo.

Ochii mei s-au mutat către soția mea, care le zâmbea surorilor ei, cu palma lipită de burtă.

"Nu. Dar nu am multe opțiuni. Nu o pot păzi tot timpul. Și știu slăbiciunea lui Demetrio. O voi folosi pentru a-l ține la rând dacă va trebui.”

Demetrio a intrat în sala noastră de sport, ochii precauți în timp ce se fixau pe Matteo și pe mine. De obicei lucra cu Orfeo, fiul unuia dintre căpitani mei, și era evident că se temea de motivele mele pentru a-l chema aici. Era unul dintre puținii membri ai familiei pe care îi puteam suporta, deși fiind un nenorocit, nici măcar nu era considerat oficial ca familie. Întotdeauna fusese un atu loial.

— Luca, Matteo, spuse el cu grijă, oprindu-se la câțiva pași de noi. Ochii lui s-au încruntat în hainele mele. Mă schimbasem deja în pantaloni de trening, nimic altceva. Nu are sens să bagi sânge pe o cămașă.

Privirea i s-a mutat spre ringul de box din spatele meu și tensiunea i-a umplut corpul. Era înalt, înălțimea lui Matteo, dar cu câțiva centimetri mai scund decât mine și nu la fel de musculos, dar asta era un dat.

I-am văzut prudență și un indiciu de îngrijorare în ochii lui, dar nu și-a întins mâna după arma și nu a încercat să fugă. „M-ai sunat?” Vocea lui era fermă și mi-a întâlnit privirea directă.

Am dat din cap și am făcut un pas mai aproape de el. Nu s-a dat înapoi. „Ți-ai dovedit loialitatea în ultimii câțiva ani și mă gândesc să te fac sub șef al Washingtonului.”

Ochii lui înregistrară surpriză. Washington era unul dintre cele mai importante orașe de pe teritoriul meu și el era doar fiul nenorocit al unchiului meu Gottardo, nu cineva care trebuia să moștenească titlul tatălui său — dar era cineva care nu-mi dăduse niciodată motive de neîncredere. De obicei, ar fi devenit Căpitan, nu mai mult.

„Este o onoare”, a spus el. „Ce trebuie să fac pentru a-mi dovedi valoarea?” Încă prudență și prudență.

„Îmi vei păzi soția în anul următor.” Demetrio făcu ochii mari. — Dar Sandro?

„Va fi paznicul secund, dar vreau pe cineva la fel de mortal ca tine când nu sunt prin preajmă. Să vedem dacă am dreptate că ești cea mai bună alegere.”

Am dat din cap spre Matteo.

Și-a tras cuțitul și a rânjit de rechin. „Ar trebui să-ți scoți și tu cuțitul. Voi încerca să nu te ucid.”

Demetrio își scoase jacheta și scoase din teacă un cuțit lung curbat, apoi îl întinse la nivelul pieptului în timp ce se înfrunta cu Matteo.

Matteo se aruncă. Cuțitele zăngăneau. Demetrio și-a rezistat, dar Matteo nu era dispus să ucidă, desigur. Totuși, am fost mulțumit de ceea ce am văzut.

— Destul, am spus. „Acum te vei lupta cu mine.”

Demetrio și-a șters sângele dintr-o tăietură din obraz, apoi m-a privit precaut. — Fără arme, am spus.

A scăpat cuțitul și am atacat. I-am lovit câteva lovituri puternice pe părțile laterale, pe stomacul și pe fața lui, dar m-a prins și de câteva ori, nu suficient pentru a mă aduce în genunchi, dar a fost mai bine decât nimic. În cele din urmă, l-am prins de gât și l-am strâns la pământ, apoi mi-am înfipt genunchiul în pieptul lui. Mi-am ușurat strânsoarea de gâtul lui suficient pentru ca el să respire, apoi mi-am apropiat fața. „Aria este soția mea. Ea este a mea.”

A înghițit în sec, cu un strop de furie în ochii lui întunecați. „Nu aș face niciodată nimic, jur.”

„Nu trebuie să-ți spun ce voi face dacă o atingi.”

— Toată lumea știe că e interzisă, Luca, a spus el. "Nu sunt nebun. Și fără supărare, dar ea nu este genul meu.”

Matteo a râs. „Demetrio, ai un prost. Ea este genul tău. Sunt fratele lui Luca și chiar și eu pot recunoaște că îmi place ceea ce văd.”

I-am trimis o privire lui Matteo. El a ridicat din umeri.

Demetrio clătină din cap. „Este frumoasă”, a recunoscut el și degetele mele s-au zvârlit. „Dar eu prefer străinii. Nu sunt la fel de reținuți ca femeile noastre.”

Mi-am înclinat capul. M-am gândit la fel înainte de Aria, dar am fost mulțumit de reacția lui. Nu am putut detecta o minciună. „O vei păzi cu viața ta.”

— Va fi în siguranță cu mine, spuse el ferm. Am crezut și eu, dar tot l-aș fi preferat pe Romero, l-aș prefera întotdeauna pe el. Totuși, acum era Căpitan și nu puteam să-i cer să renunțe din acea funcție, iar sentimentele lui pentru Lily l-au făcut prea volatil. Dacă trebuia să aleagă între Aria și Lily, alegerea era clară.

L-am eliberat pe Demetrio și m-am îndreptat, apoi mi-am întins mâna pentru el. A luat-o și l-am tras în picioare și l-am bătut din umăr, apoi mi-am coborât vocea amenințător. „Orfeo este ca fratele tău, iar familia lui a fost întotdeauna mai apropiată decât a ta.”

Restul l-am lăsat nespus, că dacă s-ar încurca, Orfeo va fi cel care plătește prețul.

Demetrio se înțepeni. „Poți să mă încrezi cu soția ta, Luca. Îl jur pe onoarea mea.” Și-a atins tatuajul.

„Nu am încredere în nimeni, dar te vei dovedi.”

„Eu voi. Există vreun motiv pentru care Sandro nu mai este suficient?” întrebă el cu grijă.

„Este însărcinată”, am spus, deși corpul meu s-a înțepat când am recunoscut asta. Demetrio dădu din cap, dar puteam vedea un indiciu de teamă în expresia lui. Bine, știa ce fel de responsabilitate i-am dat. „Ea va fi în siguranță.”

„Dacă sunteți suspicios de cineva, mai întâi dezactivați, apoi puneți întrebări. Prefer să mă ocup de consecințele uciderii unuia prea devreme decât prea târziu, înțelegeți?”

Demetrio mai dădu din cap. — Îl vei face public?

„Nu”, am spus. „Nu vreau ca oamenii să știe până când nu există nicio cale de ocolire, și chiar și atunci doar Famiglia. Nu vreau fotografii cu sarcina Ariei sau cu copilul nostru în presă. Dacă observi un fotograf, ia-l sau măcar numele și mă voi ocupa de el. Dante știe deja. Trebuie să împiedicăm Bratva sau Camorra să afle. Înțeles?”

Îi prinsesem un indiciu de surpriză pe chipul lui când spuneam că Dante știa, dar nu m-am oboșit să explic. — Am înțeles, spuse el.

L-am mai aruncat o privire atentă înainte să-i spun: „Îți voi prezenta soției mele mâine”.

Demetrio își înclină capul.

ARIA

Luca fusese întotdeauna protector. Eram obișnuit cu asta până acum. Dar de când aflate despre sarcina mea, capacitatea lui de protecție a atins un nou nivel. Abia m-a lasat din vedere și cu siguranța nu m-a lasat singur cu Sandro. Știam că mi-a găsit un nou bodyguard și era evident că ideea nu i-a plăcut lui Sandro, dar el și cu mine nu ne-am înțeles niciodată bine. Romero fusese ca un prieten și chiar ca un frate, dar Sandro a fost întotdeauna doar garda mea.

Luca s-a dus la lift când a început să urce, dar eu am stat pe spate lângă blatul din bucătărie. Ușile s-au deschis alunecat și un tânăr înalt a făcut un pas înainte. I-a strâns mâna lui Luca, apoi l-a urmat spre mine, cu ochii evaluându-mă cu atenție. Mi-am amintit de ochii ascuțiți de onix și părul negru.

— Acesta este vărul meu, Demetrio, spuse Luca. Era un fiu nenorocit. Am auzit oameni șoptind despre asta și am urât. Îl văzusem de mai multe ori de-a lungul anilor, prima dată la nunta mea, atunci fusese adolescent, cu câțiva ani mai tânăr decât mine. Trebuie să fi avut douăzeci, douăzeci și unu acum? Și-a înclinat capul respectuos, iar eu am zâmbit și m-am îndreptat spre el, întinzându-mi mâna. Demetrio i-a aruncat o privire lui Luca, iar eu nu m-am putut abține să nu-mi dau ochii peste cap. Dar, într-adevăr, eram obișnuit până acum cu acest tip de comportament din partea soldaților lui Luca. Luca a observat reacția mea și a zâmbit.

Nu am așteptat aprobarea lui și i-am luat mâna lui Demetrio și i-am strâns-o. Am încercat să-mi amintesc când l-am văzut ultima oară, probabil la vreo festivitate în familie sau poate chiar la înmormântarea tatălui lui Luca. „Îmi pare bine să te revăd, Demetrio. Ultima dată a fost la înmormântarea lui Salvatore?”

El a clătinat din cap, cu mâna înțepenită în a mea. „Nu, ultima dată a fost acum trei ani, când Luca m-a bătut în sală pentru că mi-a sugerat să mă lupt cu tine.”

Mi-am făcut ochii mari și am râs când l-am eliberat. "Oh bine. Presupun că este o zi de care nu-ți place să-ți amintești." Se schimbase mult de atunci. Cu siguranță nu mai arăta ca un băiat și nu era nimic nesigur în el. Se întărise la fel ca toate Made Men în cele din urmă.

— Nu, spuse el. „A fost o lecție pe care trebuia să o învăț.”

Luca își urmărea vărul cu ochi ascuțiți. Îmi dădeam seama că nu avea încredere în el așa cum avea încredere în Romero, dar dacă Luca l-ar fi ales pe Demetrio, știam că sunt în siguranță cu el.

„Abia aștept să te cunosc”, i-am spus. Surpriza îi trecu peste față înainte de a o masca. „De ce nu stai la cină?”

Ochii lui negri s-au mutat spre Luca, care a dat din cap. „Aria preferă să-și cunoască bodyguardii.” Mi-am înăbușit supărarea în legătură cu nevoia lui Demetrio de a obține aprobarea lui Luca.

Ni s-au alăturat și Matteo și Gianna. Demetrio a fost încordat pe tot parcursul cinei, dar a fost politicoș și nu prea intimidant, așa că m-am simțit suficient de confortabil în prezența lui.

În acea noapte ca Luca și M-am întins în pat, am întrebat: „De ce el?”

„În ultimii câțiva ani și-a dovedit valoarea în mod repetat. Unchiul meu Gottardo, tatăl lui, a fost un rahat fără valoare, dar Demetrio este un soldat loial. Vreau să-l testez.”

„Îl testează?”

„Am nevoie de un subșef pentru Washington și vreau să-i dau slujba.” M-a mângâiat pe păr. „Și el este mortal. Nu are atașamente reale. Mama lui este moartă, iar el nu este căsătorit sau altceva.”

— Deci crezi că nu va avea probleme să-și pună viața jos pentru mine, am spus.

Luca a zâmbit întunecat. „Nu va ezita să moară pentru tine, crede-mă, pentru că dacă ți se întâmplă ceva în timp ce ești sub supravegherea lui, voi stabili un nou record.”

Am tremurat la curentul subteran din tonul lui. „Înregistrează”, am repetat eu, deși aveam sentimentul pe care îl cunoșteam.

Luca a clătinat din cap și m-a sărutat dulce, cu ochii înmuiați. „Nimic nu se va întâmpla ție sau bebelușului nostru, crede-mă.”

— Nu mă poți închide, Luca. Încă vreau să lucrez la cărți. Trebuie să fac ceva. Aceste ultime săptămâni fără nimic de făcut au fost un iad.”

El a oftat. „Când începi să arăți, trebuie să te ținem departe de ochii publicului cât mai mult posibil, sau cel puțin să ne asigurăm că nu vei fi recunoscut.”

„Pot să-mi iau o altă perucă”, am tachinat eu.

Luca chicoti. — Ar putea fi o opțiune, da. Degetele lui de pe talia mea au devenit din ce în ce mai distrase.

„Ce părere ai despre transformarea camerei mici de oaspeți în creșă?”

„Nu cel mare?” „Este jos.”

A dat din cap încordat. „Fiica noastră trebuie să fie aproape de noi, ai dreptate.” A închis ochii pentru scurt timp. „Cum o să te protejez pe tine și pe amândoi?”

Mi-am trecut degetele peste tatuajul lui Famiglia. „Nu ni se va întâmpla nimic.”

S-a relaxat ușor, dar a rămas o urmă de tensiune. M-am ridicat și ochii lui Luca s-au îngustat de confuzie. Mi-am tras mâinile în jos peste burta lui ferm până la talia slipului. Nu m-am dus la el de când ne-am împăcat, îngrijorat că greața mi-ar fi izbucnit dacă mă lovea din greșeală în ceafă, iar asta nu era ceva ce voiam să se întâmple.

S-a întărit imediat și dorința i-a fulgerat în ochi. Totuși el a spus: „Aria, nu trebuie să faci asta”.

I-am târât în jos slipul și penisul a sărit liber. — Nu vrei gura mea pe tine?

Scoase un sunet ciudat adânc în gât, jumătate râs, jumătate geamăt. „Sunt aproape să vin doar să-ți am fața lângă penisul meu.”

Am râs, iar el a zâmbit, apoi sa încordat când m-am aplecat și am luat vârful în gură și mi-am răsucit limba în jurul lui. Gustul lui mi-a strâns centrul de excitare – niciun semn de greață. Încurajat de reacția corpului meu, am alunecat mai mult din lungimea lui în gură și mi-am scobit obrazii, stabilind un ritm lent.

Luca gemu, un sunet scăzut care mi-a făcut umezeală să se înfunde între picioare. M-a privit cu ochii pe jumătate închiși, cu umerii flectați în timp ce își ținea pumnii în pături. Am avut o grijă deosebită de vârful lui așa cum i-a plăcut și i-am luat mingile.

— Aria, râpă el. „La naiba, se simte atât de bine.”

S-a strâns și l-am supt mai tare, bucurându-mă de felul în care corpul i s-a încordat și de felul în care respirația i s-a transformat în zdrențuire. Am gustat primele indicii de esperma lui, dar înainte ca el să poată elibera în gura mea, Luca m-a împins ușor înapoi și i-a trecut peste stomac în timp ce penisul îi zvâcnea.

Am continuat să-i masez mingile, apoi am trecut să-i mângâiem coapsele musculoase. "De ce ai facut asta?" am intrebat curios.

Luca mi-a zâmbit săturat. „Nu am vrut să risc să te îmbolnăvești.”

am pufnit. „Nu aş fi vomitat pe tine.” Apoi am adăugat: „*Eugândi*. Mă simt destul de decent.” Şi era adevărat. Greaţa mea dispăruse aproape complet de când Luca se întorsese în viaţa mea.

„Nu am vrut să risc”, a spus el cu voce joasă, apoi s-a curăţat cu un şerveţel înainte de a ajunge la braţul meu şi de a mă trage mai aproape. „Stai pe burta mea.”

M-am înălţat pe el aşa cum ceruse, iar el şi-a ridicat picioarele ca să mă pot sprijini de ele înainte să-mi scoată picioarele de sub mine şi să le despartă, lăsându-mă goală în faţa lui înfometată.

Am tremurat când ochii lui şi-au luat timp să mă evalueze.

„Atât de ud pentru că aveam penisul în gura ta”, a mârâit el, iar eu am tremurat de excitare, despărţindu-mi picioarele puţin mai larg.

Mi-a făcut plăcere să-i fac lui Luca plăcere. M-a făcut să mă simt puternic, dar nu a fost doar atât. Mi-a plăcut cum s-a dat drumul când l-am făcut plăcere cu gura. A fost o privelişte frumoasă.

Şi-a tras palmele pe picioarele mele şi vârfurile degetelor mi-au mângâiat pielea sensibilă din interiorul coapsei, dar nu m-a atins acolo unde aveam nevoie, ci doar m-a privit cu atenţie în timp ce mă zvârcolim deasupra lui. „Te rog”, am icnit.

Degetul lui a îmbrăcat marginea exterioară a pliurilor mele. „Mă implori? Cerşi pentru eliberare?”

— Da, am spus aspru.

„Nu ştii că cerşitul nu funcţionează cu mine?” a întrebat el întunecat şi aproape am venit auzindu-i vocea.

„Luca, te rog.”

"Te rog ce?"

Mi-am îngustat ochii, dar privirea lui era dominantă şi posesivă, iar miezul meu s-a strâns. „Te rog să mă atingi, te implor.”

A alunecat în mine două degete chinuitor de încet, iar gura i s-a întredeschis în timp ce mă privea. Am venit greu înaintea sa el să ajungă chiar la jumătatea drumului, aplecându-mă pe spate pe genunchii lui, scâncind și pe jumătate delirând de ușurare.

Luca și-a mișcat degetele într-un ritm blând în timp ce eu îmi înlăturam orgasmul, ochii lui mișcându-se de la centrul meu până la fața mea.

Mi-am legănat ușor pelvisul în timp ce el a alunecat încet înăuntru și afară, încrețindu-și degetele adânc în mine. Și-a apăsat degetul mare de clitorisul meu și s-a înfipt mai tare în mine, iar eu am strigat din nou, neputând să-mi rețin eliberarea, dar Luca tot nu s-a mai liniștit. Degetele lui și-au păstrat tortura dulce și am venit din nou, prăbușindu-mă înaintea sa, cu palmele lipite de pieptul lui, gâfâind și transpirând. Ochii cenușii ai lui Luca îi țineau pe ai mei.

„Nu cred că pot veni din nou”, am răpit, simțindu-mă aproape leșin. "Relaxați-vă, *principessa*. Dă-i un moment. Trebuie să recuperăm timpul pierdut.”

M-am rezemat din nou de picioarele lui, iar el a continuat să mă trage cu degetele încet, fără grabă. Stomacul îi era alunecos din cauza excitației mele și mișcările lui scoteau sunete jenante de umede. Am scâncit și privirea lui a devenit imposibil de mai posesivă. A durat mult timp, dar în cele din urmă pereții mi s-au strâns aproape dureros și o altă eliberare a trecut prin mine.

Luca s-a ridicat, susținându-mi gura, iar eu m-am ținut de el. „Uimitor”, a șoptit el în timp ce buzele lui îmi zdrobeau gâtul sensibil și tot ce puteam să fac a fost să dau din cap.

capitolul 24

ARIA

M-am răsturnat pe Luca's laterală patului. Încă mai mirosea a el și mi s-a umflat inima. Luca plecase înainte de răsăritul soarelui să conducă la Washington DC pentru a vedea dacă actualul Underboss controla situația după moartea lui Gottardo, dar se va întoarce în seara asta. M-am forțat să mă dau jos din pat pentru că de fapt îmi era foame. Nici nu-mi aminteam când mi-a fost ultima dată foame dimineața.

Când am coborât în bucătărie, Demetrio stătea deja la tejiștea barului, citea ceva pe mobil, dar s-a ridicat în momentul în care m-a văzut.

„Nu sunt regina”, am spus râzând. „Nu trebuie să te ridici.” M-a privit o clipă, apoi s-a așezat din nou. Era diferit de Romero. Nu era la fel de accesibil. Am luat un ceai și o banană și m-am rezemat de blatul vizavi de el. Am văzut că nu era sigur cum să mă mânuiască. Nu puteam decât să-mi imaginez ce îi spusese Luca.

„De cât timp ești un om făcut?” l-am întrebat, legănându-mi ceașca și suflând pe ea ca să se răcească.

„Cinci, nu șase ani acum. Am fost introdus la cea de-a paisprezecea aniversare.” „Și acum ești blocat să fii garda mea de corp”, am spus curios. „Pariez că nu ai fi ales slujba.”

A ridicat din umeri, dar mi-am dat seama că m-am lovit de un nerv. Bineînțeles, nu ar spune asta niciodată. „Eu fac ceea ce îmi cere Luca. Și că îmi permite să-i păzesc soția este o onoare. Îmi arată că are mare încredere în mine.”

— Este adevărat, am spus. Mai ales că Demetrio nu mă proteja doar pe mine, ci și pe copilul nostru. „Și nu vei fi garda mea de corp pentru totdeauna. Am auzit că vei deveni Underboss.”

Demetrio clătină din cap. „Asta nu este încă determinat. Doar dacă mă dovedesc. Și chiar și atunci... El se strâmbă.

Mi-am înclinat capul. „Luca nu-i pasă că tatăl tău nu a fost căsătorit cu mama ta”.

„Alții fac. Era aventura lui, spuse el cu o răsucire amară a gurii. Am auzit că s-a sinucis din cauza aventurii, dar nu i-am putut cere detalii. Nu aveam dreptul să mă uit.

Am dat din cap. „Mulți nu le-ar plăcea să te vadă urcând în rânduri. Ei sunt cei de care nu ar trebui să-ți pese.”

Ochii lui Demetrio tremurau de recunoaștere, de parcă ar fi început să mă vadă ca pe o ființă umană, nu doar pe un lucru pe care trebuia să-l protejeze.

LUCA

Aria era întinsășezlongul de pe terasa de pe acoperiș bucurându-se de primele zile calde de primăvară. Burta ei ieșea fără greșală acum și era închisă în penthouse în majoritatea zilelor din cauza asta. Până acum aproape nimeni nu știa despre sarcina ei, în afară de cea mai apropiată familie și câțiva soldați loiali.

Nu aveam absolut nicio intenție să schimb asta. Dante și familia lui dispăruseră complet din ochii publicului de când Valentina își născuse fiul în urmă cu șase luni. Cu excepția câtorva atacuri minore asupra Pittsburgh-ului și a fiasco-ului foto, Dante stătuse jos, poate din cauza copiilor săi sau pentru că plănuia ceva mare.

"Ce s-a întâmplat?" a întrebat Aria în liniște, privindu-mă stând în pragul ușii către terasa de pe acoperiș.

Am clătinat din cap și m-am îndreptat spre ea. "Nimic."

Ea s-a încruntat, dar nu a împins problema. M-am scufundat lângă ea și ea sa mișcat puțin pentru a-mi lăsa spațiu. „Nu trebuie să-ți duci singur grijile, Luca. Să fiu însărcinată nu mă face fragilă.”

Am zâmbit întunecat. Era fragilă, vulnerabilă. Ea era acolo unde aveau să ținte dușmanii mei dacă le dam o șansă și aveam atât de mulți dușmani, nu mai erau în Familia, nu de la ultimele mele curățări, dar mai erau destui inamici. Eu și Matteo, împreună cu oamenii mei, făcusem atâtea crize în ultimele luni, încât cu greu mai puteam scăpa de nuanța roz de pe pielea mea. Dar pentru fiecare inamic pe care l-am ucis, părea să iasă la suprafață unul nou.

Aria s-a încordat și am făcut la fel pe rând. Mâna ei a țâșnit, apucând-o pe a mea și apăsându-mi palma pe burta ei, și atunci am simțit-o – o lovitură.

Am închis ochii pentru că încă părea imposibil să devin tată, că Aria ne poartă copilul.

— Te-ai gândit la nume? a șoptit Aria, iar eu am deschis ochii, încă uscați, mereu uscați.

Mi-a luat un moment să-mi dau seama despre ce vorbea. „Bunica mea se numea Marcella.”

Sprâncenele blonde ale Ariei se ridicară. „Versiunea feminină a lui Marte, zeul războiului?”

M-am aplecat și i-am sărutat stomacul Ariei, apoi buzele ei. „Fiica noastră va fi puternică. Ea nu se va închina în fața unui soț. Nu va trebui niciodată să se teamă de un bărbat, asta jur.”

— Marcella, spuse Aria cu voce tare, iar privirea aceea din ochii ei m-a atras de fiecare dată, încă după aproape cinci ani. M-ar lua mereu.

Celula mi-a distrus momentul și am gemut. Nu ar putea soldații mei să facă față unui singur lucru fără mine? Dar când m-am uitat la ecran și am văzut numele lui Orazio, am ridicat imediat și m-am ridicat. "Ce s-a întâmplat?" Nu era timpul pentru raportul lui lunar și dacă simțea nevoia să sune, era un semn al naibii de rău.

„Dante a fost contactat de Benedetto Falcone.”

"Ce?" am mârâit.

Aria sa ridicat, cu ochii mari, iar eu m-am întors cu spatele la ea. "Când?"

"Cu cateva zile in urma. Falcone pare să caute sprijin. Devine din ce în ce mai slab. Mulți dintre oamenii săi încep să-i fie supărați pentru modurile sale sadice și imprevizibile. Vrea să încheie un armistițiu cu ținuta.”

Dacă s-ar întâmpla asta, acest război ar ajunge la New York și nu doar la granițele exterioare.

„Ce a spus Cavallaro?”

„Nu are încredere în Falcone și a refuzat o întâlnire.” „Se va răzgândi?”

„S-ar putea, dar mă îndoiesc. Am auzit și un zvon de la unul dintre contactele mele din Anglia. Un zvon despre fiul lui Falcone.”

„Fiule?” Mi-am amintit vag că șeful Camorrei avea mai mulți fii, dar asta era tot ce știam. Nu mă deranjasem cu Camorra.

„Fiul său cel mare Remo. Are șaptesprezece ani și a dispărut împreună cu frații săi de la internatul la care au urmat-o. Nu cred că încă este cunoscut în Las Vegas. Falcone ar putea fi nerăbdător să-și păstreze liniștea.”

"De ce?"

„Pentru că se presupune că Remo Falcone vrea să-și omoare tatăl și să preia Occidentul.”

„Trebuie să-mi fac griji pentru el?”

„Nu știu, dar din câte am auzit, el și-a petrecut sărbătorile ucigând pentru tatăl său și restul timpului pentru distracție. Poate că frații săi au urmat acea școală, dar Remo este un ucigaș născut și crescut.”

De parcă aş avea nevoie de o altă îngrijorare adăugată la lista mea. „Dacă este ocupat să-și omoare tatăl, presupun că nu va cauza probleme în altă parte.”

"Pot fi. Dar dacă un nou Capo apare în Las Vegas, s-ar putea întoarce la vechile puteri, dacă reușește să unească sub șefii Occidentului.”

„Voi lua în considerare să fac ceva cu Camorra, dar deocamdată nu vreau să le dau mai multe motive să lucreze cu ținuta.”

„Înțeles.”

— Ține-ți urechile și ochii deschiși, Orazio. "Se va face."

A închis și când m-am întors, Aria era aproape în spate, cu palma pe burtă și grijile pe fața ei. M-am forțat să zâmbesc. „Nimic de care să-ți faci griji.”

Ea își înclină capul cu o privire înțelegătoare.

Matteo și cu mine eram ieșim din Sferă și ne întoarcem acasă la soțiile noastre când un tânăr de la bar cu părul negru mi-a atras atenția. Se ținea cu un anumit aer de încredere în sine și violență abia reținută. Ochii lui întunecați s-au fixat pe ai mei și nu și-a îndepărtat privirea. Era adolescent, dar ochii lui arătau că a văzut și a făcut mai mult decât majoritatea bărbaților adulți. M-am oprit și Matteo la fel.

"Il cunosti?" am întrebat cu voce joasă, întinzându-mi mâna spre Beretta.

Matteo clătină din cap, întinzându-și și mâna sub jachetă.

Tipul a zâmbit cu un zâmbet întortocheat și s-a ridicat. Cicatrici i-au împânzit brațele și una i-a încrucișat sprâncenele. Cu o ultimă privire provocatoare, a părăsit clubul meu. Eu și Matteo l-am urmat și, în momentul în care am ieșit, mi-am scos pistolul, cu ochii căutând pe strada întunecată un semn al lui.

„Luca Vitiello”, se auzi o voce din întuneric.

Mi-am îndreptat arma în direcția aceea. „Fă un pas înainte”, i-am ordonat.

Și a făcut-o, ridicându-și mâinile cu același zâmbet întortocheat pe față. Nu a arătat frică. Am dat din cap către Matteo, care s-a aruncat și l-a prins de brațul tipului și i-a apăsat cuțitul pe gât. Tipul nu a încercat să se apere, nici măcar nu a tresărit, doar s-a uitat în ochii mei, iar eu mi-am scos propriul cuțit. Am vedea cât de mult va ține acel zâmbet întortocheat. Matteo l-a târât mai adânc în întuneric și m-am apropiat foarte mult de nebunul nebun.

"Bandă?" l-am întrebat pe

Matteo. A scuturat din cap.

„Nu voi țipa”, a spus nebunul. — Vom vedea, am spus eu încet. "Cine ești tu?"

Zâmbetul lui s-a lărgit, iar eu mi-am pierdut rahatul. L-am prins de braț și am dat jos cuțitul. Matteo și-a prins mâna peste gura tipului, dar nu a fost nevoie. Tipul s-a cutremurat, dar nu a scos niciun sunet și nu eram complet sigur dacă nu i-a plăcut durerea. O provocare.

Matteo mi-a aruncat o privire când și-a lăsat mâna din gura tipului.

"Cine ești tu?" am mârâit.

„Remo Falcone”.

La dracu. „Și, te rog să spui, ce faci pe teritoriul meu?” „În căutarea alianței. O să-mi ucid tatăl și toți oamenii lui și voi lua Vegas-ul, iar tu poți fi fie aliatul meu, fie dușmanul meu - depinde de tine.

Matteo pufni. „Să cred că există cineva care este mai nebun decât tine și decât mine.”

I-am oferit lui Remo cel mai rece zâmbet al meu. „Ce-ar fi să te omor acum?” „Atunci fratele meu va trebui să-ți rănească soția.”

L-am prins de gât. "Ce-ai zis?"

— Penthouse-ul tău este bine păzit, spuse el. „Nu există o poziție bună de tragere chiar și pentru cel mai bun trăgător din niciuna dintre clădirile din jur, cu excepția uneia. Există o fereastră într-un zgârie-nori din apropiere care permite o fotografie clară dacă cineva se sprijină pe balustrada acoperișului tău. Este o lovitură dificilă. Puțini bărbați ar putea atinge o țintă de la acea distanță. Puțini bărbați și-ar fi putut da seama de acel loc. Din fericire, unul dintre acești bărbați este fratele meu Nino, un adevărat geniu. Și frumoasa ta soție se sprijină de balustradă chiar în timp ce vorbim.”

Mi-am lăsat mâna din gâtul lui, stomacul mi s-a strâns strâns. Matteo mi-a întâlnit privirea, coborând cuțitul.

"Ce vrei?" am spus cu o furie abia stăpânită. M-am concentrat asupra ei pentru că celelalte emoții mă vor slăbi și am avut sentimentul că Remo știa să folosească punctele slabe.

„Doar atenția ta”, a spus el. „Nu am de gând să-ți rănesc soția.” Și-a adus tăietura de pe braț la buze și a aspirat sângele. „Vreau să stai departe de lupta mea și nu vreau să-l ajuți pe tatăl meu, indiferent de ceea ce ți-o oferă. Voi fi Capo în curând și apoi vreau să-ți amintești de această zi”, a spus el, cu buzele și dinții acoperiți cu propriul său sânge.

Nebun și periculos.

Făcu un pas înapoi.

„Credeam că vrei să știi dacă sunt aliat sau inamic?”

Și-a înclinat capul. „Cred că s-ar putea să ai nevoie de mai mult timp să te gândești bine. Poate într-o zi putem face ceea ce ar fi trebuit făcut cu mult timp în urmă:

distrugeți ținuta și împărțiți teritoriul lor între noi. Când tatăl meu te contactează, amintește-ți că aș fi putut să-ți ucid frumoasa soție și nu, Luca. Nu-mi pasă de teritoriul tău, dar vreau ceea ce este al meu și voi face orice pentru a-l obține." S-a întors încet cu spatele și a dispărut în umbră, iar apoi motorul unei biciclete a hohotit.

Mi-am scos mobilul din buzunarul din spate și am sunat-o pe Aria.

În momentul în care a ridicat, am șuiert: „Intră acum!”

A tras respirația, dar am auzit mișcare. „Luca, ce se întâmplă?” „Unde ești?” am întrebat, alergând deja spre mașina mea. Matteo era aproape în urmă, vorbind cu Demetrio și ordonându-i să trimită fiecare soldat disponibil să-i caute pe Nino și Remo Falcone.

„În camera de zi. Demetrio dă jos obloanele. Ce se întâmplă?”

„Stai înăuntru.”

Am închis, pulsul batându-mi deopotrivă de furie și de frică. „Ce dracu a fost asta?” mormăi Matteo.

„Un avertisment”, am mârâit. Camorra nu fusese niciodată în atenția mea. Asta s-ar schimba acum.

În momentul în care am pășit în penthouse, Aria a venit în fugă și am strâns-o de corp. Orfeo se alăturase lui Demetrio. Părea confuză și speriată. „Ce se întâmplă? Nimeni nu-mi spune nimic.”

„Alarma falsă”, am asigurat-o, iar ea s-a încruntat.

Am sărutat-o pe frunte, apoi m-am mutat la Orfeo. „Găsește pe cineva care a fost lunetist. Vreau să găsesc acel loc.” Orfeo dădu din cap și se repezi.

Nu am găsit locul până când două zile mai târziu a fost lipită o scrisoare pe ușa Sferei cu indicații. Nu eram sigur ce fel de joc juca Remo Falcone, dar nici nu puteam risca o ceartă cu el. Dante și

Ținuta trebuia să rămână în concentrarea mea. Pe lângă asta, nu m-am putut descurca cu Camorra.

OceanofPDF.com

capitolul 25

ARIA

Începeam să număr până la data scadenței mele. M-am simțit ca un rinocer și să găsesc o poziție confortabilă noaptea era aproape imposibil. Mi-am sprijinit soldul de blatul din bucătărie; chiar și a sta în picioare era o deranj acum.

Luca a intrat în bucătărie și mi-a sărutat buzele. "Ce mai faci?" A fost aproape constant lângă mine, încă de la incidentul care l-a determinat pe Demetrio să ne lase obloanele jos și să mă împingă departe de ferestre. Luca nu îmi împărtășise detalii, dar trebuie să-l fi îngrijorat până la capăt, deoarece Matteo se ocupase de majoritatea afacerilor în săptămânile de după. Abia în ultimele două săptămâni Luca începuse să se relaxeze puțin.

„Fămându-se.” Am fost mereu. Acolo unde la început mâncarea fusese o luptă, acum mâncatul era tot ce puteam să fac. Din fericire, nu m-am îngrășat prea mult. Am mulțumit genelor mele bune.

Luca mi-a atins burta. „Și ea cum este?”

Mi-am pus mâna peste a lui. „Este foarte activă. Nu îmi permite să dorm prea mult noaptea.”

"Știu. În curând sarcina s-a terminat." „Mă îndoiesc că vom dormi mai bine atunci.”

Luca m-a mângâiat pe burtă cu degetul mare.

Pași răsunară, iar el se îndreptă și își trase mâna cu o clipă înainte ca Demetrio să ocolească colțul, apoi să încremenească. „Vrei să stai acasă astăzi?”

Luca nu putea arăta acest tip de blândețe în fața oamenilor săi. Cel puțin nu și-a ascuns atât de mult sentimentele când Matteo era prin preajmă.

— Nu, spuse Luca. — Trebuie să mă întâlnesc cu căpitanii.

Mi-am atins pentru scurt timp vârful degetelor la pieptul lui peste inima și tatuajul lui. *Atenție.* Ochii mei i-au spus și el a știut. M-a sărut scurt și posesiv înainte să plece.

Luând o carte, m-am îndreptat afară, în grădina conacului, Demetrio urmărind după mine. Gianna și Lily făceau deja plajă în soarele de la sfârșitul lunii iunie, dar nu puteam suporta căldura în starea mea pentru mult timp. Mi-a fost dor de New York, dar după incident, Luca insistase să rămân în conacul nostru. Totuși, acum că se apropia data scadenței, va trebui să mă întorc la New York în următoarele două zile, deoarece acolo era spitalul ales de Luca.

Am reușit să-mi scot corpul din rochie și m-am afundat într-unul din șezlonguri cu un geamăt. Fundul de bikini era ascuns de burtă și pentru o clipă m-am întrebat dacă le-aș pune pe drumul corect.

Gianna își ridică ochelarii de soare și schimbă o privire amuzată cu Lily. „Așteaptă până ești însărcinată și nu te mai poți mișca”, am mormăit în timp ce mă întindeam, gemuind din nou.

„Nu am absolut nicio intenție să rămân însărcinată, crede-mă. Nici Matteo, nici eu nu vrem copii.”

Lily și-a mușcat buza. „Mi-ar plăcea să am copii cu Romero, dar vom aștepta câțiva ani până voi fi puțin mai mare.”

Nici nu credeam că voi deveni mamă la douăzeci și trei de ani, dar acum eram fericită.

Gianna se uită la Demetrio, care stătea la umbră la masa din grădină. „Nu ești cald în ținuta aceea?”

Purta o cămașă neagră cu mâneci lungi și blugi negri și își ridică privirea confuz. „Nu sunt aici să mă distrez.”

Gianna pufni. „Doamne ferește de nimeni să se distreze pe aici.” Am râs. "Lasa-l în pace."

Demetrio mi-a zâmbit recunoscător, apoi a revenit să-și lase privirea să rătăcească peste local. Am adormit cu soarele pe față, dar în cele din urmă m-am trezit pentru că Marcella a stârnit o furtună. Am clipit împotriva razelor soarelui. "Cât este ceasul?"

— Nicio idee, spuse Gianna, coborând o carte pe care o citise. Am aruncat o privire spre ocean, întrebându-mă dacă vom reuși să ne întoarcem în Italia anul viitor. Aceste ultime câteva săptămâni în care am fost închis la conac m-au făcut să tânjesc după vasta întindere a mării.

„Când ai fost ultima dată afară?” întrebă Gianna, privindu-mă cu îngrijorare.

„Sunt afară chiar acum.”

"Știi ce vreau să spun."

„Romero a spus că este cel mai bine ca sarcina Ariei să rămână secretă, chiar dacă oamenii speculează că Aria a avut o cădere mentală fiind căsătorită cu Luca.”

I-am aruncat o privire oblică. "Ce?"

Lily se strâmbă. „Pentru că ai dispărut din public în ultimele patru luni. Există un zvon că ești într-un centru de dezintoxicare sau într-o unitate de psihiatrie și altul că Luca te închide pentru că ești pur și simplu prea frumoasă și nu suportă ceilalți să te privească.”

— Ce fel de porcărie, mormăi Gianna. „Sună ca un zvon pe care Matteo s-ar putea răspândi doar pentru a fi amuzant.”

Am închis ochii, râzând încet. „Cred că prefer zvonul prea frumos decât pe cel nebun.” Apoi m-am uitat în jos la burta mea proeminentă.

„Chiar dacă nu mă simt foarte frumoasă acum.”

„Odată ce l-ai împins pe copilul ăla din tine, îți vei recupera vechiul trup în cel mai scurt timp”, a spus Gianna.

— Cel puțin Luca nu primește o pungă din solidaritate, spuse Lily zâmbind. „Am citit că mulți bărbați iau mai mult în greutate în timpul sarcinii decât soțiile lor. Se numește sarcină solidară sau ceva de genul.”

„Asta înseamnă să duci un pic prea departe solidaritatea”, a spus Luca din spatele meu, iar eu am scos un strigăt speriat, privind peste umăr. Stătea cu brațele încrucișate peste piept și era doar în costumul de baie.

Sarcina de solidaritate? Nu, cu siguranță nu i s-a întâmplat asta cu Luca. Era la fel de sfâșiat ca întotdeauna, tot mușchi, fără grăsime.

Matteo a venit în spatele fratelui său, zâmbind, și a bătut mâna pe pachetul de șase al lui Luca. „Cred că pot simți o mică umflătură.”

„Singurul umflătură pe care îl voi avea vreodată este în pantaloni, iar tu vei ține mâinile de ea.”

— Nu mai vorbi despre umflături, vrei? mormăi Gianna. Matteo se aplecă asupra ei; și el era îmbrăcat numai în costum de baie. „De ce? Iubești umflătura mea.”

„Bine”, am spus, cu nasul încrețit și am încercat să mă așez. Un gândac pe spate avea mai multă gamă de mișcare decât mine. Luca și-a întins mâna, un zâmbet nasol jucându-i în jurul gurii, dar în ochii lui era ceva feroce și protector, ca de obicei, când mi-am afișat vulnerabilitatea actuală.

Oftând, l-am lăsat să mă tragă în picioare. I-am atins stomacul musculos. „Aproape că mi-aș dori să te-ai îngreșat, atunci nu m-aș simți chiar atât de mare.”

Luca s-a aplecat, cu mâna pe burta mea. „Aria, nu fi ridicolă. Ești frumoasă și încă mică.” Eram pe cale să protestez, dar privirea lui m-a redus la tăcere.

Nu am găsit un confortabilpoziție. Durerea din partea inferioară a spatelui s-a agravat în ultima săptămână, iar în seara asta a fost deosebit de gravă. Am repositionat perna de alăptare sub burtă, apoi am închis ochii, încercând să găsesc somn. Era doar zece, dar acum eram obosit tot timpul. Mai aveam cinci zile până la scadența mea oficială, dar timpul părea să treacă acum, când nașterea se apropia.

Probabil că am ațipit, când o durere ascuțită în abdomenul meu inferior m-a trezit cu smucitură. Mi s-au deschis ochii și am găfâit. Mi-am sprijinit brațul pentru a mă împinge într-o poziție șezând, dar cu durerea sa dovedit de două ori mai dificil. Când am reușit în sfârșit să mă cocoț pe marginea saltelei, a trebuit să-mi trag răsuflarea. Nu eram sigur dacă asta era. Din forța durerii, am putut doar să presupun că am contracții.

Mi-am mângâiat stomacul, așteptând ca durerea să scadă înainte de a ajunge la mobilul meu de pe noptieră. M-am gândit să-l sun pe Luca, dar știam că a avut o întâlnire cu soldații săi în seara asta cu privire la o strategie de a incendia laboratoarele Bratvei și probabil mai multe despre care nu-mi spunea. Nu am vrut să-l deranjez dacă aceasta se dovedea a fi o alarmă falsă. Am ezitat, apoi am decis să-i trimit un mesaj. *Când vei fi acasă?*

Am reușit să-l trimit înainte ca o altă contracție să mă facă o mizerie suierătoare. Strângând salteaua, am încercat să respir prin durere. Nu a funcționat atât de bine pe cât am sperat. „Demetrio!” Am sunat când mi-am găsit vocea. M-am împins de pe pat și m-am strecurat spre ușă, cu telefonul strâns într-o mână. A vibrat. Am aruncat o privire înclinată spre ecran.

Doua ore. Esti bine?

Am ajuns la ușă și m-am ținut de mâner câteva bătăi ale inimii înainte să reușesc să o deschid. „Demetrio!”

A apărut pe scară, cu părul zdrobit și cu fața somnoroasă. Trebuie să fi adormit. "Este totul în regulă?"

„Bineînțeles că nu, altfel nu te-aș fi sunat”, am mormăit, apoi m-am simțit rău că-mi înlăturam durerea, dar o altă contracție m-a împiedicat să-mi cer scuze.

Demetrio făcu ochii mari. "Tu esti...?"

„Ia-o pe Gianna”, i-am ordonat, când a devenit clar că Demetrio nu avea habar ce să facă. Demetrio a alergat spre lift și a apăsat butonul, dar fără cod nu ar fi putut trimite liftul în apartamentul lui Matteo. A trebuit să fac totul singur?

M-am ținut de balustradă, intenționând să cobor scările pentru a-l ajuta în efortul lui zadarnic, dar la jumătatea drumului a trebuit să mă opresc să respir din nou.

Celula mea a vibrat din
nou. *Aria? Te simți bine?*

Strângeam atât de strâns telefonul, încât am fost surprins că încă nu se transformase în praf. — Sună-l pe Matteo, i-am spus lui Demetrio, strâns din dinți.

N-am verificat să văd dacă mi-a urmat comanda, dar câteva minute mai târziu liftul s-a zgâriat și Gianna a plecat în grabă, îmbrăcată în halat de baie și urmată de Matteo în boxeri și tricou.

Gianna practic a urcat treptele și s-a oprit lângă mine. A încremenit cu mâinile aproape atingându-mă. „Aria? Ce s-a întâmplat? Este copilul pe drum?”

Am înghițit o replică și am dat din cap.

„Hai, trebuie să te ducem la spital”, a spus ea, sprijinindu-și ușor mâna pe brațul meu.

Matteo a plutit pe prima treaptă și în spatele lui stătea Demetrio, cu toții privindu-mă de parcă ar avea nevoie de îndrumarea mea.

— Nu cred că pot merge acum, am ieșit.

Gianna palid.

"Fă ceva. Trebuie să știi ce să faci", i-a spus Matteo, făcând încă un pas mai aproape.

„De ce aș ști ce să fac? Pentru că sunt femeie?” șuieră Gianna. „Nu am împins niciodată un copil din vagin, așa cum știi foarte bine.”

Oh Doamne. Chiar nu aveam nevoie de cearta lor acum.

„Matteo, poți te rog să mă ajuți?” Am șoptit. Gianna nu era suficient de puternică pentru a mă purta și aveam senzația că nu voi mai putea merge mult. Acest lucru mergea mult mai repede decât am crezut.

A venit imediat. „Ce ai nevoie să fac?”

O altă contracție și m-am legănat înainte, strângând brațele lui Matteo. M-a liniștit. — Sună-l pe Luca.

„Trebuie să-mi dai drumul”, a spus el cu o voce încordată. În nici un caz. Aveam nevoie de ceva de care să mă țin, iar Matteo putea să mă strângă mai bine decât Gianna. L-am strâns mai tare de brațe și părea să-și dea seama că nu aveam de gând să-l eliberez.

Gianna și-a scos propria celulă afară. „Da, sunt Aria”, a fost primul lucru pe care ea a spus. Bineînțeles că Luca știa că din cauza mea l-a sunat Gianna. Textul meu probabil îl trimisese într-un atac de panică.

„O vom duce la spital.” Ea a dat din cap, apoi a încheiat apelul și s-a uitat la mine. „Este deja pe drum.”

"Poti sa mergi?" întrebă Matteo.

Am dat din cap, simțindu-mă puțin mai puternică. Am făcut un pas în jos, strânsoarea lui Matteo pe brațul meu. A fost nevoie de ceea ce mi s-a părut o eternitate să cobor treptele rămase cu Gianna, Demetrio și Matteo privindu-mă de parcă aș fi fost o bombă pe cale să detoneze.

Telefonul Giannei a sunat. „Nu, suntem încă acasă. Aria este prea lentă.”

M-am încruntat la ea. Încet? Am fost surprins că puteam merge în tot felul în care interiorul meu părea să fie rupt în bucăți. M-am oprit să-mi trag răsuflarea. Matteo m-a surprins prinzându-și brațul în jurul umărului meu și strecurându-l pe celălalt sub picioarele mele înainte de a mă ridica în brațele lui. Știam că nu putea fi ușor pentru el. M-am îngrășat aproape treizeci de kilograme în timpul sarcinii. Încă nu eram mare, dar cu siguranță nu mai eram ușor.

— Mulțumesc, am murmurat.

Ochii lui întunecați s-au înmuiat. Matteo și cu mine avusesem conflicte, dar știam că mă va duce în siguranță la spital.

„Totul va fi în regulă”, m-a asigurat Gianna. Ar fi fost mai convingător dacă nu arăta ca fiind în pragul unei căderi de nervi.

— O să iau mașina, a spus Demetrio, apoi a dispărut în lift. Arăta de parcă diavolul îl urmărea.

"Hei!" Matteo a sunat, dar ușile se închiseseră deja și se îndrepta în jos, lăsându-ne blocați în penthouse până s-a întors liftul. „Ce naiba face?”

Gianna a apăsă în mod repetat butonul liftului, dar acesta era încă în drum spre garajul subteran. „Pentru ce dracu își ia mașina? Oricum, e parcat chiar lângă ușile liftului. Idiot.”

„Este nervos”, am spus încet, bucurându-mă de un moment aproape fără durere, dar apoi o altă contracție mi-a înțepenit coloana și am strigat, arcuindu-mă în strânsoarea lui Matteo. Se clătină și se încordă.

— La naiba, mârâi el, iar Gianna apăsă din nou pe buton, de parcă violența ar fi făcut vreodată să funcționeze mai repede un dispozitiv tehnic.

„Veți putea ține copilul până când suntem la spital?” întrebă Matteo îngrijorat.

Mi-am dat ochii peste cap. A făcut să sune de parcă aş putea închide uşa acolo jos. "Nu ştiu."

"In cele din urma!" a exclamat Gianna când liftul a ajuns la noi şi uşile s-au deschis, iar inima mi-a sărit o bătaie de uşurare. Luca s-a înălţat înăuntru şi ochii lui gri îngrijoraţi s-au uitat la mine. Fără un cuvânt, s-a îndreptat spre Matteo şi m-a luat de la fratele său. Luca m-a ţinut de pieptul lui de parcă nu aş cântări nimic. Şi-a lăsat faţa în jos şi m-a sărutat uşor înainte de a se îndrepta spre lift. Îi simţeam bătăile inimii năvălindu-i, dar faţa lui era calmă şi îmi calma propriile griji. Cu el lângă mine, totul ar fi bine.

„Unde este Demetrio?” întrebă Matteo.

„L-am trimis la spital ca să mă asigur că este în siguranţă”, a spus Luca, ochii lui nu mi-au părăsit faţa şi i-am ţinut privirea pentru că durerea părea mai suportabilă aşa. Matteo ne-a deschis uşa Porsche-ului lui Cayenne, dar când Luca era gata să mă așeze pe bancheta din spate, cea mai puternică contracţie mi-a trecut prin corp. Am avut convulsii, ochii mi s-au închis şi am scos un mic strigăt.

— Eşti puternică, Aria, murmură Luca pe fruntea mea. „Şi sunt aici pentru tine. Mi-aş dori să pot lua durerea de la tine.”

M-am uitat la el prin pleoapele pe jumătate în jos. Am inspirat şi am inspirat, căutând alinare în ochii lui blânzi. După ce mă simţi relaxat, Luca m-a lăsat pe bancheta din spate, apoi s-a urcat în spatele meu, aşa că m-am sprijinit de pieptul lui. Matteo şi Gianna stăteau în faţă, iar Matteo îşi conducea maşina ca un nebun.

Am ajuns la spital cu copilul încă înăuntru, dar am fost dusă imediat în sala de naşteri. „Dă-i ceva pentru durere”, a lătrat Luca în momentul în care primul medic ne-a trecut în cale. Am auzit doar ceva de genul *prea târziu* înainte ca un alt val de durere să întunece totul.

Luca mi-a periat mâna cu buzele lui în timp ce mă agăţam de el prin fiecare contracţie. Nu am mai găsit timp să-mi trag răsuflarea între ei şi eram la maximum de ceea ce puteam îndura.

Sprâncenele lui Luca erau trase împreună, cu expresia aproape disperată. Se încruntă la asistente. — Fă ceva, mârâi el.

„O ultimă împingere”, a încurajat moaşa.

Nu credeam că mai am energia pentru o altă împingere, dar apoi, prin ceaţa agoniei, s-a auzit un strigăt. Copilul meu. Fiica mea.

Ochii lui Luca s-au coborât spre faţa mea, apoi mai jos.

M-am lăsat de uşurare în timp ce moaşa ridică o fiinţă umană mică, plină de sânge. O clipă, Luca nu s-a mişcat, apoi mi-a sărutat obrazul şi tâmpla, cu mirare pe faţă, iar eu am scăpat un râs neîncrezător. Moaşa a făcut un control rapid înainte de a ne pune fiica în braţe.

Luca mi-a eliberat mâna ca să o pot ţine. I-am mângâiat părul negru lipicios. Avea mult, la fel de negru ca al tatălui ei. I-am zămbit lui Luca, care îl privea pe copilul nostru cu o privire îngheţată pe faţă. „Are părul tău”, am şoptit eu în timp ce i-am respirat parfumul, încercând să-l memorez. Ochii ei erau încă gri-albăstrui. Era greu de spus ce culoare cu adevărat.

— E atât de mică, spuse Luca încet. Nu făcu nicio mişcare să o atingă. Părea aproape că îi era frică să facă asta. Poate că doctorul şi moaşa care se aflau încă într-o cameră cu noi l-au împiedicat să-şi arate afecţiunea, dar asta nu-l împiedicase să fie afectuos cu mine.

„Marcella”, a murmurat el, iar lacrimile mi-au usturat ochii de tandreţea din vocea lui când a numit-o pe fetiţa noastră pe numele ei pentru prima dată.

„Vrei să o ții în brațe?”

Ochii lui Luca s-au aruncat de la Marcella la mine, apoi a înghițit în sec. "Nu."

M-am încruntat, cu inima strânsă la refuzul lui. "De ce nu?"

Și-a ridicat mâinile puternice cu cicatricile lor de parcă asta ar răspunde la întrebarea mea. „Este pură și fragilă. eu...”

„Nu o vei sparge dacă de asta ești îngrijorat”, am spus încet, dar el a clătinat din cap și mi-a luat obrazul. „Tu o ții în brațe. E frumos.”

Am dat un mic din cap, înăbușindu-mi dezamăgirea. Aplecându-mă în față, mi-am trecut buzele peste ale lui. "Te iubesc."

Luca aruncă o privire către doctor, care nota ceva în colțul camerei. I-am atins mâna pentru a-i arăta că am înțeles că nu poate să spună cu altcineva în cameră. Știam că mă iubește, mă iubește pe Marcella și pe amândoi, fără cuvinte.

Luca nu a plecat de la noilateral când am fost duși într-o cameră privată după ce am fost cusut. La scurt timp după ce ne-am instalat, au intrat Gianna și Matteo. Eram obosită și voiam să mă odihnesc după nașterea obositoare, dar așteptaseră mult timp și voiam să le dau șansa să o vadă pe Marcella.

Gianna a venit spre pat să mă îmbrățișeze cu blândețe, în timp ce Matteo și-a înfășurat fratele într-o îmbrățișare. „Nu pot să cred că ești tată acum”, a spus Matteo zâmbind.

Luca dădu din cap de parcă nici lui nu-i venea să creadă, ochii lui întorcându-se la Marcella, care dormea în pătuțul de lângă patul meu. Părea aproape pierdut. Nu eram sigur ce să fac ca să-l ajut.

Am făcut semn spre pătuț. — De ce nu o ții, Gianna? Gianna s-a îndreptat, dar nu a ajuns la Marcella. — Știi că nu mă descurc cu copiii, spuse ea ezitant.

Nu mi-a venit să cred. Luca nu a vrut să ne țină în brațe fiica, iar acum Gianna nu a vrut să-și țină în brațe nici nepoata.

Matteo scoase un oftat și se apropie de pătuț. Luca se legăna înaintea de parcă ar fi fost pe punctul de a-și opri fratele, dar apoi a încremenit. Trebuie să fi văzut și Matteo, dar a ignorat-o. Și-a strecurat mâna sub Marcella în timp ce mă așezam în pat. „Asigură-te că îi susții gâtul. Încă nu își poate ține capul sus.”

Matteo a ridicat ochii. Poate crezuse că îl voi opri, dar Matteo și cu mine ne înțelegeam foarte bine în ultimele luni. Nu am avut încredere în el așa cum am avut încredere în Luca. Nici măcar aproape, dar știam că o va proteja pe Marcella. Apoi a ridicat-o din pătuț și ochii ei s-au deschis, niște scuiat picurându-i pe buze și pe mâneca cămășii lui. Nu părea să-l deranjeze.

„Este un miracol că omenirea a supraviețuit cu cât de fragili și inutili sunt nou-născuții noștri”, a gândit Matteo în timp ce se uita la fiica mea.

„Asta pentru că ne asigurăm că nimeni nu are șansa să-i rănească. Cred că Marcella va fi bine protejată, am spus, întâlnind privirea lui Luca. O protecție feroce reflectată în ochii lui.

Luca și Matteo au schimbat o privire care a făcut-o pe Gianna să-și dea ochii peste cap, dar eu am zâmbit. Dacă cineva s-a gândit vreodată să o rănească pe Marcella, am vrut să fie întâmpinați cu toată mânia lui Luca și a lui Matteo.

LUCA

Marcella avea părul meu. Oricând Mi-am imaginat-o pe fiica noastră, arăta ca Aria – păr blond, ochi albaștri. Nu mă gândisem că acea parte din mine se va reflecta atât de evident în ea. Nu mă gândisem că va avea ceva din mine. Aria era pură, bună și frumoasă. Nu erau multe calități bune pe care le-aș putea oferi. Dar Marcella era superbă cu părul ei negru. Perfecțiunea pură ca mama ei.

În momentul în care am văzut-o, m-am îndrăgostit și, văzând-o pe Aria cu Marcella, mi-am iubit-o și mai mult pe frumoasa mea soție. Amandoi erau viața mea. Lumina în întunericul meu și știam că o voi strica dacă o ating pe Marcella. Era fragilă. Nu văzusem niciodată degetele de la mâini și de la picioare atât de mici. Aș rupe-o. Aș polua-o cu întunericul meu.

Matteo a ținut-o fără acele rezerve. Avea la fel de mult sânge pe mâini ca mine, era la fel de sucit și crud, dar el o ținea, o ținea pe fiica mea. Voiam să-l opresc, nu voiam că mâinile lui ucigașă asupra fiicei mele nevinovate, dar expresia Ariei mă împiedicase, iar acum trebuia să stau pe loc când fratele meu îmi legăna fiica în brațe. Știam că nu va trebui niciodată să-mi fac griji pentru Marcella când Matteo era prin preajmă. El o va apăra. El ar ucide și mutila și ar arde pentru a o apăra – așa cum aș face eu. Amândoi aveam demonii noștri, dar să ne protejăm pe persoana iubită – aceasta era una dintre puținele trăsături pozitive de caracter pe care le aveam.

Privirea Ariei mi-a ars o gaură în piept. Ea a vrut să fiu eu cea care o ține pe Marcella. Ea mi-a zâmbit liniștitor, apoi a căscat. Era palidă, pierduse mult sânge. „Este timpul să pleci. Aria are nevoie de odihnă, am spus.

Matteo a coborât-o pe Marcella în pătuțul ei înainte să se ducă la Aria și să o îmbrățișeze, urmat de Gianna. Apoi au alunecat afară, lăsându-ne în pace.

— Nu trebuie să stai, șopti Aria.

M-am îndreptat spre ea, mi-am scăpat din pantofi și m-am urcat în pat cu ea. A fost o potrivire strânsă, chiar și cu corpul Ariei ghemuit lângă mine. A tresărit când s-a mișcat și am avut grijă să nu o rănesc în timp ce îmi încolăceam brațele în jurul ei. — Voi rămâne, am spus hotărât. Și-a sprijinit palma peste inima mea așa cum făcea adesea. Uneori mă întrebam dacă nu cumva pentru a se asigura că am o inimă care bătea. I-am acoperit mâna cu a mea și mi-a dat drumul. „De câte ori ești lângă mine, știu că totul va fi bine.”

"Dormi, *principessa*. Te voi proteja."

— Și Marcella, adăugă ea pe jumătate adormită. —

Tu și Marcella amândoi, până la moartea mea.

Respirația ei s-a uniformizat și mi-am permis propriilor ochi să se închidă. Bineînțeles că nu aş dormi. Acesta nu era penthouse-ul nostru sau conacul nostru. Romero și Matteo aveau să se asigure că există oameni care păzesc coridoarele, dar trebuia să fiu și eu vigilent. Cine ar fi vrut să-mi rănească soția și fiica, ar trebui să treacă prin mine.

A doua zi era Ariaeliberată. Probabil că doctorii au vrut să plecăm ca să nu mai aibă de-a face cu gardieni înarmați. Văzusem cât de îngroziți erau de noi. Toată lumea știa ce suntem. Nu mi-a dat dracu. M-am bucurat să o am pe Aria înapoi în penthouse-ul nostru, unde ea și Marcella erau mai în siguranță decât într-un spital public, mai ales că cumpărasem birourile din clădirea de vizavi de terasa noastră de pe acoperiș și amplasam un lunetist deasupra.

Aria nu avea încă voie să transporte nimic greu, deoarece încă o doare, așa că Matteo a fost nevoit să o ducă pe Marcella în căsuța ei. Aria nu a comentat, dar Matteo își bate joc de mine cu ochii. Știam că îmi va mesteca urechea mai târziu.

Și am avut dreptate. În momentul în care Aria și Gianna s-au așezat pe canapea, iar Marcella dormea în pătuțul ei lângă ei, Matteo m-a încolțit în bucătărie, când eram pe cale să ne pregătesc cafeaua.

— Ce dracu e cu tine, Luca? a mormăit el, ajungând direct în fața mea. Am aruncat o privire către soțiile noastre, dar erau adânci în conversație.

„Stai departe de afacerile mele.” Am apăsat pe butonul aparatului de cafea.

Matteo clătină din cap. „Este fiica ta. De ce nu o atingi? Chiar și eu pot spune că o ucide pe Aria să te văd comportându-te ca un total idiot.

Mi-am îngustat ochii la el. „Tatăl nostru a fost un nemernic sadic, nu un model de urmat a ceea ce înseamnă să fii un tată bun. Sunt ca el în multe privințe — Cine poate spune că nu voi fi și eu un tată de rahat?

Matteo a râs. A râs naibii în fața mea. "La dracu. Ascultă-te cum spui prostii. Nu semănați deloc cu tatăl nostru acolo unde contează. A violat-o și a bătut-o pe mama noastră. *Tutaie-ți* brațul pentru că nu ai vrut să o forțezi pe Aria în noaptea nunții. O tratezi ca pe o regină și o vei trata pe fiica ta ca pe o prințesă. Acum încetează cu prostiile, Luca."

— Pentru numele naibii, Matteo, faci să sune ca și cum aș fi un sfânt. *Tustiu* pe mine."

„Sfinte, păcătosule, de parcă mi-ar păsa”. Matteo rânji. "Te cunosc. Știu că îți place să ucizi, îți place să verse sânge la fel de mult ca mine. Știu că îți face plăcere să ne tăiați dușmanii și trădătorii. Știu că îți place să fii temut. Îți plac țipetele și cerșile lor. Ești un nenorocit bolnav ca mine, dar ești un nenorocit bolnav care își iubește soția și fiica și care preferă să-și verse propriul sânge și să-și taie propriile membre decât să le facă rău."

Am împins ceașca plină de cafea către Matteo fără să scoți un cuvânt și am luat o înghițitură din propria mea cafea neagră. Nu credeam că voi trăi să văd ziua în care Matteo era vocea rațiunii de la noi doi. Nu mi-a plăcut deloc. „Vom vedea cum te descurci să devii tată."

Matteo clătină din cap. „Eu și Gianna nu vrem copii acum, poate niciodată."

Am ridicat din sprâncene surprins, dar nu am avut ocazia să-l întreb despre asta pentru că Romero și Lily au sosit la prânz.

După ce a salutat-o pe Aria și a aruncat o privire la Marcella, Romero s-a apropiat de mine și de Matteo, strângându-mă de mână cu un zâmbet. "Felicitări. Fiica ta este

frumoasa."

Era frumoasă ca Aria.

Aria și-a ridicat privirea și mi-a întâlnit privirea, buzele ei ridicându-se la colțuri.

OceanofPDF.com

capitolul 26

ARIA

Când toți au plecat și Lucași am fost din nou singur cu Marcella, el s-a apropiat de noi și s-a uitat la Marcella în pătuțul ei. Se uită la ea de parcă ar fi vrut să o atingă, să o țină în brațe, dar nu și-a permis să facă asta. Am stat. "Mă duc la baie. Ai să te uiți pe Marcella?"

Luca dădu încet din cap, dar ochii lui pâlpâiră de îngrijorare. Mișcarea a fost încă dificilă, așa că mi-a luat ceva timp să merg sus în baie. *Tota* durat mai mult, iar eu mă spălam pe mâini când am auzit strigătele Marcellei. M-am grăbit afară, dar m-am oprit în pragul dormitorului nostru, uitându-mă prin gol în jos la Luca, care plutea lângă pătuț.

Nu eram sigur cum să-l fac să vadă că nu o va răni. „Aria?” a sunat el și m-am ascuns în spatele ușii, așteptând.

Mi s-a rupt intestinul la strigătele Marcellei. A fost nevoie de toată puterea mea de voință să nu alerg după ea și să o leagăn în brațele mele.

— E în regulă, spuse Luca încet.

Am riscat să mai arunc o privire jos.

Luca încă stătea deasupra pătuțului, uitându-se la el de parcă ar fi vrut să-l omoare. Eram pe punctul de a coborî, de a interveni și de a o liniști pe Marcella, când în cele din urmă și-a dat mâna. Mă privise ridicând-o. El a ezitat, apoi a ridicat-o din patut, sprijinindu-i capul mic cu degetele lui puternice, așa cum am făcut eu intotdeauna. Ea părea micuță lângă mâinile lui puternice. El o leagăn în curba brațului lui, apoi i-a mângâiat obrazul cu degetul arătător. Inima mi-a izbucnit de atâta dragoste, a fost aproape dureroasă.

„Shhh, prințesă, shhh. Totul este în regulă.” Ea se liniște, cu ochii mari încercând să se concentreze asupra lui. „Doamne, ești atât de mic,” șopti el, trecând cu degetul peste mâna ei mică și degetele mici.

— Vezi, am spus, mergând pe palier. „Nu ai stricat-o.” El a ridicat privirea apoi s-a încruntat. „Tu ai stabilit asta.”

„Nu eu l-am pus la punct. Marcella plânge oricând vrea. Dar am ales să nu merg la ea așa cum aș face de obicei.”

Am coborât scările încet, iar Luca s-a îndreptat spre mine, întinzându-și mâna liberă ca să mă sprijine. Inima mi s-a umflat când mi-am pus palma peste brațul lui Luca care ne ținea copilul. „Îi face plăcere să fie în brațul tău.” Privirea lui s-a mutat înapoi spre fiica noastră.

LUCA

Strigătele Marcellei s-au înălțat mai sus cas-a zguduit în pătuț. Aria era încă sus, dar trebuia să ne calmeze fiica.

„Aria?”

Ea nu răspunse și Marcella continua să plângă, cu fața încrețită, cu brațele și picioarele tremurând. La dracu. Inima mi s-a sfâșiat de strigătele ei.

Ținându-mi respirația, am întins mâna în pătuț, mi-am strecurat cu grijă mâna sub Marcella, asigurându-mă că degetele îmi susțin capul și am ridicat-o afară. Era atât de mică în palmele mele. Am legănat-o în curba brațului meu și mi-am trecut degetul mare pe obrazul ei moale. „Shhh, prințesă, totul este în regulă.” Ea a liniștit, clipind în sus.

„Vezi, nu ai spart-o”, a spus Aria când apărea în vârful scărilor.

Nu am avut și nu aș fi făcut-o.

Aria ni s-a alăturat jos. Nu o văzusem niciodată mai fericită decât în acest moment, când mă privea cu Marcella. Mi-am înfășurat brațul liber în jurul ei, trăgând-o de partea mea, iar ea mi-a oferit acel zâmbet lent minunat. „Vezi, întunericul tău nu s-a întins pe mine și nici pe ea, Luca. Marcella te va vedea așa cum te văd eu, ca cineva care o ține în brațe atunci când are nevoie de el, cineva care o iubește și o protejează.”

— Mă faci uman, Aria, am spus eu încet.

Sprâncenele ei s-au adunat. „Nu spune asta. Ești om.”

Am zâmbit întunecat. „Dacă cineva îndrăznește vreodată să te rănească pe tine sau pe Marcella, nu va vedea partea mea umană.”

Aria dădu din cap. „Nimeni nu va avea vreodată șansa să ne facă rău, Luca.”

Ea avea dreptate. Aș muta cerul și pământul pentru a-i garanta siguranța. A fi în război cu ținuta ar îngreuna acest lucru. Am avut ținuta și Bratva de urmărit, ca să nu mai vorbim de MC-uri locali care îmi tot dau probleme Underbosses-ului în sud-est. Dar cea mai mare preocupare a mea a fost să devin Camorra din Las Vegas.

Trebuia să mă asigur că ținuta nu începe să lucreze cu Camorra, altfel lucrurile se vor încurca. Totuși, atâta timp cât Benedetto Falcone continuă să-și ucidă subșefii, Dante îl va considera prea volatil și, fără continuitate în rândurile sale, lui Benedetto îi lipsea concentrarea necesară pentru a-și pune obiectivul dincolo de granițele sale. Dar cine ar putea spune cât va dura asta? Remo Falcone dispăruse, dar știam că era acolo și, într-o zi, se va face cunoscut în Occident. N-avea să-mi mai facă necazuri, până când nu și-ar fi ucis tatăl și nu-și va fi devenit Capo, dar atunci toate pariurile ar fi fost anulate. El mă mărise. Era încă tânăr și nu avea nimic de pierdut, dar a uitat că am ceva pentru care merită să lupt. Poate că tatăl lui l-ar lua de pe mâinile mele și l-ar elimina pe fiul său înainte de asta.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

capitolul 27

ARIA

Luca era încordat când el-a întors târziu într-o noapte, la șase luni după nașterea Marcellei. L-am privit cum se dezbraca, cu miscarile sacadate, cu ochii îngrijorati.

„Luca?” Am întrebat în liniște, dar el a clătinat din cap și s-a întins lângă mine complet gol. Nevoia lui se reflecta clar în ochii lui. M-am urcat peste el, buzele mele le-am găsit pe ale lui în timp ce mâinile lui mi-au cutreierat spatele, apoi s-au cufundat între picioarele mele.

Tremuram deasupra lui, dar voiam să-l simt în mine. M-am coborât și m-am lăsat pe erecția lui. Mâinile mele pe pieptul lui, am început să-mi mișc șoldurile în timp ce mă uitam în ochii lui. Știam că Luca are multe de-a face în acest moment, dar a încercat să țină problemele departe de Marcella și de mine. Adesea mi s-a părut singurul mod în care puteam să-i ajut.

Mai târziu, când am stat în brațele lui, a revenit să fie încordat. „Luca, te rog spune-mi ce te deranjează.”

„Mătușa mea Flavia m-a contactat.”

m-am încruntat. Nu mi-am amintit numele acela. — Flavia?

„Era sora cea mai mică a tatălui meu, dar a fugit cu un Camorrista când eram mic”.

Sprâncenele mi s-au ridicat. Nu pomenise niciodată de ea, dar având în vedere trădarea ei, nu am fost surprins.

„Trăiește în Las Vegas, iar recent soțul ei a fost executat de Falcone pentru că a trădat Camorra”.

— Și acum vrea să se întoarcă la New York?

Luca clătină din cap. "Nu. Benedetto Falcone o folosește pentru a mă contacta și a mă convinge să lucrez cu el."

am ridicat capul. „Lucrează cu Camorra. Nu ai spus că Falcone era complet imprevizibil și sadic?”

— Probabil că este singurul care îl face pe tatăl meu să arate ca o ființă umană pe jumătate decentă, mormăi Luca. „Și nu voi lucra cu Camorra. Nu atâta timp cât este sub conducerea lui Benedetto Falcone. Dar nu vreau să lucreze cu ținuta.”

„Crezi că asta e o posibilitate?”

„Mă îndoiesc că Dante îl va vedea pe Falcone ca pe un aliat de încredere.” „Deci îl vei refuza? Ce se va întâmpla cu mătușa ta?”

Luca s-a strâmbat și mi-am dat seama că nu-mi spusese totul. „Ea și fiicele ei vor fi probabil pedepsite.”

I-am cercetat fața. „Camorra nu cruță femeile în niciun fel.” — Nu, a spus Luca. „Falcone va avea probabil fetele violate. Este o pedeapsă eficientă împotriva femeilor.”

M-am înțepenit, nu m-am putut abține.

Luca m-a mângâiat pe obraz. „Spun fapte, iubire. Există un motiv pentru care a fost o strategie în război în trecut.”

— Câți ani au fetele, verișoarele tale?

"Nouăsprezece." Pauză. „Și cincisprezece.”

M-am smucit din strânsoarea lui și m-am strecurat de sub cuvertură și m-am așezat pe marginea patului, cu inima bătându-mi cu putere în piept. Cincisprezece. Atât aveam când tatăl meu acceptase logodna mea cu Luca. Eram fată, iar vărul lui Luca era și el copil. am înghițit. Copilul cuiva. Ideea că așa ceva i s-ar putea întâmpla Marcellei mi-a transformat stomacul în gheață.

Luca s-a ridicat și m-a sărutat pe umăr înainte de a-mi întoarce fața spre el. Ochii lui cenușii i-au cercetat pe ai mei. „Aria, nu pot lucra cu Falcone. Nu vreau să am nimic de-a face cu el. El nu este sănătos, nici măcar după standardele noastre.”

„Poți să-mi promiți că Marcella nu va trebui să se teamă vreodată de așa ceva?”
Nici măcar nu puteam rosti cuvântul. Lacrimile mi-au ars ochii.

Luca m-a prins de brațe și m-a tras în poala lui, cu ochii firoși și întunecați de emoție. — Nici tu, nici Marcella nu vei fi niciodată rănită, Aria. Nu. Voi face orice pentru a mă asigura că teritoriul nostru este un loc sigur. Atâta timp cât sunt Capo, tu ești protejat și nu-mi pasă dacă trebuie să merg acolo și să-l omor eu, dar acum ei sunt slabi.”

Am dat din cap. „Dacă există șansa să-ți ajuți mătușa și verii fără a lucra cu Falcone, vei face asta?”

Luca se gândi la asta. "Pot fi. Ele sunt femei. Dar și asta ridică o problemă. Nu-mi place să torturez femeile, așa că nu am cum să le întreb pentru motivele lor.”

LUCA

Aceasta a fost o întâlnire Inu aștepta cu nerăbdare, dar Aria voia să-mi ajut mătușa și fiicele ei, așa că acceptasem să le cunosc. Cel puțin, asta a fost o parte din motiv. Celălalt a fost că Enforcer of Camorra mă contactase și s-a oferit să-l omoare pe Falcone și mulți Camorrista de rang înalt în schimbul primirii femeilor. Se pare că Falcone îi dăduse ca recompensă verișoara mea mai mare Cara, iar acum o dorea în siguranță. Nu aveam încredere în tip, dar el și-a ținut promisiunea și l-a ucis pe Benedetto Falcone și în prezent ucide mai mulți oameni. Poate că în curând Camorra nu va mai fi una dintre grijile mele. Remo Falcone era încă ascuns cu frații săi.

Aleghesem din nou parcare din fața centralei Yonkers pentru întâlnire. Matteo mi-a aruncat o privire. „Încă am un sentiment rău despre asta.”

Am dat din cap sumbru când, în sfârșit, o mașină s-a îndreptat spre noi.

Matteo, Romero și cu mine eram în mașina asta, iar Orfeo și doi dintre verii mei erau în mașina din spatele nostru.

Mașina a parcat cam la trei lungimi de mașină de noi. Am putut vedea un bărbat în spatele volanului, precum și trei femei în mașină cu el.

„Ce dracu așteaptă?” mormăi Matteo.

Una dintre ușile mașinii s-a deschis și o tânără cu părul lung și negru a coborât. Ea și-a ridicat brațele și s-a îndepărtat de mașină. O clipă mai târziu, o femeie mai în vârstă și o fată au ieșit și și-au ridicat mâinile.

— Trebuie să fie mătușa și verii noștri dragi, spuse Matteo încet. „Dar nenorocitul de la volan pare intenționat să ne enerveze. Nu sunt sigur dacă s-a gândit la asta.”

„Oh, va coborî din mașină, nu-ți face griji”, am spus, apoi am deschis ușa mașinii și am ieșit, scoțându-mi pistolul.

Fata mai mare, Cara, s-a uitat la mine de parcă aș fi înviat din Iad, iar sora ei mai mică se ghemuia lângă mama ei.

Matteo și Romero s-au apropiat de mine. „Hai să mergem la ei”, i-am ordonat.

— Crezi că sunt de încredere? Întrebă Matteo cu îndoială.

„Nu”, am mormăit eu. „Dar nu sunt un pericol pentru noi.” Întorcându-mă la Romero, am adăugat. „Tu stai pe spate și stai cu spatele nostru.” Dădu din cap, cu ochii îndreptați spre mașină. Apoi le-am făcut un semn celorlalți bărbați ai mei din cealaltă mașină.

Eu și Matteo ne-am apropiat de cele trei femei, dar ne-am oprit la o distanță bună.

„Șoferul tău trebuie să iasă”, i-am ordonat, dând din cap către nenorocitul laș care încă se ascunde în mașină. Ce fel de bărbat a lăsat femeile și fetele să iasă pe linia de tragere în timp ce el stătea înapoi?

Verișoara mea Cara s-a întors spre laș și i-a făcut semn cu mâna. Nu s-a mișcat.

„Dacă nu iese curând, îl voi scoate eu și nu-i va plăcea”, mormăi Matteo.

În cele din urmă, bărbatul a ieșit cu mâinile ridicate deasupra capului și Orfeo a fost imediat asupra lui, răsucindu-și brațele la spate. Păsărica chiar a strigat de durere. Dacă manipularea lui Orfeo a primit deja acea reacție de la el, nu i-ar plăcea conversația pe care eu și Matteo am avea cu el mai târziu. Orfeo la tăcut cu o lovitură puternică în ceafă și l-a târât pe laș.

Fata mai mică a început să plângă și Cara a luat-o de mână, dar asta a făcut-o doar să plângă mai tare.

Cara și-a îndreptat umerii și s-a uitat la mine. „Sunt Cara. Sunt vărul tău.”

— Știm exact cine ești, spuse Matteo tăios.

Le-am făcut semn să se apropie. După un moment de ezitare, Cara a mers prima, apoi au urmat mama și sora ei. „Așteaptă”, le-am spus când ne-am oprit în fața mașinii. „Vă vom verifica dacă aveți arme.”

Matteo s-a apropiat de mătușa noastră, iar eu m-am întors către fata mai mică și am întins mâna spre ea, dar ea a tresărit, cu ochii mari și plini de groază. — Talia, cântă sora ei. „Nu te va răni.”

„Îți voi simți picioarele și spatele după arme. Dacă preferi să nu ai mâinile mele în față, poți să-ți ridici cămașa, dar trebuie să mă asigur că nu aduci arme”, i-am spus ferm.

I-am atins umerii și am simțit-o tremurând sub atingerea mea. Matteo mi-a trimis o privire. Am simțit-o repede înapoi, apoi s-a mutat la gambe și coapse. Am decis să nu-i simt coapsele de sus. „Preferi să-ți ridici cămașa?”

Eram un nenorocit fără inimă, dar nici măcar nu-mi plăcea să forțez o fată care, evident, trecuse prin multe chestii să-și ridice cămașa. Totuși, trebuia să mă asigur că asta nu era o capcană și chiar și fetele nevinovate puteau fi manipulate pentru a deveni arme. Cu degetele tremurânde, ea și-a ridicat tricoul, dezvăluind pielea goală și un sutien negru simplu, dar fără arme. Am dat din cap și ea l-a mutat repede înapoi în jos. „Poți să te urci în mașină. Tu, Cara, vei sta în față cu mine, iar Matteo va sta cu mama și sora ta în spate.”

I-am duce în Sferă deocamdată, în timp ce Orfeo scotea informații despre bărbat.

Desigur, Aria a insistat îi luăm câteva zile până când găsim un loc sigur în care să trăiască. Nu am menționat că principalul motiv pentru care i-am ajutat a fost pentru că aveam nevoie de Grawl, fostul Enforcer al Camorra de lângă mine, în cazul în care ar fi venit într-o zi în război cu Camorra.

Am crezut că voi întâlni mătușile mele Egidia și Criminella, dar au fost surprinzător de bucuroși că și-au revenit sora. De când mă îndepărtasem de unchiul meu intrigator, lucrurile au mers cu siguranță mai bine.

În timp ce Talia și Cara locuiau în conac, Marcella a rămas în New York și de câte ori Aria i-a vizitat pe verii mei în timp ce ei au stat în Hamptons, ea a lăsat-o pe fiica noastră cu Romero și Lily. Ascunderea existenței Marcellei a fost crucială. Văzusem cum Dante o folosise pe Aria împotriva mea. eu

nu voia să se gândească la ce ar face dușmanii mei dacă ar ști despre Marcella.

Când l-am văzut pe Growl pentru prima dată, instinctul mi-a spus să-l ucid, în ciuda înțelegerii noastre. Fusesse Forțarul Camorrei de mulți ani. Era fiul lui Benedetto Falcone, fratele vitreg al lui Remo, toate lucrurile care i-au vorbit. El trebuia să fie la fel de sucit ca ei, dar eu eram un om de onoare și îi dădusem cuvântul meu. Își susținuse partea, slăbise Camorra. Ar trebui să se dovedească în următoarele câteva luni.

În aprilie, la trei luni după sosirea lui Growl, Matteo și cu mine ne-am așezat în zona de zi a penthouse-ului, discutând despre cele mai noi dezvoltări din Las Vegas.

„Vor petrece ani de zile luptă pentru putere. Camorra este în prăbușire, dacă și când Remo Falcone va ajunge vreodată la putere, dacă va deveni vreodată Capo, el va stăpâni peste ruine”, a spus el.

Am sperat că avea dreptate. Făcusem tot ce îmi stătea în putere pentru a slăbi Camorra, dar încă îmi aminteam de întâlnirea noastră cu Remo Falcone și de privirea din ochii lui. În cele din urmă avea să preia puterea.

Telefonul mi-a vibrat în pantaloni și l-am scos și am ridicat.

„Orazio?”

Rapoartele lui deveniseră mai puțin frecvente. Dante a ținut o lesă scurtă pe toți soldații săi.

„A apărut Fabiano Scuderi la New York?” M-am ridicat. „Fabiano? De ce? Ce s-a întâmplat?” Matteo ridică din sprâncene.

„Rocco Scuderi a spus că fiul său a dezertat, a fugit și nu există nicio urmă de el. Dante îl caută.”

Dante l-ar ucide pentru că a dezertat. „Nu a apărut.” „E plecat de două săptămâni acum.”

„Ești sigur că a fugit și Scuderi nu l-a eliminat? La urma urmei, a primit un nou moștenitor împreună cu copilul-mireasă.”

Orazio a tăcut. "Nu știi. Scuderi e un nemernic. Dante ar fi trebuit să-l îndepărteze cu mult timp în urmă, dar atâta timp cât va trăi Fiore Cavallaro, Dante nu o va face. Își respectă tatăl prea mult și nu ar dispune de Consigliere pe care l-a ales.”

Dezaprobară era clară în vocea lui. Lui Orazio nu i-a plăcut cum se descurca lucrurile în ținută, dar nu de aceea a lucrat cu noi. Era ceva personal, ceva de-a face cu tatăl lui.

„Dante bănuiește că este o aluniță în ținută.”

„Când ne-am amestecat în livrarea lui de arme către nenorocitul de MC din Pittsburgh, probabil că a devenit suspicios.” Dante folosea tactici de gherilă pentru a mă slăbi, susținând MC-uri de pe teritoriul meu, așa că mi-au încurcat afacerea.

"Pot fi. Nu sunt sigur cât timp voi mai fi în siguranță.”

Mă temeam că munca lui de spion se va sfârși în cele din urmă. „Vino la New York. O să te introduc oficial și când soldații mei vor lucra puțin cu tine, vei deveni Underboss în Boston.

Tăcere uluită. „Mă vei face Underboss.”

— Da, am spus. Subseful din Boston era pe cale să se retragă și avea doar fiice, și l-ar enerva fără sfârșit pe Dante dacă l-aș face pe cumnatul său sub șef. Am mai discutat câteva detalii despre introducerea lui în Familia înainte să închid și să oftat. „Fabiano a dispărut.”

Matteo se strâmbă. „Băiatul acela a fost loial. Mă îndoiesc că a dezertat de la ținută.”

"De acord." Asta a lăsat o singură concluzie. Scuderi scăpase de el. "La dracu.”

„Nu le putem spune soțiilor noastre. Își vor pierde mințile.”

„Nu vor afla. Nu au cum să-și contacteze fratele și nici o modalitate de a afla ce se întâmplă în Chicago.”

Aria și cu mine convenisem să nu mai păstrăm secrete unul față de celălalt, dar era o promisiune pe care nu o puteam ține. Aria s-ar învinovăți dacă ar afla că fratele ei a murit. Ar fi zdrobită și nu s-ar ierta niciodată. Era un secret pe care trebuia să-l păstrez pentru a o proteja.

Eu și Matteo am tăcut când Aria a coborât scările cu Marcella în brațe, Gianna la câțiva pași în spatele ei. Marcella se zbătea sălbatic, păr negru și gros peste tot.

Aria a râs și a pus-o pe Marcella la pământ. Ochii albaștri nerăbdători s-au concentrat asupra mea și Marcella s-a târât spre mine, cu fundul îmbrăcat în scutec legănându-se în sus și în jos. M-am aplecat înainte și mi-am întins palmele. Ea se târa mai repede, scoțând zgomote de chicoteli ascuțite. În clipa în care a ajuns la mine, am apucat-o și m-am ridicat în picioare, propulsând-o deasupra capului meu ca o rachetă. Ea a țipat de bucurie și am întors-o spre brațele întinse ale lui Matteo, care a aruncat-o în aer și a prins-o din nou.

Aria râse, un sunet fericit, relaxat. Nu i-am putut spune despre Fabiano. Aveam propria noastră familie acum. Matteo a suflat o zmeură pe burta Marcellei și chicotul ei a devenit și mai sălbatic. N-aș fi crezut niciodată că pot iubi râsul cuiva la fel de mult ca pe cel al Ariei, dar Marcella mi-a adus același sentiment de împlinire. Am luat-o din nou pe Marcella și am ținut-o la pieptul meu. Mâna ei mică s-a apăsat pe gura mea și a rânjit cu un zâmbet imens, fără dinți, în timp ce i-am sărutat palma.

În cea mai mare parte a vieții mele am crezut că nu există un sunet mai bun decât țipetele de agonie ale dușmanilor mei. Ce prost am fost.

capitolul 28

Şase ani mai târziu, ARIA

„Nu!” Amo tipă, băţându-l pe a lui picior. Şi-a luat pantofii şi i-a aruncat prin cameră. Era deja înalt pentru trei ani şi putea arunca remarcabil de departe pentru un copil mic.

— Nu vom ieşi afară dacă nu te încalţi, am spus eu, înăbuşind un oftat. Era gălăgios, voinic şi capul fierbinte. Era o versiune mică a lui Luca, păr negru, ochi căruşi, cu indicii de temperamentul lui Matteo.

„Ia-ţi pantofii şi îmbracă-i.”

Amo a clătinat din cap spre mine, încrucişându-şi braţele peste pieptul lui mic.

"Nu!" „Amo.” Vocea lui Luca era fermă.

Privirea lui Amo s-a îndreptat spre Luca, care stătea în prag, iar ochii i s-au mărit, dar apoi şi-a scos bărbia afară. Era în faza lui sfidătoare. Până acum, el nu fusese niciodată sfidător faţă de Luca. — Nu, spuse el.

Luca a intrat. **„Ce ai spus?”**

Amo se uită cu privirea la podea. "Nu." Ezitarea îi trecu în voce.

Ochii mei s-au aruncat între Luca şi Amo. Ştiam că Amo avea să calce pe urmele lui Luca. Avea să devină Capo într-o zi. Va deveni un Om Făcut cu mult înainte de a fi major. Ar trebui să fie puternic pentru sarcinile care urmează, întărit şi ar trebui să înveţe respectul. Luca s-a oprit în faţa fiului nostru. Nu ridicase nici măcar o dată mâna împotriva lui Amo sau Marcella, nu-i rănise niciodată în alt fel şi nu avea să facă asta niciodată şi, de obicei, ei se supuneau oricum.

Luca se ghemui, cu expresia implacabilă. „Uită-te la mine”, a ordonat el, iar Amo și-a ridicat ochii spre cei ai tatălui său. Luca arătă spre pantofi. „Le vei ridica și le vei îmbrăca. Ai înțeles, Amo? Vocea lui deținea autoritate și Amo dădu încet din cap, dar expresia lui era încă sfidătoare în timp ce se îndrepta greu spre pantofi. Cu toate acestea, s-a lăsat pe fund și și-a pus pantofii.

Luca clătină din cap. I-am atins brațul. „Faza va trece”, l-am asigurat.

El a zâmbit ironic. „Seamănă prea mult cu Matteo. Voi avea nevoie de răbdarea unui sfânt.”

Amo a devenit frustrat când nu a reușit să-și lege pantofii, iar lacrimi de furie s-au adunat în ochii lui cenușii. Mi-am dat seama că voia să-și arunce din nou pantofii.

Luca s-a apropiat și s-a lăsat pe cap, apoi i-a arătat lui Amo cum să facă asta. Amo a zâmbit când a reușit să o facă singur. „Amintește-ți, Amo, să nu plângi când cineva te poate vedea. Nici măcar în furie sau frustrare”, a spus Luca încet, dar ferm. „Este în regulă să plângi când ești singur cu mama ta sau cu mine.”

Amo dădu din cap și clipi de câteva ori. Luca se ridică și întinse mâna. „Hai să verificăm noua bicicletă a unchiului tău. Este chiar mai rapid decât ultimul.”

Amo l-a luat de mână pe Luca și i-a radiat spre tatăl său.

Semănau atât de mult, încât mi-a umplut inima de o fericire ridicolă. Luca fusese îngrijorat că va fi prea dur cu un fiu, mai ales dacă arăta ca el, dar nu trebuia să-și facă griji. Era strict cu Amo, dar niciodată crud. Nu semăna nimic cu tatăl său.

LUCA

După ce am inspectat noul lui Matteo cu bicicleta, Amo a plecat din nou, probabil ca să-și deranjeze sora.

„Mer de foame”, a spus Matteo. „De ce nu intrăm și verificăm dacă micuții tăi monștri ne-au lăsat resturi.”

Ne-am întors pe alee și am intrat în conac. Cu cei șase ani ai ei, Marcella semăna remarcabil cu mama ei, cu excepția părului negru. A alergat spre mine în momentul în care am intrat, cu Amo pe călcâie.

Mi-a îmbrățișat mijlocul, uitându-se la mine cu o bofă. „Amo m-a lovit!” Ochii mei au zburat spre fiul meu. Amo se uită cu privirea la sora lui. „Ea m-a lovit prima!”

— Pentru că mi-ai luat păpușa și i-ai smuls capul.

Mi-am îngustat ochii la fiul meu. — Nu ridici niciodată mâna împotriva surorii tale, înțelegi?

Dădu din cap reticent. Am surprins-o pe Marcella scoțându-și limba spre el și i-am dat bărbia în sus cu degetul meu. Am fost adesea prea îngăduitor cu ea, dar era greu să fiu strict când mă privea cu ochii și fața mamei ei. „Și nu-ți vei mai lovi fratele.”

Ea se îmbujora. "Bine."

M-am întors spre Amo, care se uită triumfător la sora lui. „De ce i-ai smuls capul păpușii?”

Fața i se strânse de dezgust. „Marci a făcut zgomote de sărută și mi-a spus să o sărut.”

Matteo se aplecă în prag, chicotind. „De ce nu-ți chinuiești unchiul?” Am sugerat.

Amo nu trebuia să i se spună de două ori, desigur. Cu un strigăt de luptă, s-a năpustit spre Matteo și s-a prins de picior ca o maimuță păianjen.

Marcella era aproape în spate și începu să-l tragă de brațul lui Matteo, încercând să-l aducă în genunchi.

— Milostivire, gemu el și coborî. Mi-am dat ochii peste cap la spectacolul lui de teatru, dar copiilor mei le-a plăcut. Matteo a început să-i gâdile, iar Amo s-a năpustit, neîndepărtat și s-a ascuns în spatele meu. Am chicotit și i-am ciufulit părul. S-a lipit de piciorul meu. Mi s-a părut ridicol că m-am gândit vreodată că voi fi crudă cu un fiu. Am fost mai strict cu el și a trebuit să-l întăresc, dar nu l-aș răni niciodată așa cum tatăl nostru ne-a rănit pe Matteo și pe mine.

Matteo a prins-o pe Marcella și a început să o gâdile. "Ajutor!" strigă ea între râsete. Amo m-a eliberat și s-a aruncat înapoi asupra lui Matteo pentru a-și ajuta sora. Zâmbetul meu a căzut în momentul în care Amo a întins mâna spre pistolul lui Matteo în tocul de la talie.

„Nu”, am mârâit tăios, iar el și-a smuls mâna înapoi imediat. Atât Marcella, cât și el m-au privit cu ochii mari.

Matteo și-a dres glasul și a arătat spre tocul lui. „Nu vei atinge niciodată o armă fără permisiunea tatălui tău sau a mea.”

Amândoi au dat din cap, dar tot mi-au aruncat priviri. Oftând, m-am apropiat de ei și le-am ciufulit părul, bucuros când s-au relaxat, tonul meu ascuțit uitat. „De ce nu îți găsești mama?”

Cu o încuviințare din cap și un zâmbet, au plecat în grabă.

„Nu l-aș fi lăsat să-mi atingă arma”, m-a asigurat Matteo în timp ce mă îndreptam.

„Știu”, am spus. Până la urmă, Amo avea să învețe să mânuiască armele și cuțitele, dar sub supravegherea noastră și nu la trei ani.

Celula mea a sunat. Nu am recunoscut numărul. Am ridicat telefonul la ureche.

"Da?"

— Luca, spuse o voce masculină. "A trecut ceva timp. Sunt Fabiano."

Aproape că am scăpat nenorocitul de telefon. „Fabiano Scuderi?” I-am făcut semn lui Matteo să mă urmeze afară și am pornit difuzorul.

„Te sun în numele Capoului meu.”

Sprâncenele lui Matteo se ridicară.

„Capoul tău?” Am repetat, încercând încă să procesez vestea că acesta era Fabiano.

„Remo Falcone. Sunt sigur că ai auzit de el.” Un indiciu de amuzament răsună în vocea lui.

Am auzit bine despre el. De când a preluat Las Vegas și cea mai mare parte a Occidentului, a fost o durere de cap sâcâitoare.

„Ne-ați contactat pentru negocieri privind rutele de livrare a medicamentelor dumneavoastră. Eu sunt responsabilul lui și aș dori să vin la New York pentru negocieri în locul lui Remo.

Matteo mi-a aruncat o privire și a gura *Enforcer*. Trecuseră săptămâni de când îi trimiseseam lui Remo un mesaj prin intermediul unui intermediar. Ținuta intercepta livrările noastre de droguri, iar teritoriul lui Remo era cea mai bună opțiune pentru a găsi noi rute de livrare. Nu aveam deloc încredere în Remo, dar drogurile erau afacerea noastră principală și trebuia să iau decizii care să-i ajute pe Familia, în ciuda sentimentelor mele personale față de Remo. Din moment ce lucrul cu Dante era exclus, a lăsat doar nenorocita Camorra, chiar dacă uram gândul.

— Am făcut-o, am spus cu grijă.

„Avem un inamic comun, Luca, și acesta este ținuta. Cred că avem multe de discutat.”

Nu mi-a plăcut tonul lui, dar am fost de acord cu o întâlnire peste trei zile, apoi am închis. — Nu e mort, mormăi Matteo. „Soțiile noastre vor fi încântate să-l revadă.”

— El este întăritorul Camorrei, Matteo. —

Deci nu îi vei spune Ariei?

M-am gândit la opțiunile mele. Dacă nu i-aș spune Ariei că fratele ei a venit la New York, i-ar fi zdrobită, dar el fiind bărbatul lui Remo, și ea i-ar fi frântă inima văzându-l. „Cum am putea rata asta?” am mormăit eu.

„Avem destule de-a face cu nenorocita de ținută, Bratva și nenorociții de MC-uri. Nu e ca și cum am avut timp liber să ne facem griji pentru nenorocita Camorra. Nu ne-au încălcat niciodată teritoriul și nu ne-au dat probleme.”

Am dat din cap, dar totuși. Dacă Remo ar fi reușit să țină secretă existența lui Fabiano atât de mult timp, asta însemna că oamenii lui erau loiali până la oase și că deținea un control de fier asupra orașului său. Știam că Nino Falcone era al doilea comandant al lui și că ei fuseseră cei despre care auzisem, dar lucrau în liniște.

„Care crezi că este adevărata lui motivație pentru vizită?” întrebă Matteo în cele din urmă.

Nu eram sigur. Remo era imprevizibil. Apariția lui la New York în urmă cu șase ani dovedise acest lucru. "Vom afla."

Aria sarea practic cunervi lângă mine. Grawl clătină din cap, făcând o strâmbă. Ochii lui i-au căutat pe ai mei. Aria încă mai credea că va fi unită cu fratele pe care și-l amintea, dar el nu va fi acel băiat. Grawl, Matteo și cu mine știam asta. Grawl a fost Enforcerul Camorra de ani de zile și din ceea ce ne spusese, Fabiano trebuie să se fi schimbat în cineva fără milă pentru a deveni Enforcerul lui Remo.

M-am încordat când ușa s-a deschis și a intrat un bărbat înalt, musculos, cu păr scurt blond și ochi albaștri. Ultima dată când l-am văzut, avusese probleme să-și ascundă emoțiile. Trecuse peste asta. Analiza lui rece mi-a strâns mușchii. Grawl și-a atins arma, cu ura scrisă pe toată fața, când ochii lui Fabiano s-au așezat asupra lui.

Aria s-a repezit înainte și nu am fost suficient de rapid să o opresc.

Fabiano își miji ochii și se încordă când ea și-a aruncat brațele în jurul lui. Mi-am tras pistolul, îndreptându-l direct spre capul lui, la fel și Growl și Matteo.

Mâna lui s-a încolțit în jurul gâtului Ariei în timp ce ea se agăța de el, iar el a zâmbit. Ar fi trebuit să-l ucid acum șapte ani, când era încă băiat. Îi ținea gâtul într-un mod care să-i permită să-l rupă cu ușurință. Aria se uită în sus și, în cele din urmă, a început înțelegerea. Acesta nu mai era fratele ei.

— Nu e nevoie de arme scoase, spuse Fabiano pe un ton sigur de sine. „Nu am călătorit până aici ca să-mi rănesc sora.”

Și-a coborât mâna, iar eu am făcut un pas înainte și am tras-o pe Aria departe de el.

— Doamne, șopti ea. "Ce ți s-a întâmplat?" „Tu, Gianna și Liliana v-ați întâmplat.”

Aria era aproape de lacrimi lângă mine. "Nu înțeleg."

„După ce Liliana a fugit și ea, tata a decis că ceva trebuie să fie în neregulă cu noi toți. Poate că sângele mamei care ne curge prin vene era problema. A crezut că sunt o altă greșeală. A încercat să mă învingă. Poate că s-a gândit că dacă aş sângea destul de des, aş scăpa de orice urmă a acelei slăbiciuni. În momentul în care târfa lui de a doua soție a născut un băiat, a decis că nu mai sunt de folos. A ordonat unuia dintre oamenii lui să mă omoare. Bărbatul i s-a făcut milă de mine și m-a condus într-un rahat din Kansas City, astfel încât Bratva să mă omoare. Aveam douăzeci de dolari și un cuțit. Și am folosit acel cuțit la bun sfârșit.”

Mi-am strâns strânsoarea pe Aria pentru că a făcut o mișcare de parcă ar fi vrut să se apropie de el. „Nu am vrut să te rănim. Am vrut doar să o salvăm pe Liliana dintr-o căsnicie oribilă. Nu credeam că veți avea nevoie de salvare. Ai fost un băiat. Tu

erai pe cale să devii soldat pentru ținută. Te-am fi salvat dacă ai fi întrebat.”

„M-am salvat.”

— Încă ai putea... să pleci din Las Vegas, spuse Aria cu grijă.

I-am aruncat o privire. A fost oarbă la adevăr? Fabiano a fost un om loial, dar loialitatea lui era de Remo Falcone. M-am întrebat cum a făcut-o. Cum a obținut Remo, acel adolescent sucit de acum mulți ani, atât de mulți adepți fideli? Cum reușise să unească toți subșefii Occidentului? Camorra era la fel de puternică ca și în trecut și era o problemă.

Fabiano râse. — Sugeați să părăsesc Camorra și să mă alătur familiei?

„Este o opțiune.”

Nu, nu a fost. Și nu l-aș fi primit, nu mai. Fabiano m-a provocat cu privirea.

„Este ea Capo sau tu? Am venit aici să vorbesc cu bărbatul care conduce spectacolul, dar acum cred că ar putea fi o femeie până la urmă.”

Provocarea era tactica lui, așa cum fusese cea a lui Remo în trecut. "Ea este sora ta. Ea vorbește pentru că i-am permis să facă asta. Nu-ți face griji, Fabi, dacă aș avea ceva să-ți spun, l-aș spune.

— Nu suntem inamicul tău, Fabi, spuse Aria.

Eram. Dacă nu era Aria, l-aș fi pus capăt lui Fabiano în acest moment.

„Sunt membru al Camorrei. Tusuntdușmanii mei. Am un mesaj de la Remo pentru tine.” Mi-a întâlnit privirea și râznetul lui întortocheat mi-a făcut să fiarbă sângele. „Nu ai nimic de oferit lui Remo sau Camorra, cu excepția cazului în care îi trimiți soția ta la o plimbare cu bucurie.”

M-am repezit spre el, vrând să-i zdrobesc nenorocitul de gât, dar Aria a pășit în cale și a trebuit să mă opresc smucind, altfel m-aș fi lovit în ea. — Calmează-te, Luca, o imploră Aria, cu ochii plini de disperare.

M-am cutremurat de furie reprimată în timp ce mă uitam cu privirea la Fabiano. L-aș ucide într-o zi.

Fabiano se înclină batjocoritor. „Presupun că asta e tot.”

„Nu vrei să știi ce mai fac Lily și Gianna?” întrebă Aria cu speranță. Că nu a menționat-o pe Marcella și Amo mi-a spus că, în ciuda speranței ei, știa că fratele ei este o amenințare și nu o familie.

„Nu înseamnă nimic pentru mine. În ziua în care ai plecat pentru viața ta răsfățată la New York, ai încetat să mai existe pentru mine.”

Fabiano s-a întors și a plecat, iar eu l-am lăsat. Lasă-l din cauza Ariei și pentru că nu puteam risca războiul cu Camorra în acest moment.

Matteo și-a răsucit cuțitul, părând că ar fi vrut să se ducă după Fabiano și să-i taie gâtul.

Aria s-a întors spre mine cu ochii mari de șoc. "Ce s-a intamplat cu el?"

— Camorra, râpă Growl. „Și Remo dracului de Falcone. L-am întâlnit doar de câteva ori, dar chiar și când era băiat, fratele meu vitreg era...” El clătină din cap. „Nu găsesc cuvântul potrivit.”

— Da, spuse Matteo.

Aria a trecut pe lângă mine și s-a lăsat pe canapea, cu spatele la noi.

Le-am făcut semn fratelui meu și lui Growl să ne lase în pace. Când au ieșit, am atins umărul Ariei. S-a uitat la mine, cu lacrimi nevărsate în ochi. Și-a rezemat obrazul de mâna mea pe umărul ei.

Apoi ridică o bucată de hârtie. m-am încruntat.

„Fabiano mi l-a pus în buzunar cerând o întâlnire în seara asta.” Ea a înghițit. "Singur."

„Nu vei merge.”

S-a ridicat și și-a ridicat bărbia. "Voi merge. Trebuie să-i dau o ultimă șansă.”

„Aria, nu o va accepta. Știi de ce te vrea singur.”

Ea și-a întors privirea. „Nu știi asta. El este fratele meu. Poate că trebuie să vorbească singur cu mine.” Dar am putut vedea îndoiala în expresia ei.

„Hai să mergem acasă”, am spus. „Și în seara asta îl vom întâlni împreună.” Ea a dat din cap.

Când am pășit în penthouse-ul nostru, Lily, grav însărcinată, s-a așezat pe canapea cu Amo și Marcella. Aria s-a apropiat de copiii noștri și i-a îmbrățișat strâns și le-a sărutat vârful capului. Lily se încruntă, cu privirea întrebătoare. Nu aș fi cel care să-i spună unei femei în vreun zi că fratele ei era membru al Camorei, iar nici Aria nu părea prea dornică să împărtășească această informație.

„Mamă, pot să mă sprijin!” spuse Marcella mândră. Amo dădu din cap entuziasmat.

„Atunci să vedem”, am încurajat-o.

Marcella se ridică. — Trebuie să mă prinzi de picioare, tată.

"Eu voi." S-a apropiat și apoi a căzut înainte. Cu impulsul ei ar fi căzut, dar am prins-o pe picioare.

Aria aplauda. Am ridicat-o pe Marcella de la pământ de picioare și a început să chicotească când am legănat-o înainte și înapoi. Amo s-a năpustit spre mine. "Și eu!"

Am pus-o jos pe Marcella și l-am prins pe Amo, lăsându-l să atârne și el cu capul în jos.

Aria râse, clătinând din cap. „Capul tău devine roșu, Amo.”

L-am ridicat pe Amo mai sus ca să-i pot vedea fața, iar el a rânjit larg.

"Superior!"

M-am conformat, dar când capul i s-a făcut prea roșu, l-am lăsat jos.

— Acum du-te să te speli pe mâini, spuse Aria, iar Marcella și Amo s-au repezit spre baie.

„Le poți urmări și în seara asta?” Am întrebat.

Liliana aruncă o privire între mine și Aria. "S-a întâmplat ceva?" Aria clătină din cap. "Nu. Luca și cu mine avem nevoie doar de puțin timp pentru noi." — Bine, spuse Liliana încet. „Romero mă ia în treizeci de minute. Îi putem lua pe Marcella și pe Amo acasă cu noi și îi putem aduce înapoi mâine în jurul prânzului?

„Mulțumesc”, a spus Aria, îmbrățișându-și sora.

Era aproape două inchdimineața când ne-am urcat în mașină și ne-am îndreptat spre punctul de întâlnire pe care Fabiano îl menționa în scrisoarea sa. Aria era tăcută lângă mine. Am întins mâna ei și ea mi-a zâmbit recunoscător.

Părea hotărâtă, nu cu inima zdrobită, așa cum mă temeam. Ea bâjbâi cu o brățară la încheietura mâinii stângi. Era prima dată când o vedeam la ea. De obicei, ea purta doar brățara pe care i-am dat-o. Am parcat pe o stradă laterală și m-am întors spre Aria. Mi-a observat privirea pe încheietura ei. „A fost a mamei mele. Vreau să i-o dau lui Fabiano.”

„Aria, știi că crezi că îi poți apela în continuare la inima lui, dar ai încredere în mine când spun că, în calitate de Enforcer of the Camorra, nu își poate permite o inimă blândă.”

Mi-a aruncat un zâmbet ciudat. „Sunt înconjurat de bărbați ca el. Ei sunt familia mea. Sunt căsătorit cu unul.”

Degetele mele s-au strâns în jurul volanului.

— Sau spui că Fabiano a făcut mai rău decât tine?

Nu eram sigur ce făcuse sau nu făcuse Fabiano, dar comisesem aproape orice crimă imaginabilă. A fost o singură diferență între Famiglia și Camorra și a fost singura crimă de care nu eram vinovat.

— Nu cruță femeile, Aria.

Ea înghiți în sec. "Știu. Dar trebuie să cred că este bine în el." Mi-a atins pieptul unde era tatuajul meu Famiglia. „Am ajuns la tine. Poate pot ajunge la el.”

Dacă cineva a putut să o facă, atunci a fost Aria. Ea îmi cucerise inima până la urmă. Începuse să ningă când am coborât din mașină. Mi-am desenat Beretta, ascultând zgomote suspecte, dar era liniște, cu excepția zgomotului traficului din depărtare.

Aria tremura. „Nu-l ucide. Vă rog.”

Nu am spus nimic. Nu a fost ceva ce aș putea promite. Dacă ar fi făcut o mișcare greșită, l-aș pune capăt înainte să-i poată face rău Ariei.

— Nu-i pomeni pe Marcella sau pe Amo, l-am avertizat.

Ea se încruntă. „Luca, îmi iubesc fratele, dar aș merge prin foc pentru copiii mei și pentru tine. Nu aș risca niciodată siguranța lor. Ne-am luptat atât de mult ca să-i păstrăm secret față de dușmanii noștri. Nu voi pune asta în joc pentru Fabiano sau pentru oricine.”

Nu eram sigur cât de mult le-am putea ține secrete. Ei îmbătrâneau. Ne-am retras din public pentru ei și am amenințat câțiva jurnaliști care credeau că pot scrie ceva despre noi. Nimic nu devenise public. Dante făcuse la fel și fără Orazio ca spion, eu nu știam nimic despre copiii lui.

I-am dat Ariei un semn din cap și i-am făcut semn să meargă înainte. Am ridicat pistolul, dar am rămas înapoi. L-am zărit pe Fabiano când am dat colțul. Stătea rezemat de perete, părând al naibii de relaxat.

Ochii lui s-au concentrat pe Aria, dar nu m-a observat. Am îndreptat spre capul lui.

„Bună, Fabi”, îl salută Aria și îi arată scrisoarea. — Ai spus că vrei să vorbești singur cu mine pentru că ai nevoie de ajutorul meu?

S-a apropiat mai mult cu o expresie pe față că nu mi-a plăcut deloc. Aria l-a lăsat să se apropie mult mai mult decât am convenit. Totuși, mâna cu pistolul îi atârna moale de lângă el.

Ochii lui s-au întors spre mine și a zâmbit când m-a zărit.

„În sfârșit, să fiu înțelept, Aria”, a spus el, iar pe chipul lui a fost o licărire a ceva pe care nu l-am putut pune.

„Știu ceva sau două despre viața mafiei.” Ea își înclină capul spre el. „Nu ești îngrijorat pentru viața ta?”

"De ce as fi?"

Arăta ca un bărbat care se confruntase cu moartea de multe ori și căruia nu se temea de ea. Nu avea nimic de pierdut și asta l-a făcut un inamic periculos.

Aria desfăcu brățara și i-o întinse. „A fost al mamei. Mi l-a dat cu puțin timp înainte de moartea ei. Vreau să-l ai.”

"De ce?" mormăi el, uitându-se în jos la brățară, apoi în sus la Aria.

„Pentru că vreau să-ți amintești.”

„Familia care m-a abandonat?”

„Nu, băiatul care ai fost și omul în care încă poți deveni.” Aria a fost prea bună pentru lumea asta chiar și după ani în care am fost soția mea.

„Cine spune că vreau să-mi amintesc?” S-a aplecat spre Aria, cu fața prea aproape de a ei, iar eu am eliberat siguranța de pe Beretta mea.

Fabiano se îndreaptă. „Vrei să fiu un om mai bun. De ce nu începi cu bărbatul care îmi îndreaptă pistolul în cap?

Aria a împins brățara la piept și el a luat-o.

„Poate că într-o zi vei găsi pe cineva care te va iubi în ciuda a ceea ce ai devenit, iar ea te va face să vrei să fii mai bun.” Ea în sfârșit

s-a îndepărtat. „La revedere, Fabiano. Luca vrea să știi că data viitoare când vei veni la New York, vei plăti cu viața.”

Nu mi-am coborât arma în timp ce Aria se îndrepta spre mine, dar Fabiano nu făcu nicio mișcare să-l urmărească. Se uita în jos la brățară. Mi-a amintit de mine când eram mai mic, înainte de Aria. Fără ea, aș fi fost un bărbat diferit astăzi. Poate că aș fi devenit ca tatăl meu.

Aria a ajuns lângă mine și am încolăcit-o cu un braț înainte să o duc departe. M-am gândit să trimit pe cineva să-l ucidă pe Fabiano, dar am decis să nu o fac. Războiul cu Camorra a fost ultimul lucru de care aveam nevoie în acest moment.

Aria a tăcut în timpul conduc acasă și ea încă nu spusese nimic când am pășit în penthouse-ul nostru dimineața devreme. I-am dat timpul necesar pentru a face față realității. Când ne-am așezat în sfârșit în pat, Aria s-a întins pe spate, iar eu pe partea mea, cu fața spre ea, am rupt tăcerea. „Vei fi bine? Nu te învinovăți. Fabiano a făcut alegerile lui, nu tu.”

Eram îngrijorat că Aria va face din nou ceva nebunesc pentru fratele ei. Ochii ei albaștri erau solemni. „Sunt bine”, a spus ea. „*eu sunt*, sincer. Fabiano este un bărbat matur. El este Enforcer al Camorra. Nu este băiatul pe care l-am cunoscut. Nu-l mai pot proteja și nu este treaba mea. Tu și Marcella și Amo sunteți prioritatea mea. Voi sunteți cei de care trebuie să am grijă.”

Aș putea spune că a vrut să spună serios, dar în adâncul sufletului ar fi sperat întotdeauna că Fabiano va deveni uman din nou. Poate că i s-ar dovedi dreptate. Ea îmi înmuiase inima crudă; cine ar trebui să spună că nu se va întâmpla același lucru cu Fabiano?

I-am mângâiat obrazul și pleoapele i-au fluturat. Arăta încordată și obosită, și totuși al naibii de superbă.

"Întoarceți-vă, *principessa*, Am comandat, iar ea s-a rostogolit pe burtă fără să protesteze. Am îngenuncheat lângă ea pe pat și mi-am trecut mâinile peste pielea ei moale, masând-o tensiunea. Ea a scos un oftat ușor, corpul ei devenind slăbit. Ochii mei i-au tras pe coloana vertebrală până la fundul ei perfect. Am strâns globurile rotunde, apoi am mușcat ușor carnea moale înainte de a calma locul cu limba. Aria tremura și gemu încet. I-am frământat obrajii fundului în timp ce i-am tras sărutări cu gura deschisă pe șira spinării.

I-am îndepărtat părul și i-am ciugulit ușor curba gâtului, în timp ce degetele mele s-au înfipt între pliurile ei, găsind-o udă. Și-a întors capul într-o parte, mușcându-și buza de jos, iar eu am intrat în ea încet. Ea gemu, ochii închizându-se de plăcere. I-am privit fața în timp ce o degeam. Și-a arcuit fundul în ritm cu împingerile mele, împingându-mi degetele mai adânc.

Când penisul meu a fost dureros de tare, mi-am mișcat corpul peste al ei și mi-am alunecat vârful înăuntru, savurând căldura ei pentru o clipă înainte de a o umple complet. Spatele ei s-a arcuit pe pieptul meu. Mi-am sprijinit coatele în sus, ținând-o în cușcă și am început să mă bag în ea încet la început, apoi mai repede și mai tare. Am sărutat-o pe gât, apoi am mușcat-o, marcând-o, iar pereții ei s-au strâns pe mine în timp ce ea striga eliberarea. Mi-am încetinit impulsurile, așteptând ca ea să-și tragă răsuflarea înainte să-mi iau din nou pasul. Am avut penthouse-ul pentru noi în seara asta, așa că am vrut să o fac să țipe cât mai des posibil.

Mi-am băgat mâna sub corpul ei, frecându-i clitorisul în timp ce m-am izbit mai tare de ea. Aria a venit din nou, tremurând și gâfâind, iar când propria mea eliberare m-a cuprins, a fost măturată din nou și a venit a treia oară.

Am rămas deasupra ei, având grijă să-mi păstrez cea mai mare parte din greutate în timp ce i-am sărutat gâtul și gâtul, apoi îi reveneam gura pentru un sărut.

— Încă mă remarci, spuse ea cu un strop de amuzament, rostogolindu-se pe spate. „Chiar crezi că există cineva acolo care nu știe că sunt al tău?”

I-am mângâiat vânătaia slabă de pe gât. „Ești al meu”, am spus cu voce joasă. „Și nu ei îi amintesc, ci eu însumi, pentru că, chiar și după unsprezece ani, uneori încă mi se pare imposibil să te am, să te iubesc și să mă iubești.”

Degetele Ariei au coborât până la omoplatul meu cu tatuajul, cu ochii ei caldi și firoși. „Voi merge oriunde te duci, indiferent cât de întunecată este calea.”

I-am prins încheietura mâinii cu brățara pe care i-am dat-o cu mulți ani în urmă și mi-am adus-o la buze, sărutând-o. „Chiar și în ceasul cel mai întunecat, tu ești lumina mea.”

SFÂRȘITUL

OceanofPDF.com

Născut în Blood Mafia Chronicles

Legat de onoare

Aria & Luca

Legat de datorie

Dante & Valentina

Legat de ură

Gianna și Matteo

Legat de ispită

Liliana & Romero

Legat de răzbunare

Cara & Grawl

Legat De Dragoste

Aria & Luca

Citiți povestea lui Fabiano în prima carte din Cronicile Camorra, o nouă
Seria spin-off la Born in Blood Mafia Chronicles:

Loialitate întortocheate

Fabiano

Emoții răsucite

Nino

Mândria răsucită

Remo

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Despre autor

Cora Reilly este autoarea seriei Born in Blood Mafia, Camorra Chronicles și multe alte cărți, cele mai multe dintre ele prezentând băieți răi periculos de sexy. Înainte de a-și găsi pasiunea în cărțile de dragoste, ea a fost o autor tradițional publicată de literatură pentru tineri.

Cora locuiește în Germania cu un Bearded Collie drăguț, dar nebun, precum și cu bărbatul drăguț, dar nebun, alături de ea. Când nu își petrece zilele visând cărți sexy, își plănuiește următoarea aventură de călătorie sau gătește mâncăruri prea picante din toată lumea.

În ciuda diplomei în drept, Cora preferă să vorbească cărțile cu legile în orice zi.

OceanofPDF.com